COLECȚIA

Iubiri de poveste

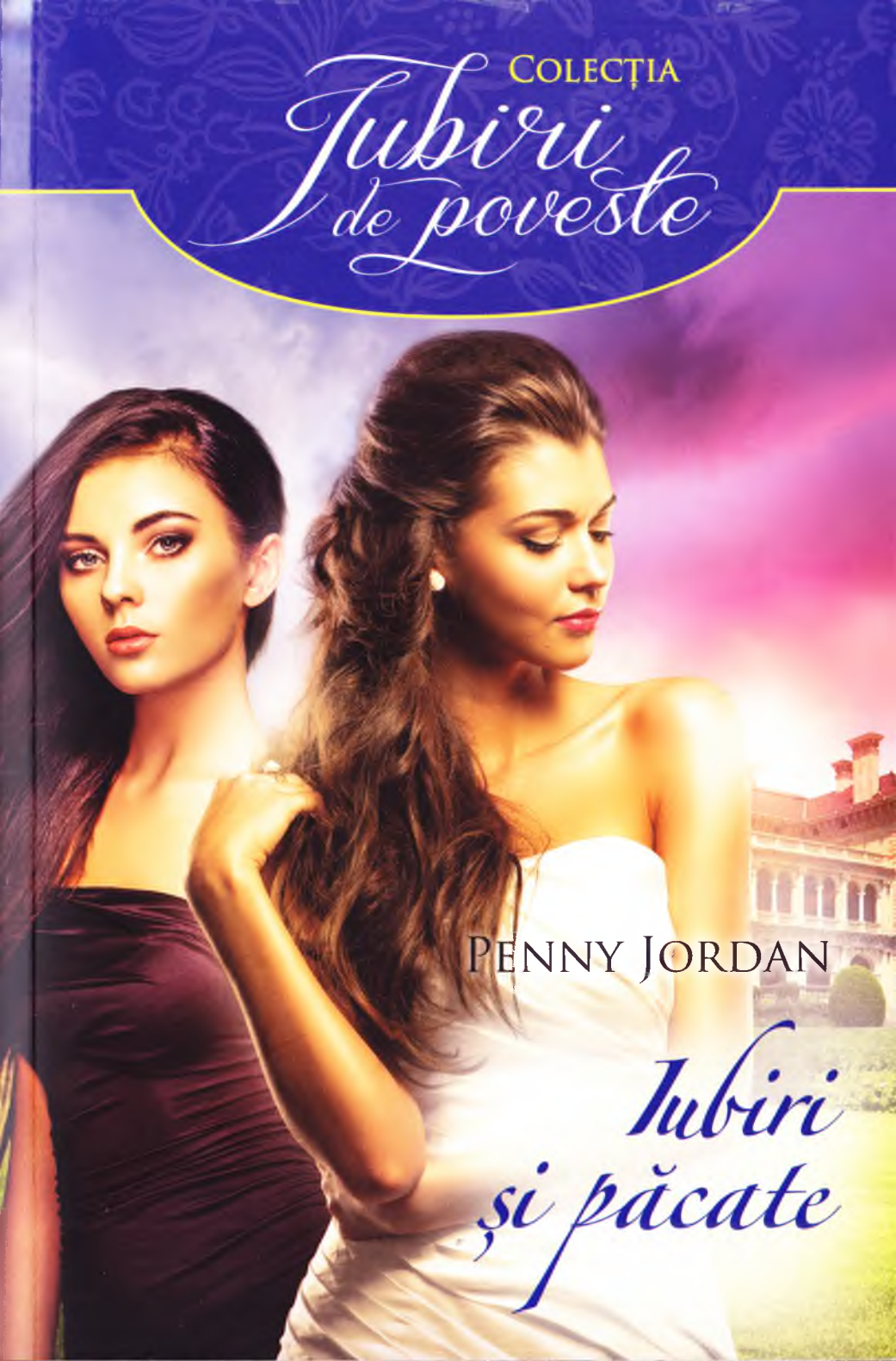

PENNY JORDAN

Iubiri și păcate

O poveste decadentă și savuroasă
care continuă saga din *Iubiri și mătăsuri...*

În Londra anilor 1950, patru tinere își dau seama că viața nu se desfășoară întotdeauna conform așteptărilor și speranțelor. Perfida Emerald a obținut întotdeauna ceea ce a vrut. Acum ambițiile ei țintesc foarte sus, spre încheierea unei căsătorii cu un duce de viță regală. Dar intrigile pe care le țese pentru a-și vedea visul cu ochii declanșează un șir de evenimente care vor avea cele mai neașteptate consecințe.
Fiica nelegitimă a unui crai englez și a unei femei ușoare din Hong Kong, Rose s-a simțit mereu exclusă din familie. Singura ei aliată, mătușa Amber, pare să-i fi ascuns un secret care îi schimbă total viața. Iar frumusețea ei exotică atrage din ce în ce mai multă atenție – și nu întotdeauna cea dorită.
Rebela Janey este decisă să-și facă un nume în lumea modei. Dar atitudinea ei nepăsătoare și comportamentul nesăbuit o atrag într-o companie periculoasă...
Studioasa Ella este în al nouălea cer când este trimisă la New York să-și pună în valoare talentele de jurnalistă. Dar chiar și la mii de kilometri depărtare de casă, temerile dintotdeauna par să o urmeze îndeaproape.
În vreme ce fiecare tânără navighează pe apele tulburi ale vieții, pline de primejdii, iubiri și dezamăgiri, vor ajunge în cele din urmă la limanul fericirii?

Penny Jordan este una dintre bine-cunoscutele scriitoare de romane de dragoste. Palmaresul ei numără peste 200 de titluri, vândute în mai mult de 80 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1285-4
9 786063 312854
Alma

PENNY JORDAN

Iubiri și păcate

Sins
Penny Jordan
Copyright © 2009 Penny Jordan

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Iubiri și păcate
Penny Jordan

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JORDAN, PENNY
Iubiri și păcate / Penny Jordan.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1285-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENNY JORDAN

Iubiri și păcate

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu/Graal Soft

Alma

Vreau să dedic această carte tuturor cititorilor mei, mai ales acelor oameni minunați care mi-au scris special pentru a-mi spune că au citit cu plăcere cartea Iubiri și mătăsuri, *întrebându-mă când voi pune pe hârtie* Iubiri și păcate.

Partea întâi

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1957

Rose Pickford scoase un oftat de ușurare când deschise ușa și se trezi învăluită de parfumul familiar și plăcut din magazinul mătușii sale Amber, din Walton Street, cu aromele sale de vanilie și trandafiri – un amestec creat special pentru mătușa sa.

Într-o zi – cel puțin așa-i spusese mătușa ei –, Rose va deveni nu doar directorul acestui magazin exclusivist din Chelsea, unde erau vândute țesăturile provenite de la fabrica de mătase din Macclesfield a mătușii sale. Ea va fi cea care-i va sfătui pe clienți cum să-și redecoreze casa cât mai cu gust.

Într-o zi.

Acum însă era, pur și simplu, o ucenică, studentă la arte și recent calificată în branșă, adică puțin mai mult decât un hamal bun la toate pentru Ivor Hammond, unul dintre cei mai prestigioși decoratori de interioare din Londra.

– Bună, Rose, tocmai stăteam la o ceașcă de ceai. Nu vrei și tu una?

Rose zâmbi cu recunoștință.

– Da, te rog, Anna.

Anna Polaski, directoarea magazinului, venise pe timpuri în Anglia, însoțindu-și soțul muzician, pe Paul, refugiați amândoi din Polonia, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Rose credea că, în spatele amabilității, Anna o condamna pentru că o considera și pe Rose o „venetică", chiar dacă de alt tip.

– Urăsc luna ianuarie. Este o lună oribilă, atât de rece și de mizerabilă, îi spuse Rose Annei, pe când își scotea catifelatele mănuși italiene de piele, cadou de Crăciun de la mătușa ei.

– Ei, crezi că astea-s zile friguroase? În Polonia aveam ierni ca lumea, cu mormane de zăpadă de câțiva metri înălțime, îi spuse Anna.

Luăm masa îndată, adăugă ea. Am adus niște supă de legume făcută în casă și ești bine-venită să ni te alături.

– Mi-ar plăcea, spuse Rose, dar nu pot. Trebuie să mă întorc până la unu și jumătate astfel ca Piers să poate pleca să facă măsurătorile pentru o nouă comandă.

Piers Jeffries, asistentul-șef al lui Ivor, era un tânăr chipeș, care se prefăcea că o place pe Rose și că vrea s-o ajute, dar care, în același timp, adulmeca mersul lucrurilor și, dacă scârțâia ceva, Rose sfârșea prin a fi cea învinuită. Piers putea să empatizeze public cu ea și chiar să-i țină partea în fața nerăbdătorului și aprigului lor patron, dar Rose îl suspecta că se bucura când era pusă la zid.

– Trebuie să verific originea unuia dintre desenele unchiului meu, explică Rose. Ivor are un client care dorește să-l folosească și ar vrea să știe care este proveniența lui. Lucrurile sunt încurcate pentru că nu-i știe numele, îl poate doar descrie.

Anna scoate un chicotit ironic:

– Și crede că ai putea să i-l găsești în doar o jumătate de oră? Nu l-ai avertizat că avem peste două sute de modele diferite provenind din desenele unchiului tău?

– Suntem cam strânși cu ușa. Clientul nu mai are răbdare și vrea să vadă rezultate, în vreme ce Ivor i-a promis că-i va spune chiar în după-amiaza asta despre ce e vorba. Ivor detestă să ne vadă altfel decât fericiți de poverile pe care ni le pune în cârcă. Cred că este vorba despre desenul unei frize grecești, așa că am să încep cu acel album.

– Bine, mergi sus, am s-o trimit pe Belinda la tine cu o ceașcă de ceai.

La parterul locuinței din Walton Street se afla salonul de prezentare, dar albumele cu modele erau păstrate la etaj, în atelierul folosit, de asemenea, și ca birou.

Pentru că mătușa ei păstra într-o ordine pioasă dosarele și albumele cu modele, lui Rose nu îi trebui prea mult până să găsească materialul pe care-l căuta. Desenul era decorat cu o bordură inspirată dintr-o friză grecească și avea patru versiuni cromatice: roșu cald, albastru regal, verde-închis și un bogat galben auriu. Modelul chenarului schițat de unchiul ei era al unei frize autentice, aflate într-un muzeu londonez unde fusese adusă, din turul său european, de contele de Carsworth prin anii 1780, după cum scria în notele care însoțeau schițele.

După ce-și notă aceste informații, Rose bău ceaiul deja rece, pregătită să coboare în magazin.

Afară era chiar mai frig decât fusese mai devreme. Simți vântul tăios săgetând-o, în ciuda hainei groase și călduroase de cașmir, cadou primit de la mătușa ei când se angajase – o haină numai bună să creeze o impresie pozitivă, după cum spunea Amber.

Impresia pozitivă. Ochii lui Rose se înnegurară de tristețe pe când făcea semn unui taxi. Îl plătea din buzunarul ei, desigur, dar mai bine așa decât să riște să întârzie. Ceea ce nu-i spusese mătușa ei, dar știau amândouă, era că, purtând pe chip moștenirea genetică a mamei sale, ar fi putut să fie considerată de unii oameni fiica unui imigrant chinez scăpătat, și nicidecum nepoata uneia dintre cele mai bogate femei din Cheshire, o femeie al cărei prim soț fusese ducele de Lenchester, iar al doilea, un nobil local.

Adevărul era că mama ei nu fusese o persoană respectabilă.

– Mama ta a fost o târfă, o prostituată care-și vindea corpul pe bani. Aceste vorbe le aruncase într-o zi în față verișoara ei, Emerald.

Rose știa că Emerald ar fi vrut s-o contrarieze și s-o rănească, dar cum ar fi putut, de vreme ce, pe când trăia, tatăl lui Rose, îmbibat de alcool și de droguri, îi spunea același lucru.

Ea era motivul pentru care el se apucase de băut, pentru a-și îneca disperarea și nefericirea pe care existența ei i le producea, după cum îi spunea deseori însuși tatăl ei. I le spunea ei, copilul de care era scârbit, pe care-l detesta, copilul care-i semăna atât de mult târfei chinezoaice care-i fusese mamă.

După moartea lui, Rose fusese îngrozită la gândul că va fi trimisă înapoi, în China, unde Emerald îi spusese că străbunica ei ar fi vrut să fie expediată, dar cu ajutorul mătușii, avusese parte de o familie dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale ei.

Mătușa ei, Amber, și soțul ei, Jay, fuseseră minunat de amabili și de generoși cu ea. Fusese crescută în casa din Denham Place, alături de verișoara ei, Emerald, rodul primei căsătorii a lui Amber, de fiicele lui Jay din prima căsătorie, Ella și Janey, și de gemenele născute din căsătoria lui Amber cu Jay. Rose fusese trimisă la aceleași internate exclusiviste ca Ella și Janey și, la fel ca acestea, urmase St. Martins, faimosul colegiu de artă și desen din Londra. Fusese tratată ca oricare membru al familiei – o ușurare binecuvântată după dezastruoșii ani ai copilăriei, când tatăl său exploda de furie dacă îi încălca câtuși de puțin poruncile – de toți cei din casă, mai puțin,

firește, de Emerald. Din motive doar de ea știute, aceasta o disprețuia pe Rose, iar observațiile ei caustice erau în prezent la fel de frecvente și de otrăvitoare ca mai de mult.

Rose locuia acum cu Ella și cu Janey într-o casă cu trei etaje din Chelsea, reședința mătușii Amber în timpul vizitelor bilunare la Londra, când venea să pună ordine în afacerile ei cu decorațiuni interioare.

Rose se gândi la lumea mătușii ei. Ar fi făcut orice de dragul lui Amber, care o protejase, o susținuse și, mai presus de toate, o iubise. Astfel că, atunci când observase cât de mult îi plăcea mătușii sale să vorbească despre decorațiunile interioare, Rose decisese să afle cât mai multe despre acest domeniu. Interesul manifestat în acest sens o făcuse pe mătușa ei s-o încurajeze pe Rose să devină ucenic al unor mari designeri, pentru ca, într-o zi, să poată administra afacerea în locul lui Amber.

Faptul că mătușa avea atâta încredere în forțele ei o umpluse pe Rose de o renăscută dorință de a face tot ce putea pentru a-i răsplăti dragostea și bunătatea. Și tocmai de aceea era atât de hotărâtă să nu lase pe nimeni să vadă cât de mult îi displăcea să lucreze pentru Ivor Hammond.

Mătușa ei fusese atât de fericită când vechiul ei prieten Cecil Beaton o anunțase că a vorbit cu Ivor Hammond s-o ia pe Rose în ucenicie.

– Vei învăța atâtea, draga mea, stând pe lângă el, lucruri pe care eu nu ți le-aș fi putut spune în veci, și știu că, într-o zi, vei fi cel mai căutat designer de interioare din Londra.

Taxiul opri în Bond Street, în fața sediului patronului ei.

Fereastra salonului era decorată cu o pereche impresionată de scaune sculptate în stilul Regenței și un birou de mahon pe care se afla un impunător sfeșnic georgian.

Ivor se specializase în acest tip de mobilier și de decorațiuni familiare elitei și de mare atracție pentru parveniți. Gustul personal al lui Rose se îndrepta către aranjamente mai puțin înzorzonate și ceva mai moderne, dar știa prea bine că nu are voie să recunoască asta. Dacă mătușa ei considera că Ivor este persoana nimerită s-o învețe despre designul interior, atunci trebuia să-i urmeze sfaturile, reprimându-și fără milă gândurile rebele care o făceau să-și dorească ceva inovator și mai interesant.

– A, iată-te, gălbejito...

Chiar dacă spusele lui Piers o făcură să tresară în sinea ei, Rose nu protestă câtuși de puțin. La urma urmei, i se vorbise și mai urât. Străbunica ei nu făcea nici un secret din faptul că-i displăcea profund strănepoata ei, un omuleț diform și gălbejit.

– Ai aflat ce voia șefu', nu-i așa? N-aș prea vrea să fiu în papucii tăi dacă nu ai aflat, că nu prea e în apele lui. Blonda aia care a câștigat la pariuri a venit pe aici când erai plecată și și-a contramandat comanda.

– Credeam că Ivor a spus că, oricum, nu vrea s-o aibă clientă, răspunse Rose.

Patronul lor, după părerea lui Rose, se purtase nedrept de crud cu oxigenata lor clientă, care intrase în salon târând după ea o haină de leopard și mult prea mult parfum, pentru a le spune că ea și soțiorul câștigaseră o avere la pariuri sportive și că intenționau să cumpere o ditamai vilă supraetajată, care trebuia redecorată.

– Se prea poate să nu o fi dorit *pe ea*, dar e sigur că-i voia banii, pufni disprețuitor Piers. În ceea ce mă privește, încep să mă gândesc dacă nu ar trebui să accept una dintre ofertele care mi-au fost făcute. După cum îmi spunea nu de mult dragul de Oliver Messel, ar trebui să mă gândesc, în fine, la reputația și la viitorul meu, dacă vreau cu adevărat ca numele meu să nu fie asociat cu clienții îmburgheziți de care pare atât de atras Ivor în ultima vreme. La urma urmei, știrile circulă repede. Și, desigur, faptul că te-a mai angajat și pe tine nu mi-e de nici un ajutor. Asta e, nu? Sunt surprins că nu am fost inundați de cereri pentru redecorarea restaurantelor chinezești din Soho.

Pe când chicotea mândru de vorbele sale de duh, obrajii lui Rose luară foc. Își dorea ca ziua să se fi terminat deja, ca să scape de atmosfera aceea otrăvitoare.

Se simțea confortabil și în siguranță numai alături de mătușa ei, Amber, și, dacă nu ar fi dorit atât de mult să-i facă pe plac, poate că ar fi rugat-o să-i găsească altceva de lucru.

Se înțelegea bine cu fiicele lui Jay și se distrau împreună, dar, în ciuda bunătății lor, Rose era conștientă că era „diferită" , o străină al cărei chip le sugera oamenilor – bărbaților – că ar putea s-o trateze într-un mod care o făcea să se simtă vulnerabilă și speriată. O priveau de parcă ar fi știut de mama ei, ca și cum ar fi vrut ca și ea să-i semene acesteia. Dar ea niciodată nu ar face așa ceva, niciodată...

*

– O, pentru Dumnezeu, Ella, fii mai atentă! Ce ești așa cu capul în nori și neîndemânatică?

Neîndemânatică și banală, Ella Fulshawe se simțea mizerabil, în timp ce se apleca să culeagă cârligele de haine scăpate de pe biroul unde le lăsase editorul-adjunct de modă. Le foloseau pentru a ține strâns în spate materialul rochiilor purtate de foarte delicatele manechine, astfel ca, fotografiate din față, rochiile să pară turnate pe corpul lor.

De fapt, Ella nu dorise niciodată să lucreze pentru *Vogue*. Dorea să fie un reporter adevărat la un ziar adevărat. Se prea poate ca sora ei, Janey, să fi fost cuprinsă de invidie când i se propusese acest post, dar Janey trăia și mânca modă pe pâine, în vreme ce Ella nu era defel interesată de acest subiect. Dorea să scrie despre lucruri importante, nu despre niște rochii stupide, însă tatăl ei fusese atât de impresionat și de mândru când i se oferise postul, încât nu îl putuse refuza.

– Probabil tatăl tău speră că, dacă lucrezi pentru *Vogue*, te vei transforma din rățușca cea urâtă într-o lebădă, Ella, fusese comentariul ironic al lui Emerald.

Chiar *s-o fi gândit* tatăl ei că, dacă lucrează la *Vogue*, se va transforma într-o persoană drăguță și încrezătoare? Dacă ar fi fost adevărat, înseamnă că acum era dezamăgit crunt de ea. De fapt, ea credea că, lucrând în umbra frumoaselor, fermecătoarelor modele nu făcea decât să i se accentueze propria banalitate. Manechinele, cu sânii lor mici și cu picioarele subțiri, o făceau să se simtă imensă și neîndemânatică. Ajunsese să-și deteste sânii dezvoltați și rotunjimile trupului.

– Dacă tot ai moștenit trăsăturile banale ale mamei tale, păcat că nu i-ai moștenit și silueta. Ca s-o spun drept, Ella, cu siguranță e ceva bucolic și aproape banal în excesul ăsta de cărnuri. Biata ta mamă ar fi oripilată dacă te-ar vedea acum, ea, care era atât de delicată.

Comentariul acid făcut de mătușa Cassandra pe când Ella intra în perioada de pubertate o marcase profund, rănind-o mai mult decât ar fi putut-o face comentariile răutăcioase ale surorii sale vitrege, Emerald. De fapt, îi făcuse sufletul cenușă.

Modelele erau atât de fragile și de drăguțe, stârnind admirația fotografilor care lucrau cu ele, în timp ce pe Ella o concediau dintr-o privire aruncată neglijent peste umăr. Cel puțin așa făceau cei mai

mulți. Era unul care își exprimase direct neplăcerea stârnită la vederea ei. Oliver Charters.

Charters era un tânăr fotograf promițător, care abia pornise pe propriul drum. Era, după cum umbla vorba prin secțiile de artă și de modă de la *Vogue*, uimitor de talentat și promitea să ajungă departe. Seducea modelele și pe membrele echipei editoriale cu o simplă privire aruncată din adâncul strălucitorilor săi ochi verzi.

Dar, când ochii săi verzi se îndreptaseră către ea, toată nepăsarea cu care le primise pe celelalte fete dispăruse, făcând loc unei priviri neîncrezătoare. Și, de parcă scena n-ar fi fost suficient de stânjenitoare, exclamația care o însoțise îi subliniase sentimentele, făcându-l pe asistentul directorului artistic să râdă pe înfundate și să povestească zile în șir incidentul, pe care-l știau acum, pare-se, toți angajații de la *Vogue*.

Oliver Charters stătea în strâmtul și inconfortabilul birou unde șefa Ellei, editorul-șef, și editorul de modă urmăreau un model drăguț care purta o rochie *crème* de lână, mult prea mare pentru ea, mai degrabă pe măsura Ellei.

Ella încerca să-și ascundă formele lipsite de eleganță purtând pulovere lăbărțate, trase peste fuste plisate și tricouri albe, ca și cum ar fi purtat încă vechea uniformă școlară, după cum îi spusese cândva Janey, cu un aer dezaprobator.

Acasă, la Denham, era cea mai mare, și acolo se simțea suficient de încrezătoare pentru a-și asuma responsabilitatea față de faptele surorilor mai mici, în special ale lui Janey, care erau atât de înclinate să facă tot soiul de lucruri fără cap și să intre în bucluc, uneori destul de serios.

Dar aici, la *Vogue*, fără protecția tatălui ei și fără dragostea mamei vitrege, Ella se simțea stângace, vulnerabilă, și proastă. Stângăcia de care dădea dovadă o făcuse să roșească, iar gâtul să i se stranguleze, de frică să nu izbucnească în lacrimi.

– Nu pot scrie despre asta. Arată cumplit, se tângui șefa ei. Mi se cere să scriu despre cele mai noi și mai interesante tendințe din modă, dar asta arată mai degrabă ca o cârpă aruncată pe o țărancă sau pe care doar o fată ca Ella ar purta-o. Unde e rochia de la Mary Quant? Te rog, Ella, du-te și caut-o, îi spuse ea.

Oliver, care stătea rezemat de tocul ușii, vorbind cu modelul, bloca ieșirea. Haina de piele pe care o purta, combinată cu o pereche de jeanși și un tricou negru îi dădeau un aer nonconformist care

se potrivea cu părul său lung și negru și cu țigara care-i atârna între buze. Janey i-ar fi apreciat ținuta, dacă l-ar fi văzut, dar Ella, cu siguranță, nu.

– Scuză-mă.

Acesta era atât de absorbit de model, că nu o auzi și nici nu-și dădu seama că nu putea trece de el.

Ella își drese vocea și încercă din nou:

– Îmi permiți, te rog!

Modelul îl trase de mânecă.

– Ella vrea să treacă, Oliver.

– Strecoară-te atunci, drăguță. Nu-mi pasă dacă-ți freci popoul de mine.

Ella știa că era vulgar în mod deliberat, sperând, fără îndoială, s-o facă să se simtă prost, așa că-l străpunse cu o privire de gheață. Fata chicoti când Oliver își arcui spinarea pentru a face suficient spațiu pentru, probabil, modelul cu care vorbea, dar nici pe departe suficient pentru Ella.

– Ella nu poate trece, Ollie, trebuie să te miști din ușă, îi spuse modelul.

Acum, el o cerceta din cap până în picioare pe Ella, iar odată încheiată investigația, privirea lui rămase fixată pe chipul ei îmbujorat.

– Mergi să faci un ceai, nu-i așa, iubire? o întrebă, zâmbindu-i sarcastic. Două cuburi de zahăr pentru mine, adăugă el, înainte de a se holba, în mod intenționat, la sânii ei.

Pe când părăsea biroul, Ella o putu auzi pe fata care era manechin comentând răutăcioasă:

– Biata Ella, e atât de masivă. Aș înnebuni dacă aș fi ca ea. E cât un elefant. Mă mir că nu încearcă să slăbească puțin.

Urmase râsul lui Oliver Charters pe când proclama:

– Nu are nici un sens să încerce. Nu ar reuși niciodată.

Cu fața în flăcări, Ella împietri, silită să-i asculte cum o bârfesc până când reuși cu greu să meargă mai departe. Îi ura pe amândoi, dar mai mult pe Oliver Charters, se gândi ea cu amărăciune. Le putea auzi hohotele de râs urmărind-o pe coridor.

Așadar, Oliver Charters credea că nu are pic de voință să slăbească, nu-i așa? Ei bine, o să-i arate ea. Le va arăta ea tuturor.

Ducesa.

Dougie Smith cerceta atent numele șters de pe prova vasului pus pe butuci în docul uscat al portului.

– A abandonat-o pentru că n-o mai voia. A dat-o deoparte pentru alta, mai fățoasă, îi spuse un pescar bătrân de la debarcader în timp ce-și aprindea o țigară Capstan Full Strength, nu înainte de a fi lovit de un acces chinuitor de tuse.

Dougie se întreba dacă prezența tăcută, aproape amenințătoare a vasului scos silit la pensie nu era cumva un mesaj destinat lui. Dădu din cap aprobator la comentariile pescarului, și apoi se întoarse, atent să se ferească de furnicarul de oameni de pe pontonul mirosind a apă stătută, plin de lăzi cu marfă lăsate pe jos și de miasme familiare de gudron, petrol, parâme și nenumărate alte arome.

Strecurându-se pe sub odgoane și frânghii, se cuibări mai adânc în șuba de marinar pe care fusese sfătuit s-o cumpere în căldura parfumată din Jamaica, acolo unde schimbase vaporul.

Cargoul pe care se strecurase până la Londra se întrevedea prin ceața friguroasă de ianuarie ca o stafie cenușie. Dougie avu un frison. Fusese avertizat de echipajul vasului cu care navigase asupra frigului londonez și a vremii cețoase. Mulți dintre ei, lupi de mare bătrâni și aspri, îl priviseră la început cu suspiciune – un tânăr australian care dorea o călătorie ieftină către „bătrâna țară" –, însă după ce se dovedise că știe să-și poarte de grijă, îl luaseră sub aripa lor protectoare.

Se simțea rău că le turnase atâtea minciuni și că nu le putea spune adevărul, însă se îndoia că l-ar fi putut crede, chiar dacă le-ar fi spus. Și ce anume să le fi spus?

„O, apropo, băieți, acum mi-a trecut prin cap că un avocat oarecare din Londra pare să creadă că sunt duce?" Dougie își imagina cum ar fi putut reacționa aceștia. La urma urmei, își amintea cum reacționase el însuși când primise vestea.

Punându-și în cârcă bocceaua, lăsă în urmă carena cețoasă care-i slujise de casă în ultimele câteva luni și o luă, speră el, în direcția potrivită, spre Misiunea Pescarilor, unde spera să găsească un pat curat pentru noapte.

Măcar aici conduceau pe aceeași parte a drumului, băgă el de seamă, atunci când din ceață răsări un camion, iar șoferul îl claxonă să se dea la o parte.

Docurile erau aglomerate și nimeni nu-l băga în seamă pe Dougie. Marinarii nu-și sâcâie camarazii cu întrebări inutile. Aveau, ca păstorii din creierii munților, un cod comun, care presupunea să respecte dreptul celuilalt de a nu vorbi despre trecut.

Dougie le fusese recunoscător pentru acest obicei pe timpul lungului voiaj către Anglia. Încă nu era sigur ce să creadă despre posibilitatea de a fi duce. Unchiul său, care desconsidera protipendada britanică din motive nicicând clar explicate, i-ar fi spus cu certitudine să nu bage în seamă scrisorile avocatului.

Dar părinții lui... părinții lui ce-ar fi gândit? Dougie nu știa. Muriseră îndată după nașterea sa, înecați în urma unei inundații, și, dacă nu ar fi fost unchiul său, el însuși ar fi sfârșit într-un orfelinat. Unchiul nu-i spusese niciodată prea multe despre părinții lui. Tot ce aflase Dougie pe când crescuse mai măricel fusese că unchiul său era fratele mamei și că nu privise nicicând cu ochi buni faptul că sora lui se căsătorise cu tatăl lui Dougie.

– O cârpă de om cu accent englezesc și bune maniere, care n-ar fi tuns o oaie nici cu arma la tâmplă.

Așa-l descria unchiul pe tatăl lui Dougie.

A dus-o greu, crescând în pustietățile australiene, la o stână de oi, la kilometri depărtare de orice oraș, dar nu a fost o viață mai grea ca a multor tineri de vârsta lui. La fel ca aceștia, și-a făcut școala în bucătăria stânei, învățat de profesori care-și pregăteau elevii printr-o stație radio și, precum ceilalți copii, a trebuit să gospodărească din plin pe lângă stână.

După ce și-a terminat școala și a trecut examenele, a fost trimis de unchiul lui să lucreze la o fermă din vecinătate, ca *jackeroo*, cum erau cunoscuți tinerii, cei din generația următoare care, într-o bună zi, urmau să moștenească ferma familiei.

Au trecut prin vremuri dificile după război și continuau să o ducă foarte greu. Când unchiul lui s-a îmbolnăvit, iar doctorul i-a spus că are probleme cu inima și că ar trebui s-o lase mai moale cu munca, acesta a refuzat categoric, murind cum și-a dorit, la apusul soarelui, pe veranda vechiului și ruinatului bungalow, cu acoperișul lui de tablă, pe care ploaia răpăia ca gloanțele, în anotimpul ploios.

Fiind singura sa rudă, Dougie a moștenit stâna, cu tot cu datorii, plus obligațiile unchiului său față de cei care munciseră pentru el – doamna Mac, menajera, Tom, Hugh, Bert și Ralph, ciobanii de la stână – și față de soțiile și familiile acestora.

Nu i-a trebuit mult lui Dougie să-și dea seama că singurul lucru pe care-l putea face era să accepte oferta de parteneriat pe care i-a făcut-o un vecin mai înstărit, care a cumpărat jumătate din fermă.

Toate acestea se întâmplau cu cinci ani în urmă. De atunci, stâna prospera, iar Dougie și-a găsit timpul necesar să-și desăvârșească

studiile în Sydney. Acolo se și afla când a sosit prima scrisoare, dar nu i-a dat prea multă atenție.

A mai primit, după aceea, o jumătate de duzină de scrisori, una după alta, și, fiind tot mai preocupat de cât de puține știuse despre tatăl lui sau despre familia acestuia, a decis că ar fi mai bine să afle cine era – și cine nu era.

Avocatul îi oferise un avans pentru avion. Nu pentru că Dougie ar fi avut nevoie – avea banii lui acum, mulțumită bunei administrări a fermei, dar nu prea voia să se implice într-o situație care ar fi putut să nu-i convină, înainte să afle mai multe despre aceasta. Și mai multe despre sine însuși.

Se prea poate ca ruta aleasă către Anglia să nu fi fost cea mai rapidă, dar a fost, fără îndoială, cea mai instructivă, se gândi Dougie în timp ce ieșea din zona docurilor, pe străzile acoperite de fuioare de ceață ale orașului.

Era Dougie Smith, Smith fiind numele de familie al răposatului unchi și numele sub care a fost mereu cunoscut, deși, conform certificatului de naștere, se numea Drogo Montpelier. Era posibil, teoretic desigur, să fie și duce de Lenchester, dar, în acest moment, se îndeletnicea cu comerțul pe mare și avea nevoie de o masă decentă, o baie și un pat pe care să se întindă. Avocatul îi povestise, în scrisori, despre familia existentă în Anglia și cum moartea ducelui și a fiului său moștenitor făcuse din Dougie, care era nepot de frate al bunicului ducelui (dacă asta era, cu adevărat), următorul moștenitor.

Dar ce se întâmpla cu ultima văduvă a ducelui, care se recăsătorise acum? Ce se întâmpla cu fiica lui, Lady Emerald? Dougie nu-și putea imagina că este bine-venit în această familie care își va apăra ceea ce, bănuia el, considera, fără doar și poate, că este teritoriul lor. Poate că nu știa prea multe despre lumea bună britanică, dar un lucru știa sigur: că, asemenea oricărui grup bine sudat de oameni, vor recunoaște un străin atunci când îl vor vedea și vor strânge rândurile. Și în societate, la fel ca în natură, lucrurile se petreceau aidoma.

O tânără cu ochi obosiți și haine zdrențăroase, cu părul oxigenat violent și cu pielea bolnăvicioasă, se desprinse de zidul unde zăcea și începu să-l cheme:

– Bun venit acasă, marinare. Ce zici, ai bani să-i iei unei drăguțe un păhărel ca să-ți arate ce înseamnă distracția?

Scuturând din cap, Dougie trecu pe lângă ea. „Bun venit acasă..." O fi bine-venit? Își dorește să fie?

Săltându-și geanta grea pe umăr, Dougie își îndreptă spinarea. Nu avea decât o cale să afle răspunsul la aceste întrebări.

Capitolul 2

Janey se simțea extrem de fericită. Știa că ar fi trebuit să se simtă vinovată din moment ce, în loc să se afle la St. Martins, audiind un curs de istoria nasturilor, ea se afla în altă parte. Nu-i vorbă că, într-un fel, era totuși concentrată asupra importanței nasturilor. Desfăcuse, într-adevăr, foarte atentă, nasturii de la cămașa lui Dan.

Un chicotit excitat se ridică din pieptul ei. Ceea ce făcea era îngrozitor de rău, desigur. Nu doar că fugise de la un curs, dar se întorsese în apartamentul lui Dan de la subsol, și acum se cuibăriseră unul în brațele altuia, înfruntând umezeala de gheață a zilei de ianuarie în patul strâmt al lui Dan, cu salteaua plină de cocoloașe. În vreme ce cămașa lui Dan era azvârlită pe jos, Janey purta încă puloverul, dar, pe dedesubt, își desfăcuse sutienul și-i făcuse loc mâinii lui Dan, care putea acum să-i mângâie și să-i frământe sânii, producându-i prelungi fiori de plăcere în tot corpul.

Da, era *foarte* rea. Cu siguranță, așa ar fi considerat-o sora ei, Ella. Ella nu ar fi ratat nici un curs și niciodată nu ar fi lăsat un băiat să-i dezmierde sânii goi. Dar ea, Janey, nu era Ella, slavă Domnului, iar Dan, un actor a cărui soră participa, de asemenea, la cursurile de la St. Martins, era un băiat splendid. Janey fusese atrasă de el din secunda în care îl zărise, iar Dan era atât de fericit că o avea lângă el. Janey adora să-i facă pe oameni fericiți. Își putea aminti primele clipe când înțelesese că poate îndepărta spaima și nefericirea făcând, pur și simplu, lucrurile pe care ceilalți le așteptau de la ea. I se întâmplase când mama ei trecea printr-una din ciudatele și înfricoșătoarele ei crize, și mătușa Cassandra venise în vizită.

– Sunt fericită că ai venit, mătușă Cass, îi spusese Janey, pentru că tu o faci pe mami fericită.

Spre ușurarea lui Janey, atmosfera se schimbase instantaneu. Mama ei începuse să râdă și, practic, o luase în brațe, în vreme ce mătușa ei era atât de fericită de exclamația copilei, încât îi dăduse

un penny. Janey era foarte mică când îi murise mama, dar încă-și amintea cu claritate cât de înspăimântată și de nefericită se simțea când mama ei era supărată. De atunci, se obișnuise să spună și să acționeze în așa fel încât să-i facă pe oameni fericiți...

Ea continuase să fie „prevenitoare", după cum îi caracterizau, aprobatori, profesorii comportamentul, pe tot parcursul școlii. Janey era mereu dornică să-și împartă dulciurile și banii de buzunar cu colegii, în special dacă socotea că astfel îi putea împiedica să fie supărați dintr-un motiv sau altul. Și acum voia ca oamenii din jurul ei să fie fericiți, înainte de a fi ea însăși fericită. Dacă una dintre prietenele ei era nefericită, atunci Janey era cea care-i ieșea în întâmpinare și făcea orice pentru a-i smulge un zâmbet. Ura certurile și vocile țâfnoase și otărâte. Îi aminteau, în mod neplăcut, de copilărie.

Se bucura că nu-i semăna Ellei; biata Ella, care lua mereu lucrurile atât de în serios, care putea fi atât de tăioasă și de arțăgoasă uneori, în special cu băieții, și care considera că a te distra era un păcat.

Janey avu un mic frison de plăcere. I-ar fi plăcut să-l mulțumească pe Dan și, mai mult, chiar să forțeze puțin nota de data asta, însă nu îndrăznea. În ultimul trimestru, două fete fuseseră date afară de la St. Martins pentru că făcuseră un mare pocinog. Cu siguranță, nu dorea să rămână însărcinată și să fie nevoită să abandoneze școala înainte de final. Dan spusese că o înțelege perfect, ceea ce făcea ca totul să fie cu adevărat minunat; unii băieți puteau deveni foarte dificili și răi față de fetele care le spun „nu".

Janey iubea Londra și școala St. Martins. Îi plăcea să fie printre cei care umplu barurile și localurile de pe King's Road, la sfârșit de săptămână, și să meargă la petreceri zgomotoase în subsoluri pline de fum și de muzică *beat*. Hotărâse deja că nu exista alt loc mai minunat pe lume decât King's Road, din Chelsea. Era atât de palpitant să fii printre inițiați, parte a acelui grup exclusivist de tineri care transformaseră zona în propria lor grădină de plăceri punându-și amprenta asupra ei. Era locul unde trebuia să existi, să vezi și să fii văzut. Oricine, cât de cât inițiat, știa asta. Chiar și marile magazine de modă începuseră să înțeleagă, ca prin ceață, se îndreptau lucrurile.

Ambiția lui Janey, odată ce termina St. Martins, era să intre în rândul tinerilor și norocoșilor designeri care-și deschiseseră deja magazine pe King's Road, urmând exemplul lui Mary Quant și vânzându-și proiectele din propriile *boutique*-uri. Abia aștepta momentul!

*

– Ce citești, Ella?

– Nimic, minți ea, încercând să ascundă articolul pe care-l citea în revista *Woman*, despre cum îi pot ajuta biscuiții Ryvita pe cei care vor să slăbească.

Fusese cât se poate de hotărâtă când își promisese să slăbească, dar, cumva, cu cât încerca mai mult să nu mănânce, cu atât îi creștea pofta, iar în această dimineață, când se cântărise în holul de la intrarea în metrou, descoperise că, de fapt, pusese pe ea un kilogram și ceva.

– Minciunele, replică voioasă Libby, asistenta editorului artistic. Lasă-mă să mă uit. Pescuind revista din mâinile Ellei înainte ca aceasta să o poată ascunde, Libby își arcui sprâncenele interogativ: Vrei să slăbești?

Ella suferea. În curând, grațioasa Libby le va spune tuturor, și atunci întreaga redacție va avea un nou motiv să râdă de ea.

– Ei bine, nu trebuie să-ți pierzi timpul mâncând biscuiți Ryvita, spuse Libby fără să-i aștepte răspunsul. Ce-ți trebuie este să te consulte doctorul meu și să-ți prescrie câteva dintre pilulele lui speciale. Am slăbit mai bine de șase kilograme într-o lună. Sunt nemaipomenite.

– Pilule de slăbit? întrebă Ella nesigură. Nu știuse că există așa ceva. Văzuse anunțuri pentru un tip de praline pe care ar fi trebuit să le mănânci de trei ori pe zi, dar nu știa nimic despre pilule de slăbit.

– Da, desigur. Toată lumea le ia, toate modelele, numai că, firește, nimeni nu recunoaște. Uite, nu vrei să-l sun pe doctorul Williamson și să te programezi la un consult? Dar trebuie să-mi promiți că nu o să sufli o vorbă față de ceilalți.

– Eu...

Înainte de a mai spune ceva, Libby ridică receptorul și îi dădu centralistei numărul pe care-l găsise în frumoasa ei agendă îmbrăcată în piele.

– Gata, am aranjat, anunță ea cu o voce triumfătoare câteva minute mai târziu. Doctorul Williamson te poate vedea la prânz, iar cabinetul lui e aproape, pe Harley Street.

Bărbatul încă o privea. Nu că Emerald ar fi fost surprinsă. Bineînțeles că o privea. La urma urmei, era atât de frumoasă. Toată lumea spunea asta. Vizita la Luvru, una dintre activitățile culturale organizate de pensionul franțuzesc pe care-l urma, amenințase să fie atât

de plicticoasă, că fusese tentată să caute o scuză ca să o evite, dar acum, cu un admirator care o hărțuia și o tulbura pe la spatele istoricului de artă antică, desemnat s-o călăuzească prin tezaurul muzeului, după-amiaza părea să devină mult mai puțin plicticoasă decât se așteptase. Cu un gest studiat, aproape provocator, netezi cu mâna moliciunea puloverului ei bej de cașmir. Ar fi vrut să poarte haine colorate mai intens, dar mama ei insistase, tipic pentru ea, că această tentă neutră era, de departe, cea mai elegantă. Cea mai corectă, asta ar fi vrut, desigur, să spună. Cu adevărat dezagreabilă, când era vorba despre atenția admirativă a bărbaților, pe care chipul lui Emerald oricum o atrăgea. Ce prostie din partea mamei ei să-și imagineze că i-ar putea opri pe bărbați s-o admire pe fiica ei, se gândi Emerald cu dispreț. Era imposibil. Nu pentru că mama ei ar fi recunoscut vreodată acest adevăr. Pe Emerald o înfuria faptul că familia ei, surorile vitrege, dar, în special, mama ei, refuzau să o admire și să-i omagieze superioritatea de necontestat, dată de naștere, de educație și, firește, de frumusețe. Mama ei se purta de parcă nu diferea de celelalte: de Ella și de Janey, de fiicele lui Jay, gemenele, de Cathy și de Polly, aflate încă pe băncile școlii, și, ceea ce o înfuria cel mai mult, de Rose, verișoara ei prin alianță, pe jumătate chinezoaică. O bastardă pe jumătate chinezoaică, pe care, din motive de neimaginat și supărătoare, chiar mama lui Emerald o trata de parcă ar fi fost propriul ei copil. Mama ei făcea mare caz de Rose și-i acorda mai multă atenție decât i-ar fi dat vreodată lui Emerald, fiica ei. N-o va ierta pentru asta, gândi Emerald. Niciodată. Atât Nanny, doica, cât și bunica, spuneau că Rose este aproape un nimeni, un copil care ar fi trebuit lăsat să moară, în vreme ce Emerald era fiica unui duce, unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, un personaj eroic și plin de onoare, pe care toată lumea îl admira, nu ca tatăl lui Rose, un risipitor și un bețivan. Străbunica spunea mereu că motivul pentru care unchiul Greg bea atât de mult era pentru că se rușina cu Rose. Pe bună dreptate, mama ei ar fi trebuit să simtă la fel, în loc s-o trateze pe Rose ca și cum ar fi fost cineva special – mai special decât Emerald însăși. Ceea ce, desigur, era imposibil. Emerald credea că motivul pentru care mama ei făcea atâta caz de Rose era că o invidia pe Emerald, că era geloasă deoarece Emerald se născuse fiica unui duce care o iubise atât de mult, că îi lăsase, practic, toți banii lui. O avere...

Dacă ar fi putut decide, Emerald ar fi preferat ca, în timpul copilăriei, să trăiască într-una din casele tatălui ei, potrivită statutului pe care-l avea și nu la Denham, cu mama, cu Jay și cu ceilalți.

Refuză categoric să urmeze aceeași școală ca și celelalte fete, pentru că acolo, petrecerile de confirmare și prezentările la curte erau considerate niște ritualuri prăfuite, prin care treci doar formal, iar Emerald se abținuse să participe la așa ceva până acum, ca să nu fie nevoită să împărtășească această plăcere și cu alții. Își dorea însă să aibă parte de acel tip de distracție despre care străbunica ei îi spusese când era copilă. Poate că Blanche Pickford nu avea nici o picătură de sânge albastru, dar știa, cu siguranță, cât e de important lucrul acesta și se asigurase că știe și Emerald.

Ei bine, nu Rose era cea care avea un titlu și o avere, nu Rose urma să fie debutanta care urma să-și facă intrarea în societate și care se va căsători cu un bărbat care o va face să devină și mai importantă. Atunci, mama lui Emerald nu o va mai putea ignora în favoarea unei copile a străzii din Hong Kong, sau să insiste, cum încercase să facă deseori, că Emerald și Rose sunt egale. Emerald fusese mereu convinsă că ea trebuie să învingă în orice întrecere cu celelalte reprezentante ale sexului frumos.

Mereu.

Bărbatul care o urmărea se comporta de parcă ar fi vrut să vină la ea. Emerald îl fixă tacticoasă cu privirea. Admiratorul ei nu era prea înalt și avea părul cam rar. Emerald se întoarse cu spatele la el, plină de dispreț. Ea și-l dorea pe cel mai bun: cel mai înalt, cel mai chipeș, cel mai bogat și cel mai titrat bărbat. Surorile ei vitrege, cu planurile lor penibile de angajare, ca orice altă vânzătoare banală, nu aveau de ales decât să sfârșească în brațele unor bărbații plicticos de banali, în vreme ce Rose, desigur, ar fi fost fericită să găsească vreun bărbat decent care să vrea s-o ia de soție. Altfel stăteau lucrurile în cazul lui Emerald. Ea putea pune mâna (trebuia s-o facă!) pe cel mai dorit, cel mai vânat bărbat de pe fața pământului.

De fapt, Emerald își alesese bărbatul. Nu exista, în realitate, decât un om care întrunea toate calitățile: fiul mai în vârstă al prințesei Marina, ducele de Kent, care nu era doar duce, la fel ca tatăl ei, ci, chiar mai bine plasat, era duce *regal*. Emerald se și vedea înconjurată de un cârd de domnișoare de onoare, toate verzi de invidie că se căsătorea cu cel mai dorit bărbat al momentului.

Vor fi foarte căutați și invitați pretutindeni, ceilalți bărbați se vor uita la ea și îl vor invidia pe soțul ei, iar celelalte femei o vor cerceta din ochi, geloase pe frumusețea ei. Emerald voia să rupă legăturile cu familia. Și, desigur, intenționa să refuze orice contact cu Rose. Ca duce regal, nu era de așteptat ca soțul ei să socializeze cu una ca Rose și, de vreme ce mama ei avea o părere atât de bună despre aceasta, nu i-ar fi păsat prea mult nici dacă numele ei era tăiat de pe lista de oaspeți a lui Emerald, pentru a-i putea ține companie lui Rose, nu-i așa? Gândul acesta o făcu să surâdă.

Tânărul duce de Kent își sărbătorise a douăzeci și una aniversare cu un an înainte și își câștigase, deja, reputația că nu era ușor de prins în plasă, mai ales când venea vorba să accepte invitații, dar, desigur, ea nu va avea nici o problemă să-l atragă; Emerald era sigură de asta. Nu putea să nu se îndrăgostească de ea. Nimeni nu i-ar fi putut rezista.

Din păcate, ducele de Kent nu avea o casă impunătoare, așa cum i s-ar cuvenit, ci una dintre acele clădiri oribile pe care nici măcar Comisia de Patrimoniu nu le-ar fi administrat, în loc de, mai degrabă, o proprietate precum cea din Blenheim sau Osterby. Va trebui să aibă o discuție cu domnul Melrose, avocatul răposatului ei tată și cel care-i administra averea, decise Emerald. Era, desigur, drept și normal ca ea, în calitate de ducesă regală, să poată folosi averea și proprietățile tatălui ei. În Londra, avea casa Lenchester, reședință a familiei, acolo unde urma să fie organizat primul ei bal. Mama ei încercase s-o împiedice să organizeze acest bal la Lenchester, spunând că, din punct de vedere tehnic, nu aveau dreptul să folosească acea casă, deoarece fusese moștenită, prin dreptul celui dintâi născut, împreună cu multe altele care fac apanajul unui duce, de noul moștenitor, nepotul de frate al bunicului ducelui – oaia neagră a familiei, care plecase în Australia, în tinerețe. Pentru o vreme, se crezuse că această oaie neagră murise fără să se căsătorească, dar ieșise la iveală că avusese o soție și un fiu. Acesta avusese, la rândul său, un fiu. Acum, domnul Melrose încerca să-l găsească. Cu toate acestea, el fusese de acord cu Emerald că nu exista nici un motiv pentru care ea, ca fiică a răposatului ei tată, să nu-și organizeze balul la Lenchester House. Așa ar fi dorit tatăl ei, Emerald era sigură de asta. Și mai era sigură că, mai degrabă ar fi văzut-o pe ea locuind la Osterby sau la Lenchester House, decât un moștenitor pe care nici nu-l văzuse vreodată.

Și care urma să moștenească Osterby și toate celelalte pentru simplul motiv că era bărbat.

Lenchester House era o clădire magnifică. Până recent fusese închiriată unui milionar grec, iar Emerald nu vedea nici un motiv pentru care ea și ducele nu ar concesiona-o, la rândul lor, din moștenire, odată căsătoriți.

Mademoiselle Jeanne continua să bată câmpii despre Mona Lisa. Emerald aruncă o privire nepăsătoare către portret. Ea era mult mai frumoasă. Și, oricum, considera că portretul este plicticos. Prefera, în schimb, tușele agresive, strălucitor de colorate, din operele multor artiști moderni, tipul de picturi pe mare mama ei nu le-ar fi expus nici din greșeală la Denham. Emerald credea că ar trebui să fie o protectoare a artelor moderne după ce se va căsători. Își imagina laudele pe care le-ar primi în presă pentru ochiul și gusturile ei, și subtitlurile din rubricile de bârfe, care i-ar confirma statutul: „Majestatea Sa regală, ducesa de Kent, este cea mai importantă gazdă din Londra, dar și cea mai cunoscută protectoare a artelor moderne".

„Majestatea Sa regală, ducesa de Kent." Emerald ridică fruntea, cu trufie, gândindu-se cât de bine i se potrivește acest titlu.

Ella avu un frison când părăsi clădirea unde se afla cabinetul doctorului Williamson și ajunse în Harley Street, nu neapărat din cauza mușcăturii crunte a vântului, ci mai degrabă din cauza neîncrederii paralizante și a nerăbdării pe care o simțea gândindu-se la ceea ce urma să facă.

Fusese măsurată și cântărită de o asistentă îmbrăcată elegant și completase un lung chestionar care cuprindea tot felul de amănunte medicale, iar mult prea seriosul medic Williamson îi spusese că, pentru binele ei și pentru a-și păstra sănătatea, trebuia să înceapă medicația prescrisă de el pentru a slăbi.

Urma să ia două pastile pe zi, una după micul dejun, alta, după-amiază, iar peste o lună trebuia să se întoarcă la consult pentru a fi cântărită și investigată. Tot atunci urma să-i dea altă rețetă.

Asta nu însemna că trișează, se liniștea Ella de una singură. Tot ce puteau face pastilele pentru dietă era să-i controleze apetitul. Și, dacă-l controla și pierdea în greutate, atunci nimeni, și în special Oliver Charters, nu ar mai fi râs vreodată de ea pe la spate.

Capitolul 3

– Janey, încă nu sunt convinsă că ar trebui să mergem la această petrecere, protestă Ella, simțindu-se enervată și exasperată când văzu că, în loc s-o asculte, Janey era concentrată să-și traseze o linie groasă și neagră în jurul ochilor, ținându-și vârful limbii între buze de concentrată ce era.

– Nu se poate să nu mergem, o anunță Janey, dovedindu-i că o asculta, totuși. Am promis.

Ceea ce voia să spună era că-i promisese lui Dan că va fi acolo și nu intenționa să-l dezamăgească. Nu acum, când totul devenise atât de interesant.

Ella nu-i răspunse. Știa că nu are nici un sens. I-ar fi plăcut totuși ca sora ei să păstreze limitele bunei-cuviințe. Janey considera că face parte din boema orașului, sau cel puțin așa spunea până să înceapă să frecventeze magazinul Bazaar al lui Mary Quant, de pe King's Road, îndrăgostindu-se de stilul acesteia. Era cea mai mare ambiție a lui Janey ca propriile sale desene să ajungă să fie admirate de Mary, desene pe care Ella le socotea, cu franchețe, departe de perfecțiune. Janey purta o rochie scurtă, cu dungi transversale, pe care și-o făcuse ea însăși și pe care ținuse morțiș s-o poarte în după-amiaza aceea, când le forțase și le lingușise pe Ella și pe Rose să meargă cu ea la barul ei preferat, Fantasy.

Aceasta era singura cafenea ca lumea, în afară de cele din Soho, și îi aparținea lui Archie McNair, prieten și susținător al lui Mary Quant, iar Janey, încântată, le spusese Ellei și lui Rose că spera ca idolul ei să vină și s-o vadă îmbrăcată cu noua ei creație. Era cu neputință să i se împlinească dorința, deși Janey atrăsese atenția multora. Nu era de mirare că lumea, sau mai degrabă bărbații, se holbau la ea. Oricât de mult își iubea sora mai mică, erau momente când Ella nu se putea opri să nu-și dorească din suflet ca Janey să se comporte mai cuviincios și să poarte niște haine mai puțin țipătoare, nu unele care să-i facă pe oameni să se holbeze la ea.

Ella era neliniștită când atrăgea atenția celor din jur, indiferent de motiv. După ce se făcuseră mai măricele, ea și Janey atrăgeau atenția răposatei lor mame doar pe motiv că făcuseră ceva rău, ceva

care o supăra pe mama lor și pentru care Ella, fiind cea mai mare, era mereu învinovățită.

Mama lor vitregă nu avea nimic în comun cu mama lor naturală. Căsătoria tatălui Ellei cu Amber fusese o binecuvântare divină. Amber era o mamă bună, care știa ce e important în viață – cum ar fi, să nu porți șosete umede sau să urci scările pe întuneric.

În curând, propria ei greutate nu va mai atrage atenția celor din jur, se gândi Ella, cu o mică răbufnire de satisfacție. Pilulele doctorului Williamson făcuseră tot ceea ce îi promiseseră atât Libby, cât și doctorul, și începuse deja să piardă în greutate. Nu pentru că le-ar mai fi spus și altora despre ele sau despre cât de mult o răniseră cuvintele crude și hohotele auzite pe la spate. Ar fi fost pierdută acum fără micile ei pilule galbene și fără magicele lor proprietăți care reușeau să-i taie pofta de mâncare.

– Poți să rămâi acasă, dacă vrei, îi spuse Janey. Nu trebuie să vii cu mine.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Ella, pe frigul de-afară, era să meargă la o petrecere într-un beci soios plin de fum și de oameni pe care nu-i cunoștea și cu care era imposibil să vorbească din pricina zgomotului, dar vorbele lui Janey o făcură să devină suspicioasă.

– Bineînțeles că vin, spuse Ella. La urma urmei, e treaba mea să mă asigur că nu intri în vreun bucluc.

– Nu fi prostuță. Nu voi intra, desigur, în nici un bucluc, se apără Janey revoltată.

Cu toate acestea, Ella nu se lăsă convinsă.

– Nu sunt sigură de nimic în ceea ce te privește, îi spuse ea lui Janey. Nu am uitat de bărbații aceia pe care i-ai adus de la clubul de jazz săptămâna trecută și pe care i-am găsit dormind la parter.

– Era o noapte geroasă, Ella, și nu ar fi avut unde merge în altă parte.

– Am fi putut fi omorâte în pat sau chiar mai rău, replică Ella, iar furia ei creștea pe măsură ce Janey chicotea mai tare.

– Nu fi prostuță, erau mult prea beți.

– Nu e deloc amuzant, Janey, replică Ella. Mama și tata nu ar fi acceptat așa ceva.

– Faci din țânțar armăsar, Ella.

„Dacă e atât de arțăgoasă, ar face bine să rămână acasă", se gândi Janey. Aranjase să se întâlnească cu Dan la petrecere și nu voia ca Ella să-i stea în cale.

Dan. Era suficient să se gândească la el pentru a simți un fior delicios în pântec.

– Dacă această petrecere va fi unul dintre chefurile acelea gălăgioase, din cine știe ce bombă cumplită, cu fum de să-l tai cu cuțitul și plină de muzicanți hirsuți, atunci... își luă avânt Ella, întreruptă însă de Janey, care își terminase de rimelat ochii, și acum începuse să întindă ceva ce părea un ruj alb pe buze.

– Chiar așa vrei să mergi îmbrăcată? îi spuse Janey provocatoare, uitându-se dezaprobator la fusta ei ecosez plisată și la puloverul bleumarin. Mergem la petrecere, nu la școală...

– Într-un beci rece și plin de igrasie, replică Ella. Oricum, nu e nimic în neregulă cu hainele mele.

– Pun pariu că nu de aceeași părere sunt și cei de la *Vogue*, făcu Janey o grimasă. O să-ți desenez eu niște haine șic, dacă dorești...

Ella tresări.

– Nu, mulțumesc.

– Ei bine, ai putea măcar să porți o rochie, Ella. Uite cât este de drăguță Rose în rochia ei.

Se uitară amândouă la Rose, care tocmai intra în cameră, îmbrăcată în rochia ei din mohair verde-închis.

– Nu fi prostuță, se împotrivi Ella, nu aș putea purta niciodată așa ceva. Sunt prea mare și, oricum, acea culoare nu mi se potrivește atât de bine ca lui Rose.

În vreme ce Ella și Janey erau amândouă înalte și blonde, cu ochi verzi și piele strălucitor de albă, Rose era un amestec exotic între Occident și Orient, înaltă de doar 1,60 m și cu osatură fină. Avea pielea măslinie, chipul de forma unei inimi, pomeții înalți și buze moi și pline, iar pleoapele ei ascundeau niște ochi căprui și întunecați, având tăietura ochilor europeni. Părul ei lung era o întindere mătăsoasă și neagră ca tușul, iar ea îl purta mereu prins în coc la spate.

Janey se uită nerăbdătoare la Ella. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat de departe să împartă un pat sărăcăcios cu unul dintre artiștii ei închipuiți decât să trăiască luxos în eleganta casă părintească de cărămidă roșie din Cheyne Walk. Se bucura totuși că, măcar era amplasată în Chelsea. Janey își iubea din suflet familia, dar avusese, de când se știa, ceva rebel în ea, o atracție către neconvențional, o pasiune pentru modă și muzică, pentru artă și viață, în general.

Păcat că Ella insistase să bată drumul înapoi pe Cheyne Walk; dacă ar fi rămas în bar, ar fi putut s-o vadă pe Mary Quant, iar aceasta, intrând în bar, ar fi putut să o descopere pe Janey. Numai sora ei putea fi atât de demodată încât să creadă că ritualul ceaiului de după-amiază chiar contează și să nu înțeleagă că doar menționarea acestui obicei în cercurile unde Janey se învârtea ar fi putut să facă o persoană să pară dizgrațios de învechită. Nimeni nu ar fi crezut că Ella absolvise St. Martins și că, după aceea, primise cu bucurie să lucreze pentru *Vogue*, în vreme ce nimic altceva nu ar fi fost mai important pentru Janey decât să devină creatoare de modă. De când se știa, nu dorea altceva. De mică, cerea mereu petice de mătase de la Amber, să le facă rochii păpușilor.

– Ei, sper doar ca această petrecere să fie onorabilă, o avertiză Ella, pentru că mama are acum suficient de furcă cu Emerald, ca să-și mai facă probleme și pentru tine.

Ella își dorea ca Janey să fi semănat mai mult cu Amber. Era îngrozitor de îngrijorată de atitudinea nepăsătoare a surorii ei față de viață și de pericolele acesteia. Când Ella se încrunta îngrijorată, Janey râdea, iar acolo unde Ella întrezărea pericole, Janey nu vedea decât plăcere. Dar Janey nu-și putea aminti ceea ce-și amintea Ella și nici nu putea ști ce știa Ella. Adevărata lor mamă iubise și ea plăcerea. Tânjea după ea. Ella o auzise spunând asta într-un chip atât de sălbatic, mergând repezit prin cameră asemenea unei păsări care se izbește de grilajul coliviei. Mama ei și mătușa lor Cassandra izbucniseră într-un râs nestăpânit, apoi dispărură amândouă la etaj, în dormitorul părinților Ellei.

Janey fusese, de asemenea, favorita mamei, reușind mereu să-i cucerească zâmbetul, în vreme ce asupra Ellei se revărsau numai vorbe urâte și ocări.

Janey nu putea înțelege cât de înfricoșată era Ella de perspectiva ca vreuna din ele să aibă ceva din trăsăturile mamei lor, iar Ella nu-i putea spune cât de mult se temea. Janey nu avea amintiri atât de clare despre mama lor – și ce norocoasă era! Ella însă se mai trezea uneori în miez de noapte, întrebându-se cum ar fi fost viețile lor dacă mama lor adevărată ar fi trăit în continuare. Își amintea limpede de toanele mamei ei, de furia apărută din senin, și apoi de lacrimile și de urletele ei.

Adevărul era că mama lor fusese puțin nebună; de fapt, nu puțin. După cum lăsase o dată să-i scape Blanche, bunica lui Amber,

nebunia fusese declanșată de nașterea Ellei, și apoi de a lui Janey. Ella detesta să se gândească la boala mamei lor. De fapt, Ella detesta, pur și simplu, să se gândească la mama lor. O invidia pe Emerald pentru că mama ei adevărată era Amber.

Când începea să se simtă iritată sau supărată de ceva, mereu se forța să-și amintească de mama ei, și atunci neplăcerea îi dispărea. Nu voia să se căsătorească și nici să aibă copii– nu voia să aibă soarta mamei ei.

Dar ce-ar fi putut spune despre Janey? Ea nu știa de ce ar trebui să-i fie frică de ceea ce moștenise de la mama lor, iar Ella nu se putea hotărî să-i spună, pentru că, pe cât era de preocupată de sora ei mai mică și de frivolitatea și nechibzuința ei, pe atât o iubea de mult. Nu voia să-i răpească fericirea și să o încurce cu propriile temeri.

Capitolul 4

Paris

– Ei bine, o fi fost tatăl tău duce, Emerald, dar tu, cu siguranță, nu ești ducesă.

Emerald abia se abținu să n-o străpungă cu privirea pe Gwendolyn.

Toate trei –, Emerald însăși, Lydia Munroe, fiica unui conte, și Lady Gwendolyn, nepoata nașei sale – se pregăteau să își facă debutul în societate.

Gwendolyn putea fi la fel de lipsită de complicații precum placida și plicticoasa ei mamă, a cărei privire tăioasă o avertizase deja pe Emerald că nu-i era pe plac, dar Emerald știa cât de mult o îndrăgea nașa sa. Tatăl lui Gwendolyn era fratele lui Lady Beth, conte de Levington, și ea avea o mare stimă pentru el și familia lui. Dacă Emerald ar fi cedat și ar fi pus-o pe Glum Gwennie[1], cum o poreclise în secret, la locul ei, ar fi riscat ca aceasta să le stârnească pe mama și pe mătușa ei împotriva lui Emerald, ceea ce ar fi putut însemna ca ea să riște pierderea unui aliat valoros. Nu, din nefericire trebuia să amâne pedepsirea lui Gwendolyn pentru altă dată.

[1] Gwenie cea posacă

Astfel că, în loc să riposteze, Emerald surâse fals la auzul spuselor celeilalte fete.

Considerând, în mod clar, că marcase un punct în relația lor, Gwendolyn savură momentul de triumf și, hotărâtă să-l prelungească, spuse în continuare, cu nepăsare:

– Și asta nu înseamnă că mama ta venea din vreo familie acătării. Nimeni nu știe cum a reușit *ea* să se mărite cu tatăl tău.

De vreme ce nu era nici un secret că primul copil al părinților ei se născuse la opt luni după grăbita lor nuntă, Emerald avea o idee destul de bună despre modul în care decurseseră lucrurile. Dar, cel puțin, mama ei fusese suficient de deșteaptă să ajungă la altar.

Chiar dacă era iritată din cauza mamei ei, Emerald îi era recunoscătoare că ținuse să se căsătorească și nu rămăsese doar amantă. Ar fi detestat statutul de copil ilegitim, ironizat pe la spate și umilit.

Emerald, Lydia și Gwendolyn stăteau în paturile lor, în dormitorul pe care-l împărțeau la pension. Acesta era, de fapt, o vilă, aproape de Bois de Boulogne, proprietatea contesei de la Calle. Pensionul contesei avea reputația de a fi cea mai bună școală de acest fel. A-ți desăvârși studiile la Paris îți conferea o notorietate pe care fetele care terminau una din cele două școli „acceptabile" din Londra nu o aveau, astfel că, firește, Emerald insistase să vină la vila din Bois de Boulogne.

Stimulată de triumful ei, Gwendolyn continuă fericită:

– Mama și mătușica Beth cred, amândouă, că mama ta a fost extrem de norocoasă să se mărite în asemenea condiții și nici una din ele nu crede că tu vei fi capabilă de o performanță ca asta.

Emerald se încordă. Vorbele lui Gwendolyn turnaseră gaz pe foc. Sărind din pat, se postă în fața fetei, cu mâinile în șolduri, talia subțire fiindu-i marcată de faldurile rochiei de mătase.

– Ei, asta crezi tu.

– Ce? Vrei să spui că te gândești să te căsătorești tot cu un duce, așa cum a făcut mama ta? o întrebă Lydia emoționată, băgându-se și ea în discuție. Lydia era cu doi ani mai tânără ca Emerald și avea tendința să o transforme în eroină, la încurajarea tacită a acesteia.

Cu toate astea, Gwendolyn nu era deloc impresionată.

– Un duce, da, dar nu ca mama mea, nu. Voi reuși mai bine ca ea, spuse Emerald cu ferocitate.

Se auzi un mic sunet ascuțit – Gwendolyn plescăi de parcă ar fi gustat o lămâie, după care urmă un icnet înfricoșat din partea Lydiei.

– O, Emerald, vrei să spui ducele de Kent, nu-i așa?

– Trebuie să-și ia o soție, corect? Și, de vreme ce trebuie să aleagă una dintre fetele care-și fac acum intrarea în societate, trebuie s-o aleagă pe cea mai frumoasă... a fost tot ce își putu permite Emerald să spună.

Nu își termină vorbele, dar nici nu trebuia. Înțelesul era clar pentru ambele fete care stăteau și se holbau la ea. Emerald era o frumusețe și promitea să devină frumoasa sezonului de baluri. Asta în vreme ce Lydia avea un anume farmec de fată sănătoasă de la țară, iar Gwendolyn era mai apropiată de latura urâtă a banalității.

Cu asta trebuia să se confrunte Gwendolyn, se gândi Emerald cu satisfacție. Emerald nu era defel interesată de celelalte fete. Avea prietene la școală, desigur – trebuia dacă voiai să fii cea mai populară fată din școală –, dar acelea erau niște fete extrem de naive și ușor de manipulat. Era imposibil ca o fată atât de banală și supraponderală ca Gwendolyn să fie acceptată în acel cerc, fiind tipul de fată pe care Emerald îl desconsidera și îl trata cu dispreț. Deși, Gwendolyn ar fi trebuit să-i caute prietenia și să-i facă pe plac, spre indignarea lui Emerald, aceasta, dimpotrivă, făcea mereu observații pe care nu i le cerea nimeni, ba chiar comentarii acide, cu vocea ei inexpresivă. Ce caricatură de om era Glum Gwennie, care credea că o poate critica, privind-o cu ochii aceea mici și la fel de pătrunzători ca întrebările ei. Dar se va răzbuna ea când se va căsători cu ducele de Kent.

Emerald aruncă pe jos revista *Queen* pe care o citea și se ridică, plimbându-se prin cameră nerăbdătoare. Deși sezonul nu începuse oficial, în paginile revistei *Queen* apăreau deja portretele de studio ale unora dintre debutantele care urmau să-și facă intrarea în societate cu această ocazie. Fotografia ei fusese făcută de Cecil Beaton, și era mulțumită de ea, dar văzuse acum portretul altei debutante, realizat de Lewis Coulter, fost student la Eton, fără titluri, dar cu relații solide și care devenise de curând fotograful înaltei societăți, iar Emerald decise că trebuie să facă o nouă fotografie. Obișnuită să nu dea îndărăt când își punea ceva în gând, îi scrisese deja în această privință, informându-l pe fotograf când se va întoarce la Londra și anunțându-l că-l va chema atunci. Se afirma, în paginile revistei, că era atât de ocupat, încât refuza unele comenzi, dar, la urma urmei, era un *fotograf* care le făcea oamenilor poze pe *bani*. Iar banii erau o marfă de care mama ei dispunea din belșug. La fel și Emerald. Sau, mai degrabă, va dispune de ei când va împlini vârsta de douăzeci

și cinci de ani și nu va mai trebui să se obosească să-l convingă pe domnul Melrose să accepte să plătească, din banii pe care-i administra, lucrurile pe care Emerald și le dorea.

Evident, mama ei ura faptul că urma să devină atât de bogată...

Iar în ceea ce o privea pe Rose... Emerald își strânse buzele disprețuitoare. Cum putuse mama ei s-o recunoască, ca să nu mai vorbim că-și făcea atâtea griji pentru ea? Oare mama ei nu înțelegea cât rău îi putea face lui Emerald o verișoară ca Rose? Străbunica lui Emerald avea dreptate: Rose ar fi trebuit trimisă înapoi în Hong Kong, să trăiască în mahalaua unde o găsise unchiul Greg pe mama ei.

Fusese inspirată să o convingă pe nașa ei s-o prezinte și să stea la Londra cu ea, „astfel ca mami să nu-și întrerupă activitatea, mătușică Beth", după cum îi spusese susținătoarei ei. Sub aripa protectoare a nașei sale, avea mai multă libertate să organizeze lucrurile după vrerea ei decât ar fi putut s-o facă supravegheată de propria mamă.

Emerald era conștientă că nașa ei tare ar fi vrut s-o ducă la altar alături de cel de-al doilea fiu al ei. La urma urmei, Rupert nu prea avea bani, și într-o zi, Emerald va moșteni o avere. Dar, cu siguranță, nu voia să-și risipească banii și nici viața alături de un nimeni ca el. De asemenea, Emerald știa prea bine de ce o strânsese atât de puternic și cu o mână transpirată tatăl lui Gwendolyn, când le vizitase la vilă, pentru a vedea „ce mai face fetița mea". Desigur, o găsise atrăgătoare, și chiar era.

Emerald își rezervase pentru mai târziu plăcerea de a-i spune lui Gwendolyn cât de revoltător se purtase față de ea tatăl acesteia: un bărbat căsătorit, care se dăduse la o față de vârsta fiicei lui. Deocamdată, avea lucruri mai importante la care să se gândească, cum ar fi ce va purta prima dată când îl va întâlni pe ducele de Kent...

Capitolul 5

Londra, februarie 1957

Dougie privi în jur, scrutând subsolul pustiu al studioului fotografic din Pimlico Road, care urma să se umple, nu peste mult timp, de fete tinere și frumoase, pregătite să chefuiască toată noaptea.

Se considera norocos că îl întâlnise pe Lewis Coulter. Lew, pentru apropiați, îl angajase, chipurile, pe Dougie ca ucenic fotograf, nu ca salahor, dar când ești un australian nou-venit în bătrâna ta țară, deja nesigur că-ți vei mai vedea vreodată ferma în viața asta, și când ai motivele tale proprii și personale să te afli aici, nu începi să te plângi de soartă la patronul care te-a cules, pur și simplu, de pe stradă, pentru că-i plăcea cum arăți.

De altfel, lui Dougie îi plăceau și șeful, și munca pe care o făcea. Învățase o groază de lucruri urmărindu-l pe Lewis cum își făcea meseria, și nu doar când manevra aparatul de fotografiat. În ciuda șarmului indolent pe care-l afișa în societate, Lew putea acționa cu viteza luminii când vedea o fată pe care o dorea – de fapt, era atât de rapid, că biata fată era fascinată de el ca un iepure orbit de farurile mașinii sale Jaguar sport.

Faptul că Lew era unul dintre membrii clasei sociale superioare îi ușura și mai mult situația. Lucrând pentru el, Dougie găsise uși deschise către o lume în care, în altă situație, nu ar fi fost admis cu nici un chip. Putea studia această lume exclusivistă cu ochii lui, un lucru necesar dacă, așa cum se părea, avocatul cu pricina avea dreptate și Dougie era el însuși un membru al aristocrației. Duce, nici mai mult, nici mai puțin. Dar vai, încă nu putea cuprinde cu mintea toate acestea. La urma urmei, nici nu era sigur că vrea să fie duce. Se descurcase destul de bine fără a face parte din sânul aristocrației, păstrând secretul asupra acestui titlu față de noii săi prieteni londonezi, precum și asupra motivului pentru care venise în Londra. Nu voia să i se ia urma și să se descopere că este duce, astfel încât nici despre viața sa din Australia nu povestise nimănui. Nu voia să se găsească cineva care să facă legătura între trecutul și prezentul lui.

Trăsese cu ochiul la casa din Eaton Square, care, se pare, era a lui, deși nu fusese încă să vadă cealaltă casă de la țară. Din ceea ce îl auzise pe Lew spunând despre aristocrații britanici, erau cu toți atât de plini de datorii, că de-abia așteptau să-și transfere proprietățile pe lista patrimoniului de listat. Așadar, nici Dougie nu voia să-și împuțineze moștenirea ținând în spate cine știe ce ruină antică.

Se considera norocos că îl întâlnise pe Lew, dar acesta nu era nici pe departe snobul aristocrat la care te-ai fi așteptat. Era un flăcău strașnic de bine-crescut, care bea de băga sub masă pe oricine, chiar și pe Dougie. Asta nu înseamnă că Dougie ar fi exagerat cu băutul în ultimele zile. Era prea ocupat cu munca pentru Lew.

Se întâlniseră într-o crâșmă din Soho și, din motive pe care nu și le mai putea aminti, Dougie se luase la întrecere cu Lew, care câștigase pentru că bea mai mult. Dougie sosise cu un grup de australieni și, asmuțit de aceștia, era sigur că va învinge. Cum altfel, de vreme ce avea 1,90 m, era un pachet de mușchi și fusese crescător de oi, iar adversarul său nu avea mai mult de 1,70 m, unghii atent îngrijite, vorbea pe un ton afectat și era îmbrăcat ca un manechin din vitrina croitorului? Pur și simplu nu avea adversar, le spusese Dougie noilor săi prieteni.

Și continuase să creadă în victorie chiar și după ce se prăbușise pe podeaua crâșmei.

Când își venise în fire, se afla într-un pat necunoscut dintr-o încăpere necunoscută, care, descoperi el mai târziu, era dormitorul de rezervă al noului său șef.

Când îl întrebase pe Lew ce căuta el acolo, bărbatul ridicase din umeri și spusese:

– Nu te puteam lăsa sub masă, în spelunca aia, băiete. Nu așa se face, să lași mizerie în urmă, nu știi? Și-apoi, de vreme ce prietenii tăi au plecat, nu am avut de ales și a trebuit să te aduc aici, oricât de neplăcut mi-a fost să fac asta.

Încă beat pe jumătate, Dougie se emoționase pe dată și-i mulțumise din suflet.

– Știi ce? Ești un tip pe cinste.

– Te asigur că nu sunt nici pe departe așa, răspunsese Lew. A trebuit să te scot din crâșmă pentru că patronul mă amenința că mă pune să plătesc o cameră pentru tine. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit în dormitorul meu era un australian bețiv și transpirat, mirosind a bere și oaie.

Dougie înțelesese, în scurtă vreme, că Lew era un afemeiat, aducând femeile în patul său mai repede decât putea Dougie număra și abandonându-le, apoi, și mai repede. Era o nimica toată pentru el să aibă trei-patru fete în același timp pe agendă. Dougie nu avusese nicicând probleme cu fetele, dar trebui să admită, fără ezitare, că Lew juca într-o ligă superioară.

Lew îi explică lui Dougie că era singurul fiu al celui mai tânăr bărbat dintr-o familie nobilă – „ceea ce însemnă, mi-e teamă s-o spun, că degeaba curge sânge albastru prin venele mele, căci contul meu din bancă nu e deloc plin. Vezi, bătrâne, fiul cel mare primește titlul și moștenirea, al doilea fiu pleacă în armată, iar mezinul intră

în rândul clerului, dacă nu i se găsește vreo moștenitoare cu care să se însoare. E atât de plicticos să prinzi ceva cheag, dar mi-e teamă că nevoile te obligă".

După câte văzuse Dougie, viața lui Lew era oricum, numai plicticoasă nu. Când nu făcea fotografii, Lew fie mergea la petreceri, fie, ca în acea seară, organiza el însuși petreceri. În acea seară era o petrecere unde fiecare venea cu sticla de-acasă, pentru a sărbători ziua de naștere a unuia dintre nenumărații prieteni ai lui Lew.

Urmau să vină manechine și cele mai îndrăznețe fete de gașcă, însoțite de escortele lor din înalta societate, pentru a arunca o privire asupra vieții boeme și decadente pe care o ducea Lew, actori de la teatrul curții regale din apropiere, tipi plini de ifose artistice, scriitori și muzicieni.

În scurtă vreme, lumea avea să înceapă să curgă pe ușă. Se auzea, în surdină, una dintre delicatele melodii ale Ellei Fitzgerald. Dougie se simțea nervos în asemenea ocazii. Se mândrea că era un păstor din pustietățile australiene, dar știa că londonezii mai sofisticați obișnuiau să-i ia peste picior pe cei din colonii și să râdă de stângăciile și gafele lor. Mai mereu Dougie înțelegea lucrurile greșit, intrând în situații clare ca un elefant aflat în magazinul cu porțelanuri și sfârșind prin a părea un prostănac. Nu prea era făcut pentru asemenea maniere distinse și pentru obiceiurile pe care Lew părea să le considere obligatorii. Unchiul său fusese prea ocupat să conducă stâna de oi pentru a avea timp să-și învețe nepotul orfan toate chestiile astea excentrice, presupunând că el însuși le-ar fi știut, ceea ce Dougie se îndoia profund.

De fapt, cea care se îngrijise să-l învețe cum să folosească un cuțit și o furculiță și îl deprinsese bunele maniere fusese doamna Mac, menajera unchiului său.

Pe când era puștan, Dougie lucrase alături de zilieri, ciobani și tunzători de oi pricepuți, primind o educație bărbătească, care presupunea să nu te intereseze trecutul cuiva, să câștigi respectul pentru ceea ce ești și ce faci aici și acum, și nu de pe urma vreunui titlu nobiliar fantezist. Poate că fusese o viață grea, dar onorabilă.

Acum, învăța să trăiască urmând un alt set de reguli și de obiceiuri. Își dăduse seama relativ repede de unele lucruri – trebuia s-o facă, altminteri ar fi îndurat nenumărate umilințe.

Dougie se uită la ceas. Îmbrăcat în pantaloni negri, cu un pulover pe gât negru, cu mânecile suflecate, care-i scotea în evidență brațele musculoase și rămășițele bronzului australian, cu părul său

castaniu-închis și ondulat, ușor albit de soare la capete, Dougie adoptase repede „uniforma" de lucru a șefului și mentorului său.

Se întreba dacă acea actriță mititică și drăguță pe care pusese ochii în ultimele săptămâni urma să fie și ea la petrecere. Dar chiar dacă mușca din momeală, cu greu ar fi putut s-o invite în dormitorul decrepit din „Mica Australie" a orașului, pe care-l împărțea cu ceea ce părea a fi o întreagă colonie de purici și cu doi foști tunzători de oi părăși și vulgari, adevărate butoaie de bere mergătoare, care mai degrabă făceau deosebirea între capul și coada unei oi decât între capul și fundul unei fete. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-și caute o locuință proprie.

– Repede, uite un taxi!

Trebuiau să alerge prin ploaie, Janey râzând și trăgându-și gluga de plastic peste părul său clădit în vârful capului într-o coafură asemănătoarea unui stup de albine, în timp ce se urcau toate trei în taxi și se înghesuiau pe bancheta din spate.

– Pe Pimlico Road, la numărul 20, te rog, îi spuse Janey șoferului înainte să se întoarcă spre Ella. Trebuie să plătești din pușculița mamei, Ella. Nu am nici o lețcaie.

Ca orice mamă grijulie, Amber dorea să-și știe copiii în siguranță, dar, pe de altă parte, se înțelesese cu Jay în mod înțelept că nu trebuia să le răsfețe, astfel că regula era ca, în escapadele comune, când trebuia plătit un taxi, să fie plătit dintr-o pușculiță comună, pe care o administra Ella.

– Am fi putut merge pe jos, spuse Ella.

– Ce, pe ploaia asta? Până ajungeam acolo, am fi arătat ca niște pisoi înecați.

Ella știa că sora ei are dreptate, dar dacă cei din familia Fulshawe erau bogați – de fapt, putred de bogați –, asta nu însemna că trebuiau să fie ostentativi sau să arunce cu banii. Ella era sigură că țesătorii de la Denby Mill, fabrica de mătase a mamei sale vitrege, erau plătiți mai bine ca în oricare altă fabrică din Macclesfield. Dar țesătorii nu-și puteau permite să meargă la petreceri cu taxiul, iar pe Ella o mustra conștiința că dă banii pe așa ceva.

Pe de altă parte, fără pasageri, cum ar putea să-și câștige pâinea de pe masă un biet taximetrist? Abandonă o clipă acest gând pentru a se uita la călcâie, sperând ca ciorapii ei să nu fi fost stropiți de apa de-afară.

Ajunseseră la jumătatea drumului, când la un stop, portiera se deschise brusc.

– Hei, nu vezi că am pasageri? strigă șoferul.

Însă tânărul care urcă în taxi și se așeză pe bancheta suplimentară îl ignoră, scuturându-și de ploaie părul negru și rânjind la cele trei fete, cărora le spuse: „Sper că nu deranjez, fetelor!" cu un accent care avea mai mult decât un gram de cockney[1], înainte de a se întoarce la șofer și a-i spune: „Trafalgar Square, băiete, după ce le lași pe drăgutele astea trei".

Ella se ghemui în colțișorul ei de taxi când zări oaspetele nepoftit. Oliver Charters. Îl recunoscuse de îndată. Fața îi ardea. Ce ghinion.

Ella îl antipatizase pe Oliver Charters din momentul în care-l văzuse prima dată, iar antipatia ei crescuse când el începuse să o batjocorească, imitându-i accentul și, în general, necăjind-o.

Șefa ei observase și o întrebase de ce nu-l place.

– Pur și simplu, nu-l plac, fusese tot ce putuse Ella să spună. Nu-mi place cum umblă, cum arată sau... sau cum miroase.

Spre necazul Ellei, șefa ei izbucnise în râs.

– Ăsta, draga mea, este mirosul amețitor și afrodiziac al sexualității masculine în stare pură, așa că ai face bine să te obișnuiești cu el.

Amintindu-și cum se purtase cu ea în redacția revistei *Vogue*, Ella se crispă de furie.

Janey, desigur, nu avea nici o rezervă față de intrus. Dornică să placă, după cum se obișnuise, îi zâmbi cu căldură și-i spuse:

– Joci jocul ăla îndrăzneț care e acum la modă, nu-i așa? Acela în care trebuie să sari într-un taxi și să-i ceri șoferului să te ducă undeva fără ca pasagerii să se plângă?

Pe fața lui Oliver se întinse un zâmbet care-i dezvălui gropițele din obraji; își netezi părul moale și des, de culoarea tușului, și-i zâmbi cu acei ochi verzi ca malahitul, care vrăjeau puicuțe d-astea la marele fix.

– Să mă joc? Nici vorbă, nu eu. Poate tipii ăia de soi cu care vă vedeți voi fac d-astea. Am altceva mai bun de făcut cu timpul meu.

Janey îl privea atât de vrăjită, că Ella nu se putu abține să nu scoată o mică exclamație disprețuitoare. Își exagera intenționat accentul acela cockney, în comparație cu felul în care vorbea de obicei,

[1] Accentul celor care locuiesc în cartierul East End din Londra, de condiție umilă. (n.tr.)

și acum că Janey stătea ca vrăjită, cu ochii măriți de interes, trăgea de cuvinte cu mare meșteșug.

Exclamația îl făcu pe Ollie să-și întoarcă privirea. Ella, dându-și seama de greșeală, se înghesui și mai mult în umbră și-și lăsă capul în jos, ca el să nu-i poată vedea fața.

Oliver scutură din umeri cu nepăsare, gândindu-se că, poate, fata aceea avea coșuri și șunculițe, și se-ntoarse către Janey, care, în mod evident, nu avea nici una, nici alta, la fel ca micuța frumusețe cu trăsături asiatice.

– Mergem la o petrecere, de ce nu vii cu noi? îl întrebă Janey.

– Nu, nu poate.

Acum nu o scruta doar el, își dădu seama Ella, ci și Janey și Rose, și doar atunci când taxiul luă o curbă strânsă, silind-o să se apuce de marginea banchetei pentru a-și menține echilibrul, lumina străzii îi permise lui Oliver să-i vadă chipul.

Fata aia snoabă de la *Vogue*, care se uita mereu de sus la el, tipa pe care scria cu caractere țipătoare cât de frigidă este, ba nu, era scris *prin* ea cât de frigidă este, cu litere mari, cum scrie pe acadele „Brighton". Mda, asta era: o fecioară snoabă, o fațadă roz-bombon pe al cărei trup asexuat scria: „fecioară rezervată doar pentru căsnicie".

Putea vedea dezgustul rece din ochii ei și, pentru câteva clipe, a fost tentat s-o pedepsească așa puțin, s-o necăjească și să-i strecoare în suflet puțină teamă de Dumnezeu, dar avea altele de făcut, cum ar fi să stea de vorbă cu un idiot de verișor mai tânăr, care intrase într-una dintre cele mai cunoscute bande din East End, bietul nebun.

Oliver se antrenase ca boxer până când mama lui, o văduvă căreia nu i-ar fi plăcut ca singurul ei copil să sfârșească având creierii varză, ca mulți alți boxeri, vorbise cu un tip la care făcea curățenie. Aceasta, la rându-i, pusese o vorbă bună pentru Ollie, care fusese luat de un fotograf local, mama lui găsind cumva bani să plătească pentru ucenicia lui. Nimeni, și cu atât mai puțin Oliver însuși, nu se aștepta ca el să dovedească atâta talent pentru fotografie și nici să devină atât de pasionat încât să renunțe la ringul de box pentru a munci aproape pe nimic, bătând drumurile, pe soare sau pe ninsoare, ca să facă fotografii și înfruntând apoi curajos plictiseala din birourile editorilor de fotografie de prin redacții. Câștigase prima rundă în meserie fotografiind doi duri din East End, gemenii Kray, la un meci de box. Ei se aflau în prim-plan, în vreme ce în fundal erau câteva femei

din înalta societate cu partenerii lor, ele fiind dichisit îmbrăcate în blănuri de vizon și împodobite cu diamante.

Își construise o reputație de fotograf al societății din viața subterană londoneză, dar și al manechinelor de modă pentru reviste stilate ca *Vogue*.

– Uau, să merg la o petrecere cu voi, domnișoarelor? o necăji el pe Janey, care tremura de plăcere. Nici nu mă gândesc. Aș fi aruncat pe scări afară.

– Janey, te rog, încetează, îi ceru Ella.

Ajunseră la destinație, și Ella coborâse deja din taxi, așteptând pe trotuar, în vreme ce-l plătea pe taximetrist.

După Ella ieși, Janey era conștientă că Oliver o studia sau, mai bine spus, se holba la sânii ei. Purta un sutien care avea cupe sub formă de con, dintr-acelea purtate de fetele mai îndrăznețe care vor să capete silueta unei vedete de film, sub rochia fără mâneci, iar efectul, chiar și sub rochia foarte largă, o făcea pe Janey extrem de mulțumită de sine. Ella nu era de acord, firește, cu sutienul ei. Mai devreme își încrețise buzele, spunându-i că-l consideră vulgar. De fapt, Janey știa că surioara ei mai mare se gândise că este sexy, dar, desigur, fiind vorba despre Ella, nu ar fi putut folosi niciodată un asemenea cuvânt. Îi zâmbi lui Oliver ca răspuns la ocheadă pe când acesta închidea portiera mașinii, iar taxiul țâșnii în direcția Trafalgar Square, lăsându-le în urmă pe trotuar pe cele trei fete.

– Janey, va trebui să te usuci, se plânse Ella. De ce nu ți-ai luat haina pe tine?

Pentru că haina ar fi acoperit noua formă a sânilor, era răspunsul adevărat, dar, desigur, nu cel pe care l-ar fi dat Janey.

– Repede, hai să intrăm, spuse ea în schimb, alergând pe pavajul umed, astfel încât celelalte două fete nu avură altceva de făcut decât s-o urmeze, în vreme ce Janey se simțea deopotrivă vinovată și triumfătoare, doritoare și înfierbântată în sinea ei. Poate aceasta era seara când va merge până la capăt cu Dan.

Janey nu le povestise fetelor nici măcar că-l cunoscuse pe Dan, ca să nu mai spunem că spera să-l întâlnească la petrecere, dar Ella nu se lăsase înșelată. Janey punea la cale ceva și, mai mult chiar, Ella știa instinctiv că era vorba tocmai despre acel ceva care i-ar fi putut produce mari probleme.

Ellei nu-i plăcea să aibă probleme de nici un fel. Își amintea că avea acest sentiment încă din copilărie, când, într-un incident umilitor petrecut în camera copiilor în timpul uneia dintre crizele mamei,

Ella își udase chiloțeii, fiind prea înfricoșată pentru a o întrerupe pe mama ei și a-i spune că are nevoie la toaletă. Cât o ocărâse mama ei atunci! Ella trebuise să poarte chiloțeii umezi toată ziua, drept pedeapsă.

Ascunse în memorie, acolo unde păstra toate acele lucruri rușinoase de care nu mai voia să-și amintească, de fapt, regăsea imagini cu desuurile din dantelă neagră pe care le purtase cândva mama ei. Era o după-amiază toridă, când Ella ar fi trebuit să doarmă în camera ei. Se trezise însetată și, de vreme ce doica nu era acolo, dorise să coboare până în bucătărie să-i ceară bucătăresei o băutură răcoritoare. În drum, auzise râsete din dormitorul părinților ei și se oprise mai întâi în fața ușii, apoi o deschisese. Mama ei stătea în pat, purtând desuurile din dantelă neagră, în vreme ce mătușica Cassandra, îmbrăcată într-un halat de baie, îi făcea vânt cu un evantai din pene negre.

Atunci când o zăriseră, cele două femei amuțiseră, apoi mama ei scrâșnise furioasă:

– Cum de îndrăznești să vii aici, nemernico? Ieși! Ieși!

Ella ieșise din cameră și se întorsese sus, în camera copiilor.

Dorea cu disperare s-o facă pe Janey să înțeleagă cât era de important să nu o imite pe mama lor, pentru a nu deveni ca ea, însă, în același timp, nu putea găsi cuvinte prin care ar fi putut să-i spună ce anume o neliniștea și o supăra mai mult din nebunia răposatei lor mame.

Dougie le lăsă pe fete să intre, rânjindu-le apreciativ, după care se prezentă și le întrebă cum le cheamă.

– Ella și Janey Fulshawe, și Rose Pickford, răspunse Janey.

Fulshawe? Pickford? Dougie *știa* acele nume. Le întâlnise destul de des în corespondența purtată cu avocatul răposatului duce. Avocatul îi trimisese în Australia toate amănuntele referitoare la familia și la legăturile ducesei văduve, într-o scrisoare consistentă, alături de un arbore genealogic. La început nu acordase prea mare atenție tuturor acestor detalii, însă, de când venise la Londra, studiase cu atenție arborele genealogic. Cu toate acestea, nu se așteptase ca prima întâlnire cu tinerele femei să se petreacă astfel. Desigur, dacă era vorba despre ele și dacă nu cumva se înșela. Ele trebuie să fie, își spuse, privind-o pe Rose pentru a se asigura. Își amintea o notiță din arborele genealogic, conform căreia fratele ducesei ar fi avut o fiică pe jumătate chinezoaică, iar Rose era

o frumusețe asiatică. Dougie își blestemă zilele pentru că nu fusese mai atent la detaliile de finețe ale genealogiei, cum ar fi numele exacte ale membrilor familiei extinse a ducesei. Singurul nume pe care și-l amintea era cel al fiicei ducesei, Emerald. Cu siguranță, *ele* trebuie să fie, nu?

– Ești australian, își dădu Janey cu părerea, risipind gândurile lui Dougie.

– Cred că accentul mă dă de gol, recunoscu Dougie cu o voce jalnică.

Voia cu disperare să afle mai multe despre ele, să se convingă că nu se înșelase.

– Nu prea mult, îi răspunsese Janey, zâmbindu-i.

Rose se încordă. Știa exact de ce tânărul australian care le deschisese ușa se uitase așa la ea când îi auzise numele. El bănuia, după cum o mai făcuseră și alții, că, din felul în care arăta, aparținea unui alt nivel social, iar accentul ei stilat îl surprinsese. Se gândise, probabil, după cum știa că fac cei care nu-i cunoșteau istoria de familie, că-și schimbase deliberat felul în care vorbea, în încercarea de a părea altcineva.

În anul în care Amber le scosese în lume, Rose fusese șocată și rănită de mulțimea tinerilor care considerau că-și pot permite față de ea libertăți pe care nici în vis nu și le-ar fi permis față de Ella și Janey.

Sufrageria pictată în alb gemea de lume, iar tonul conversației era atât de ridicat, încât ți-era aproape imposibil să distingi muzica swing care se auzea pe fundal.

Janey cercetă din priviri încăperea cât de bine putu, dezamăgită că nu-l vedea pe Dan, dar apoi se pregăti să se arunce în mulțime, când reuși, în cele din urmă, să-și găsească prietenele din St. Martins; ignoră protestele Ellei care o înșfăcă pe Rose de mână, ca să poată s-o urmeze.

Dougie voia cu disperare să le țină pe fete aproape, ca să afle mai multe despre ele. Știa că în urma morții soțului și a fiului ducesei ajunsese el să fie moștenitorul titlului ducal. Avocatul îi dăduse de înțeles că ducesa dorește să-l primească cu brațele deschise în Anglia, însă Dougie credea că aceste cuvinte erau doar de conveniență și că, în realitate, nu-l privea cu ochi buni.

Dougie nu avusese ceea ce se considera a fi o familie normală, cu mătuși, unchi și verișoare de vârsta lui, iar vizibila legătură

afectivă dintre Ella, Janey și Rose îl impresionă. Poate că n-or fi chiar verișoarele lui, dar tot făceau parte din familie. Nu-i așa?

Era ușor de aflat, dar fără a dezvălui cine era. Nu se simțea încă pregătit pentru asta.

Stătea cu hainele fetelor în brațe, care erau gata să plece de lângă el, și se uită prin cameră. Era singura lui șansă de a afla adevărul.

Își drese vocea și întrebă nonșalant:

– Și unde este Emerald?

Vorbele lui avură un efect electrizant asupra celor trei fete. Se întoarseră deodată către el și-l priviră. Ei bine, cel puțin știau cine este Emerald. Dougie se temuse că se vor uita la el chiorâș și că va trebui să accepte că s-a înșelat.

– Este încă în Paris, îi spuse Ella lui Dougie.

– Deci, o știi pe Emerald? interveni și Janey.

– Hm, nu prea bine, admise Dougie, dar am auzit multe despre ea. Asta e, i-am auzit numele.

O știau deci pe Emerald, dar, din anumite motive, faptul că îi pomenise numele făcuse ca atmosfera până atunci destinsă să devină aproape înghețată.

– Emerald nu este ca noi. Lui Janey i se făcu milă de tânărul australian, care avea acum o mutră spășită. Vezi, Emerald nu este doar Emerald, ea este *Lady* Emerald.

Apoi, după ce termină ce avea de spus, Janey se întoarse pentru a cerceta din nou încăperea. Oricât de simpatic era tânărul australian, nu se compara totuși cu Dan.

– Scuză-mă, i se adresă zâmbind lui Dougie, după care se îndreptă spre centrul camerei, urmată de Ella și de Rose.

La câteva minute după ce ajunseseră, cele trei fete se și separară, Janey ascunzându-se deliberat de privirea inchizitorială a Ellei, ca să-l poată căuta pe Dan. Ella ajunse, în cele din urmă, la bucătărie, unde, pentru că îi cereau cu toții pahare curate, începu să-și facă de lucru, adunând și spălând paharele murdare. Cel puțin își găsise ceva de făcut și nu se mai simțea așa stângace. Aproape toate celelalte fete erau îmbrăcate cu rochii asemănătoare celei purtată de Janey. Nici una nu era îmbrăcată ca ea, dar, în același timp, nici una nu era atât de corpolentă și de ștearsă ca ea. Una dintre fete, al cărei păr de un roșu intens era, cu siguranță, vopsit, avea niște sâni enormi, pe care îi afișa cu mândrie pe sub o rochie neagră fină, în mod evident nepăsătoare că și-i expunea astfel. Ella se cutremură, în vreme

ce spăla vase în chiuveta din bucătărie, gândindu-se cum a râs cealaltă fată atunci când unul dintre bărbați îi pipăise sânii, și avu frisoane de groază doar închipuindu-și că ar putea fi supusă unui asemenea tratament.

– Iartă-mă, o, iartă-mă... își ceru scuze un bărbat înalt, brunet, care, încercând să treacă pe lângă ea, a fost cât pe ce să-și verse băutura pe Rose. E vina prietenilor mei, adăugă arătând spre un grup de tineri adunat în jurul mesei cu băuturi. Dacă nu ajung imediat la ei, o să bea toată berea pe care am adus-o.

– Hei, evreiașule, nu te mai da la gălbejite și vino odată aici...

Cu o secundă înainte să ridice din umeri și să schițeze un zâmbet, Rose observă cum furia îi înăspri conturul buzelor.

– Îmi cer scuze, se dezvinovăți el din nou. Are o gură mare, și știi cum se spune, butoiul gol face zgomot mai mare.

Rose își înclină capul și privi în altă parte. Ar fi vrut să poată pleca, dar îi era imposibil în camera aceea înțesată cu oameni.

– Familia mea locuiește de peste o sută de ani la Londra și, cu toate acestea, încă sunt socotit un intrus din cauza felului în care arăt, îi spuse el zâmbind, mai degrabă resemnat decât revoltat, dezvelindu-și dantura albă, puternică, și o gropiță în bărbie.

Surprinsă că el continua să-i vorbească, Rose nu se putu abține să nu-l privească din nou.

– Nu-mi spui nimic despre tine? Familia ta trăiește de multă vreme aici?

– Depinde la care parte a familiei mele te referi. Mama mea nu a reușit niciodată să părăsească mahalalele din Hong Kong, ca să ajungă aici, în vreme ce familia tatălui meu locuiește pe aceste meleaguri de multe generații.

– Probabil ți-e greu.

– Ce anume? Să arăt ca mama și să locuiesc în țara tatălui meu?

– Să trăiești aici și să simți că nu ești acceptată, o corectă el cu blândețe.

Rose se crispă, dar el fie că nu observă cât de mult îi displăcea lui Rose direcția în care o luase discuția, fie că nu-i păsa, continuă:

– Problema este că: în cazul nostru, ești mereu un intrus, oriunde te-ai duce. Am lucrat într-un kibuț din Israel, după ce am terminat armata. Se aflau acolo copii evrei din toată lumea, și am fost bineveniți, dar nu ne simțeam acasă. Problema este că oamenii ca tine și ca mine nu aparțin trecutului, deoarece nu ne identificăm cu el, însă

copiii noștri reprezintă viitorul. Într-o zi, noi și ei vom fi trecutul, așa cum sunt romanii, sau vikingii, și toți cei care au venit aici ca intruși. Cum te cheamă? Numele meu este Josh, de fapt, Joshua.

– Rose, Rose Pickford.

El dădu din cap aprobator, apoi întrebă:

– Și cu ce te ocupi, Rose Pickford, când nu mergi la petreceri?

– Mă pregătesc să devin designer de interioare.

Spre surpriza ei, el scoase o exclamație exaltată de aprobare.

– Știi ce? Cred că așa ne-a fost scris, ca noi doi să ne întâlnim, pentru că în momentul ăsta am nevoie mai mult decât orice de un designer de interioare.

Rose îl privi cu suspiciune.

– Chiar trebuie să plec să-mi caut prietenele, îi spuse cu răceală, dar, pe când încerca să treacă de el, cineva o împinse și ar fi izbit-o de perete dacă Josh nu ar fi reacționat rapid, trăgând-o spre el și lovindu-se la mână.

Rose îi simți răsuflarea mângâind-o pe frunte.

– Ești bine?

Era atât de aproape de el, că-i putea simți mirosul pielii, un parfum care aducea puțin a lămâie și care-i făcu mușchii stomacului să se încordeze. Privirea ei se afla aproape la nivelul mărului lui Adam, și inima îi tresări. Rose trebui să facă față unui val de sentimente necunoscute.

– Da, mulțumesc, sunt bine. Răspunsul ei suna șovăielnic. Camera era atât de plină de oameni, încât îi era imposibil chiar și să se gândească că ar putea încerca să se îndepărteze de el. Se înălța în fața ei, cu umerii săi lați, cu nasul arcuit care-i arunca o umbră peste fața măslinie, cu părul des și la fel de negru ca al ei, de o textură însă diferită, căzându-i cârlionțat peste frunte și deasupra gulerului cămășii. Era, fără îndoială, chipeș, și foarte sexy, după cum bănuia Rose, dar afișa și o bunătate înnăscută, care, în combinație cu dezinvoltura lui o dezarmară și o făcură să se simtă atrasă de el.

Josh se aplecă și-i spuse la ureche:

– Nu vrei să știi cu ce mă ocup?

Rose vru să clatine din cap că în semn că nu, dar, fără să-i aștepte răspunsul, îi spuse:

– Sunt hair-stilist.

Acum chiar că o surprinsese.

– De aceea am nevoie de un designer de interioare, continuă Josh. Vreau să pun pe picioare o afacere și am găsit salonul ăsta, dar

trebuie dichisit puțin și bănuiesc că ai putea fi persoana potrivită să mă ajute să-l pun la punct.

Spunând acestea, îi zâmbi larg.

Josh era conștient că un nou mod de a privi realitatea, adus de peste Atlantic, din America, făcea ravagii acum prin cultura tinerilor din Anglia. Rock-and-roll-ul bătea la ușă – o nouă formă de muzică destinată exclusiv tinerilor, care pretindea ca tinerii să-și schimbe modul în care arată și trăiesc, pentru a se distanța de generația părinților lor. Coafurile moderne erau parte a acelei culturi, iar Josh intenționa să se ridice pe creasta noului val, deschizându-și propriul salon, pentru a câștiga notorietate și bani.

– Nu te pot plăti, continuă el, dar te tund gratis, și va fi cea mai bună tunsoare din viața ta.

Avea atâta încredere, vitalitate și energie, încât Rose nu putu face altceva decât să zâmbească.

Când se uită la părul ei, ea își atinse instinctiv cocul, parcă pentru a-l proteja.

– Nu vreau să-mi tai părul.

Era unică în felul ei și fără cusur, decise Josh, amuzat de instinctul ei de autoapărare. De obicei, fetele încercau din răsputeri să se bucure de atenția lui de îndată ce-l cunoșteau, chiar dacă unele se prefăceau indiferente, dându-și importanță. Fata aceasta era însă deosebită, cu ochii ei întunecați și serioși și cu felul ei prudent de a se purta, de parcă ar fi fost temătoare să nu spună sau să nu facă vreo greșeală. Josh avea un suflet mare și înfocat. Crescuse în East End, într-o comunitate în care trebuia să ai grijă de bunurile tale și să te protejezi. Rose, observă el, îi redeștepta acel instinct de protecție. Ea părea că vrea să fugă de el, dar el nu voia s-o lase.

– Bine, atunci nu-l tai, dar vreau totuși să-mi aranjezi salonul.

– De ce spui asta? Nu știi nimic despre mine.

– Ei bine, o astfel de problemă se poate rezolva în scurtă vreme, nu-i așa? Uite, eu o să încep să-ți spun povestea vieții mele, și apoi, la fel mi-o vei spune și tu pe-a ta.

Nu-l oprea nimic, se resemnă Rose.

– Tatăl meu voia să învăț croitorie, la fel ca el, și încă îmi mai spune și azi că frizeria nu este o meserie pentru bărbați, deși i-am explicat că greșește și că asta îmi doresc să fac. El a fost cel care mi-a aranjat să mă duc sâmbăta să mătur părul de pe jos într-un salon aflat în apropierea atelierului său, și tot el m-a învățat să folosesc foarfecile, chiar dacă pe stofă, nu pe păr. Nu mi-a vorbit o săptămână când i-am

spus că vreau să fiu ucenic și să învăț pentru a deveni hair-stilist profesionist. Mi-a spus că mai degrabă mă dezmoștenește, dar după ce a vorbit mama cu el și s-a întâlnit o dată cu Charlie, patronul salonului unde voiam să muncesc, lămurindu-se că nu e homosexual, s-a mai domolit un pic.

Josh nu voia să-i spună lui Rose că Charlie era desfrânat ca un țap, gata să sară pe orice femeie care mișca în jurul lui, incluzând o mare parte din personal și clientele mai tinere și mai drăguțe. Faptul că avea o mașină de soi și umbla ca un cocoș prin salon, sâmbătă după-amiază, purtând un costum elegant și ochind puicuțe cu care să se întâlnească sâmbătă noaptea îl determinase însă pe Josh să-și spună că nu l-ar deranja să ducă o asemenea viață.

Josh era sigur că Rose era cu o treaptă deasupra fetelor pe care le cunoștea el, și nu pentru că se îmbrăca elegant – nu asta îl impresionase pe Josh –, ci pentru că era... Căută înverșunat termenul corect care s-o descrie și încuviință satisfăcut când găsi cuvintele potrivite... *delicată și rafinată*. Așa era, rafinată, și trebuia tratată cum trebuie.

– L-am văzut pe Charlie intrând în salon îmbrăcat într-un costum scump și m-am gândit că frizeria poate fi o cale de a produce ceva. Plus că, eu, fiind un băiat evreu, m-am gândit să produc *ceva* pentru mine însumi. Zâmbi satisfăcut de gluma sa. Îi muncește pe ucenici ca pe dracu', până îi bagă-n mormânt, și ne plătește cu nasturi, dar am învățat o groază de când lucrez pentru Charlie.

Cu siguranță învățase. Lui Josh nu-i trebuise mult să învețe cum să ofere fetelor drăguțe servicii gratuite la propriul lui domiciliu, în ziua sa liberă, fiind plătit cu *ceva* giugiuleli, în schimb.

– Desigur, am început să văd lucrurile altfel, chiar de atunci. Am decis că, de îndată ce mă voi califica, îmi voi căuta de lucru într-un salon simandicos din West End și voi începe să economisesc pentru salonul meu. Trebuia însă, pentru început, să-mi fac stagiul militar, desigur, și atunci, un alt frizer, amic de-al meu, m-a convins să merg în Israel cu el.

– Să muncești în kibuț? îl întrebă Rose, amintindu-și ce-i spusese mai devreme. Povestea o interesa mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Josu clătină din cap.

– Nu tocmai. Sau cel puțin, la început, nu ăsta a fost planul, deși am sfârșit prin a depune jurământul.

Rose se holbă la el.

– Ați plecat acolo să luptați? își dădu ea cu presupusul.

– Nu a fost ideea mea, îi spuse Josh, ci a lui Vidal. Și, când am înțeles la ce ne înhămaserăm din pricina lui și că nu ne duceam pentru câteva săptămâni la cules de fructe, era prea târziu. Bănuiesc că Vidal spera să mă termine astfel, pe mine și ideea mea de a-mi deschide propriul salon de coafură și de a ajunge un frizer mai bun ca el.

Râse ca și când ar fi făcut o glumă, iar Rose zâmbi, la rândul ei.

– Eu și Vidal am lucrat pentru Raymond, domnul Teasy Weasy, îi explică el. Ai auzit de el?

Rose încuviință. Raymond era unul dintre cei mai cunoscuți hair-stiliști ai protipendadei londoneze.

– Povestește totul despre el... îl rugă.

Tot ce-și dorea Ella era ca seara să fi trecut deja. Nu din pricina aerului îmbâcsit de fum, care-i făcea ochii să lăcrimeze, și nici pentru că era obosită, ci fiindcă, în ultimele cinci minute, Janey se refugiase într-un colț întunecos al încăperii cu un tip ponosit, care o săruta și o mângâia de zor, pipăindu-i sânii prin rochia de mohair.

Ella era neliniștită și nefericită. Dorea cu disperare să se ducă să pună capăt acestei scene, dar nu putea să facă nimic pentru că ar fi atras atenția asupra comportamentului nesăbuit al surorii sale.

Între timp, Janey era dezamăgită. Îl așteptase nerăbdătoare pe Dan să sosească, dar el nu venise, și atunci auzise o fată de la Școala de Artă Dramatică din Markham Square spunând că Dan și alții din gașca lui plecaseră în Soho, la un nou club de jazz, în loc să vină la petrecere. Atunci o prinsese Larry în gheare, iar ea căzuse în capcană, pentru că nu putea să-i spună *nu*, când el părea atât de fericit s-o vadă. Pe moment fusese atât de încântată de petrecere, dar atmosfera devenise oricum, numai plăcută nu. Respirația lui Larry mirosea a bere, iar sărutul lui nu era câtuși de puțin ca sărutul lui Dan. Își dorea să nu fi picat în plasa lui.

Dougie nu prea avea idee ce să facă. Știa, desigur, *ce* și-ar fi dorit să facă. Actrița aceea mititică și drăguță nu venise la petrecere – nu că Dougie ar fi fost dezamăgit; la urma urmei, erau pe-acolo o groază de fete la fel de drăguțe – dar mai important era faptul că *ele* se aflau acolo: cele trei fete care i-ar fi putut spune atât de multe despre titlul nobiliar și despre sentimentele ducesei față de cel care venea să ia ceea ce ar fi trebuit să aparțină propriului ei fiu.

Deși Dougie înțelegea întru totul legea primului născut, încă nu se simțea pregătit să joace un rol care i s-ar fi cuvenit de drept, altcuiva, mai ales că nu se potrivea cu felul lui de a fi. Era o mare diferență între ghetele prăfuite pe care le purtau crescătorii de vite din pustietățile australiene și botinele ornate cu dantelă, sau lucioșii pantofi din piele ai aristocraților britanici.

Cele trei fete i-ar fi putut oferi o imagine din interior, pe care, altminteri, nu avea cum s-o obțină de la altcineva. I se ivise o ocazie neprețuită, și-ar fi fost nebun să o lase să se irosească.

Se uită în jur, căutând-o pe Janey. Ea era cea mai prietenoasă dintre cele trei, dar nu o zări decât pe Ella, care stătea singură.

Dougie ezită, apoi se aruncă în mulțime, făcându-și loc până la ea înainte să se răzgândească.

– O țigară? spuse el, ștergându-și palma transpirată de buzunar în vreme ce-i oferea pachetul, apoi își ceru scuze, roșu la față de rușine când aproape să-l scape din mână.

Stângăcia lui evidentă avu efectul nu doar s-o dezarmeze pe Ella, ci și să-i stârnească simpatia. Fiind atât de mare, normal că era neîndemânatic. Deși, în mod normal, ar fi refuzat țigara, o acceptă cu un surâs care îl liniști pe Dougie. Fusese aproape sigur că-l va ignora.

– Încă nu am învățat să fac asta, admise el cu resemnare, după ce reuși să scoată o țigară pentru ea lovind de câteva ori pachetul cu arătătorul. Stângăcia lui o relaxă și mai mult pe Ella, care lăsă garda jos.

– Nu fumai înainte să vii în Anglia? îl întrebă.

– O, ba da, dar nu d-astea. Le răsuceam noi, la stână, era mai ieftin.

Simpatia față de el crescu. Ce-i drept, era chipeș, dar, la fel ca ea, nu se încadra deloc în peisaj. Disconfortul lui evident o făcu să-și capete reflexele de protecție ale unei surori mai mari. Bănuia că nu prea se simțea în largul lui la Londra.

– Probabil că ți-e dor de Australia, bănui ea.

Dougie își dădu seama că o parte din tensiunea dintre ei dispare. Se arăta mult mai înțelegătoare decât s-ar fi așteptat.

– Este altfel aici, și de-asta, uneori, nu mă prea simt în apele mele, admise el cu sinceritate.

Încă vreo două minute, și ea își va termina de fumat țigara, iar el va pierde ocazia pe care și-o crease. Va îndrăzni s-o întrebe ceea ce-l interesa? Și dac-o va face, ea nu-l va părăsi, dezgustată? Exista un singur mod de a afla. Trase adânc aer în piept.

– Ați părut ușor iritate când am întrebat mai devreme de Emerald, de Lady Emerald, dar ea este sora voastră, nu-i așa? Sunt puțin confuz, cu toată lista asta englezească de titluri.

– Este soră vitregă, îl corectă Ella. Mama lui Emerald este căsătorită cu tatăl meu și al lui Janey. Amândoi au fost căsătoriți înainte, tata cu mama noastră, iar mama lui Emerald cu ducele, de unde și titlul pe care-l poartă.

– Așadar, în felul acesta a devenit mama lui Emerald ducesă, însemnând că și sora voastră vitregă va fi ducesă?

Deși Dougie știa că nu e cazul, dorea cu disperare să afle toate aceste lucruri.

În mod normal, oamenii obișnuiți nu puneau asemenea întrebări, iar Ella nu putu să nu se simtă cuprinsă de simpatie față de tânărul australian. Avea ceva atrăgător, ceva familiar și inspira încredere. Îi amintea Ellei, printr-o ciudată asociere de idei, de un câine mare, prietenos, dar stângaci. Nu era vina lui că se purta astfel. Venea, la urma urmei, de peste mări și țări, deci i se puteau face concesii.

Trăgând adânc aer în piept, îl corectă cu fermitate:

– Nu, Emerald nu poate deveni ducesă, decât dacă, desigur, se căsătorește cu un duce. Titlul se moștenește pe linie masculină, înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Dougie cu sinceritate, luptându-se cu superstiția de a-și încrucișa degetele, când puse cea mai importantă întrebare, pe un ton cât mai normal putea: Și atunci, cine este ducele?

– Nu știm. Vezi, atât tatăl lui Emerald, cât și fratele ei au murit într-un accident, iar lordul Robert, tatăl lui Emerald, era singurul copil la părinți. Avocatul familiei crede că este pe urmele cuiva care ar putea fi moștenitorul, dar încă așteaptă să primească știri de la acesta – asta dacă, într-adevăr, se confirmă că el este moștenitorul sau dacă mai trăiește. Bănuitoare ca întotdeauna, Ella nu dorea să-i spună prea multe lui Dougie, deși, desigur, știa că avocatul familiei încerca cu disperare să-l găsească pe noul moștenitor.

– Bănuiesc, iartă-mi îndrăzneala, că mama ta nu e prea dornică ca un străin să-i ia locul fiului ei, sugeră Dougie, încercând să nu se simtă prea vinovat de viclenia lui.

– Nu, deloc, o apără Ella cu vehemență pe mama ei vitregă. Ba dimpotrivă. Mămica nu e defel așa. Dorește cu ardoare să se găsească un moștenitor, pentru că, altfel, titlul s-ar șterge, iar moștenirea s-ar risipi, ceea ce, spune ea, l-ar fi afectat foarte tare pe lordul Robert,

dacă ar mai fi trăit. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat, atunci când lordul Robert și Luc au murit în accident.

– Îi cunoșteai?

– Da. Obișnuiau să vină s-o viziteze pe bunica mamei mele vitrege. Tatăl meu era cel care îi administra averea. Eram mică pe atunci, dar mi-i amintesc. Mama spune că numai când titlul ducal va ajunge la un nou moștenitor, va simți că lordul Robert și-a găsit, în sfârșit, liniștea.

– Așadar, crezi că acest moștenitor, oricine ar fi el, va fi bine primit de ducesă?

– Sunt convinsă, confirmă Ella, și apoi adăugă: Cu toate acestea, mi-e teamă că Emerald nu-l va primi cu brațele deschise. Ea ar vrea să-și organizeze balul de intrare în înalta societate în casa din Eaton Square, care îi aparține, de fapt și de drept, ducelui. Mama nu e de acord, dar Emerald obține mereu tot ce vrea.

– Așadar, proprietatea e cam ruinată, dacă n-are moștenitor, nu? își continuă Dougie explorările.

– O, nu, îl asigură Ella. Mama este curator, alături de domnul Melrose, avocatul familiei, și cu toate că Osterby, care este principalul conac de la țară al familiei, stă închis și nefolosit, există o mână de angajați care țin totul în ordine și un administrator al proprietății, care are grijă de pământ.

– Aoleo, asta costă, probabil, ceva parale, comentă Dougie.

– Ei bine, banii vin chiar din exploatarea proprietății. Ducele era foarte bogat, iar mămica spune că totul trebuie ținut în ordine cât timp există cea mai mică speranță să fie găsit un moștenitor căruia să-i fie dată pe mână proprietatea, după cum ar fi vrut și Robert s-o facă.

– Emerald se va simți rănită atunci, dacă apare un moștenitor și nu mai primește nimic, nu-i așa?

– Emerald nu ar fi putut moșteni proprietatea, pentru că e legată de titlu, și, pe de altă parte, tatăl ei a pus deoparte o sumă generoasă, numai pentru ea.

– Așadar, este o moștenitoare bogată, nu?

– Cred că va fi, într-o bună zi.

– Și nu-ți pasă?

– Nu, deloc.

Ella avea să creadă că australienii nu știu altceva decât să pună întrebări despre subiecte care, în mod normal, sunt tabu, dar puse capăt curiozității lui Dougie spunându-i că mama ei vitregă avea

averea ei proprie și că nimeni nu era invidios pe Emerald, din nici un punct de vedere.

Ella știa că nu ar fi trebuit să spună atâtea, dar discuția legată de Emerald o făcea să scape de neliniștea pe care i-o producea Janey, care încă se îmbrățișa într-un ungher al salonului.

Uitându-se într-acolo, Ella putu zări cum mâna acelui individ cu haine șleampete dispăruse sub rochia lui Janey. Privea cu gura căscată de uluială, iar țipătul scurt și speriat pe care-l scoase îl făcu pe Dougie să se uite în aceeași direcție.

– Se pare că e cineva care se bucură de distracție, chicoti, oferindu-i Ellei o nouă țigară.

– Nu, îmi pare rău, te rog, scuză-mă.

Ella era evident confuză. Expresia ei rigidă și paloarea feței indicau cât era de speriată de comportamentul surorii sale, iar Dougie nu păru deloc surprins de evidenta ei dorință de a face ceva.

Ura să fie atât de nepoliticoasă, dar trebuia să pună capăt acelei scene, se liniști Ella pe când se grăbea să ajungă la sora ei. Se opri, hotărâtă, direct în fața lui Janey.

– Este timpul să plecăm, Janey.

Aceasta se lupta să oprească mâinile lui Larry să rătăcească, mai mult decât ar fi vrut ea, prin zone mai intime, și-i mulțumi cerului pentru sosirea surorii ei, dar fără să dea dovadă de vreun semn de recunoștință se extrase din îmbrățișarea lui Larry.

– Unde e Rose? o întrebă pe Ella.

Ca să fim cinstiți, Ella habar n-avea, dar îi era greu să recunoască, pentru că ar fi riscat ca Janey să o acuze de minciună când îi spusese că voia să plece. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un scandal cu Janey, ceartă care ar fi retrimis-o în brațele bărbatului de unde Ella tocmai se felicita că o salvase.

Spre ușurarea surorii sale, Janey spuse:

– A, uite-o acolo.

– Să știi am vorbit serios când am spus că vreau să vii și să arunci o privire prin salonul meu, îi spunea Josh lui Rose.

Acum se făcuse ceva mai mult spațiu în jurul lor, și ea putu face un pas în spate, îndepărtându-se de el. Începu să scuture din cap în semn de refuz, dar el o opri, se căută prin buzunare și scoase o carte de vizită împodobită cu înfloriturii migăloase.

– Iată cartea mea de vizită. Gândește-te, te rog, la propunerea mea.

Rose le văzu pe Ella, care-i făcea semne insistente, și pe Janey, astfel că luă cartea de vizită și o bagă în geantă.

– Trebuie să plec, îngăimă ea la repezeală, înainte să-și croiască drum prin mulțime spre Ella.

– Știi ce? Las-o moartă, Ollie, bine? Știu ce fac.

Privirea încăpățânată a vărului său atunci când își smuci mâna din încleștarea lui Oliver îi demonstră acestuia tot ce trebuia să știe despre ceea ce se petrecea în mintea lui Willie.

Se aflau într-un local din East End, Royal Crown, stând la bar, cu berile în față.

– Și eu gândeam cândva ca tine, Willie. De fapt, nu mai aveam altceva în cap decât să fac carieră pe ringul de box, dar când m-am gândit mai bine...

– Vrei să spui că mămițica ta a început să gândească pentru tine, îl întrerupse Willie. Ei bine, nu-mi spui tu mie ce să fac, Ollie. Harry Malcolms zice că mi se arată un viitor frumos și că, pare-se, chiar cei din găștile Richardson și Kray și-au manifestat interesul.

Pomenirea celor mai notorii bande din East End îl făcu pe Oliver să se încrunte.

– Dacă o iei pe calea asta, să te aștepți să ți se ceară nu doar să câștigi, dar și să pierzi meciuri, Willie, îl avertiză el.

Vărul lui ridică nepăsător din umeri.

– Nu li se spune să piardă decât celor care nu sunt suficient de buni, dar *mie* n-o să mi se-ntâmple. Reggie a venit să mă vadă seara trecută în timpul antrenamentului și nu s-ar fi deranjat dacă nu i-ar fi trecut prin cap să mă bage în echipă.

Degeaba spera Willie că va da lovitura, fiindcă Oliver întrebase-n stânga și-n dreapta prin cartier, unde circula zvonul că acesta era, mai degrabă, un sac de box pe ring decât un viitor campion și că avea să sfârșească drept partener de antrenament pentru boxerii mult mai talentați, lucrând contra unor sume derizorii, într-un club de box, și nicidecum câștigând onorarii mari din luptele pe ring.

Problema cu Willie era că putea fi ușor de manipulat și la fel de ușor de păcălit.

– Ești un prost, Willie, îl deplânse Oliver, care începuse să-și piardă răbdarea. Bagă-te tu în afaceri cu ei și pariez că vei sfârși cu creierii făcuți terci sau vei deveni un bătăuș în banda vreunuia dintre ei.

– Ești, pur și simplu, invidios, îl acuză Willie, cu fața roșie de furie. Știi care e problema ta, nu-i așa? Maică-ta. Taică-meu crede... Se întrerupse brusc, cu un aer rușinat, râcâind pământul cu pantoful.

Oliver încremeni. Nu era prima dată când se arunca cu noroi în mama lui.

– Dă-i înainte, Willie. Ce crede taică-tău mai exact? îl provocă el, cu voce extenuată.

– Ei, hai să nu mai continuăm, Ollie, bine? N-am vrut să spun nimic. Este vorba despre faptul că se poartă mereu de parcă nimic nu ar fi bun pentru ea. Maică-mea crede că i se trage de la bogătanu' ăla pentru care se spetește făcând curat, dar tata...

Se opri iar, fața înroșindu-i-se, în vreme ce gura lui Oliver se strâmbă într-o tăietură subțire și furioasă.

Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum. La urma urmei, crescuse în mare măsură ignorând șușotelile și privirile furișe pe care le schimbau oamenii între ei când vorbeau despre mama lui. Bârfele spuneau că bărbatul cel bogat, rămas văduv, pentru care făcea curățenie era responsabil de faptul că ea arăta atât de bine și era așa frumos îmbrăcată.

Oliver se încruntă. Plăcerile sexului nu-i erau necunoscute – ba dimpotrivă –, dar gândul că mama lui se prostitua cu șeful ei cel bogat nu-l făcea să se simtă confortabil, mai ales din cauza beneficiilor de care se bucurase de-a lungul anilor, grație lui Herbert Sawyer.

Își strânse pumnul și, apoi, îl relaxă fără grabă. Nu venise să se ia la bătaie cu vărul lui mai mic – și cu nimeni altcineva, de fapt. Toate acestea aparțineau trecutului.

– Fă cum vrei, îi spuse vărului său, punând pe tejghea halba de bere, dar să nu vii la mine plângând dacă sunt pe punctul să te salte că ai dat cu pumnii ăștia în cine nu trebuia, la ordinele lui Reggie Kray.

– Las-o moartă, Ollie. Hai să mai zvântăm o bere, încercă Willie să-l liniștească.

Ollie se uită prin bar. N-avea chef de partida de băutură la care se gândea Willie.

Înainte de a replica ceva, ușile dinspre stradă se deschiseră și în crâșmă intră un grup de oameni în mijlocul cărora se afla Reggie Kray în persoană. Era îmbrăcat, așa cum îi plăcea, în haine de firmă, iar în colțul gurii îi atârna o țigară.

Willie făcu, automat, un pas înapoi – nimeni nu stătea în calea celor din familia Kray – și își lăsă capul în jos, parcă în semn de supunere.

Reggie se opri, făcându-i pe bătăușii de lângă el să se calce pe marginea pantofilor cu talpă de crep, în efortul lor de a nu se izbi de șef. Cu toate acestea, nu în fața lui Willie se oprise Reggie, ci a lui Oliver.

– Am văzut fotografia pe care ne-ai făcut-o, mie și lui Ronnie, spuse el, trăgând adânc din țigară și scoțând apoi fumul, înainte de a continua: Șmecheră fotografie. Mie și lui Ronnie ne-a plăcut. Cu toate astea, data viitoare să te asiguri că prinzi în cadru și ceva puicuțe cu clasă-n ele, nu doar dame d-alea consumate.

Fără să se uite la Oliver, îl chemă pe barman:

– Alf, dă-i prietenului meu ceva de băut. Apoi continuă: Dar să nu te superi, aici nu se fac fotografii, băiete, înțelegi?

Oliver înțelegea, cu siguranță. Localul era o bombă cu o reputație îndoielnică, unde cei din banda lui Kray veneau pentru a pune la cale afaceri, nu să-și scoată la lumină șmecheria de East End, pentru uzul publicului. La fel ca șobolanii din canalizare, cei cu care făcea afaceri familia lui Kray preferau, de cele mai multe ori, să-și organizeze treburile noaptea, protejați de întuneric.

Capitolul 6

Paris

Emerald își arcui gamba, pentru a-și admira în voie nu doar noii și eleganții pantofi italienești de piele, ci și picioarele suple, învelite în ciorapi de mătase Dior. Urma să se întoarcă, peste o săptămână, în Londra și abia aștepta. Rochia la care tânjise atât și în legătură cu care avea mari îndoieli că mama ei i-ar fi permis s-o cumpere, pe motiv că nu era pentru vârsta ei, stătea împachetată gata s-o ia acasă. Când mama ei va primi nota, va fi prea târziu pentru a mai schimba ceva. Cu siguranță n-o va trimite înapoi, deoarece fusese croită special pentru ea.

Emerald știuse că trebuie s-o aibă de când o văzuse la parada modei de toamnă unde fusese lansată. Urma s-o poarte pentru fotografiile

oficiale care ar fi marcat anunțul logodnei cu ducele de Kent. Toată lumea știa că mama lui, prințesa Marina, era stilată și elegantă. Emerald intenționa să-i facă pe toți să înțeleagă că, în calitate de nouă ducesă de Kent, ea va fi cea mai stilată și mai elegantă reprezentantă a familiei regale extinse. Emerald intenționa să fie o ducesă foarte populară.

Pentru că viitorul ei era bine planificat, așteptând-o doar pe ea, Emerald era nerăbdătoare să-și pună planul în aplicare. Voia să fie sigură că ducele se va îndrăgosti de ea din prima clipă când îi va fi prezentată. Poate că scopul oficial al pensionului era să le învețe pe tinere cum să se poate în societate, însă Emerald își folosise timpul petrecut în Paris să-și cizeleze talente care, simțea ea, îi vor fi mult mai utile decât conversația în franceză.

Astăzi, urma să-și cizeleze talentele ceva mai mult, după ce va reuși să scape de privirea de vultur pe care i-o arunca *madame la Comtesse*. Zâmbi triumfătoare în sinea ei, dar apoi se încruntă.

Vrând-nevrând, trebuise s-o ia cu ea și pe Gwendolyn cea băgăcioasă, și s-o mai care în cârcă și pe Lydia. Se simțea satisfăcută că arătau atât de stânjenite.

Emerald se distra, înflorind în admirația celor patru tineri care stăteau la aceeași masă cu ele, în cartierul artistic din Montmartre. Dar Emerald era mai interesată de domnul ceva mai în vârstă care stătea în apropiere, citindu-și ziarele. Pentru el, își admira picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase. Acesta avea o figură prelungă, iar părul negru îi era înspicat pe-alocuri cu șuvițe cenușii. Avea ceva care îi dădea un frison de anticipație și de așteptare. Instinctiv, Emerald știu că este tipul de bărbat care cunoscuse o groază de femei, genul pe care orice femeie s-ar mândri să-l cucerească și pe care ar fi fost o provocare să-l transformi în admiratorul tău devotat, spre deosebire de cei patru băieți, care nu făceau nici un secret din faptul că erau gata s-o adore. Lui Emerald îi plăceau bărbații mai în vârstă, sau, mai degrabă, un anumit tip de bărbați mai în vârstă – nu aceia care semănau cu dezgustătorul tată al lui Gwendolyn. O stârnea flirtul lor, plin de aluzii delicioase la plăceri interzise.

Emerald nu avusese încă nici un iubit – nu putea risca un scandal. Și, cu siguranță, nu fusese niciodată tentată să-i lase pe băieți să devină prea îndrăzneți sau să meargă prea departe. Era prea conștientă de valoarea ei ca fecioară – nepângărită –, pentru a face așa ceva. Dar, dacă ar fi să-și ia vreodată un amant, acela ar fi un bărbat care știe

ce face, nu un băiețandru prostuț. Asta însă nu se putea întâmpla decât după căsătoria cu ducele, desigur. Unele fete considerau că este de modă veche să ții atâta la virginitate, dar Emerald nu era de acord cu ele. Erau, pasămite, dintr-acelea care se mulțumeau cu orice soț, în vreme ce ea și-l dorea pe cel mai bun.

Tinerii cu care stăteau la masă erau studenți la Sorbona, sau cel puțin așa spuseseră când, mai pe la începutul săptămânii, își scăpase gentuța din mâini, în Bois de Boulogne, și unul dintre ei i-o ridicase.

Acceptase să se întâlnească cu ei dintr-un impuls. La urma urmei, nu intenționa să facă nimic care ar fi împiedicat-o să devină soția ducelui de Kent, dar era amuzată s-o vadă pe Gwendolyn cu ochii căscați și revoltată, de parcă a sorbi o ceașcă de cafea într-o cafenea era același lucru cu a se caza într-un bordel. Lui Emerald nu-i displăcea să vadă că Gwennie nu se simțea tocmai în largul ei. Cât de proastă era! Credea cu adevărat că se va uita cineva la ea câtă vreme Emerald era acolo?

– Chiar cred că nu ar fi trebuit să ne aduci aici, Emerald, îi șopti Gwendolyn.

– Nu eu te-am adus, tu ai insistat să vii cu mine, o contrazise Emerald, scoțându-și tabachera de aur ornată cu pietre semiprețioase de culoarea ochilor ei – o altă nouă achiziție de la un bijutier din cartierul St. Honoré – și extrăgând una dintre țigările Sobranie atât de drăguț colorate.

De îndată, toți cei patru tineri își scoaseră din buzunare brichetele. „Pe bune, e aproape ca în reclamele alea pe care le-am văzut prin *Vogue*", gândi Emerald. Ce prostuțe și imature păreau Lydia și Gwendolyn, amândouă banale și plebee. Emerald își netezi tivul rochiei de lână neagră, mângâindu-și intenționat cu vârful degetelor curbura mătăsoasă a piciorului. S-ar fi urât dacă ar fi fost ca Gwennie. Mai degrabă ar fi murit.

Îl lăsă pe cel mai arătos dintre cei patru tineri să-i aprindă țigara și râse când acesta îi prinse mâna liberă și o duse la buze. Băieții ăștia din Franța erau atât de amatori de flirt și așa de fermecători. Fermecători, desigur, erau ei, dar nu dețineau titlul de duci.

Emerald își retrase mâna și le spuse cu vocea plină de un regret ipocrit:

– Acum, chiar trebuie să plecăm.

*

– O să-i spun contesei ce-ai făcut, o avertiză Gwendolyn, pe un ton moralizator, la întoarcerea spre casă.

– Nu am făcut nimic, negă Emerald.

– Ba ai făcut. Te-ai întâlnit cu băieții ăia și l-ai lăsat pe unul dintre ei să te sărute. Știi, nu-i așa, că o poveste ca asta ți-ar putea distruge reputația și ți-ai putea face de rușine întreaga familie?

Emerald încremeni în mijlocul trotuarului, făcându-le și pe celelalte două fete să se oprească.

– Nu mi-aș dori prea mult să vorbesc despre bârfe, despre ruinarea reputației oamenilor și despre rușinea adusă familiei, dacă aș fi în locul tău, Gwendolyn. Repet, dacă aș fi în pielea ta.

Cuvintele, rostite pe un ton calm, dar mortal de convingător, o făcură pe Lydia să o privească neliniștită pe Gwendolyn, în vreme ce aceasta declară afectată:

– Ce vrei să spui cu asta? Nu am făcut nimic rău.

– Tu poate că nu, făcu Emerald o pauză, dar tatăl tău e foarte interesat de fete, nu-i așa, Gwendolyn?

Fața lui Gwendolyn deveni brusc incendiar de roșie.

– Ți-am spus că l-am văzut ieșind dintr-un magazin din cartierul St. Honoré, cu o fată drăguțică agățată de braț? Nu, cred că nu, nu-i așa? Dar, vezi tu, Gwendolyn, eu nu sunt un mic șarpe dezgustător, ca unii oameni pe care-i știu. Mă întreb ce s-ar putea întâmpla cu reputația ta dacă oamenii ar ști că tatăl tău are ca amantă o subretă din popor?

– Nu e adevărat! țipă Gwendolyn, panicată și cu ochii plini de lacrimi.

Lydia aruncă o privire plină de suferință către Emerald, implorând-o tăcut să înceteze, dar Emerald o ignoră. Gwendolyn, cu atitudinea aceea de sfântă a sfintelor și cu îndârjirea cu care încerca s-o bage pe Emerald în belea, merita să fie pusă la locul ei.

– Ba da. Tatăl tău este infidel, Gwendolyn. Și-a încălcat jurămintele de căsătorie făcute față de mama ta.

– Nu! Gura lui Gwendolyn tremura, iar fața i se contorsionase ca a unui porc, gândi Emerald cu cruzime, așa cum vorbea printre lacrimi și se smiorcăia. Minți. Nu te voi lăsa să spui asemenea lucruri.

Emerald zâmbi, batjocoritor.

– Zici că mint? Atunci, minciună e și faptul că tatăl tău a încercat să-și bage mâna sub fusta mea și să mă sărute, nu-i așa?

Lydia susură cu naivitate:

– O, sunt sigură că unchiul Henry nu voia să facă nimic rău, Emerald. Și pe mine m-a sărutat ultima dată când m-a văzut.

Fața lui Gwendolyn se făcuse, din roșu intens, albă cu pete roșii.

– Vezi tu, Gwendolyn, spuse Emerald cu o dulceață ironică, acum, dacă tu vrei să-i spui contesei despre tatăl tău sau...

– Bine, bine, nu voi spune nimic despre băieții ăia, se declară învinsă Gwendolyn.

Emerald își înclină capul într-o acceptare princiară a supunerii lui Gwendolyn. Fusese o invenție deșteaptă născocirea poveștii că l-ar fi văzut pe tatăl lui Gwendolyn cu o subretă. Ce proastă era Gwendolyn. Toți știau că familia ei nu avea bani, prin urmare, cum Doamne iartă-mă ar fi putut tatăl ei să-și permită să țină o amantă?

Capitolul 7

Londra

Cu capul în pământ, înfruntând cu umbrela ploaia torențială de februarie, Rose se îndrepta grăbită spre casă, pe King's Road, venind de la muncă. Vântul era rece, și abia aștepta să ajungă acasă. Grăbită, Rose nu-i văzu pe cei doi bărbați care stăteau pe trotuar în fața ei și a fost cât pe ce să se izbească de ei. Încercând să-i evite, făcu un pas lateral, și era gata să cadă dacă nu ar fi prins-o un braț puternic. Când privi în sus pentru a-i mulțumi, Rose îl recunoscu pe frizerul întâlnit la petrecere, Josh Simons.

– Ei, ia te uită, este decoratoarea de interioare, spuse el pe un ton glumeț.

– Care își face ucenicia pentru a decora interioare, îl corectă Rose.

– Unde am greșit, Vidal? își întrebă el cu tristețe prietenul. I-am oferit o tunsoare gratuită dacă-mi dă niște sfaturi să-mi decorez salonul, dar ea încă nu mi-a acceptat oferta.

– E o față deșteaptă, spuse celălalt bărbat, făcând o grimasă. Uite, dragă, dacă vrei cu adevărat o tunsoare decentă, vino să mă vezi pe mine, Vidal Sassoon.

– Mi-a dat de lucru după ce am plecat de la Raymond, apoi m-a ajutat să-mi pun pe picioare propria afacere, recunoscu Josh.

– Vrea să spună că, în cele din urmă, l-am plătit ca să scap de el.

Râdeau amândoi și, în mod evident, alături de cei doi buni prieteni, Rose se simți relaxată.

Josh îi zâmbi călduros, pe când clătina din cap pentru a-l avertiza pe Vidal.

– Știu ce vrei să faci, dar nu ai nici o șansă să-ți bagi foarfeca în părul acesta, Vidal. Eu l-am văzut primul. Uite, îi spuse el lui Rose, pe care o ținea încă de braț, de vreme ce oricum ești aici, de ce nu urci să-mi vezi salonul?

– Poți merge cu el liniștită, spuse Vidal. Vreau să spun că nu ai nici o șansă în fața lui; nu cedează niciodată când își pune ceva în cap. Pe de altă parte, ne-ai face tuturor un serviciu dacă l-ai ajuta. După cum am văzut că arată salonul lui, e clar că nici o fată care merită să fie numită astfel nu ar vrea să se coafeze acolo. Și, de vreme ce eu l-am împrumutat ca să-și deschidă salonul, mi-ar plăcea să-l văd câștigând ceva, ca să-mi dea banii înapoi.

Ce putea spune? Ar fi fost o grosolănie să refuze acum, după o asemenea rugăminte.

– Prea bine, acceptă Rose, dar eu sunt doar o ucenică și nu știu nimic despre decorarea saloanelor de coafură.

– Nu trebuie să știi, îi răspunse prompt Josh. Vino, este chiar aici, la etaj.

Ținând-o încă de braț, el se îndreptă spre ușa din spatele lor, și doar în momentul când Josh își luă rămas-bun de la Vidal, Rose își dădu seama că, acum, rămâneau doar ei doi. Era însă prea târziu; Josh îi deschisese deja ușa părăginită a clădirii.

Intrarea dădea direct spre niște scări înguste și lungi, cu pereții acoperiți cu o vopsea întunecată de un maro-noroios, scorojit pe-alocuri, unde se puteau vedea porțiuni și mai respingătoare de vopsea verde.

– Ai nevoie de ceva luminos și strălucitor aici, spuse Rose, într-un impuls de inspirație, ceva a cărui suprafață să poată fi ștearsă fără probleme, pentru că mulți oameni vor pune mâna pe ziduri să se sprijine, deoarece treptele sunt prea înguste. Se uită gânditoare la zid. Ceva lucios, de culoarea untului, ar fi cel mai bine, pentru că poți rupe monotonia zidului cu niște fotografii alb-negru, înrămate

cu ceva negru, masiv – de pildă, portrete de la bust în sus, care să înfățișeze diferite tipuri de coafuri.

Rose gândea cu voce tare, pe măsură ce imaginația ei lua avânt, făcând-o să renunțe la rezerva inițială de a se implica. Interiorul ponosit și provocarea de a-l transforma o contaminară, și nu se putea abține.

– Asta e o idee grozavă. Am un camarad fotograf, care fotografiază mereu fete drăguțe; așa-i el! Aș putea vorbi cu el.

Rose, care urcase deja jumătate din trepte, se întoarse să-l privească. Cum el stătea pe treptele inferioare, erau acum la aceeași înălțime. Avea gene extrem de lungi pentru un bărbat, iar ochii aceia întunecoși și profunzi, priviți de aproape, aveau o forță hipnotică și mai mare. Însă, cu siguranță, nu era genul ei. Îi plăceau tinerii liniștiți și studioși, precum tânărul acela, student la Medicină, pe care-l cunoscuse de curând și a cărui familie avea un restaurant chinezesc, frecventat de banda de snobi a lui Janey. Lee lucra în restaurant, când nu era la cursuri și, într-o seară, când rămăseseră ultimii clienți în restaurant, cedând insistențelor lui Janey, se așezase la masa lor și le vorbise despre visurile și planurile lui.

Asta nu însemna că Rose avea un interes romantic față de Lee sau că era pe punctul să capete vreunul. Inima ei era deja dată lui John, lordul Fitton Legh. Mama vitregă a lui John era Cassandra, mătușa Ellei și a lui Janey, cu care tatăl lui se căsătorise după moartea mamei lui John, iar fetele îl cunoșteau pe acesta de-o viață. Era tăcut și bun, iar Rose îl iubea pentru că era așa și pentru că se purta cu ea de parcă nu ar fi fost diferită de ceilalți. Nutrea aceste sentimente față de el de când împlinise doisprezece ani, iar el o salvase când Emerald o momise să călărească un cal prea nărăvaș, deși știa că este o călăreață foarte stângace. John intrase în padoc chiar în momentul în care Rose se agățase, terorizată, de frâul calului. În câteva secunde, calmase calul și o dăduse pe Rose jos din șa. De atunci, devenise pentru ea cel mai minunat om din lume. Nu-i vorbă că ar fi dat de înțeles vreodată cuiva, lui John sau unei alte persoane, ceea ce simțea. Dacă ar fi bănuit ceva, Emerald ar fi avut o ocazie minunată s-o ia peste picior, pentru că era, desigur, imposibil ca John să-i răspundă la sentimente. Îi auzise pe mătușa și pe unchiul ei vorbind despre viitorul lui John și spunând că, probabil, se va căsători cu o fată provenind dintr-o familie aristocrată, cineva care să aibă, la fel ca el, sentimente profunde față de pământ și de moștenire, și știa, chiar dacă era tânără,

că un om cu poziția socială a lui John nu s-ar fi căsătorit cu o fată ca ea. Cei din familia Fitton erau, la urma urmei, o veche și mândră familie din Cheshire.

Dar nimic nu o putea împiedica să viseze cu ochii deschiși.

După aceea, la colegiu, observase cum se uitau bărbații la ea, iar iubirea pentru John o făcuse să se simtă protejată. Datorită ei, nu trebuia să se îngrijoreze că s-ar putea îndrăgosti de altcineva – de un băiat care ar putea pretinde că o iubește, dar care nu ar dori, în realitate, decât s-o trateze cum o tratase tatăl ei pe mama ei.

Nici un alt bărbat nu o putea răni sau respinge câtă vreme îl iubea pe John. Și-l va iubi mereu. Mereu. Chiar dacă știa că sentimentul ei nu va duce niciodată nicăieri. Ea își ascunsese adânc în suflet iubirea secretă și se concentrase pe muncă, asigurându-se că-i întoarce mătușii Amber înzecit încrederea pe care i-o acordase.

– Când am spus portrete cu busturi ale unor fete, chiar la asta m-am referit, îi spuse lui Josh pe un ton aspru, concentrându-și atenția asupra prezentului, nu la poze potrivite, mai degrabă, pentru reviste deocheate.

Josh izbucni în râs.

– Ollie ar fi jignit de moarte, dacă te-ar auzi vorbind așa. El fotografiază fete pentru *Vogue*, nu pentru *Men Only*[1].

Rose simți că se aprinde la față de rușine. Se întoarse de îndată și-și continuă drumul spre capătul scărilor, unde, pe prima ușă pe care o văzu, era pictat cu litere strâmbe „WC".

– Trebuie să fii sigur că toaleta este curată, îi spuse ea. Asta dacă-ți dorești să atragi clientela.

Nu-și dădu seama de dublul înțeles al spuselor ei până ce nu-l auzi pe Josh izbucnind iar în râs.

– Deci, de aici încep lucrurile să meargă prost când aduc fete la mine, glumi el. Și eu care-mi schimbam pasta de dinți, crezând că-i din cauza halenei. Vrei să spui că ar fi mai bine să cumpăr învelitoare dintr-acelea croșetate pentru sulul de hârtie igienică, nu-i așa?

Rose râse fără să vrea. Nu se lăsase înșelată nici o clipă; se îndoia că fetele care acceptau să vină la acest bărbat acasă dădeau vreo para pe felul în care arăta toaleta lui. Nu avea de gând, cu toate acestea,

[1] Revistă erotică pentru bărbați, ale cărei prime ediții au apărut în Anglia anilor 1930. (n.tr.)

să-i măgulească egoul spunându-i asta, nu câtă vreme era aproape sigură că el știa deja acest lucru.

Îi spuse, în schimb, cu afectare:

– Desigur, nu știu ce tip de clientelă îți dorești să atragi.

– În mod cert, fete spilcuite ca tine n-ar veni să-și aranjeze părul în salonul unui frizer evreu aparținând clasei muncitoare, un salon care nici măcar nu are toalete corespunzătoare, nu-i așa?

Acum, vocea îi suna mai degrabă tăioasă decât amuzată. Tonul lui sfidător o făcu pe Rose să tresară, dar nu cedă.

– Nu asta am vrut să spun. Nu este o problemă de lux aici. De fapt, unele dintre cele mai mari conace din țară au cele mai părăginite toalete cu putință. E vorba doar că trebuie să-ți faci clientele să simtă că le apreciezi și că pui preț pe confortul lor, mai ales că această clientelă va fi formată din femei. Să le faci să se simtă bine și, în același timp, să aibă senzația că merită ceva special și... și că au parte de cel mai bun tratament. Ăsta e și motivul pentru care vrei să vină la tine, nu-i așa? îi spuse provocată Rose. Nu doar ca să le aranjezi părul, ci pentru că îți imaginezi că poți face acest lucru mai bine ca oricine.

Josh se simți luat prin surprindere și impresionat de perspicacitatea ei. Se uită la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o înainte și, dintr-un punct de vedere, chiar n-o mai văzuse. Mai devreme, văzuse o fată uluitor de frumoasă, o frumusețe eurasiatică, un posibil model pentru coafurile avangardiste despre care el și Vidal discutau până îi prindea dimineața. Erau hotărâți, fiecare în felul lui, să renunțe la modelele învechite și înțepenite de coafură, la stilurile aranjate și drese cu fixativ, înlocuindu-le cu tăierea exactă a părului, în conformitate cu mișcarea naturală a capului.

În vreme ce el și Vidal se înțelegeau reciproc, Rose îl ului pe Josh cu viteza cu care îi descifrase ambițiile. Avea dreptate în ceea ce privește banii, gândi Josh cu tristețe, deși exact asta dorea.

În acel moment, Josh se decise că Rose, și nimeni altcineva, trebuia să fie cea care-i va decora salonului, indiferent de cât de mult efort va trebui să depună ca să o convingă și, cumva, își dădea seama că va trebui să o momească. Cu toate acestea, nu era un prost. Nu trebuia s-o sperie spunându-i ce decisese. În schimb, făcu un pas pe lângă ea și deschise ușa care dădea în lunga și jerpelita cameră pe care intenționa s-o transforme în salon.

– Vino și uită-te...

Capitolul 8

Lew ieșise cu prietena lui să ia prânzul, iar ciocănitul care se auzi în ușă îi distrase atenția lui Dougie de la mica mașină de scris portabilă, la care bătea o listă cu potențiali clienți, lăsată de Lew. Nu erau programări pentru după-amiază și, după cum îl știa pe Lew, bănuia că se va întoarce cu femeia care-l însoțise și-i va spune lui Dougie să-și ia liber restul zilei. Strecurând o sudalmă printre dinți când auzi că ciocănitul nu contenea, iar el greșise două litere succesive, Dougie împinse scaunul și se ridică.

Emerald aștepta impacientată la ușă. Nu mai avea stare de când noul fotograf al înaltei societăți, lăudat în *Tatler* și *Queen*, ignorase scrisoarea pe care i-o trimisese din Paris, prin care îi cerea să-i facă o nouă fotografie pentru debutul în societate, dar era hotărâtă să nu se dea bătută până nu-l va face să accepte.

Îndată după sosirea ei la Londra descoperise că nu era nici pe departe singura aspirantă la poziția de *Înălțimea Sa*, ducesa de Kent, iar invitațiile făcute pentru ca debutantele să-l poată întâlni pe duce erau cu atenție urmărite de cei care-i organizau prezența la aceste evenimente. În mod firesc, nu se putea aștepta să fie invitată de bunăvoie de mamele celorlalte debutante, de pildă, la acele festivități unde participa și ducele. Emerald înțelegea cum merg lucrurile și mai știa că trebuie să folosească metode subtile, chiar neortodoxe, ca să se asigure că va atrage cumva atenția ducelui. Campania ei nu ar avea deloc de suferit, din contră, dacă ar fi fotografiată de Lewis Coulter și ar fi, astfel, cotată drept cea mai drăguță debutantă a sezonului de baluri. Cu siguranță, mama lui primea toate revistele de top, iar Emerald își putea imagina cu ușurință cum aceasta îi va arăta fotografia fiului ei, comentând ascendența ei impecabilă. Cel puțin, din partea tatălui. Păcat că mama ei nu provenea dintr-o familie mai bună. Buzele ei se subțiară. Dacă ar fi fost așa, Emerald nu ar fi trebuit să se gândească la strategii subtile ca să atragă atenția ducelui, pentru că, printre cunoștințele mamei ei s-ar fi numărat, fără doar și poate, și prințesa Marina.

Ca să facă lucrurile și mai greu de suportat, în loc să se stabilească la Londra și să fie activ pe scena socială a orașului, ducele părea să petreacă cea mai mare parte a timpului la țară. Emerald făcu o mică

grimasă de dezgust. Odată căsătoriți, lucrurile vor trebui să se schimbe. Nu-i plăcea defel la țară. Desigur, când va da naștere primului copil – un fiu, desigur –, n-ar mai fi chiar de neimaginat ca soțul ei să plece la țară, dacă dorește, în vreme ce ea își va pierde vremea cu prietenii prin Londra, dar, la început, ca tineri logodiți și, apoi, însurăței, trebuiau să iasă în public împreună, el arătând foarte îndrăgostit de ea, așa cum, cu siguranță, va fi.

Bătu din nou. Odată ce Emerald se decidea în legătură cu ceva, nu admitea nici o întârziere în punerea planului în aplicare, iar acum era nerăbdătoare ca ducele să înceapă s-o curteze.

Vremea rece de februarie îi afectase pe aproape toți ai casei, bolnavi de gripă, mai puțin pe Emerald, care reuși să scape astfel de sub supravegherea nașei sale, pentru a-l vizita pe fotograf.

Lui Emerald îi plăcea să trăiască la Lenchester House. Era, la urma urmei, mai degrabă casa ei decât a altuia. Nu era nimic rău în faptul că mama ei subliniase că domnul Melrose credea cu încăpățânare în existența unui moștenitor. Domnul Melrose era un om bătrân, până la urmă, și dacă exista un asemenea moștenitor, atunci de ce nu apărea odată să-și revendice moștenirea?

Emerald se pregăti să bată din nou la ușă, când aceasta se deschise și în față îi apăru un tânăr înalt, cu umeri lați, cu o chică deasă de păr castaniu-închis și dezordonat, mai deschis spre vârfuri, și cu o expresie contrariată.

Emerald, care văzuse fotografii cu Lewis Coulter prin revistele înaltei societăți, îi aruncă lui Dougie o privire arogantă și spuse:

– Am venit să-l văd pe Lew. Apoi, trecu pe lângă el, fără ca acesta să mai poate face altceva decât să închidă ușa în urma ei.

– Nu-l puteți vedea fără programare, o avertiză Dougie, dar Emerald ridică scurt din umeri.

– I-am scris să-i spun că voi veni să-l văd, și mă va *primi*. În special mama mea vrea să-mi facă fotografia pentru debutul în societate.

Rosti minciuna fără să clipească.

– Lew nu este momentan aici și nu se va întoarce până... mă rog, mult mai târziu. Puteți să lăsați adresa, dacă doriți, și-i voi spune că l-ați vizitat. Cum vă numiți?

– Lady Emerald Devenish, îi spuse semeață Emerald lui Dougie, accentul lui australian făcând-o să-l disprețuiască fățiș.

„Lady Emerald Devenish." Acesta era numele de familie al familiei Lenchester. Înseamnă că aceasta era... Dougie plecă de lângă ușa

pe care încă o ținea deschisă, grăbindu-se să o urmeze pe Emerald, care se năpusti în cameră, apoi se lovi de biroul lui.

Emerald îi aruncă o privire devastatoare. Nu intenționa defel să-și risipească farmecul cu un colonist plicticos, care avea un îngrozitor accent australian. Era ciudat că un fotograf cu reputația lui Lew, care, cu siguranță, știa cum merg lucrurile în societate, angajase un australian necivilizat.

Dougie se uită cu precauție la Emerald. Era, din cap până în picioare, cum presupunea el că trebuie să fie cei din înalta societate. Și reprezenta pentru el cel mai apropiat element care-l lega de familie, o persoană care avea același sânge cu al lui, – o adevărată rudă de sânge, asta dacă informațiile pe care le avea acel Melrose erau corecte. Probabil că ar trebui să meargă să-l vadă, în cele din urmă. I-ar fi făcut mare plăcere să-i spună fetei cine era. Din ceea ce observase în viața elitei sociale londoneze, nu cu mult timp în urmă, când vorbea capul unei familii nobiliare, familia îl asculta cu mare atenție. Gândul că această mică frumusețe arogantă ar fi forțată să îngenuncheze în fața lui i se părea atrăgător, recunoscu el. Pe de altă parte, nu cumva capul ăsta al familiei avea, de asemenea, și o groază de responsabilități? Toate chestiile alea cum că trebuie să menții numele familiei nepătat; cel puțin asta înțelesese din unele povești pe care i le spusese Lew. Numele familiei Lenchester nu va rămâne prea multă vreme nepătat, după ce Lew va pune mâna pe obrăznicătura asta.

Manifestarea spontană a sentimentului de responsabilitate protectoare care-l încerca pe Dougie nu-i era cunoscută acestuia și nici nu-i făcea plăcere, așa că o respinse cu hotărâre. La urma urmei, nu avea încă nici dovezi că el era afurisitul ăla de duce, și atâta timp cât nu se ducea să-l vadă pe domnul Melrose, nici nu va ști adevărul. De ce să-și dorească titlul și să-și asume răspunderea pentru o astfel de fată care deja îl călcase pe bătături?

– Ce-ar fi să vă programez o întâlnire cu Lew și să veniți când este și el aici? îi propuse Dougie, decizând că ar fi mai bine să o facă să plece, măcar pentru a se proteja pe sine, dacă nu din alte motive. Dacă lucrurile mergeau după cum se aștepta, atunci acesta putea apărea din clipă-n clipă, împreună cu noua lui cucerire.

Chiar crede acest... nimeni australian că ea va mușca din momeală? se întrebă Emerald. Înconjură cu privirea mica sală de așteptare, apoi se îndreptă spre una dintre canapele și se așeză cu atenție,

asigurându-se că-și scoate în evidență picioarele prin cea mai avantajoasă poziție.

– Voi aștepta, îi spuse, înainte să-și aleagă o revistă de pe măsuța de cafea și să înceapă s-o răsfoiască.

Avea, cu siguranță, aere de cuconiță, hotărî Dougie. Cineva ar fi trebuit s-o pună cu botul pe labe, încă de când era mică, și să-i tragă o bătaie la fund ca să o învețe bunele maniere. Acum era prea târziu. Oricum, nu semăna deloc cu cele trei fete pe care și le amintea de la petrecere. Acelea erau niște persoane decente, nu mici snoabe arogante ca mititica asta. Își va primi, desigur, pedeapsa când va veni Lew. Mantra sa favorită era că o zi care nu conținea sex și muncă nu merita să fie trăită, iar când se va întoarce, va avea în minte doar partea cu sexul. Lew putea să ia mințile cuiva doar fluturând un zâmbet caustic, când era într-o asemenea dispoziție. Dougie îl văzuse pe Lew făcându-le pe unele fete să plângă din cauza cruzimii cu care le trata atunci când era iritat sau plictisit de ele.

Și dacă rănea sentimentele cuconiței? De ce ar trebui să-i pese? Se întoarse la lista lui, respirând greoi din pricina strădaniei nedorite la care îl supuneau claviatura dificilă și mică a mașinii de scris și mâinile sale uriașe.

Într-adevăr, omul era dezgustător de bădăran, decise Emerald, disprețuitoare. Cu respirația aceea grea, presărată cu ciudate sudălmi arăta de parcă ar fi fost, mai degrabă, acasă, la stână, și nu într-un astfel de loc, unde, cu siguranță, munca lui era la fel de josnică. Nici măcar nu era îmbrăcat adecvat. În loc să poarte un costum de afaceri, el se îmbrăcase cu genul acela de pantaloni strâmți și stupizi pe care-i purtau doar vagabonzii și cu o helancă neagră cu mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebrațele musculoase și bronzate. O buclă din părul său des și castaniu-închis aproape că-i intra în ochi, sporindu-i aspectul necioplit. Emerald era obișnuită cu oamenii care aveau părul tuns scurt în spate și pe lateral, tunsoare tradițională îndrăgită de înalta societate și adoptată de cei care lucrau în serviciul public.

Zgomotul ușii de la intrare, care se deschise brusc, îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo. Emerald pregăti la repezeală un zâmbet fals, ezitând un moment, până când recunoscu în omul care intra fotograful monden din reviste. La ce nu se aștepta era ca și el să fie îmbrăcat cu aceleași haine boeme ca sluga lui, cu diferența că helanca dădea mai bine datorită eșarfei cu buline roșii și albe pe care o purta la gât.

Lew se întorsese de unul singur. Dougie își dădu imediat seama că patronul său nu era în toane bune. Părea iritat și sub imperiul unei tensiuni reprimate, expresie pe care Dougie învățase s-o recunoască de îndată. Cu toate acestea, în mod previzibil, de cum o zări pe Emerald, tensiunea îi dispăru, lăsând locul unei figuri studiat-grijulii, acompaniată de un surâs călduros.

Acum, avea să înceapă distracția, își spuse Dougie. Privat de ședința amoroasă cu iubita lui, Lew se va purta ca o pisică pe acoperișul fierbinte, până-și va descătușa tensiunea sexuală. Și cine putea fi potrivit decât cuconița snoabă care stătea și-l privea, plină de așteptări încrezătoare? Ei bine, poate că merita s-o lase, pur și simplu, să-și urmeze destinul și să completeze lista de fete de pe agenda lui Lew, sedusă și apoi compromisă în public, ruinându-și reputația, după cum li se mai întâmplase și altora.

În mod previzibil, Lew era numai lapte și miere, aplecat în fața lui Emerald, oferindu-i mâna și o scuză.

– Scuzele mele, sper că nu ai așteptat prea mult.

– Nu avea programare, se simți Dougie obligat să sublinieze, dar nici unul nu-l asculta.

În schimb, cei doi se priveau adânc în ochi.

– Ți-am scris pentru că vreau să-mi faci fotografia pentru debutul în societate, îi spuse Emerald, iar vocea ei cristalină se sparse deodată, zgâriind nervii deja fragili ai lui Dougie. În momentul în care am văzut fotografia pe care i-ai făcut-o Ameliei Longhurst, i-am spus lui mami că nu pot accepta să mă fotografieze altcineva.

Își trecu lin mâna peste fustă în timp ce-i vorbea. Se îmbrăcase cu grijă pentru această întâlnire, cu un cardigan și o bluză din cașmir de cel mai palid roz cu putință, vestimentație a cărei simplitate era marcată de un minunat șir de perle strălucitoare și de o fustă din mohair de un roz-închis, care-i scotea în evidență talia îngustă, încinsă cu o centură lată neagră și lucioasă din piele. În picioare purta o pereche de pantofi cu toc înalt, iar poșeta era de la Hermès. Părul ei, coafat în acea dimineață, în formă de stup de albine, părea delicat ca vata de sticlă; își mai evidențiase și buzele cu un ruj de un roz palid. Arăta, decisese ea înainte să iasă din dormitor, cu totul și cu totul încântătoare, și vedea deja cu ochii minții fotografia din *Tatler* și textul care o va însoți:

Se spune că Lady Emerald Devenish va fi adevărata debutantă *a sezonului. Balul pentru debutul ei în societate este organizat*

în casa din Londra a răposatului ei tată, și la acesta vor participa Alteța Sa ducele de Kent împreună cu mama acestuia, prințesa Marina.

Deja trimisese invitațiile, iar Emerald știa exact ce bârfe vor stârni cuvintele de sub fotografia ei. În limbajul articolelor de scandal, echivala cu o declarație premergătoare logodnei, dar, desigur, dacă s-ar găsi cineva s-o acuze că a falsificat situația, ea ar pretinde, pur și simplu, că nu înțelege la ce se referă.

Fotograful era dezamăgitor de scund pentru un om prezentat atât de des de tabloide drept un om de societate și afemeiat, dar Emerald părea la fel de interesată de el ca bărbat cât era față de australianul acela necioplit. El reprezenta, pur și simplu, o cale de a-și atinge scopul.

– Așa este.

Lew era furios că femeia cu care ieșise să ia prânzul – o tânără frumușică, al cărei soț detesta orașul și prefera să locuiască pe proprietatea lor de la țară – refuzase să-i cedeze, pretinzând că nu înțelesese de ce o invitase la masă și că nu bănuise ce avusese el de gând pentru restul după-amiezii. Dar acum, norii care-i întunecau perspectiva asupra vieții se risipiseră. Această fată era, de departe, chiar mai drăguță decât Louise și, dacă nu cumva greșea, cu mult mai senzuală. Acesta era un lucru care ieșea mereu în evidență, pentru că fetele de acest gen aveau o expresie anume pe chip, care nu avea nimic de-a face cu experiența. Strălucea din interior, conferind parcă pielii lor o luminozitate aparte și un parfum anume, care le învăluia. Această fată, cu înfățișarea ei de debutantă virgină, putea fi un extraordinar vulcan de pasiune. S-o înveți să se bucure de propria-i senzualitate echivala cu savoarea sosului fierbinte de ciocolată cu înghețată.

– Ai face bine să vii sus în studio, îi spuse lui Emerald. Fără să-și ia privirea de pe chipul ei, îi spuse lui Dougie: Te rog să nu ne deranjeze nimeni în după-amiaza asta.

Dougie agoniza.

La urma urmei, de ce ar trebui să-l oprească? Dacă ea dorea să se facă de râs și să-și piardă reputația cu un bărbat a cărui pasiune, se știa, fusese fatală pentru multe femei, atunci de ce ar fi trebuit să-i pese?

Pentru că, dacă era într-adevăr duce, atunci ea era parte a familiei, deci era datoria lui să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a veghea la siguranța familiei și la reputația ei. O fată ca asta se mărita cu bărbați pentru care virginitatea miresei lor era aproape la fel de importantă ca ascendența nobiliară și ca sănătatea, și totul din pricina acelui foarte important întâi născut – care trebuia să fie băiat. Odată ce continuitatea familiei era asigurată, nu mai părea să le pese cu cine se culcă soțiile lor, cel puțin așa i se părea lui Dougie. Nu era neapărat de acord cu asemenea obiceiuri. El nu se împăca, de fapt, nici cu ideea titlurilor ereditare, dar asta nu însemna că ele nu existau. Existența lui o demonstra. Azi, un simplu fermier undeva departe, în țara lui Oz, iar mâine, duce!

Poate că ar fi trebuit să meargă mai întâi să-l vadă pe acel domn Melrose, înainte să acționeze ca un salvator al numelui și reputației familiei.

Lew își iubea munca aproape la fel de mult cum iubea sexul, astfel că nu-i era greu să-i facă fotografii lui Emerald, înainte de a o seduce. De fapt, fotografierea fetelor era cea mai eficientă parte a tehnicilor sale de seducție, pentru că-l provoca și-l stârnea la gândul că lentilele camerei sale de fotografiat le capturau frumusețea, înghețând-o pentru eternitate. Și mai erau, desigur, acele mici atingeri, când le arăta cum să pozeze, regizându-le mișcările, aranjându-le membrele, mângâindu-le cu complimente teatrale și necăjindu-le cu mici săruturi. Nu e de mirare că atunci când, mai târziu, le ducea în pat, ele îl doreau atât de mult.

Puse o melodie languroasă a lui Frank Sinatra pentru a crea atmosferă, în vreme ce Emerald se uita în jur, placidă. Era deja conștientă de felul în care ar fi vrut Lew să se încheie ședința fotografică, dar urma să fie o mare dezamăgire. Cu certitudine, nu-și va risipi virginitatea pentru el, dar, de vreme ce dorea ca el să o fotografieze, îl va face să joace după placul ei. Îi va spune că este la ciclu, ceea ce-l va ține deoparte pentru moment, iar când o va chema să vadă fotografiile de probă o va lua pe Lyddy cu ea. Va da un telefon la *Tatler*, pretinzând că este mama ei, pentru ca revista să preia fotografiile de la Lew, și se va asigura că acestea vor fi însoțite de textul pe care-l concepuse.

O scurtă verificare prin lentilele camerei îl asigură pe Lew că Emerald era, după cum anticipase, foarte fotogenică.

Își scoase haina de piele și o aruncă pe un scaun, apoi își ridică mânecile puloverului negru, spunându-i liniștit:

– Cardiganul și bluza trebuie să dispară. E acolo un paravan unde te poți schimba. Ar trebui să găsești și o rochie pe undeva.

De vreme ce fotografia pe care o adusese aici înfățișa umerii goi ai debutantei fotografiate, Emerald nu păru prea alarmată de sugestie. Cu toate acestea, pe când se afla în spatele paravanului și-și scotea cardiganul și bluza, indicația lui nonșalantă: „O, mai bine ți-ai scoate și sutienul" o făcu să se tensioneze o clipă. Rochia despre care-i vorbise era dintr-un voal subțire de mătase, prin care sânii ei se zăreau fără dificultate, dar Emerald bănuia că, dacă s-ar împotrivi, el ar refuza, pur și simplu, s-o mai fotografieze. Nu că ar fi deranjat-o ca el să-i vadă sânii – în alt context, își spuse ea, i-ar fi plăcut să-l atâțe –, dar trebuia să ia în considerare reputația ei și planurile de viitor pe care și le făcuse cu gândul la titlul de ducesă de Kent. Nu i-ar fi fost de nici un folos să-i permită vreunui bărbat, fie el și fotograf, să o vadă dezbrăcată până la talie.

– S-a întâmplat ceva? Vrei să te ajut?

Apariția bruscă a lui Lew în spatele paravanului, cu un pahar și o sticlă de whisky chiar când era pe punctul să-și desfacă sutienul, o făcu pe Emerald să strângă rochia în jurul ei și să spună cochetă:

– Nu trage cu ochiul!

El răspunse printr-un hohot de râs, și apoi spuse:

– Oare ești cu mult prea tânără și inocentă pentru mine ca să-ți ofer un pahar de whisky?

Emerald făcu o mică strâmbătură de dezgust.

– Aș prefera un martini.

Avea cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată, se decise Lew, niște sâni fermi și un mijlocel subțire, și toate laolaltă o făceau să arate aproape voluptuoasă. Privi la perlele pe care le pusese pe setul ei cardigan. Ținând cont de faptul că multe dintre debutante, mai modeste, nu aveau decât un rând, cel mult două, de perle, ale lui Emerald păreau aproape rococo, aruncând un curcubeu de culori.

– Frumoase perle, comentă el.

– Aparțin stră-străbunicii mele.

În mintea lui se născu deodată un gând. Uitându-se la ele, îi spuse lui Emerald:

– Ce vreau de la tine e să lași deoparte rochia, să-ți pui perlele și să pozezi cam așa... Își puse jos paharul, merse în colțul studioului,

apoi se așează pe burtă, ridicându-și torsul și proptindu-și bărbia în mâini.

Emerald se încruntă. Poza era atrăgătoare, de fapt, plină de promisiuni pentru o fată care voia să se remarce din mulțime, măgulindu-i în același timp orgoliul. În mod normal, nu ar fi ratat ocazia de a ieși din rând, însă poza era foarte provocatoare – prea provocatoare pentru viitoarea soție a ducelui de Kent.

– Cred că ar fi mult mai bine dacă m-ai fotografia, pur și simplu, șezând, și numai bust în sus, îi spuse ea lui Lew când acesta se ridică în picioare.

El o privi uluit.

– Draga mea, *eu* sunt fotograful.

– Și eu sunt clientul, iar mama mea va fi cea care plătește nota, sublinie Emerald cu o voce dulce.

La parter, Dougie își împinse scaunul și se ridică. Agonizase prea mult. Nu era bine. Trebuia să facă ceva.

La etaj, starea de spirit a lui Lew devenise, din amuzată, profund iritată.

– Te fotografiez cum vreau eu sau nu te fotografiez deloc.

Emerald se holbă la el. Era obișnuită ca oamenii să-i cedeze, nu să-i dea ultimatumuri. Dorise cu disperare ca el să fie cel care-i face fotografia, dar nu într-o poziție care ar fi sugerat că este pe jumătate goală, așa cum dorea acesta.

Fără să se obosească să-i răspundă, Emerald se întoarse în spatele paravanului și începu să se îmbrace, dar își dădu seama că sutienul și cardiganul îi căzuseră de partea cealaltă.

Dougie bătu cu putere la ușă, apoi o deschise, fără să mai aștepte vreun răspuns. N-aveau cum să fie în pat încă. Ședințele foto îl stârneau pe Lew, terminându-se mai mereu în pat.

Chiar când intră Dougie, Emerald ieși din spatele paravanului, într-o rochie diafană, pentru a-și recupera hainele, și aproape se izbi de el. Se opriră amândoi și se priviră unul la celălalt.

Lew se răsti turbat:

– Tu ce mai vrei?

– Mi-ai spus să-ți reamintesc că urmează să iei cina cu Lady Pamela mai târziu, pentru a discuta despre aranjamentele pentru fotografiile de la botez.

– Ai urcat să-mi spui chestia asta? Este doar trei după-amiază.

Înșfăcându-și hainele, Emerald se retrase după paravan și se grăbi să se îmbrace. La naiba, la naiba, la naiba... De ce trebuise ca nenorocitul ăla de australian să intre și s-o vadă așa?

– Ei bine, dacă tot ești aici, îi poți arăta drumul către ieșire lui Lady Emerald, care s-a răzgândit și ne părăsește. Ce prostie că te-ai panicat așa, dragă, îi spuse Lew lui Emerald cu o ironie arțăgoasă. Erai în deplină siguranță. Nu mă încurc cu fete care au bluzițe roz, și chiar dacă aș face-o, să agăț debutante virgine nu este, pur și simplu, stilul meu și, pe deasupra, nu-mi oferă nici o satisfacție. Ah, un mic sfat pentru tine: Nu mai purta roz, nu ți se potrivește. Te face să pari bolnăvicioasă.

Tonul acid al comentariilor îi făcu lui Emerald cunoscută părerea pe care o avea Lew față de ea, fără echivoc. Colac peste pupăză, australianul ascultase în mod sigur toată discuția și acum se bucura de umilința ei. Mândria rănită a lui Emerald îi aprinse obrajii.

Așadar Lady Emerald pleca de bunăvoie și el nu ar fi trebuit să mai urce riscând să-și atragă antipatia șefului? Dougie trase o înjurătură în gând.

– Se pare că Lady Emerald a greșit fotograful, îi spuse Lew disprețuitor. Data viitoare încearcă-l pe Cecil Beaton, sufletelule. El face poze d-astea cu perle și bluzițe, și e taman bun pentru micuțele fecioare pudice, îi mai spuse lui Emerald, pe un ton batjocoritor.

Aruncându-i o privire de gheață lui Dougie, Emerald trecu pe lângă el. Știa că se făcuse de râs și își putea imagina cum vor râde de ea după ce va pleca.

– Te conduc până afară, îi spuse Dougie, care o ajunse din urmă la ușă.

– Nu te obosi, izbucni Emerald.

Chiar dacă australianul ăsta îngrozitor avea o figură serioasă, ea știa că, în sinea lui, râdea de ea de se prăpădea. Îi ura pe amândoi, dar cel mai mult îl ura pe australianul ăsta respingător.

În privința fotografiei... Va trebui să se descurce cu fotografia pe care Cecil Beaton i-o făcuse deja și care apăruse în *Tatler*. Ei bine, era nevoită să se gândească la altă modalitate de a-și lega numele de al ducelui. Poate va reuși cumva să fie fotografiați împreună la unul dintre balurile debutantelor. Măcar dacă tatăl ei ar fi fost în viață, l-ar fi putut convinge să-l invite pe duce la Osterby. Nici nu putea fi vorba să-l invite la Denham. Era duce regal, la urma urmei, și părea

greu de crezut că ar fi acceptat invitația în casa proprietarului unei fabrici de mătase.

Capitolul 9

Aprilie 1957

Rose spera din tot sufletul să nu întârzie în vreme ce-și făcea loc prin mulțimea care împânzea King's Road, în drumul ei către salon. Se simțea vinovată că o refuzase pe Janey și nu mai merseseră la cafea, așa cum plănuiseră inițial, dar, din fericire, Janey înțelesese când îi spusese că primise un telefon urgent de la Josh, care ar fi vrut să se întâlnească la salonul lui pentru că aranjase o întâlnire cu prietenul său fotograf. Acesta urma să aducă unele fotografii făcute pentru *Vogue*, astfel că Rose putea să caute printre ele ceva potrivit pentru casa scării.

Timpul parcă se scurgea mai repede, zilele deveneau mai lungi, iar aerul mai cald, plin de flori primăvăratice îmbobocite. Nici chiar munca ei nu o mai făcea într-atât de nefericită ca înainte, deși știa că nu va fi niciodată mulțumită atâta timp cât lucra pentru Ivor Hammond și acesta o trata așa cum o trata.

Cel puțin va lua o pauză, când va veni vacanța de Paște.

Paștele! Paștele însemna să meargă acasă, la Denham, și, dacă norocul îi surâdea, avea să-l întâlnească pe John.

Încă mai zâmbea, pierdută în reverii, atunci când deschise ușa salonului, folosind cheia pe care Josh insistase să i-o dea, și urcă grăbită scările.

Prietenii lui Josh erau genul acela de tineri aparținând clasei muncitoare, cu accent de East End. O tachinau din priviri cu zâmbetele lor viclene, de care nici Josh nu era străin. În ciuda comportamentului lor îndrăzneț, o tratau pe Rose cu respect, încetând pe dată să-și condimenteze conversația cu înjurături atunci când ea se afla prin apropiere. Câțiva dintre ei tencuiseră zidul scării, după ce încercările lui Rose de a înlătura vechea vopsea dărâmaseră o bună parte din tencuiala inițială, și făcuseră o treabă excelentă. O treabă la fel de bună făcuse și zugravul pe care Josh insistase să-l angajeze

și care păruse oripilat când o auzise pe Rose că plănuiește să vopsească ea însăși tavanul.

– Poate peste cadavrul meu, îi spusese Josh. Cum să-mi las decoratorul să-și frângă gâtul pe scări, când nici măcar nu mi-a adus un proiect pentru decorarea salonului?

– Ți-am spus, cred că putem să folosim albul și negrul, dar să le înviorăm cu tușe de roz-aprins.

– Roz aprins... se văitase Josh. Ia uită-te la mine, te rog, și spune-mi, chiar arăt a pițipoancă amatoare de roz d-ăsta?

Rose chicotise, în ciuda încercării ei de a păstra un ton profesionist.

– Nu e nimic de pițipoancă în rozul-aprins, îi spusese pe un ton hotărât. Și, pe de altă parte, fetelor le place. Stiliștii tăi pot purta negru, turbane în aceeași nuanță de roz, bandane și uniforme negre ornate cu foarfeci roz și cu uscătoare de păr. Ce nume vrei să-i dai salonului?

– Nu m-am hotărât încă.

– Ei bine, am putea pune și numele salonului pe uniforme.

– În regulă, dar dacă ucenicii și stiliștii pe care zici tu c-o să-i angajez nu sunt toți fete? Ce mă fac dacă unii vor fi bărbați?

– Aceștia pot purta pantaloni negri și o haină neagră cu ornamente pe ea, și, poate, o cravată roz-intens.

Ea văzuse că Josh era impresionat, dar că nu voia să recunoască, și continuase să vorbească molcom:

– Trebuie să te decizi repede cum vrei să-i spui. Chiar îmi place că Vidal și-a numit salonul, pur și simplu, Vidal Sassoon.

– Bine, atunci cred că l-aș putea numi pe-al meu Josh Simons, sugerase Josh.

Vocile bărbătești care se auzeau din salonul de la etaj dădeau de înțeles că Josh și fotograful său ajunseseră deja. Salonul, cu pereții săi proaspăt tencuiți, era gol încă, în afară de o masă pliantă și o pereche de scaune din lemn prelucrat la cald, atât de stricate, că Rose era tentată să-l creadă pe Josh, care pretindea că le salvase de la gunoi.

Rose recunoștea că era mult mai fericită muncind aici decât la firma patronului ei, în birourile luxoase din Bond Street. Îi plăceau provocările, cum ar fi să lucreze cu un buget atât de restrâns și, mai important, să creeze ceva mai degrabă folositor decât, pur și simplu, decorativ. Contrastul dintre munca la salonul lui Josh și cea din salonul de prezentare de pe Bond Street o făcea să simtă tot mai mult care îi erau ambițiile și cât de nefericită era. Dacă i s-ar fi permis

să aleagă, Rose bănuia că ar fi trecut de la studiul designului interior pentru locuințe private, la designul interior pentru spații comerciale, dar n-o putea face din două motive clare. Primul, și cel mai important, era că mătușa ei era interesată ca ea să termine ca să-i preia afacerea, iar al doilea motiv era faptul că, din câte știa Rose, nu exista o perioadă de ucenicie recunoscută pentru cei care voiau să se specializeze în decorarea incintelor comerciale. Era adevărat că unii designeri de interioare se înhămau la asemenea proiecte, ca Oliver Messel, de pildă, dar nu lucrau exclusiv în acest domeniu.

Lucrul la salonul lui Josh o făcuse să fie conștientă de atâtea lucruri, că acum dorea să învețe mai mult. Designul interior al spațiilor comerciale nu se rezolva doar aplicând un tapet potrivit, mochete, mobilier și obiecte artistice. Trebuiau luate în calcul multe aspecte practice, cum ar fi rețeaua electrică și conductele de apă, sau faptul că, de multe ori, incintele erau închiriate și trebuia să obții permisiunea proprietarului pentru a face modificări, aprobarea planurilor pentru modificări și multe altele.

Trebuia găsită o persoană care să se ocupe de diverșii meseriași pe care-i găsise Josh să lucreze la salon, iar Rose își dădu seama ce avantajos ar fi pentru cel care-și oferă serviciile să supravegheze totul, de la proiectul inițial și până la finalizarea lui în practică. Gândul unei asemenea provocări o făcea să se simtă beată de exaltare, dar avea o datorie față de mătușa ei, care făcuse atâtea pentru ea și pe care o iubea mult.

Pe la începutul săptămânii, Josh și Vidal avuseseră o discuție deschisă despre beneficiile instalării unor chiuvete în care clienții să se spele lăsând capul pe spate, în loc să se aplece în față.

– Este mai simplu pentru ucenici când folosesc șamponul și mai bine pentru clienți, care-și vor putea proteja astfel machiajul, insista Vidal, iar Rose era înclinată să-i dea dreptate. Și nu uita să ai un sistem audio decent, cu niște muzică super, adăugă Vidal.

Josh găsise deja un prieten care căuta patru chiuvete, la un preț convenabil, desigur.

– Iat-o, Ollie, îl auzi Rose pe Josh când intră în salon. Vino să-l cunoști pe designerul meu. Rose, el este Ollie.

Fotograful își proteja cu o mână camera Rolleiflex și ținea o geantă atârnată de umăr, conținând fără îndoială, trepiedul și restul echipamentului. Era un bărbat arătos, dacă-ți plăceau tipii cu figură

de dur și cu părul vâlvoi, observă Rose când acesta se întinse și-i scutură mâna. I se părea ciudat de familiar.

– Nu ne-am întâlnit cumva înainte? o întrebă.

– Se prea poate, recunoscu ea, dar habar n-am unde.

– A, mi-amintesc, pocni el din degete. Am mers cu taxiul tău acum câteva săptămâni. Erai cu alte două fete.

– O, da, desigur, surâse Rose. Ella și Janey. Mergeam la petrecerea unde te-am cunoscut pe tine, Josh.

– Londra e o lume mică, încuviință Josh. Vino să vezi fotografiile pe care le-a adus Ollie.

O jumătate de oră mai târziu, stătea în genunchi aplecată asupra minunatelor fotografii pe care le adusese Oliver. Rose se uita la ele, în vreme ce Josh avea o figură disperată.

– Nu. Nu se potrivesc. Nu te supăra, Ollie, fotografiile sunt minunate, dar părul...

Toți se uitară la varietatea de coafuri bățoase și tradiționale, tip stup de albină sau bine tapat, cu firul răsucit la capăt și dat din greu cu lac fixativ.

– Ceea ce vreau să fac aici, în salonul meu, este să urmez exemplul lui Vidal și să aranjez părul într-un mod nou, astfel încât să i se permită să se miște, să respire și să aibă naturalețe.

Când văzu că amândoi se uită la el dubitativ, le spuse:

– Uite, am să vă arăt ce vreau să spun. O luă pe Rose de mână, ridicând-o în picioare. Este timpul să-ți tai părul, Rose. Mă înnebunește dorința de lucra cu el.

– Nu, nu vreau să mi-l tai, protestă Rose, protejându-și cu mâna liberă părul său strâns la spate după modelul franțuzesc.

– De ce nu? Care e motivul pentru care vrei să-l păstrezi lung, când îl ții mereu strâns? Îl voi tăia, și cu asta, basta. Vino și stai aici.

Era serios, își dădu seama Rose, neputincioasă.

După ce o puse să se așeze și îi scoase agrafele din păr, lăsându-l să cadă pe spate într-o perdea neagră mătăsoasă, Rose abia își dădea seama că Ollie își monta camera de fotografiat, dar era mai degrabă preocupată de părul ei. Nu-l purtase niciodată despletit, nu de când străbunica lui Amber îl comparase cu părul luxuriant al lui Emerald, plin de cârlionți negri, și-i spusese cât de urât i se pare părul lui Rose, iar acum, în mod automat, se încordă, de parcă ar fi așteptat să fie admonestată, dorind să-și acopere părul, dar neputând s-o facă pentru că Josh îl pieptăna, spunându-le, între timp, ce plănuia să facă.

– Uite aici, e ca și cum am căuta aur, mormăi el.

– Atunci, de ce-l mai tai? întrebă Ollie în timp ce diafragma aparatului scoase un clic și el se mută undeva, la periferia vizuală a lui Rose.

– Pentru că aurul nu valorează nimic în starea lui naturală. Trebuie un ochi și o mână de expert să-l transformi în ceva frumos, ceea ce și intenționez să fac cu părul lui Rose. Lungimea lui îl face atât de greu, că-și pierde mișcarea naturală și ritmul. Este ca și cum ai încerca să cânți jazz cu o orchestră de muzică clasică. Prea multă greutate și tradiție sufocă magia muzicii.

Rose zări lumina sclipind pe lamele foarfecii pe care Josh o purta mereu asupra lui.

– Nu, protestă ea, însă era prea târziu. Șerpi lungi de păr acoperiseră podeaua în timp ce stătea aplecată cu capul în jos, la indicațiile lui Josh, dar panica ei se domoli în mod ciudat la auzul sunetului aproape ritmic al foarfecilor și al camerei de fotografiat, punctate de răpăitul de întrebări și explicații schimbate între cei doi bărbați.

– Uite aici, spuse Josh. Uite cum eliberez părul să se miște și să danseze. Uite cum capătă viață.

– Ești sigur că nu-l tai prea scurt? replică Ollie, care plimba acum trepiedul prin spatele ei.

Rose își dorea să fi fost într-un salon tradițional de coafură, cu o oglindă în față, să poată vedea ce se petrece, în loc să stea în camera goală, terifiată de rezultatul strădaniilor lui Josh.

– *Vogue* o trimite pe șefa mea la Veneția să scrie niște articole despre viața socială a înaltei societăți, și mi-a promis că mă ia cu ea.

Ella nu încercă să-și ascundă tonul victorios spunându-i această știre mamei sale vitrege, care sosise pe neașteptate s-o viziteze la casa lor din Chelsea. Pentru că făcea parte dintr-o familie atât de mare, Ella avea rareori ocazia să stea de vorbă cu mama ei vitregă și, fiind copilul cel mai mare, ea se simțea mereu datoare să se dea cu un pas înapoi și să le lase pe celelalte să se bată pe atenția lui Amber, mai ales pe cele mai mici dintre fete.

Acum însă, Rose și Janey fiind plecate, nu încercă să-și ascundă plăcerea stârnită de faptul că se bucura de întreaga atenție a lui Amber.

– Deci, acum ți-e bine la *Vogue*? o întrebă mândră Amber.

– Da, dar îmi doresc acum să iau lecții de jurnalism adevărat. Aș vrea să progresez și să scriu articole despre lucruri importante,

nu doar despre noile culori de ruj, i se destăinui lui Amber, pe un ton mâhnit. Se întâmplă atât de multe, iar lucrurile se schimbă atât de mult. Femeile nu mai sunt doar fiice, sau soții, sau mame, ele sunt oameni reali, care fac lucruri reale.

Chipul ei și vocea îi erau atât de sincere, că Amber se abținu să nu izbucnească în râs. Își imagina totuși ce ar fi spus bunica ei, care își condusese singură propria afacere și-și administrase averea atâta amar de vreme, dacă ar fi auzit declarația naivă a Ellei.

Cu toate acestea, spusele Ellei erau adevărate dintr-un anumit punct de vedere. Tinerele moderne își asumau, cu siguranță, o libertate mult mai mare decât își asumase generația ei vreodată. Mulți observatori considerau că era o consecință a războiului și a faptului că, pe parcursul acelor ani îngrozitori, femeile fuseseră nevoite să devină mult mai independente, pentru a-și proteja patria.

– Ei bine, cu siguranță pari fericită, îi spuse Amber Ellei. Nu te știam așa vorbăreață. Munca la *Vogue* ți se potrivește, Ella. Scoate la lumină ceea ce ești tu cu adevărat.

Ella zâmbi, dar adevăratul motiv era că pilulele pentru slăbit nu îi tăiau doar pofta de mâncare, dar o făceau să fie mai energică. Observase că, imediat după ce lua una, era mai înclinată să înceapă să pălăvrăgească. Când îi povesti despre asta lui Libby, aceasta îi spuse că surplusul de energie este încă un beneficiu al miraculoaselor pastile ale doctorului Williamson. Nimeni nu remarcase încă faptul că pierduse în greutate, dar Ella nici nu ar fi vrut. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Oliver Charters să observe, interpretând totul greșit, ca de pildă că ea ar încerca să-l impresioneze, ceea ce nu era adevărat.

Motivele reale pentru care Amber venise la Londra erau că intenționa să discute cu Beth despre aranjamentele finale pentru balul lui Emerald și să-l întâlnească luni pe domnul Melrose. Avocatul îi telefonase, entuziasmat și agitat, vineri noaptea târziu, să-i spună că primise un telefon de la un tânăr care pretindea că ar fi moștenitorul pierdut al titlului ducal. Tânărul urma să-l întâlnească pe domnul Melrose luni, așa că acesta o întrebă pe Amber dacă poate veni și ea.

– Dar nu știu nimic despre familia australiană a lui Robert, protestă ea.

Oricum, avocatul o imploră să vină, spunându-i că ar avea nevoie de părerea ei despre tânăr și adăugând că simte că, în cazul în care

acesta era cu adevărat ducele, atunci ar putea fi mai ușor acceptat de societate dacă ar avea-o alături pe ea, în calitate de văduvă a lui Robert.

Pentru că Jay urma să plece de acasă să vadă o combină pe care administratorul lui voia să-l convingă s-o cumpere, Amber decisese că ar putea, de asemenea, petrece sfârșitul de săptămână în Londra, pentru a se întâlni cu familia și pentru a verifica dacă Emerald nu abuza prea mult de supravegherea oarecum indolentă a prietenei sale Beth. Beth era o minunată nașă pentru Emerald, dar Amber era sigură că i-ar fi trecut cu vederea orice, indiferent cât de grav.

Prima oprire când ajunsese la Londra fusese în Eaton Square, unde își lăsă valiza și află de la menajeră că Beth și fetele erau plecate, așa că trebui să ia un taxi până în Chelsea, ca să afle că doar fiica sa vitregă mai mare era acasă.

– Janey și Rose sunt bine și fericite? întrebă Amber preocupată.

– Da, așa cred, răspunse Ella cu onestitate. Janey este convinsă, în continuare, că Mary Quant o să-i ceară să facă un proiect pentru ea, îndată ce va termina St. Martins, iar Rose are deja prima ei comandă personală.

Îi descrise ce făcea Rose, iar Amber se liniști aflând că nepoata ei se descurca așa de bine. Soarta lui Rose o îngrijorase mereu mai mult decât a celorlalte fete. Tot ce-și dorea pentru copii era ca ei să fie iubiți și să iubească, să cunoască fericirea pe care o simțea ea trăind lângă Jay. Tinerii trebuiau, cu toate acestea, să-și deschidă aripile, să învețe ce e viața și să-și urmeze visurile. Amber știa și lucrurile astea.

– Așadar, când vei pleca la Veneția? o întrebă ea pe Ella.

– La începutul săptămânii viitoare. Vom merge cu editorul de modă și câteva modele, pentru că ea vrea să scrie un material despre călătorie și modă, dar și despre modă și Veneția, așa că vom merge cu Orient Expressul. Sunt așa de emoționată!

Amber râse

– Dar ai mai mers cu el și înainte, acum câțiva ani, când eu și tati v-am dus pe toate la Veneția.

– Da, știu, dar acum e altceva. Nu știam cât de norocoasă eram. Veneția era doar un loc cu multe canale și cu miasme ciudate, unde tu și tati mergeați să vorbiți cu oamenii despre mătase.

Era chiar emoționată de viitoarea excursie, recunoscu Ella mai târziu, după ce mama ei vitregă plecă la cumpărături. Deși, oficial,

călătorea la Veneția în calitate de asistentă a editorului secției de reportaje, reușise să-l convingă pe editorul secției de călătorii să o lase să-și încerce mâna cu un reportaj despre Veneția din punctul de vedere al unui potențial vizitator. Decisă să facă o treabă de calitate și să demonstreze că poate scrie un articol antrenant, Ella începuse să studieze istoria orașului. Știa că editorul secției de călătorii se aștepta să scrie un text care să se concentreze pe latura strălucitoare a vieții venețiene, vorbind despre elegantele hoteluri și *palazzi* particulare, unde se organizau petreceri exclusiviste rafinate, adică acele detalii care aveau efect asupra cititorilor revistei *Vogue*. Oricum, Ella ar fi vrut, în sinea ei, să scrie altceva, mai provocator decât un reportaj anemic despre bogați și hainele lor scumpe. Orașul avea o istorie fascinantă, și spera ca, în răstimpul cât va sta acolo, să descopere ceva care să-i permită să dea profunzime articolului său. Ziarul preferat al Ellei era *Manchester Guardian* și, în secret, spera să scrie acel tip curajos de articole pe care le citea în acele pagini, articole în care era vorba despre dificultăți și opresiune, și nu despre redingote costisitoare și nuanța cea mai potrivită de ruj. Ella își imagina că femeile reporter care lucrau la acel ziar ar trebui să arate și să vorbească mai degrabă cu vocea lui Katharine Hepburn, iar când visa ziua cu ochii deschiși, se imagina lucrând într-o agenție de presă aglomerată, scriind articole de un copleșitor impact social.

Știa că ar ironiza-o toți cei de la *Vogue* dacă și-ar da seama ce-și dorește cu adevărat, dar nu voia să renunțe la visurile sale. Într-o bună zi, avea să scrie articole profunde și pline de înțeles, care vor scoate la iveală nedreptatea socială, schimbând viețile oamenilor.

Într-o bună zi.

Capitolul 10

Ceafa lui Rose era rece și dezgolită, iar ea își simțea, în mod ciudat, capul eliberat de o povară, fiind incapabilă să reziste tentației de a-și întoarce privirea pentru a vedea imaginea oglindită de vitrinele magazinelor pe lângă care trecea. Vântul îi cuprinsese părul, răsucindu-l cam cum i-l răsucise Josh după ce-l tăiase.

Îi spusese că luni intenționa să-l șamponeze și să i-l aranjeze din nou.

– Mi-ar plăcea să-i dau și o nuanță de culoare, ceva care să-l facă să strălucească. Un purpuriu-închis ar arăta fantastic.

Rose păli puțin, aducându-și aminte, dar, deopotrivă, pe buzele ei flutură un zâmbet. Se simțea atât de liberă și atât... atât de diferită, aruncându-și pe spate părul cu o mândrie ezitantă, în loc să-și coboare privirea când vedea oamenii întorcându-se s-o privească.

– Hei, gagicuțo, îmi place cum îți stă părul, îi spuse unul dintre tinerii Teddy Boy[1] care împânzeau strada, când trecu pe lângă ea în direcție opusă.

Îi plăcea și ei, se gândi Rose, deși trecuse printr-un mare șoc după ce văzuse ce îi făcuse Josh.

O tunsese atât de scurt la spate, încât întreaga lungime a gâtului ei zvelt era expusă până la ceafă. De asemenea, îl modelase în așa fel încât căpătase un volum și o mobilitate neobișnuite, fiind mai lung pe laterale decât în spate și mângâindu-i astfel linia feței. Îi făcuse, de asemenea, și breton, iar noul stil de tunsoare îi dezvăluia acum pomeții înalți, învăluiți de o stare de euforie.

Mergea spre casă, lăsându-i la salon pe Josh și pe Ollie. Acesta din urmă abia aștepta să se întoarcă în studio pentru a developa fotografiile pe care i le făcuse lui Josh în acțiune, și aproape că fusese pe punctul să uite de comisionul pe care trebuia să-l facă după-amiază, până când Josh îi amintise că-i datora zece biștari.

Janey se va îndrăgosti de tunsoarea ei, Rose era sigură, dar nu știa ce va gândi Ella.

Un fluierat de admirație scos de un băiat de prăvălie, care mergea pe bicicletă pe drum, o făcu pe Rose să-i râdă-n față, bucurându-se de neașteptata senzație de imponderabilitate pe care i-o dădea noul ei chip.

Ei bine, chiar c-o încurcase acum, recunoscu Dougie, incapabil să se concentreze la ce avea de făcut, adică să completeze agenda lui Lew pentru săptămâna următoare. Îi telefonase avocatului și stabiliseră pentru luni o întâlnire, astfel ca domnul Melrose să aibă timp să facă un inventar al problemelor și să-i verifice identitatea.

[1] Subcultură din anii 1950 care reînvia dandismul din perioada edwardiană de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Tinerii britanici care au aderat la acest curent au fost reprezentanții primei subculturi a tinerilor. Stilul lor de viață violent a fost descris de Eernest Ryman în romanul său *Teddy Boy*, publicat în 1958. (n.tr.)

Cu toate acestea, nu-i spusese că o întâlnise pe Emerald, nici chiar când domnul Melrose venise cu ideea s-o invite și pe văduva răposatului duce să participe la întâlnirea lor, pentru că simțea că l-ar fi ajutat pe Dougie să aibă un susținător care să-l inițieze în noul rol pe care-l va juca în societate, dacă se va dovedi că el este, într-adevăr, moștenitorul. Va trece și de hopul ăsta când va ajunge la el.

– Îmi pare rău, îngăimă Emerald, simulând o sfială jenată, care îi era, de fapt, străină, câtă vreme își planificase minuțios să se izbească – accidental – de ducele de Kent. Acesta se întoarse spre ea, dându-i ocazia să continue scenariul, rostind un umil: Oh, Alteța Voastră regală...

– E în regulă. Nu vă faceți probleme.

Surâsul ducelui a fost mai degrabă politicos, decât curtenitor, iar când acesta dădu să-i întoarcă spatele, Emerald, care nu se lăsa atât de ușor dată la o parte, se gândi imediat să facă pasul următor Încă din momentul în care le fusese prezentată oficial și foarte rapid, ducelui și mamei sale, îl scrutase pe duce și așteptase să i se ivească șansa de a-i atrage atenția. O festivitate de debut pe scena socială, care includea o seară cu muzică de cameră, nu figura, de regulă, printre preferințele ei, dar își schimbase brusc părerea după ce aflase că ducele urma să se afle printre oaspeți.

Emerald trebuia să fie răbdătoare pentru a-și face numărul și să aștepte până când muzica se termina, iar ducele se muta într-un ungher mai liniștit al imensei camere oficiale de recepție, lângă unul dintre balcoane. Cu certitudine, nu-și va lăsa prada să-i scape.

Mișcându-se rapid, în așa fel încât să ajungă înaintea lui, simulă că inspiră profund aerul serii care intra pe ușile deschise ale balconului și-i spuse ducelui:

– Se pare că sunt îngrozitor de stângace când particip la asemenea evenimente. Mi se întâmplă asta poate și pentru faptul că aș prefera să fiu la țară. Apoi, oftă teatral. Vă place la țară, Alteță?

– Da, îmi place.

Vocea ducelui părea ceva mai caldă acum, uitându-se de astă dată direct la ea. Emerald avu un sentiment copleșitor de triumf. Nu putea fi altfel decât vrăjit de ea. Își pregătise apariția cu extrem de mare grijă. Își purta părul prins deasupra capului într-un stil aproape regal (atât de potrivit pentru o tiară nobiliară, își spusese ea, mai devreme, fericită). Rochia ei din mătase de un liliachiu-pal îi punea în evidență talia subțire, în vreme ce boleroul asortat cu restul ținutei îi dădea

o notă de modestie. Colierul pe gât îi scotea în relief lungimea suplă a acestuia și atrăgea privirea în jos, către curbele discrete ale sânilor. Unghiile îi erau date cu o ojă de un roz-pal, pentru a se potrivi cu nuanța rujului. Emerald știa să eclipsa orice fată din încăpere.

– Este un act de generozitate din partea oamenilor pentru că mă invită la atâtea petreceri admirabile, continuă Emerald cu falsă modestie, dar mi-am pierdut tatăl pe când eram foarte tânără și mă întristez când văd alte fete însoțite de tații lor.

– Da, cunosc acest sentiment... încuviință ducele.

De astă dată, vorbele ei îl emoționaseră, știu Emerald, pentru că și el își pierduse de mic tatăl.

– Mi-e teamă de cum va ieși balul meu, i se confesă Emerald. Va fi organizat acasă, la Lenchester House, în Eaton Square, desigur, așa cum ar fi vrut tatăl meu, dar nu mă voi putea bucura pe deplin, având în vedere că nu va fi de față.

Așa! Acum îi spusese unde o putea găsi. Un singur lucru mai rămânea de făcut.

– Am admirat-o dintotdeauna pe Alteța Sa regală, prințesa Marina. Este atât de elegantă și de grațioasă. Îmi amintesc că tatăl meu spunea același lucru despre ea. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine.

Emerald reuși să-și facă vocea să sune visătoare și copilăroasă, în același timp. Cum ar fi putut ducele s-o refuze? Nu putu, desigur.

– Atunci, permiteți-mi să vă prezint chiar eu.

Îi oferise deja brațul și o aștepta politicos să-l însoțească.

– O, faceți asta pentru mine?

Emerald reprezenta expresia desăvârșită a încântării exuberante. Cu colțul ochiului, observă privirea plină de resentimente a lui Gwendolyn, dar și uimirea și invidia care se zăreau pe chipul celorlalte debutante, pe când ducele o conducea către locul unde mama sa discuta cu niște doamne de companie. Dar, desigur, atenția ei nu era concentrată pe rivalele ei, ci pe duce. Își drămuise privirile în așa fel încât să sugereze plăcerea pe care i-o făcea compania lui, după cum felul ei de a se purta trebuia să dezvăluie o fire inocentă, aproape neajutorată, dar, în același timp, extrem de bine-crescută, lucruri pe care Emerald era convinsă că el le va aprecia la viitoarea soție. Făcându-l să discute cu ea, reușise de una singură ceva ce nici măcar cele mai hotărâte mame de debutante nu reușiseră să facă, și avea, într-adevăr, toate motivele să fie mândră de sine, decise Emerald când se apropiară de mama ducelui și de micul ei anturaj.

Prințesa Marina era elegantă și regală, admise Emerald, dar și distantă și rece cu Emerald, când îi fu prezentată. Fără să scoată vreun cuvânt sau să schimbe vreo privire, Emerald își dădu seama că mama ducelui era conștientă că fiul său fusese manipulat ca să o prezinte mamei sale pe Emerald și că această manevră a fost întâmpinată cu o reținere evidentă. Cu toate acestea, se gândi Emerald cu satisfacție, prințesa Marina ar fi putut fi forțată să-și schimbe comportamentul, când Emerald va deveni noua ducesă.

După aceea, când reveni lângă Gwendolyn, Lydia și nașa ei, Emerald își petrecu vremea repetând în minte numele ei de femeie căsătorită: Alteța Sa regală, ducesa de Kent.

Edward și Emerald. Ce noroc că prenumele lor începea cu aceeași inițială, de parcă erau sortiți dintotdeauna să fie împreună, oftă ea fericită în vreme ce Gwendolyn bătea câmpii despre tenis.

Ducele făcea parte din regimentul de cavalerie Royal Scots Greys, iar acum Emerald intenționa să cerceteze discret care dintre celelalte debutante avea vreo rudă masculină în regiment, ca să și-o facă prietenă și să sugereze ca unii dintre tinerii ofițeri să fie invitați la ceaiurile debutantelor. La urma urmei, era un lucru obișnuit ca tinerii ofițeri din alte regimente să participe la evenimentele sociale organizate în sezonul de baluri.

Da, hotărî Emerald, una peste alta, fusese o seară reușită.

Ollie se îndreptă de spate, abia întinzându-se în spațiul strâmt al micii sale camere obscure, în vreme ce se uita cu încântare crescândă la fotografiile pe care abia le developase. Era încă lumină când se întorsese de la aniversarea la care fusese invitat să participe și să facă fotografii de unul din forțoșii gemeni Kray, nu chiar un mardeiaș, ci mai degrabă un intermediar, deși se pricepea încă să-și poarte de grijă. Ollie își aminti că luptase cu el în ringul sălii de box, pe vremea când se antrena. Acesta având o constituție masivă și un nas rupt tipic pentru un fost boxer, le transmisese cererea gemenilor într-o manieră suficient de amabilă, dar Ollie înțelesese bine semnificația acestei politeți, astfel încât nu îndrăzni să spună că are altceva de lucru în după-amiaza aceea.

Până la urmă, petrecerea îi oferise șansa să se amestece în mulțimea de chipuri cândva familiare. Îl zărise și pe vărul său Willie, care-i ignorase sfatul, fudulindu-se pe-acolo și considerându-se, în mod evident, aproape acceptat în „trupele de intervenție" patronate de gemeni.

Cu toate acestea, nu frații Kray sau fotografiile făcute la aniversarea îndepărtatului lor văr îl țineau sechestrat în camera obscură la acele ore târzii din noapte.

Se uită iar la imagini, cu un rânjet de plăcere întins pe toată fața. Nu încăpea nici o îndoială, era bun, și, într-o zi – nu peste multă vreme –, va fi considerat cel mai bun. Fotografiile pe care i le făcuse lui Josh în timp ce o tundea pe Rose, o succesiune frenetică în încercarea de a prinde fiecare mișcare, erau o operă dată dracului, își spuse. Dacă ar ști pe ce lume trăiește, i-ar cere lui Josh o avere pentru poze, și pe bună dreptate, deoarece pozele vor atrage puicuțele să-și tundă părul ca Rose mai abitir decât orice reclamă. Cu toate acestea, nu avea sens să se gândească la nota de plată. Prietenul lui era la fel de lefter ca el, trăind de azi pe mâine, în speranța de a-și duce viața mai departe pe propriile puteri, într-o lume ostilă, unde amândoi făceau primii pași ezitanți.

Pe de altă parte, dacă ar putea să-i atragă cumva pe cei de la *Vogue*... Nu că editorii ăia simandicoși, care comandau de la el fotografii, ar fi interesați să-i binecuvânteze inițiativele... Ei aveau propriile așteptări legate de fotografiile pe care le doreau și respingeau fără discuție alte idei, dacă nu se potriveau cu ale lor.

Totuși, merita să încerce, după ce va vedea, pe parcursul călătoriei la Veneția, dar și în timpul ședерii acolo, cum va decurge relația sa cu editorul artistic, cu cel al secției de modă și cu manechinele angajate pentru articolul „Fabuloasa călătorie cu Orient Expressul" pe care urma să-l ilustreze cu fotografii făcute la Veneția.

Era cea mai mare comandă primită de la *Vogue*, și tot ce trebuia să facă era să urmeze indicațiile editoriale și să-și primească banii. Problema era că, odată ce ajungea în spatele aparatului de fotografiat, imperioasa nevoie de a câștiga bani îi dispărea din minte, lăsând loc propriilor fantezii.

Dumnezeule, doar văzuse ce făcuse din Rose și Josh! Uneori, lui însuși îi venea greu să creadă cât de sclipitor era.

Abia aștepta să-i arate și lui Josh ceea ce făcuse. Se uită la ceas, se încruntă, neîncrezător, și scutură încheietura când văzu că era ora patru, crezând la început că ceasul se oprise în timpul după-amiezii și abia apoi înțelegând că, de fapt, era patru dimineața.

Se simțea obosit și îi era foame – foarte foame. Înăbușindu-și un căscat, se furișă desculț până la ușă.

Aceea era prima locuință pe care-o închiriase doar pentru el. O alesese deoarece singura lui cameră, împreună cu o baie îngustă, formau întreg apartamentul, dar și pentru că avea acces pe acoperiș, iar, ca parte a înțelegerii cu proprietarul, Ollie putuse transforma un petic din această suprafață în cameră obscură.

Când își va permite plănuia să se mute în altă parte, unde să-și pună la punct un studio adevărat, dar acesta era, deocamdată, un vis.

Ajuns în camera de zi, deschise dulapul cu alimente, scotoci după câteva felii de bacon, pe care le aruncă într-o tigaie, și pe aceasta o puse pe mașina de gătit cu un singur ochi adăugând un strop de untură. Pe când șunculița începea să sfârâie și să pocnească zgomotos, aruncând grăsime pe rândul dublu de plăci de faianță lipite alandala pe zidul pictat în galben, din spatele aragazului, luă o franzelă deja începută din cutia de pâine și o puse pe dulapul de tablă unde depozitase serviciul desperecheat, din porțelan, și tacâmurile. Dulapul era un cadou de la mama sa, care aproape că izbucnise în plâns când văzuse că fiul ei renunțase la camera pe care o avea în minunata și strălucitor de curata lor casă cu terasă, pentru a se muta într-un apartament considerat de ea o cocioabă.

După ce tăie două felii groase de pâine, Ollie le unse generos cu unt, apoi luă baconul din tigaie și îl puse între ele.

În clipa când luă prima îmbucătură, practic saliva din cauza îndelungatei așteptări înfometate. Bacon și unt; ce putea fi mai bun? Cu excepția gustului dulce al succesului. Era un gust pe care, spera el, îl va simți tot mai des.

Capitolul 11

Plecau de la sediul *Vogue* pentru a prinde trenul care-i ducea către vapor, și apoi la Paris, unde urmau să se urce în Orient-Express, iar Ella se trezise înainte să sune ceasul în zorii zilei, verificându-și pentru a nu știu câta oară valijoara, emoționată la gândul plecării. Această călătorie însemna mult pentru ea, era o ocazie de a fi băgată în seamă, de a i se da sarcini mai importante. Trecu în revistă tot ce avea de făcut, pentru ca lucrurile să se desfășoare după cum spera.

Nu trebuia să fie la redacție până la ora zece, dar era prea agitată ca să poată dormi. Stătea, în schimb, la bucătărie, în halat, cu picioarele în papuci, bând o ceașcă de ceai. Gândul la mâncare o făcea să aibă o tot mai pronunțată senzație de greață.

Le putea auzi pe Janey și pe Rose coborând scările. În scurtă vreme, va veni ceasul plecării. Se ridică, punându-și ceașca de ceai în chiuvetă chiar când Janey intră furtunos, plângându-se de cât de frig era în bucătărie.

De când văzuse sâmbătă noua coafură a lui Rose, Janey îi cerea fără încetare acesteia să-i spună lui Josh că vrea și ea să se tundă exact în același stil, și asta făcea și acum, întrerupându-se doar pentru a-i spune Ellei invidioasă:

– Ce norocoasă ești că mergi la Veneția, unde e soare și cald.

– Mă duc la muncă, nu la plajă! îi spuse Ella, uitându-se la ceas.

Da, cu siguranță era timpul să plece, dar, mai întâi, trebuia să-și verifice pentru ultima oară bagajul, pentru a se asigura că nu uitase ceva.

Așezat de partea cealaltă a masivei mese de mahon din sala de ședințe a biroului domnului Melrose, Dougie se străduia din greu să nu se holbeze la mama lui Emerald.

Din punct de vedere fizic, nu era o surpriză. Nu lucrase degeaba câteva luni pentru Lew și nu îi luase prea mult să găsească niște fotografii suficient de noi ale lui Amber. Dacă i s-ar fi cerut s-o descrie printr-un singur cuvânt, ar fi spus „stilată". De la cocul elegant până la pantofii de piele de culoare bleumarin, Amber aproape că strălucea de eleganță, de bune maniere și de blândețe, care, după cum își dădea Dougie seama din privirea ei, erau semnul delicateței interioare.

Tocmai de această amabilitate și blândețe a fost surprins Dougie. Aceste trăsături de spirit nu rezultau din fotografiile de presă pe care le văzuse, prinzându-l cu garda jos. Mai cu seamă că Emerald era fiica ei. Cum puteau două femei, atât de apropiate ca grad de rudenie, să fie atât de diferite?

Amber îl privi cu simpatie pe tânărul australian care stătea în fața ei. Începuse să-l agreeze din primele clipe, compătimindu-l pe măsură ce-i povestea de-a fir a păr cum ajunsese orfan. O interesa să afle despre viața lui din Australia. Era un tânăr bogat, pe picioarele lui, și de ici, de colo, din comentariile lui, era clar că fusese învățat

să disprețuiască aristocrația britanică, sufocată de ritualurile ei îmbătrânite.

– Recunosc că atunci când am primit prima scrisoare de la dumneavoastră, nu mi-a surâs prea tare ideea că aș putea fi duce, le spusese el.

Atunci, ce l-o fi făcut să se răzgândească, se întrebă Amber. Le spusese că lucra pentru unul dintre fotografii elitei sociale, recunoscând că deseori îi făcea rău să lucreze într-un astfel de mediu. Sinceritatea lui o făcu pe Amber să simtă o simpatie și mai mare față de el, amintindu-și cât de străină se simțea ea însăși uneori, pe când era tânără, în mijlocul celor bogați, care însă nu erau aristocrați. Cu toată asprimea sa, Dougie avea o mândrie înnăscută pe care Amber o îndrăgi, admițând însă că, dacă se va dovedi că este duce, îi va trebui o mulțime de ajutor pentru a se obișnui cu noul său rol.

Simți că acesta ar putea aduce un aer de prospețime instituției ducale, ca o pală de vânt într-o cameră îmbâcsită de praf și închisă de prea multă vreme. Lui Robert i-ar fi plăcut de băiat și l-ar fi binecuvântat, își spuse ea, gândindu-se la răposatul ei soț. Și Jay l-ar fi plăcut. Ar fi vorbit despre gospodărirea terenului agricol. Pe măsură ce-i treceau aceste gânduri prin minte, Amber știu că îl acceptase deja ca membru al familiei extinse, simțind, de asemenea, o undă de afecțiune protectoare, maternă, față de el.

În mod categoric, deși fusese obișnuit să stea pe picioarele lui și să-și poarte de grijă, ar deveni vulnerabil, în noul rol, iar rechinii care l-ar înconjura n-ar fi întotdeauna ușor de identificat. Avea nevoie de sprijin, și cine i l-ar putea oferi mai bine, se hotărî Amber, decât familia pe care deja o recăpătase.

– Ei bine, mai sunt câteva lucruri care trebuie confirmate înainte să putem face un anunț oficial, spuse domnul Melrose, dar...

Se uită la Amber, care-i zâmbi înainte să se întoarcă la Dougie și să-i spună cu căldură:

– Nu știu dacă să te felicit sau să te compătimesc, Dougie. Sau să-și spun Excelența Voastră? adăugă ea, tachinându-l cu blândețe.

Dougie scutură din cap, pe jumătate uluit, pe jumătate încurcat.

– Vei dori să vezi casa din Eaton Square, cred, și domeniul de la Osterby, desigur, continuă Amber. Am o mărturisire să-ți fac cu privire la casa din Londra. Mi-e teamă că i-am permis fiicei mele să se mute în ea pe durata sezonului de baluri, deoarece tot acolo se va organiza și balul ei de debut.

– Da, știu, începu Dougie, apoi se opri, pentru că atât domnul Melrose, cât și Amber se uitară curioși la el. Adică, vreau să spun, îmi amintesc că am citit despre asta, se corectă el, și, desigur, sunt încântat, ceea ce înseamnă că nu am nici o intenție... ei bine, planurile voastre sunt foarte bune în ceea ce mă privește.

– Foarte generos din partea ta, îi spuse Amber. Știu că-ți vei fi făcut propriii prieteni aici, în Londra, dar aș vrea să te prezint cât mai curând familiei, dacă tu consideri că ești pregătit. Fetele mele vitrege și nepoata mea locuiesc în Londra, în Chelsea, și sunt convinsă că vor fi încântate să te cunoască. Soțul meu, Jay, își petrece mare parte din timp la Denham, proprietatea noastră din Macclesfield, iar fiicele noastre gemene sunt încă la școală, dar vor veni de Paște pentru câteva zile, și, dacă nu ți-ai programat altceva, mi-ar face plăcere să ni te alături la Denham.

Amber îl prinsese pe Dougie nepregătit. Nu-și făcuse planuri pentru Paște și, din multe puncte de vedere, ar fi fost fericit să-i accepte invitația. După cum începuse să înțeleagă, a fi duce însemna mult mai mult decât a fi numit „Excelență". Oricum, în vreme ce Amber părea gata să-l primească în familie cu brațele deschise, nu același lucru se putea spune și despre Emerald. Nu va fi deloc încântată când va afla că sunt rude.

Înainte să poată spune ceva, domnul Melrose anunță, cu o ușurare evidentă:

– Amber, draga mea, este o propunere excelentă și generoasă, care te reprezintă.

Așa și era, admise Dougie. La urma urmei, ea nu-i datora nimic, de fapt.

– Trebuie să-mi dai adresa ta și numărul de telefon, îi spuse Amber, iar eu voi face același lucru, ca să putem stabili detaliile vizitei tale.

Era prea târziu să dea înapoi; ar fi fost o grosolănie, înțelese Dougie.

Afară, în razele anemice ale soarelui, se sui pe motocicleta lui și o luă din loc. Luase exemplul angajatorului său, cumpărându-și robusta și lucioasa mașinărie cromată, și învățase, în scurt timp, să-și croiască, în mare viteză, drum prin traficul aglomerat al orașului.

– Fir-ar să fie! înjură Ollie holbându-se neîncrezător la ceasul cu alarmă, înainte să pună din nou capul pe pernă. Cum naiba reușise să doarmă neîntors atât de mult?

Era aproape amiază. Ar fi trebuit să ajungă la sediul *Vogue* la prânz, înainte de a pleca la Veneția cu echipa din care făceau parte manechinele, editorul secției de modă, specialistele în machiaj, angajați ai revistei și, fără îndoială, lăzi întregi de haine. Își trecu mâna peste bărbia țepoasă. Ochii îl usturau de parcă i-ar fi aruncat cineva o mână de nisip în față și-și simțea gura ca și când nu s-ar fi spălat de zile întregi pe dinți.

Creierul lui refuza să se trezească, dând rateuri ca o bătrână mașină astmatică, horcăind și protestând la toate eforturile făcute de motorul său rablagit. Rablagit – exact așa se simțea. Nici vorbă să ajungă la sediul *Vogue* la 12.30. Ca să nu mai vorbim de ora 12. Se așeză pe marginea patului, prinzându-și capul în mâini și apăsându-și ochii cu putere pentru a înlătura durerea surdă din moalele capului.

Asta era, nu ar fi trebuit să bea sticla aceea suspectă de vin din noaptea trecută, după sendvișul cu bacon. Îi fusese sete și dorea să sărbătorească, iar vinul se întâmplase să-i fie la îndemână.

Raza timidă de soare care-și croia drum prin perdeaua lăsată îl făcu să se cutremure, săgetându-i ochii dureroși și colorându-i trupul gol cu pete de miere aurie. Pielea lui măslinie se bronza cu ușurință și, de îndată ce vremea se încălzea, se repezea la Brighton să facă plajă și să se holbeze la fetele acelea în costum de baie.

Unu fără un sfert. La dracu'! Editorul de modă de la *Vogue* îi va face mațele bretele și-i va arunca outele la gâște. Nu ar fi trebuit să facă programarea. Dar putea ajunge încă la tren, dacă mergea direct la gară.

Uitând de mahmureală, se simți dintr-odată plin de energie, sări din pat și își trase pe el pantalonii pe care-i lăsase pe podea și un pulover înainte de a merge desculț spre holul de la intrare, unde se afla un telefon. Sună la *Vogue* și le spuse că, din cauza unor circumstanțe neprevăzute, se vor vedea la gară.

Rânji în barbă, după care începu să fluiere. Totul va fi în regulă. Mereu avea să fie așa pentru Oliver Charters.

Capitolul 12

Ella se strâmbă sub povara bagajelor pe care șefa i le dăduse să le care la mașină. Mergea cu taxiul de la redacție la gară alături de trei

modele și de specialista în machiaj, ajungând, nu se știe cum, să care și acesteia din urmă lucrurile, alături de propriile bagaje și de cele ale șefei.

Pe peron se afla un amestec haotic de călători și de însoțitori la tren, care-și întorceau capetele ca să se holbeze la modelele îmbrăcate în haine de călătorie, gata să fie fotografiate la îmbarcarea în tren, dacă fotograful apărea, în cele din urmă.

Editorul secției de modă răbufnise zgomotos, stârnit de absența fotografului, rostind un șir interminabil de sudălmi, care încinse atmosfera din birouri, însărcinându-i apoi pe asistenți să inventeze un înlocuitor.

Acum, că ajunseseră pe peron, Ella se uită în jur după șefa ei și respiră ușurată când o zări. La ședința pe care o avuseseră, primiseră informații în legătură cu un articol despre modul în care scena socială venețiană se schimba, pe măsură ce personalitățile din vechea gardă, cum ar fi Coco Chanel și cele asemenea ei făceau loc unor noi chipuri precum prințesa Grace de Monaco și armatorii greci putred de bogați, dar și unor membri ai înaltei societăți britanice, ai aristocrației continentale și ai frumuseților mondene.

Ella călătorea îmbrăcată în haine confortabile, purtând o haină de tweed peste bluza ei simplă și peste fustă, dar, pentru a marca această ocazie specială, își pusese pe cap o pălărioară cu un voal drăguț, care îi acoperea parțial cârlionții, acum răvășiți de vânt. Era pe deplin conștientă că pentru prima dată în acea săptămână, își putuse simți coastele, când stătea așezată în pat. Cura de slăbire devenise o provocare interesantă acum, când știa ce avea de făcut. Pierduse peste șase kilograme și îndrăznea să parieze că va mai pierde câte kilograme va dori.

Spre ușurarea Ellei, chiar atunci când se uita după editorul secției de reportaj, sosi un hamal care îi luă valiza, dându-i libertatea să se grăbească pentru a o ajunge din urmă pe șefa ei. Păstră însă geanta și mașina de scris portabilă, pe care aceasta îi spusese să nu le scape din ochi.

Ollie inspectă cu o grimasă mulțimea care mișuna pe peronul gării. Ura fotografiile pentru *Vogue*, dar existau, desigur, și beneficii, cum ar fi banii și șansa de a flirta cu modelele, ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă era norocos, iar acestea acceptau, obținea chiar mai mult decât un flirt.

Nu avusese timp să se bărbierească, abia reuși să facă un duș, iar părul său rebel era încă ușor umed, la fel ca tricoul pe care-l trăsese pe el, fără să se mai obosească să se șteargă cum trebuie cu prosopul, înainte de a sări în pantaloni.

Haina lui de piele uzată îl proteja de vântul de primăvară, și reuși să găsească niște lenjerie curată, șosete și un alt tricou, pe care le aruncase în geanta unde-și ținea și camera foto. Își strânsese apoi echipamentul și o zbughise spre gară.

Editorul secției de modă îl întâmpină cu o privire otrăvită, amenințându-l că nu-l va mai angaja niciodată, dar el o înfruntă cu un surâs ironic, încrezător că, odată ce va vedea fotografiile, va uita de întârzierea lui.

Studie manechinele cu un ochi experimentat, evaluându-le nu neapărat din punct de vedere profesional, ci ca potențiale partenere de pat. Se gândi că roșcata ar putea fi favorita. Avea o înfățișare care sugera că știe tot ce trebuie să facă. Când se întoarse, atenția îi fu atrasă de Ella, care se îndrepta spre șefa ei, și zâmbetul lui deveni și mai larg.

Avuseseră o serie de confruntări la birou, din seara în care o zărise în taxi, și începuse să-i placă s-o zăpăcească, cu atât mai mult cu cât ea nu reușea să-și ascundă disprețul pe care i-l stârnea.

Săltându-și geanta în spinare, se îndreptă intenționat către ea, blocându-i calea către șefa ei.

– Bună, prințeso.

O, nu! Fotograful era Oliver Charters. Simți că i se prăbușește cerul în cap. Îl detesta pe mitocanul ăsta din East End. Era arogant și plin de el, când nici măcar nu avea de ce, și acționa de parcă ar fi fost o persoană importantă, ignorând regulile pe care ceilalți oameni – oamenii ca ea – le respectau fără să le discute, producând ravagii când venea la redacție, flirtând cu fotomodelele și purtându-se, în general, de parcă toată lumea s-ar fi învârtit în jurul lui.

Iar în privința apelativului caraghios... Fața ei se aprinse de furie.

– Ți-am repetat să nu-mi mai spui așa, îi reaminti, strângând din dinți.

– Ți se potrivește, îi spuse Ollie nepăsător.

Lângă el se creă un spațiu liber, care-i permitea să scape, așa că Ella se strecură rapid și-l lăsă în urmă, râzând batjocoritor, pentru a ajunge, în cele din urmă, lângă șefa ei.

Dacă ar fi știut că el urma să fie fotograful, ar fi refuzat să meargă în această călătorie, își spuse, urmându-și șefa, care acum urca în tren.

Departamentul de modă închiriase un vagon care era ocupat de fotomodele, de machieză, de lada cu haine și, de asemenea, de Ollie și de editorul secției de modă în persoană, în vreme ce Ella și alte angajate împărțeau un vagon cu alte persoane. Ella sfârși înghesuită pe o banchetă, strivită de un om de afaceri supraponderal, care avea locul lângă ea. Cel puțin nu stătea alături de fotograful acela respingător.

Pe măsură ce peisajul îi trecea prin fața ochilor, Ella încercă să se bucure de el, însă nu putea să nu se gândească la Oliver Charters. Nefericitul acela era ca o boală de piele, zgâriind-o pe nervi și agitând-o încontinuu. O durea capul și îi venea greu să stea liniștită, deși abia dacă dormise puțin, din cauza gândurilor neplăcute care-i roiau în minte.

Emerald se încruntă, sâcâită. Singurul motiv pentru care participa la masa asta plicticoasă era pentru că auzise că va veni și ducele, dar el întârzia.

– Ei bine, se pare că ai făcut o cucerire, îi șopti la ureche una dintre celelalte fete, arătându-i la cine se referea.

Lavinia Halstead era ca și logodită cu verișorul ei îndepărtat, o legătură care primise binecuvântarea părinților ei încă de când se născuseră și, din acest motiv, avea aerul cuiva neatins de grija de a-și găsi un Făt-Frumos până la sfârșitul sezonului.

Tânărul despre care vorbea se uita, într-adevăr, admirativ la Emerald. Și el era, recunoscu Emerald, foarte chipeș, cu un păr plin de cârlionți negri și cu niște ochi negri pătrunzători. Nu-l mai văzuse înainte. Și l-ar fi amintit, cu certitudine. Purta un costum bine croit, iar lumina candelabrului se reflecta pe inelul gros de aur pe care-l purta la mâna dreaptă. Ea făcu o grimasă de neplăcere. Era nepotrivit pentru bărbați să poarte bijuterii, în afară de cazul în care aceste bijuterii nu erau un simbol al statutului social – un inel ducal, de pildă, purtând blazonul familiei. Chiar și-așa, arăta foarte bine. Și nu făcea nici o încercare să-și ascundă interesul față de ea, privind-o cu o intensitate aproape bolnăvicioasă.

– Cine e, îl cunoști? o întrebă ea nonșalantă pe Lavinia.

– O, da, a fost coleg de școală cu fratele meu.

Familia Halstead era o evlavioasă familie catolică, iar fiii erau școliți mereu la un internat catolic condus de iezuiți, în Cumbria.

– Nu pare a fi englez, afirmă Emerald, cântărindu-l din priviri. Pielea aceea măslinie, alături de cârlionții negri, nu ar putea aparține nicicând unui englez, și nici privirea înflăcărat-provocatoare și plină de pasiune pe care i-o arunca. Era încântată că un asemenea băiat arătos o contempla cu o dorință care era evident că-i scăpase de sub control, încântată de parcă ar fi făcut o baie de soare în Mediteranei.

– Nu, Alessandro este laurantez.

– „Laurantez"? Ce naiba înseamnă asta? o întrebă Emerald suspicioasă, fiind aproape convinsă că Lavinia vrea s-o tachineze.

– Vreau să spun că Alessandro este din Lauranto, îi spuse Lavinia pe un ton dojenitor, aproape didactic. Lauranto este un principat mic, așa cum e Monaco sau Liechtenstein, pe coasta Mării Mediterane, între Italia și Franța, pe Coasta de Azur. De fapt, Alessandro nu doar că este din Lauranto, dar familia lui conduce principatul, iar Alessandro este prințul moștenitor.

Emerald îl privi iar pe admiratorul ei. Un prinț moștenitor!

În vreme ce Lavinia îi vorbea, Gwendolyn, cu tactica ei bine-cunoscută de a se strecura pe ascuns, reușise să scape de fata lângă care stătea și să vină să asculte conversația lor.

– Prinții străini nu sunt prinți cu adevărat, trâmbiță ea cu dispreț. Nu asemenea celor din familia regală britanică.

– Ba bineînțeles că sunt prinți adevărați, spuse Emerald cu asprime. Cum să nu fie? Un prinț e un prinț, la urma urmei.

– Acum, că m-a văzut că vorbesc cu tine, se așteaptă, cu siguranță, să vă fac cunoștință, îi spuse Lavinia lui Emerald. Trebuie să te avertizez că este îngrozitor de... ei bine, de străin, dacă înțelegi ce vreau să spun, și este foarte pasional. Nu s-a înscris la școala lui Michael decât anul trecut. Înainte, a beneficiat de lecții private la domiciliu. Mama lui este îngrozitor de speriată că i s-ar putea întâmpla ceva, fiind singurul ei copil. Tatăl lui a murit într-un accident de vânătoare îndată după nașterea lui Alessandro, și se prea poate ca moartea lui să fi fost parte din planul lui Mussolini de a anexa Lauranto Italiei. Mama lui de-abia așteaptă să se însoare și să înceapă să producă o mulțime de moștenitori, cu care să umple grădinița regală.

Lyddy Munroe venise și ea acum, iar după ce Lavinia își ceru scuze și plecă să se așeze lângă mama ei, care o chema prin semne, Lyddy se întoarse spre Emerald și spuse încântată:

– Ia gândește-te, să te măriți cu un prinț și să ai propria țară, așa cum s-a căsătorit Grace Kelly cu prințul Rainier.

– N-o să mă vezi pe mine căsătorindu-mă cu un străin, le spuse disprețuitoare Gwendolyn.

– Nu, îndrăznesc să spun că n-o s-o faci, îi spuse Emerald fără cruțare. La urma urmei, ar trebui să găsești mai întâi pe cineva care să dorească să te ia de soție.

Gwendolyn se congestionă la față în vreme ce Lyddy păru stânjenită și confuză.

Așa-i trebuia dacă nu stătea în banca ei, se gândi Emerald satisfăcută. Gwendolyn nu pierdea nici o ocazie să o împungă pe tema încercării ei de a se căsători cu un bărbat al cărui titlu să-l depășească pe cel al mamei sale și abia aștepta ca Emerald să eșueze, pentru a trâmbița vestea. Dar nu va eșua, se încurajă Emerald, aruncând o privire șăgalnică în direcția prințului, înainte de a se întoarce cu spatele.

Gwendolyn avea dreptate dintr-un singur punct de vedere: căsătoria cu un prinț străin nu avea același impact ca o căsătorie cu un membru al familiei regale britanice. Oricum, nu era nici o pagubă dacă-și ținea noul admirator aproape, folosindu-l pentru a stârni gelozia ducelui de Kent.

– Ducele de Kent nu este aici?

Tonul malițios din vocea lui Gwendolyn o determină pe Emerald să se întrebe furioasă dacă nu cumva cealaltă fată îi ghicise gândurile.

– Chiar te vei căsători cu el, Emerald? o întrebă Lyddy înfiorată.

– Nu am spus niciodată că urmează să mă mărit cu ducele de Kent. *Tu* ai fost cea care i-a pomenit numele, răspunse Emerald pe un ton aspru.

– Spune asta deoarece îi este frică acum că el nu va dori să o ia de soție, îi spuse Gwendolyn lui Lyddy cu un zâmbet afectat.

– Nu, nu-i adevărat, ripostă Emerald, cu ochii fulgerând de furie.

– Dar nu l-ai mai văzut de la petrecerea aceea, nu-i așa?

– Nimeni nu l-a mai văzut. Nu a fost în Londra, spuse tăios Emerald.

Este adevărat că se aștepta să-l vadă din nou pe duce, deși mai degrabă ar fi murit decât să recunoască acest lucru în fața lui

Gwendolyn și a lui Lyddy. La urma urmei, acesta avea adresa ei și știa că își făcea debutul în viața publică, în acel sezon de baluri. Dar, pe de altă parte, era duce regal și, fără îndoială, avea tot felul de îndatoriri și de apariții oficiale la diferite evenimente, care, cu certitudine, îl ținuseră departe de Londra. Când se va reîntoarce, se va vedea clar că își dorise cu disperare s-o întâlnească, bombardând-o, probabil, cu invitații și, de asemenea, cu declarații de dragoste.

Scutură din cap, refuzând o nouă ceașcă de cafea oferită de o chelneriță care umbla cu tava printre oaspeți. Nu trecuse mult de când, în Anglia, mâncarea fusese rațională, și lui Emerald, în ciuda taliei de viespe și a trupului delicat, îi plăcea teribil să mănânce. Visa îndelung la rarele ocazii când luase masa la Ritz și Savoy și la delicioasele paste pe care le mâncase la Paris. Se distra pe cinste când Gwendolyn, care era grăsuță și avea glezne groase, era obligată să îndure la pensiune umilința meselor cu supă chioară fără pâine, în încercarea nereușită de-a o face să dea jos din kilograme.

Râsul pe seama lui Gwendolyn o făcu pe Emerald să se simtă mult mai bine.

Familia ducelui trebuia să le accepte invitația la bal. La urma urmei, răposatul ei tată fusese extrem de respectat, iar el și mama ei fuseseră bine plasați în societate, invitați peste tot, și avuseseră toate relațiile necesare, după cum spunea mătușa Beth. Și, odată ajunși la bal, ducele trebuia să o invite la dans, iar după aceea...

Invitații începură să plece, mamele și însoțitoarele îndrumându-le neliniștite pe debutante către ieșire, în timp ce-și făceau calcule rapide și complicate în speranța că se vor putea încadra în cota zilnică de evenimente mondene. Prânzurile erau urmate de ceaiurile de după-amiază, care precedau cocktailurile, cinele oficiale, petrecerile și spectacolele, iar apoi, dacă fata era suficient de norocoasă să fie însoțită de un bărbat, o ieșire la un club de noapte.

Mătușa Beth se desprinse cu greu de la masa unde se aflau însoțitoarele fetelor și le chemă la ea.

Emerald își termină paharul de vin rosé foarte dulce și se ridică să plece.

– Nu, te rog, nu poți pleca până nu-ți spun cine sunt și cât de mult te admir. Și cât de frumoasă consider că ești. Cea mai frumoasă fată din lume. O icoană... un înger al dragostei.

Emerald încercă să rămână indiferentă și chiar arogantă, dar dezaprobarea șocată de pe chipul lui Gwendolyn o făcu, în schimb, să-i

surâdă cu grație admiratorului său, știind că, astfel, indignarea lui Gwendolyn va crește.

– Un bărbat nu se poate prezenta singur unei fete care nu este însoțită. Contravine protocolului, îl tachină ea, adăugând, prin tonul spuselor sale, avertismentul că este acel tip de fată care se așteaptă ca bărbații – chiar și cei care erau prinți ai coroanei – s-o trateze cu deplin respect.

Dar prințul moștenitor clătină din cap, privind-o cu intensitate în timp ce o implora:

– Te rog, nu mă alunga. Aș fi dezolat dacă m-ai alunga. Sufletul și viața mea sunt la picioarele tale. Între noi ar trebui să nu existe nici un protocol. Suntem, cred eu, suflete-pereche, predestinate să se întâlnească. Simt asta aici, adânc în sufletul meu. Alessandro își lovi pieptul cu pumnul, implorând-o din priviri să-l asculte.

Emerald era amuzată. Comportamentul său era îngrozitor de teatral și desprins, parcă de pe altă planetă, e adevărat, dar la fel de adevărat era că arăta extrem de bine, și mai era și prinț moștenitor. A fi de spiță regală îți dădea dreptul să te porți atipic.

Era, cu certitudine, mult mai arătos decât ducele de Kent: înalt, cu umerii lați, cu sclipirea aceea în ochi care o făcea să râdă și, în același timp, să-i trimită fiori delicioși de încântare pe șira spinării. Cumva, îi venea mai ușor să și-l imagineze pe Alessandro strângând-o la piept și acoperindu-i fața cu sărutări pasionale, așa cum fac eroii din filme, decât să și-l imagineze pe ducele de Kent făcând același lucru. Pasiunea lui, deși aproape ridicolă, era minunat de flatantă și cu atât mai plăcută cu cât Gwendolyn se arăta tot mai nemulțumită de ceea ce se întâmpla – din gelozie, desigur.

– Suntem doi străini. Nici măcar nu ne știm numele.

– Îți cunosc inima. Este pură și bună și mi-a luat sufletul ostatic. Ești atât de frumoasă, oftă el pasional.

– Haideți, fetelor.

Mătușa Beth ajunse lângă ele, în vreme ce buzele subțiate ale lui Gwendolyn arătau cât de furioasă era.

În timp ce se întorceau, Emerald găsi o nouă ocazie să alimenteze furia lui Gwendolyn.

Atingând brațul mătușii sale, ea spuse, simulând inocența și naivitatea:

– Mătușă Beth, Alteța Sa, prințul Alessandro, spune că este dezamăgit că nu ne-a prezentat nimeni. Sunt sigură că ai întâlnit-o

pe mama lui cândva, de vreme ce este rudă cu una dintre doamnele de companie ale reginei.

După cum Emerald știa prea bine, era suficient să alăture în aceeași frază cuvintele magice „Alteța Sa" și „regină" pentru ca nașa ei să-l privească plină de îngăduință pe Alessandro.

– E adevărat, spuse el, dovedind mai mult simț practic decât s-ar fi așteptat Emerald.

– Sunt dezolat că mama mea nu este aici, să facă prezentările necesare, dar, din nefericire, una dintre verișoarele ei nu se simte bine, iar mama vrea să-i țină companie, așa că am venit fără ea.

– Alessandro este prințul moștenitor al principatului Lauranto, de pe Coasta de Azur, explică Emerald în continuare. Îndrăznesc să spun că trebuie să fi vizitat regiunea, mătușă Beth.

– Da, bine, sunt sigură că am fost pe-acolo.

– Și eu sunt convins, încuviință Alessandro.

Se dovedea a fi extrem de curtenitor și de abil, decise Emerald admirativ.

– Așa că, vezi, îi spuse Alessandro lui Emerald, întorcându-se spre ea, se pare deja că ne cunoaștem, așa că te rog să-mi permiți să te caut.

– Nu, până când nașa mea nu-și dă permisiunea, îl opri Emerald cu o sfială prefăcută.

Nașa ei afișa un zâmbet aprobator și, într-o clipită, lui Alessandro i se permise să facă vizite în Eaton Square, în vreme ce el îi dădu mătușii Beth adresa provizorie de la hotelul Savoy, unde stătea cu mama lui.

Veniseră la Londra, le spusese Alessandro, nu doar ca s-o vadă pe verișoara mamei sale, dar și pentru a participa la balul de debut al surorii unuia dintre prietenii lui de la școală.

Se referea la Lavinia, bănui Emerald, făcându-și o notă în minte ca să se asigure că va participa la balul Laviniei. Nu-i va strica unui oarecare duce de Kent s-o vadă atât de admirată de impetuosul Alessandro.

– Cum ai putut să încurajezi în halul ăla un... un străin? șuieră Gwendolyn când ajunseră afară. Mama avea dreptate în ceea ce te privește. S-ar putea să împuști un titlu nobiliar, dar nu ai noblețe-n tine.

Emerald îngheță în mijlocul străzii, după care se răsuci pentru a o înfrunta, cu fața schimonosită de furie.

– Să nu mai spui niciodată, niciodată așa ceva! Sunt fiica unui duce, îi reaminti lui Gwendolyn, adăugând cu cruzime: Și, de fapt, tu ești cea căreia-i lipsește sângele nobil. Tu ești fiica unui nimeni, un bărbat care nici măcar nu a putut face un moștenitor cu soția lui și, după cum ți-am spus în Paris, un bărbat care nu-și poate ține mâinile acasă și nici prohabul închis – dacă nu mă crezi pe mine, atunci întreab-o pe mama ta. Toată lumea știe că tatăl tău și-a tras-o cu mai multe curve decât oricine altcineva.

Gwendolyn începu să scâncească, șocată, încercând să-și acopere urechile pentru a se apăra de grosolăniile lui Emerald, dar și de adevărurile pe care nu voia să le audă.

– O fată de rangul și cu bogăția mea nu poate fi nici vulgară, nici banală; nu poate fi decât minunat de excentrică și poate puțin scandaloasă. În comparație cu mine, tu ești un nimeni. Când mă voi mărita, tu vei continua să fii un nimeni. Vei fi un nimeni toată viața, sărmană, grăsană, proasta Gwennie, și tu știi asta, de-aia ești atât de invidioasă pe mine. Mă voi căsători bine și voi trăi genul de viață la care tu poți doar visa în vreme ce vei sfârși acasă, cosând ciorapi, călcată în picioare de viață. Ești geloasă pentru că bărbații mă admiră și mă doresc, ești geloasă pentru că Alessandro s-a îndrăgostit de mine. Ei bine, ai tot dreptul să mă invidiezi, pentru că nici un bărbat nu se va îndrăgosti de *tine*.

Dându-și seama că nepoata și fina sa rămăseseră în urmă, Beth se întoarse să le spună să se grăbească.

În vreme ce Gwendolyn se lupta să-și ascundă nefericirea, Emerald o împinse din calea ei și se grăbi să-și ajungă nașa din urmă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

Capitolul 13

Traversarea Canalului Mânecii a fost dură, iar asistenta editorului de modă, cu care Ella împărțea o cabină înghesuită, a stat trează toată noaptea din cauza răului de mare, fiind încă verde la față când se urcară în tren, la Calais.

Fotomodelele se schimbau cu hainele în care urmau să fie fotografiate în fața Orient Expressului înainte ca acesta să părăsească Parisul. Oprirea a fost scurtă și, din cauza stării de rău a asistentei

editorului de modă, Ella a fost mobilizată să-i ia locul și a trebuit să alerge după diverse comisioane, la cererea editorului.

În mod normal, Ellei nu i-ar fi păsat, dar îi răni orgoliul faptul că a fost nevoită să transmită mesaje între editor și inamicul ei personal, mai ales că Oliver Charters își garnisea mesajele cu nenumărate înfloriturí – o făcea special, așa credea Ella. Era decisă să nu-i dea satisfacția s-o vadă mirată.

Era atât de cald în vagon, că trebui, în cele din urmă, să-și scoată haina și pălăria, pentru a face față alergăturii.

Pălăriile alese de editorul de modă erau cu neputință de fotografiat, anunță Ollie nepoliticos, după ce le studie prin lentilele prețiosului său Rolleiflex.

Făcuse economii aproape șase luni ca să-și cumpere camera la mâna a doua de la un centru de amanet, sperând cu disperare că proprietarul nu va găsi pe neașteptate banii să o ia înapoi, înainte să fi strâns el cât îi trebuia ca s-o cumpere. Petrecuse multe după-amiezi de sâmbătă discutând și negociind cu cămătarul, încercând să-l facă să mai scadă din preț.

– Borul pălăriilor aruncă prea multă umbră pe fața fotomodelelor. Ar trebui să le poarte mai pe spate, să nu le acopere trăsăturile, îi spunea el editorului de modă.

Când încercă să demonstreze ce voia să spună, editorul se așeză protectoare în fața fetelor, avertizându-l:

– Să nu îndrăznești să te atingi de pălăriile astea. Costă 20 de guinee una și sunt de împrumut.

Frustrat că nu putea demonstra ce vrea să spună, Ollie se răsuci și, văzând-o pe Ella, se îndreptă spre ea.

– Uite, asta vreau să spun, spuse el trăgând de prețioasa pălărie a Ellei, pe care ea o pusese cu grijă pe masă, întorcându-i cu brutalitate borul și apoi punând-o cu fermitate peste cârlionții Ellei. Făcând un pas înapoi, el o văzu ridicându-și mâinile ca să cerceteze amploarea dezastrului și-i ordonă cu asprime: Nu, n-o atinge!

Apoi se repezi iar la ea, punându-i-o pe-o parte.

Stând atât de aproape de ea în înghesuiala din vagon, cu brațele ridicate pentru a-i face praf pălăria, Ella îi putu vedea mușchii încordându-i-se pe brațe și tors, sub tricoul subțire pe care-l purta, și îi mirosi proaspătul miros masculin emanat de corpul lui.

Era prea mult pentru ea. Nu obișnuita să stea atât de aproape de un astfel de bărbat. Se simțea înfierbântată și supărată în același timp, dar și periculos de amețită. Se crispă.

Instantaneu, Ollie nu se mai concentră asupra pălăriei, profesionalismul făcând loc instinctelor masculine ale vânătorului care simte cât de vulnerabilă e prada. Privirea lui se abătu de la pălărie la gura tremurândă a Ellei, apoi coborî mai mult, pe gâtul ei, unde se vedea o arteră pulsând înnebunită sub pielea palidă, și mai jos, la sânii ei ascunși în hainele ei lăbărțate. Ollie, un expert în asemenea chestiuni, aprecie că erau tocmai buni să-i umple palmele. Acum, ar fi fost ceva s-o pună la pământ pe Doamna Mare-și-Tare, dacă nu ar fi avut treburi mai importante de făcut. Nu era cu putință să vrea cu adevărat să se încurce cu o blestemată de fecioară.

Se uită din nou la pălărie, încruntându-se când o așeză a doua oară, înainte să-i spună editoarei:

– Așa ar trebui să-și poarte clopul, să prind și eu o urmă de lumină pe fața lor.

– Celine, se adresă editorul celui mai experimentat manechin din grup, ia pune-ți pălăria Ellei, să văd cum arăți. Nu o să te las să-ți faci de cap cu pălăriile alea, Oliver, până nu sunt convinsă că ai dreptate.

Sofisticata și eleganta Celine o privi cu compătimire pe Ella atunci când Oliver luă pălăria distrusă de pe capul ei și o plasă pe părul migălos coafat al modelului.

Va fi o călătorie lungă până la Veneția, se gândi Ella.

Nu voia să mai lucreze vreodată cu normă întreagă în domeniul modei, decise Ella supărată, mai târziu, când trenul se apropia de Gara Lyon din Paris. Era obosită și secătuită de puteri, iar în cap îi răsunau indicațiile și contraindicațiile editorului de modă și ale lui Oliver Charters, pe care aceștia și le transmiteau prin intermediul ei.

Se simți ușurată când i se permise să se întoarcă în vagonul ei, cu capul bubuind și cu inima bătând din răsputeri. Un însoțitor de tren cu suflet mare îi aduse o ceașcă de ceai și un croissant. Lăsând deoparte cornul, Ella luă una dintre pilulele ei de slăbit și o înghiți cu ceai. Era, cu certitudine, mai slabă, deși, câtă vreme va purta aceleași haine, nimeni nu va observa. Încă nu sosise momentul. Ella nu-și dorea să observe cineva anume, și în nici un caz, Oliver Charters. Nu dorea să observe nici alții, să nu creadă careva că slăbise deoarece

el își bătea joc de ea. Era suficient că-și dovedise că poate slăbi. Dar numai cu ajutorul pilulelor magice. Ella înlătură acest gând. Nu voia să-și amintească de pilule. La urma urmei, nimeni nu trebuia să afle, și, după ce va fi slăbit suficient, va renunța la ele.

În timp ce-și sorbea ceaiul, trenul ajunse în gara pariziană, iar fotomodelele coborâră pentru a fi pozate de Oliver.

Arătau minunat, recunoscu Ella, privindu-le de la fereastra vagonului. Nimeni nu ar fi știu că unul dintre costume era atât de larg pentru delicatele fotomodele, că fusese nevoie să fie prins cu cârlige la spate. Ella era mirată de răbdarea și starea de spirit optimistă a manechinelor. Și-ar fi urât meseria. Nu că pe a ei o iubea prea mult, dar nu va fi mereu așa. Va veni o zi când va fi un jurnalist de investigație adevărat, și atunci nu va mai trebui să aibă de-a face cu indivizi ca Oliver Charters, care o ironizau și-și băteau joc de ea.

Mâinile Ellei tremurară ușor când își turnă o a doua ceașcă de ceai. Oare cât va mai slăbi când vor ajunge la Veneția, adică peste două zile? Atunci va cântări exact 52 de kilograme și va avea măsura zece. Exact măsura și greutatea pe care o avea fotomodelul care râsese de ea și-i spusese lui Oliver Charters că Ella arăta ca un elefant. În mod normal, înainte de pilulele pentru slăbit, doar amintirea acelor momente umilitoare ar fi făcut-o să-și dorească ciocolata ei neagră favorită cu biscuiți digestivi, dar acum nu-și mai dorea acest desert defel.

– Deci, ce crezi?

Stând pe trotuarul din fața salonului, Rose privea cu atenție în sus, la firma abia fixată în zid, pe care scria: „Părul la Josh Simons".

– Îmi place, îi spuse ea pe un ton sincer.

Ușa salonului era deschisă, la fel și ferestrele, zgomotul făcut de zugravi și mirosul de vopsea simțindu-se din stradă.

Rose își făcuse drum în King's Road în pauza de masă, știind că atunci urma să fie montată firma.

– Mai bine mă întorc. Trebuie să găsesc proveniența unor elemente decorative, când ajung la firmă.

– Cu talentul tău, ar trebui să-ți pui pe picioare propria afacere, nu să lucrezi pentru alții, îi spuse Josh pentru a mia oară.

– Nu-mi doresc asta și, pe de altă parte, nu sunt suficient de bună să fac asta. Mai am multe de învățat. Nu ai fi părăsit salonul lui Vidal dacă nu ți-ar fi spus că ești gata să stai pe picioarele tale, nu-i așa?

Pe de altă parte, după aceea, mătușa mea dorește să lucrez în magazinul din Londra.

– Dar tu, tu ce-ți dorești de fapt?

Întrebarea lui Josh o prinse nepregătită și ezită înainte să-i răspundă hotărâtă:

– Vreau ce vrea și mătușa mea.

– Dacă eu aș fi făcut ce voia tatăl meu, îi reaminti Josh, aș fi croit costume undeva pe Saville Row[1] și aș fi lucrat pentru alții.

– Nu e același lucru, ripostă imediat Rose.

Gândul la mătușa ei îi reaminti că nu mai era mult până la Paște și că urma să meargă acasă, la Denham.

Denham. Avea sentimente atât de amestecate când își aducea aminte de casa în care copilărise. Nu-și amintea, firește, când tatăl ei o ducea acolo – era prea copilă, puțin mai mare ca un bebeluș; își amintea, în schimb, cum era purtată în brațe de cei din casă, și grija de care se bucura, și vocea blândă care se ruga de ea să rămână în viață. Mai târziu, când ieșise din starea de malnutriție și-și revenise din febra care aproape că o omorâse, ajunsese s-o cunoască și s-o iubească pe mătușa ei Amber. Această dragoste fusese singurul adăpost într-o lume în care toți ceilalți îi erau ostili – străbunica ei, Emerald, doica și, cel mai mult, propriul tată. Rose se cutremură, amintindu-și de cruzimea cu care o tratase tatăl ei.

– Hei, unde-ți zboară gândurile? întrebă Josh.

– Nicăieri.

– Mincinoaso!

– Bine, mă gândeam la Janey, minți ea. Îmi tot spune să te rog să te uiți peste desenele pe care le-a făcut pentru uniformele angajaților salonului.

– Asta vrea? Bine, atunci hai să arunc un ochi, rânji Josh. Spune-i să le aducă mâine-seară. A, stai puțin, am uitat, mai bine poimâine seară, căci mâine trebuie să ies cu fata asta.

Josh părea să se întâlnească săptămânal cu o altă fată și, în mod evident, nu se grăbea să se așeze la casa lui.

Rose era fericită că îl iubea pe John și că nu era una dintre drăgutele lui Josh. Nu-i era greu să-și imagineze cât de nefericită și de nesigură ar fi făcut-o dacă s-ar fi întâlnit cu el și dacă, poate,

[1] În Londra, stradă a croitorilor, construită între anii 1731 și 1735, loc unde și-au făcut hainele personaje istorice precum Winston Churchill, Napoleon al III-lea sau lordul Nelson. (n.tr.)

s-ar fi îndrăgostit de el, știind că se vedea și cu alte fete. Lui Rose nu-i plăcea să-și asume riscuri sau să se expună unor potențiale traume sufletești. Josh era un băiat foarte arătos și îi plăcea să-l știe prin preajmă, dar o liniștea gândul că erau doar prieteni și că nu exisa vreun pericol să se îndrăgostească de el. Mulțumită lui John.

– Credeam că ploaia nu se oprește niciodată în Manchester, nu la Veneția.

Ella se uită la Oliver, care străbătea holul de marmură, îndreptându-se spre eleganta intrare a hotelului Danieli, prin ușa căruia se putea zări cum ploaia continua să cadă de când ajunseseră, cu două zile în urmă, vălurind apele canalului Rio del Vin.

– Nu e bine, îi spuse Oliver editorului de modă. Va trebui să scot fotomodelele și să le fac fotografii afară, indiferent dacă plouă sau nu.

Ella se uită cu coada ochiului la ceas. Era nerăbdătoare, pentru că spera să se poate strecura, fără să observe nimeni, ca să viziteze firma italiană de mătase cu care făcea afaceri mătușa ei. Amber le spusese că Ella vizita Veneția, și cei de la firmă îi transmiseseră o invitație să vină, când poate, să-i viziteze. Ar fi fost nepoliticos să n-o facă, dar, pe de altă parte, Ella nu dorea să ajungă în situația să ceară favoruri speciale.

– Nu e posibil să scoți fotomodelele pe vremea asta, Oliver, spunea editorul de modă. Ultimul lucru pe care-l doresc este să răcească vreuna dintre ele.

– Ei bine, nu pot, pur și simplu, să ies fără modele, să fotografiez poduri și canale, în locurile unde am putea face reportaje foto. Oliver arăta și vorbea iritat, trecându-și mâna prin părul său prea lung.

Editorul de modă bătu darabana pe suprafața lucioasă a mesei cu unghiile sale impecabile și își strânse buzele, măturând cu privirea camera, de parcă și-ar fi căutat inspirația. În cele din urmă, privirea i se concentră asupra Ellei.

– Am găsit, spuse ea. O poți lua pe Ella cu tine, iar ea o să-ți pozeze în locul fotomodelelor.

– Ella? Ce dracu...

– O, nu, vă rog, nu este posibil.

Amândoi se opuneau din răsputeri deciziei editorului, deși, fără îndoială, din motive total diferite, își dădu seama Ella.

– Te poți dispensa de Ella, nu-i așa, Daphne? o întrebă editorul pe șefa Ellei, ignorând protestele celor doi.

– Da, nu văd de ce nu. Și nu uita, Oliver, vreau câteva fotografii pentru textul pe care-l scriu despre locurile pe care le vizitează cel mai des înalta societate.

Se prea poate ca el să fi încuviințat din cap, dar se uita la *ea*, își dădu seama Ella, o măsura din ochi și era clar că nu dădea doi bani pe ce vedea. Ei bine, așa și trebuia, căci nici ea nu dădea doi bani pe el.

– Sper că ai o haină de ploaie, îi spuse el ursuz. Își suflecă mâneca jalnicei haine de piele pe care o purta și se uită la ceas, adăugând: Mai avem trei ore de lumină, dacă suntem norocoși, așa că ai face bine să te grăbești. Ai cinci minute să-ți iei ce-ți trebuie și să ne întâlnim la intrarea principală a hotelului.

Ea nu avea haină de ploaie, acesta fiind ultimul lucru la care s-ar fi gândit că i-ar fi trebuit la Veneția și, cu siguranță, nu intenționa să riște ca paltonul cel bun să se ude. Trebuia să se descurce cu o umbrelă împrumutată de la hotel, decise ea, și se grăbi în cameră să-și ia geanta.

Nu mai era timp să-și schimbe fusta albă plisată din material tricotat, cu dungi bleumarin deasupra tivului, nici cardiganul asortat cu fusta, și el tricotat, pe care-l purta peste o bluză roșie de mătase. Cu siguranță ea nu și-ar fi ales asemenea haine, dar fusese un cadou-surpriză din partea mamei sale vitrege, care i-l dăduse special pentru această călătorie. În ceea ce-o privea, Ella simțea că strălucirea acelor culori o făcea să pară ostentativă, dar se considerase obligată să care acele haine cu ea, chiar dacă stăteau lăbărțate pe ea din cauza greutății pierdute – încă aproape două kilograme pe drumul către Veneția, rămânându-i astfel doar patru kilograme până să-și atingă obiectivul.

Bereta roșie din setul cumpărat de mama ei ar fi putut să o protejeze de ploaie măcar la cap, iar în privința pantofilor ei bleumarin, nu putea spera decât că nu se vor strica prea tare din cauza ploii.

Când se întâlni cu Oliver la intrarea principală, purtând deasupra capului o imensă umbrelă, împrumutată de la portar, Ella simți că i se taie respirația și că inima o ia razna, în felul acela îngrijorător în care o lua tot mai des, în ultima vreme.

– Haide, îi ceru Oliver, ridicându-și gulerul hainei când porniră prin ploaie, el mergând înaintea ei.

– Dacă o luăm pe-aici, vom ajunge în Piața San Marco, îl avertiză ea când îl ajunse din urmă.

– Și? o întrebă, holbându-se la ea pe sub umbrelă.

– Spuneai că vrei poduri și canale, spuse Ella.

El ridică din umeri, nepăsător.

– Vom găsi noi niște poduri și canale...

– Ar fi mai bine dacă am lua-o pe aici, insistă Ella, arătându-i una dintre străduțele laterale ale pieței.

– Așa știi tu? Bănuiesc că ai stat cu nasul în ghidul orașului de când am ajuns. Asta fac cei de genul tău.

Tonul lui ironic o urzică, dar Ella refuză să cedeze.

– De fapt, am mai vizitat Veneția. Mama mea vitregă are relații de afaceri aici. Ella știu că vorbele ei sună sclifosit, pedant și, da, aproape arogant – cu siguranță, nu ar fi vorbit nimănui în felul acesta –, dar Oliver Charters reușea să scoată din ea ce era mai rău.

– Uite cum m-ai pus în banca mea, nu? Eu, un individ din East End.

– Am încercat, pur și simplu, să economisesc niște timp, îi spuse Ella pe un ton sincer.

Se aflau acum în Piața San Marco, a cărei întindere pustie era lipsită nu numai de vizitatori, ci și de porumbeii pentru care era atât de faimoasă. Chiar și cafenelele care mărgineau piața își trăseseră înăuntru măsuțele și scaunele din stradă. Totul arăta cenușiu și deplorabil, departe de a fi un loc unde să faci fotografii pentru moda de vară.

– Bine, deci unde e podul ăla faimos pe care-l vizitează toată lumea? o provocă Oliver.

– I se spune Puntea Suspinelor, îi răspunse Ella, pentru că este podul peste care trebuiau să treacă prizonierii. Se află pe aici, cred, îi spuse conducându-l pe lângă semnul roșu pe care scria Piazza San Marco, în speranța că Oliver n-o va întreba pe tonul acela sarcastic, dacă știe italiană, și apoi pe chei, pe drumul pe unde veniseră, către canalul Rio del Palazzo. De pe podul care trecea peste acest canal, ea îi arătă în josul strâmtului canal un pod închis.

– Vrei să spui că ăla este? o întrebă Oliver. Și cum dracu' aș putea fotografia fotomodelele stând pe podul ăsta?

– Nu poți, îi spuse Ella, dar el n-o asculta.

În schimb, se uita prin lentilele camerei sale foto, spunându-i, în final, pe un ton categoric:

– Bine, vreau să rămâi acolo unde ești.

Acolo însemna în mijlocul podului.

Mulțumită că nu era nimeni prin preajmă, Ella făcu așa cum îi ceruse, încrederea în sine crescându-i atunci când el ridică aparatul și se uită prin el.

– Nu, nu așa. Ești țeapănă ca un buștean. Relaxează-te și uită-te către podul ăla suspinător sau, mă rog, ce ar trebui să fie, și gândește-te la ceva trist. Și scapă de umbrelă și de beretă.

– Mă voi uda, protestă Ella.

– Și ce dacă?

Îl ura, decise ea, după ce el îi luă umbrela, iar ea își smulse bereta și o îndesă în geantă. Îl ura foarte, foarte tare. Se uită la Puntea Suspinelor și tremură, încercând să-și imagineze ce simțeai când vedeai că cineva iubit era dus peste pod, către pușcărie. Condamnat să-și petreacă toată viața acolo.

– Haide, nu e momentul să casti gura. Avem de lucru.

Ella se sufocă de indignare, dar, înainte să-i spună că încerca să pară mâhnită, la indicațiile lui, Oliver continuă:

– Acum, avem nevoie de o biserică, dar nu orice biserică. Trebuie să arate ca lumea.

Dorea o biserică. Ei bine, Veneția avea câteva. Ella scrâșni din dinți.

– Ai vreo preferință despre cum ar trebui să arate?

– Ei, să fie fotogenică.

În sfârșit, îi arătă trei biserici care întruneau standardele lui, alături de încă cinci poduri. Cel mai umilitor fusese pentru Ella când Oliver convinsese un gondolier singuratic s-o ia în gondola lui, unde trebuia să stea sprijinită de una dintre perne, în vreme ce Oliver o fotografia de zor.

Cel puțin scăpase, lumina pălise, deși era udă toată și îi era frig. Costumul tricotat i se lipise de corp dându-i o senzație neplăcută, alături de convingerea că nu-l va mai putea purta vreodată. Pe tot parcursul ședinței foto fusese conștientă că gondolierul îi privise atent sânii, începând din momentul în care îi dăduse mâna s-o ajute să urce în barca lui.

– În regulă, haide să ne întoarcem, îi spuse Oliver.

Făcuse niște fotografii excelente și, cu toate că nu voia să admită, faptul că Ella cunoștea cu adevărat Veneția îl făcuse să descopere locuri unde se îndoia că ar fi ajuns vreodată de unul singur.

Ella se grăbea, cu capul plecat, pe una dintre străzile înguste ale orașului, mergând în urma lui Oliver, care se întoarse brusc

și o împinse în zidul casei alăturate, la timp pentru a evita biciclistul care venea din față cu mare viteză.

Era gata să explodeze când el o înșfăcă de umăr, dar furia îi dispăru, înlocuită de ușurare, când își dădu seama cât de aproape fusese să fie rănită, după care simți că-și pierde echilibrul de amețeală.

– Totul e în regulă?

Ea încuviință. Renunțase de mult la umbrelă, iar picăturile de ploaie se prefiraseră pe părul ei, care i se cârlionțase necontrolat peste față.

Era, cu adevărat, o fată frumoasă, recunoscu Oliver. Nu-i dăduse încă drumul, dar mâinile lui alunecaseră către mijlocul ei, atât de subțirel, încât bănui că-l poate cuprinde cu totul. Avea rotunjimi delicioase, genul acela de trup pe care un bărbat nu se putea abține să nu vrea să-l îmbrățișeze. Simți o dorință fulgerătoare străbătându-i corpul. Se apropie de ea, strângând-o tot mai tare, în timp ce-i privea buzele moi și de un roz îmbietor.

Ce făcea Oliver? Ella se uită la el, cu ochii căscați și cu pulsul șchiopătând de neîncredere. Oliver Charters era pe punctul s-o sărute. Nu, nu era posibil, ar fi trebuit să-și imagineze. Încercă să scape din mâinile lui, dar era prea târziu. Buzele lui se împreunară, calde și sigure, cu ale ei. Îi ținea strâns capul cu mâna rămasă liberă.

Ella deschise gura să protesteze, dar obiecția ei se transformă într-un oftat scurt, care a fost redus la tăcere și transformat cumva într-un sunet apreciativ și neputincios în fața sărutului său experimentat.

Putea simți cum corpul lui îl încălzește pe-al ei. Simțea, de asemenea, că aproape se topise în el, simțea... Ella înțelese, deodată, ce se întâmplă.

Își strânse buzele cu putere și-l împinse pe Oliver deoparte. Era aprinsă la față când păși pe lângă Oliver și se îndreptă repede către hotel.

– Nu e nevoie să faci atâta caz, îi spuse Oliver după ce-o ajunse din urmă. A fost doar un sărut.

Ella îl ignoră. Nu avea suficientă încredere în sine însăși pentru a scoate vreo vorbă. Cum îl putuse lăsa s-o sărute în felul acela? Știa ce fel de om este, la urma urmei: tipul se-nvârtea prin cartier să facă dragoste cu cât de multe fete posibil – și chiar în momentul acesta, probabil, râdea de ea, comparând-o cu modelele acela mititele și sofisticate pe care le fotografia. Nu că i-ar fi păsat dacă ar fi făcut-o. Câtuși de puțin.

Capitolul 14

– O, John, nu am văzut că ești acolo.

Rose speră că vocea ei nu sunase atât de sufocată și de stângace pe cât o simțise ea, după ce pedalase grăbită spre castelul Fitton și păsise în marele hol. Clipi când dădu cu ochii de strălucitoarele săgeți de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte și înguste, specifice epocii medievale târzii, și care străpungeau umbrele lăsate de pereții groși de piatră.

– Mă îndreptam către grajduri. Trebuie să mă văd cu unul dintre arendașii mei și m-am gândit că pot călări până acolo, în loc să conduc Land Roverul. Nu vii cu mine?

Nu-i spuse nimic despre păr, dar probabil că nici nu-l observase. Holul era foarte întunecos, la urma urmei.

– Mi-ar plăcea, dar știi ce bine mă înțeleg eu cu caii, îi răspunse ea cu tristețe.

Spera să-l audă spunând că renunță să călărească, pentru a se duce la întâlnirea cu arendașul lui, și că poate lua, în schimb, Land Roverul astfel încât să-l însoțească și Rose, dar, spre dezamăgirea ei, el nu mai insistă.

– Da, nu ai reușit să călărești niciodată cu adevărat, nu-i așa? De fapt, dacă-mi amintesc, dintre voi patru, Janey era cea care călărea cel mai bine.

John se uita spre ușă, fără îndoială dornic să-și vadă de drum, și nicidecum să se bucure, la fel ca ea, de fiecare secundă petrecută împreună.

– Motivul pentru care am venit, îi spuse ea repede, este că mătușa mea ar vrea să știe dacă tu și Lady Fitton Legh ați dori să cinați cu noi în această seară. V-ar fi telefonat, dar fiind o zi atât de frumoasă, mi-am spus că e mai bine să fac o plimbare încoace. Ai auzit, desigur, că l-am adus pe noul duce să stea cu noi la Denham?

– Un flăcău din Australia, nu-i așa? întrebă John. Am auzit că e proprietarul unei stâne, și, cu siguranță, nu mi-ar strica să-mi spună ce programe de reproducere folosesc ei acolo. Pe pământurile familiei Fitton din Țara Galilor avem oi, dar nu ne putem bate cu calitatea lânii pe care reușesc s-o producă australienii. Spune-i, te rog, mătușii tale că accept cu plăcere. Dar nu pot vorbi în numele mamei mele

vitrege. O vei găsi, probabil, în salonul galben. Acum, aș face bine să plec...

Zâmbi scurt, își plecă ușor capul și se îndreptă către ușă.

Rose așteptă până când ușa se închise în spatele lui înainte să se grăbească să ajungă la fereastra care dădea către alee și să se așeze în genunchi pe scaunul de lângă ea – tapițat acum cu o țesătură din mătase în culori pale, proiectată de tatăl de origine rusă al mătușii ei și produsă de fabrica din Denby, special pentru familia Fitton –, ca să-l vadă mai bine pe John până ce acesta îi dispărea din raza vizuală.

Nu-i observase tunsoarea, își spuse cu tristețe, privindu-l, încercată de un chinuitor sentiment de dor, cum se îndepărtează.

– Rose, ce surpriză! De ce oare nu te-a anunțat nimeni?

Sunetul tăios și rece al vocii lui Lady Fitton Legh o făcu pe Rose să sară de pe scaunul de la fereastră pentru a o privi în față, simțindu-se, mai degrabă, ca un copilaș speriat decât ca o tânără femeie. Era ceva în Cassandra Fitton Legh care o făcea pe Rose să tremure, de parcă simpla ei prezență îngheța aerul din jurul ei. Pe cât era Jay de chipeș și de drăguț, pe atât era de antipatică și de aspră verișoara lui, Cassandra, care fusese roșcată pe vremuri, dar acum avea părul înspicat de șuvițe cenușii. Și doar pentru că se afla în prezența ei, Rose se simți de îndată vinovată și stânjenită.

– Mătușa mi-a cerut să vin să vă transmit invitația ei la cină, în această seară.

De câtă vreme se afla mama vitregă a lui John acolo? O văzuse cum privea cu jale pe fereastră? Gândul acesta o făcu pe Rose să se simtă și mai stânjenită. Știa că Lady Fitton nu o plăcea și o disprețuia, deși nu-i spusese niciodată. Felul în care o privea însă spunea tot.

Acum aceasta își arcui o sprânceană, spunând pe un ton glacial:

– Da? Amber este norocoasă că are atâția angajați la Denham. Dacă ar sta cu mine o rudă mai tânără și nu ar avea ocupație, sunt sigură că i-aș găsi o groază de lucruri de făcut, în loc s-o trimit să rezolve ceva care s-ar fi putut face printr-un simplu telefon. Ai fost norocoasă să-l prinzi acasă pe John, dar sunt sigură că, într-un fel sau altul, oricum l-ai fi găsit și i-ai fi transmis mesajul.

Rose își simțea fața arzând.

– John a spus că poate accepta invitația mătușii mele.

– Atunci, desigur, trebuie să fac și eu la fel.

Nu-i oferi nici o ceașcă de ceai, n-o invită să se așeze pentru ca Lady Fitton să afle una, alta despre viața lui Rose sau a celorlalte două nepoate din Londra, nu-i oferi nimic altceva decât această răceală, care o făcu pe Rose să simtă că a scăpat de-o piatră de moară din spinare când își luă rămas-bun și scăpă de prezența ei înghețată.

– Emerald, a fost îngrozitor de nepoliticos să-i întorci spatele lui Dougie în felul ăsta.

Amber și Emerald stăteau în dormitorul lui Emerald, la Denham. Ferestrele erau deschise pentru a lăsa să intre strălucirea soarelui de sfârșit de aprilie.

Emerald o privi cu dușmănie pe mama ei.

– Chiar mi-aș dori să fii mai drăguță cu Dougie. El face tot ce poate, bietul băiat. A venit vineri cu cel mai mare coș de picnic Fortnum pe care l-am văzut vreodată, dar e clar că se simte îngrozitor și că nu e în apele lui, și cum ar putea altfel? Noi suntem cele care-l pot ajuta să treacă de această perioadă dificilă. Nu e doar nepoliticos să-l tratezi așa cum o faci, dar în același timp este și meschin, și răuvoitor. Și-a abandonat modul de viață pentru a se adapta vieții de aici, vorbește cu Jay despre administrarea proprietății și...

– Desigur, asta ar trebui să-l facă perfect în ochii tăi, mami, dar te-ai gândit oare cum s-ar simți tata la gândul că un australian ignorant i-ar lua locul?

– Știu că tatăl tău l-ar fi tratat pe Dougie cu mult mai multă bunăvoință decât o faci tu, mai cu seamă dacă te gândești la generozitatea cu care a acceptat să rămâi în Lenchester House și să organizezi balul acolo. Ar fi putut să-ți ceară, fără nici o problemă, să părăsești casa și să contramandezi balul. Cel puțin cu atât îl poți răsplăti, să-l ajuți să facă primii pași în societate. L-am invitat la balul tău și, normal, ținând cont că el este capul familiei, va fi alături de tine în acea seară.

– Nu. Nu se poate să faci asta. Nu accept. Nu!

Emerald mizase pe faptul că la balul ei nu va veni nici o rudă bărbătească s-o însoțească și s-ar fi putut folosi de acest pretext ca să-l facă pe ducele de Kent să-i fie partener. Acum, mama ei îi spunea că, fără s-o consulte, pusese la cale ca un oier scârbos, care pretindea că este moștenitorul tatălui ei, să-i fie partener.

Cum de nu înțelegea mama ei cât de umilitor ar fi fost să accepte că cineva atât de împiedicat este noul duce, pentru a nu mai pune la socoteală și încercarea de a o forța să-l aibă alături la bal,

distrugându-i în întregime toate planurile? Era ceva tipic pentru mama ei să-i ignore cu totul sentimentele, în favoarea altor persoane. Nu ar fi pus-o nicicând pe ea pe locul întâi, nu i-ar fi dat niciodată în întregime iubirea la care Emerald simțea la tot pasul că ar avea dreptul. În schimb, trebuia să sară în sprijinul altor persoane, oameni cu un statut mult inferior ei, lucru care făcea ca îngrijorarea de care dădea dovadă față de aceștia să pară o insultă suplimentară. Persoane ca Rose sau, mai nou, acest detestabil australian.

– Pur și simplu, nu poate veni la balul meu. Nu are nici cea mai mică idee cum să se poarte civilizat. O să se facă de râs.

Și o s-o facă și pe ea, dacă nu era atentă, se gândi Emerald.

– S-ar putea ca Dougie să nu știe foarte bine cum merg treburile în societate, dar nu e greșeala lui. Depinde de noi toți, dar în special de tine, să-l ajutăm în această privință. Este sigur ceea ce tatăl tău ar fi dorit și ar fi așteptat de la noi. Dacă Robert detesta un lucru, acela era snobismul.

– Drăguța de mami îi invită pe mătușa Cassandra și pe John la cină astă-seară. Mătușa Cassandra ne va cicăli, iar John ne va plictisi cu agricultura lui, i se plânse Janey lui Rose, când se adunară în salon să bea un aperitiv de gin cu apă tonică pe care tatăl lui Janey îl făcuse pentru toți. De fapt, a telefonat în după-amiaza asta să mă întrebe dacă nu mi-ar plăcea să călărim împreună, mâine-dimineață, la prima oră.

Rose aproape că-și vărsă paharul de șocată ce era, simțind apoi cum o cuprinde gelozia.

– L-am refuzat, desigur. Nu mă trezesc când se crapă de ziuă ca să-l ascult pe John cum îi dă înainte cu reproducerea oilor.

– Dar nu e normal să fie preocupat să scoată ce e mai bun din pământul familiei Fitton? își apără, slab, eroul.

Janey râse, apoi o somă:

– Rose, nu te pune cu mine. Nu voiam să-l critic pe John. Știu că a fost mereu slăbiciunea ta.

– Nu-i adevărat, negă de îndată Rose, numai că nu cred că ar trebui să-l ironizezi atât, când el nu vrea altceva decât să-și țină în viață proprietatea.

– Ce zici de faptul că Dougie s-a dovedit a fi noul duce? o întrebă Janey, schimbând brusc subiectul, pentru că nu voia s-o supere sau să se certe cu Rose. Ce surpriză!

– Care surpriză? le întrebă Ella, alăturându-li-se.

Fusese puțin speriată mai devreme, când Janey aproape că o descoperise luându-și pastila de slăbit. Nu că ar fi contat prea mult dacă Janey îi știa secretul, desigur. La urma urmei, nu făcea nimic rău. Doar că nu dorea ca Janey să le spună tuturor ce făcea, căci sora ei, cu felul ei deschis și nesofisticat de a fi, cu siguranță așa ar fi procedat dacă ar fi aflat.

Ella trase încet și pe furiș de talia fustei sale bleumarin. Era sigură că-i venea ceva mai largă decât înainte. Nu aveau cântar aici, la Denham, și-i era îngrozitor de dificil să spună, la masă, că nu-i este foame. În cele din urmă, trebui să mintă că are probleme cu stomacul.

– Să aflăm că Dougie este noul duce, răspunse Janey la întrebarea surorii sale.

Ella trase o ocheadă către tânărul australian, care vorbea cu tatăl și cu mama lor vitregă. Nu era de mirare că fusese atât de stăruitor cu întrebările la petrecerea aceea.

– Știrea asta a scos-o pe Emerald din țâțâni, continuă Janey, lipsită de simpatie. A refuzat să coboare la cină, știi... Am auzit că mami i-a spus lui tati că Emerald are o durere teribilă de cap. Mai degrabă e verde de invidie.

Emerald aruncă o privire mânioasă asupra revistei pe care-o ținea în brațe. Cum îndrăznea mama ei să facă atâta caz de prostănacul ăla de australian? Emerald era hotărâtă să nu-l numească niciodată, dar niciodată „duce", nici chiar în propriile gânduri. Ei bine, ea nu va participa la tămbălăul ăsta. Cum e posibil ca un asemenea țărănoi să fie moștenitorul tatălui ei? Emerald tremură gândindu-se la umilința de a fi obligată să-l aibă lângă ea la bal. De ce a trebuit să apară tocmai acum, când era atât de important ca ea să facă o bună impresie ducelui de Kent? Orice altă mamă ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință să-și ajute fiica să-l impresioneze pe ducele regal, în loc să încerce s-o umilească invitându-l pe Dougie la balul ei. Îl ura și o ura, în aceeași măsură, și pe mama ei.

Pe tot parcursul cinei, Rose îl privi pe furiș pe John, care stătea departe de ea, spre capătul mesei. După cum o cereau regulile ierarhice, oaspetele cu rangul nobiliar cel mai mare stătea cel mai aproape de gazde, asta însemnând că Dougie ocupa locul din dreapta mătușii lui Rose, la un capăt al mesei, iar John, la stânga ei, în vreme ce Jay stătea la celălalt capăt al mesei.

Dacă ar fi fost de față și Emerald, atunci ea ar fi stat lângă duce, dar, pentru că nu era prezentă, onoarea îi revenise lui Lady Fitton Legh.

Dragul de John, era un om atât de bun și de drăguț, chiar dacă nu observase cum își coafase părul.

Mai târziu în acea seară Rose încă se mai gândea la virtuțile lui John, stând singură în bibliotecă, unde se retrăsese pentru a cerceta una dintre cărțile de referință ale mătușii sale în legătură cu proveniența unei măsuțe duble de cafea, despre care patronul ei insista că este un original din timpul Regenței, în timp ce Rose credea că este o copie.

Ușa se deschise și mama vitregă a lui John intră în încăpere. Inima lui Rose tresări, dar o întâmpină cu un zâmbet politicos, la care Lady Fitton Leigh nu-i răspunse. Fără nici un motiv logic, Rose se simți dintr-odată foarte neliniștită.

– Am venit să vorbesc cu tine în legătură cu fiul meu vitreg.

– John?

Rose aproape că se bâlbâi, iar neliniștea ei crescu.

Lady Fitton Legh își înclină capul.

– Sper că nu este cazul să-ți mai spun că ar fi extrem de lipsit de înțelepciune din partea ta să te lași purtată de tot felul de gânduri romantice în legătură cu fiul meu vitreg, Rose.

Inima lui Rose aproape că încremeni. Dorea cu disperare să scape de umilința care știa că urma, dar, desigur, îi era imposibil să facă altceva decât să rămână împietrită unde se afla.

– John a fost mereu bun cu mine, spuse ea cu glas tremurat. Mă gândesc la el ca la un bun prieten, nu ca la... cineva cu care să mă mărit.

– Să te măriți? Una ca tine? Nici eu nu cred că e posibil, e-adevărat. Dacă asta sperai, atunci chiar că ești o proastă. Am știut că tânjești după el, dar nu m-am gândit nici o clipă că ai pierdut contactul cu realitatea în așa mare măsură și ai uitat circumstanțele nașterii tale, încât îndrăznești să te gândești la căsătorie.

Disprețul și furia ei erau evidente.

– Vreau să-ți fie clar, Rose, continuă cu răceală Lady Fitton Legh. Fiul meu vitreg este un bărbat tânăr și, ca orice tânăr, are, hai să spunem, unele necesități. Sunt îngrijorată că, având istoria și originea pe care le ai, ai putea să fii tentată, într-un mod imprudent, să-i

satisfaci acele necesități. Să calci pe urmele mamei tale, de fapt, cum se spune că fac cei de teapa ta. Nu ar fi deloc o idee bună.

– Nu aveți nici un drept să-mi vorbiți așa, protestă Rose, luptându-se cu sentimentul de rău și de nefericire care-o invadase. Nu am făcut nimic rău.

– Nu încă, poate, dar ai face, cu siguranță, ceva foarte rău, Rose, dacă l-ai încuraja pe John să aibă vreo relație intimă cu tine. Vezi, problema nu e că ai avut o femeie de cea mai proastă calitate ca mamă, ci și aceea că există mari șanse ca tu și John să aveți același tată.

Dacă înainte fusese în stare de șoc, ceea ce simțea acum nu avea termeni prin care să poate fi descris.

– Nu! Așa ceva nu e posibil.

– Mi-e tare teamă că, din nefericire, așa este. Probabil că există ceva în sângele familiei Pickford care îi determină pe cei care-l au în vene să fie depravați. Înainte de a muri, mama lui John mi s-a destăinuit, spunându-mi că Greg Pickford ar putea fi tatăl lui John.

– Asta o spuneți dumneavoastră, dar nu este adevărat, nu poate fi adevărat. Dacă ar fi fost așa, s-ar fi aflat cumva.

Rose era înnebunită de durere și confuză, incapabilă să accepte spusele lui Lady Fitton Legh și, în același timp, conștientă că afirmațiile acesteia puteau fi adevărate. Cum ar fi fost posibil ca ea și John să aibă același tată, dar ei să nu știe?

– S-ar fi aflat? Mătușa ta știe cu siguranță și, de asemenea, o știe și fratele meu, o informă Lady Fitton Legh pe un ton înghețat. Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-i întrebi pe ei? Dar, desigur, trebuie să te avertizez că, dacă o faci, vei pune în pericol viitorul lui John. Odată ce se va afla că s-ar putea să nu fie băiatul răposatului meu soț, atunci, John, după cum îl știu, se va simți obligat să cedeze titlul și averea pentru a-și păstra onoarea.

Rose știa că spusele lui Lady Fitton sunt adevărate. Avea un sentiment de greață.

– Te întrebi, fără îndoială, de ce am păstrat tăcerea atâția ani. Adevărul este că nu mi-a fost greu, de vreme ce John este un fiu vitreg atât de bun. Dacă și-ar pierde averea, mi-aș pierde și eu statutul. Cel mai mult îmi displace însă ideea ca tu să te apropii de el în orice fel. Nu vor mai exista bastarzi din familia Pickford care să pretindă că aparțin casei Fitton Legh. Înțelegi, Rose, ce ar însemna, dacă John ar fi pe jumătate fratele tău, nu-i așa? Știi ce înseamnă

un incest, nu-i așa? Și ce dezgustător și revoltător este să cunoști carnal o persoană care este de același sânge cu tine? Chiar să-ți dorești acest lucru este un păcat îngrozitor, deși, cu moștenirea și cu obârșia ta, nu putem ști sigur dacă noțiuni ca decență și normalitate ți se pot aplica. Nu e de mirare că biata Amber s-a simțit obligată să te țină alături de ea, să te păzească. Cel puțin, John a avut pe cineva respectabil și acceptabil ca mamă. Mama ta era mai mult decât târfă. I-ai moștenit cumva felul de-a fi, Rose? În spatele acestei fețe aparent inocente cu care te înfățișezi lumii nu se ascunde oare o femeie la fel de coruptă și de rea ca aceea care ți-a dat viață?

Biata Amber, îmi amintesc cât de îngrozită a fost când fratele ei s-a întors acasă cu tine. Nu-i de mirare că a preferat să te lase să stai la Denham în loc să te ia în propria ei casă. Îndrăznesc să spun că, în mod secret, la fel ca bunica ei, spera să nu supraviețuiești. Și ar fi fost cu mult mai bine pentru toată lumea, Rose, în special pentru John. Dragul de John, care este un băiat atât de conservator și de respectabil. Ar fi îngrozit dacă ar bănui că tu și el ați putea avea același tată. El este binevoitor față de tine, pentru că așa este sufletul lui, dar imaginează-ți cum s-ar simți dacă s-ar gândi la voi doi ca la un frate și-o soră. Te-ar urî pentru rușinea pe care ai aduce-o asupra lui.

– Încetați, o rugă Rose, albă la față. Vă rog să încetați.

Surâsul lui Lady Fitton Legh era crud și disprețuitor.

– Dragă Rose, însăși existența ta este o sursă de rușine și de frică pentru cei apropiați de tine, un adevărat secret pe care sunt forțați să-l păstreze, în timp ce pretind că le pasă de tine. Draga de Amber a fost mereu atât de pricepută să joace rolul de persoană milostivă. Ce deștept din partea ei să găsească modalitatea de a te păstra aproape, câștigând astfel aprobarea tuturor.

Ceea ce-i spunea Cassandra Fitton Legh nu era adevărat, Amber o iubea, chiar o iubea, voia să-i spună Rose, dar cumva vorbele îi înghețară înainte să apuce să le rostească, în vreme ce săgețile aruncate de mama vitregă a lui John îi zdrențuiră sufletul.

– Ceea ce ți-am spus este spre binele tău, Rose, și, bineînțeles, al lui John. Dacă îl iubești cu adevărat, așa cum cred, atunci discuția aceasta trebuie să rămână secretul nostru.

Secretul lor și o povară pe care ea trebuia să o care tot restul vieții, își spuse Rose. Mai rău însă decât durerea de a ști că nu l-ar putea iubi pe John decât în calitate de frate era faptul că legătura,

dragostea și tot ce credea ea că are în comun cu Amber se dovediseră a fi o ficțiune, o nebunie, o minciună creată special pentru a ascunde adevărul.

Lady Fitton Legh avea dreptate să spună că ar fi fost mai bine dacă nu supraviețuia, se gândi Rose cu amărăciune.

– John nu știe nimic despre toate acestea sau despre comportamentul îngrozitor al mamei sale, desigur, continuă Lady Fitton Legh, și nu trebuie să mai spui altcuiva, înțelegi? Pentru că, dacă o vei face, îi vei distruge viitorul. La urma urmei, s-ar putea ca mama lui, biata nebună, să fi greșit, și John să fie copilul soțului ei. De dragul lui John trebuie să credem în varianta asta, nu-i așa?

Rose încuviință, apatică. Se simțea rău din cauza șocului și a durerii. Viața ei, așa cum o știa, zăcea, terfelită, pe jos.

Capitolul 15

Emerald se uita neîncrezătoare la scrisoarea din fața ei.

„Alteța Sa regală, prințesa Marina, și Alteța Sa regală, ducele de Kent regretă că nu pot accepta..."

– Nu!

Plănuise cu atâta atenție totul, ajungând să repete chiar și modul în care se va sprijini intenționat de duce atunci când va dansa cu ea, în așa fel încât să-i poată simți corpul. Se uită iar la scrisoare. Era, cu siguranță, o greșeală, o eroare făcută de cine știe ce secretară însărcinată cu relațiile publice. Cu siguranță, chiar în aceste clipe, ducele insista pe lângă mama lui să participe la eveniment. El *nu putea* să nu fie acolo. Era imposibil, de neconceput, de nesuportat...

Balul ei ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă, cea mai interesantă, cea mai triumfală noapte a vieții sale. Se gândise la el cu luni de zile în urmă, la Paris, imaginându-și cum va fi sărbătorită și admirată, nu doar în calitatea ei de cea mai frumoasă debutantă a sezonului, dar și ca viitoare soție a ducelui de Kent.

Dar acum, conform acelei scrisori pe care tocmai o citise, ducele de Kent nu putea fi prezent la balul ei din cauza unui angajament anterior.

Emerald înșfăcă ediția din *Times* care se afla pe măsuța din apropierea biroului, o răsfoi la repezeală până la secțiunea „Court Circular"[1] pe care o citi cu atenție, cu gâtul încordat de tensiune când nu găsi nici o mențiune despre îndatoririle oficiale ale ducelui sau ale mamei lui.

Era manevra prințesei Marina, decise Emerald cu amărăciune. Mai mult ca sigur că așa era. Dacă ar fi fost lăsat de capul lui, ducele ar fi acceptat invitația.

– Emerald.

Închise ziarul și ascunse scrisoarea sub mapa de pe birou când o auzi pe Lydia că o strigă.

Ar fi trebuit să participe la un prânz, la Savoy, alături de îngrozitorul de Dougie, pe care mama ei i-l vâra pe gât și pe care, spre furia lui Emerald, nașa ei părea încântată să-l asocieze angajamentelor lor sociale.

– Dougie e atât de amuzant, nu-i așa? chicoti Lydia când intră în cameră. Îmi spunea cum tund ei oile în Australia. Trebuie să fie îngrozitori de rapizi, știi?

Și pentru că Dougie însuși intră în salon, în spatele Lydiei, Emerald se uită, posacă, la el și spuse fără echivoc:

– Ce interesant. Nu știam că ești un cozeur atât de strălucit, Dougie. Sunt sigură că toți *vor fi* impresionați.

– Ei bine, eu mai degrabă îl ascult pe Dougie decât unele dintre dulcegăriile alea plicticoase ale debutantelor, îl apără cu hotărâre Lydia.

– Spune-mi, Dougie, ce vei răspunde când vei fi întrebat ce școală ai urmat? Cu siguranță, nu poți spune Eton.

– Le voi comunica faptul că am urmat școala vieții, îi răspunse Dougie, exagerându-și în mod deliberat accentul australian care știa că o înfuria atât de mult, după care puse gaz pe foc, întrebând-o: Deci, ce e cu masa asta la care mergem?

– Trebuie să spui dineu, nu masă, îl corectă Lydia răbdătoare.

---

[1] Lista oficială de angajamente ale familiei regale britanice, dar și ale nobilimii, cuprinzând și întâlnirile sau primirile la curte. Primele astfel de înregistrări oficiale au fost făcute pe vremea lui George al III-lea (1738-1820). Sunt emise de Palatul Buckingham și publicate la sfârșitul marilor ziare *The Times, The Daily Telegraph* și *The Scotsman.* (n.tr.)

– Știe asta, Lyddy, o informă Emerald, neagră la față, ridicându-se brusc, astfel că mâna ei împinse mapa de pe birou, scoțând la iveală scrisoarea, care ajunse direct pe podea.

Se aplică să o recupereze, însă Dougie a fost mai rapid. Căzuse cu fața în jos. Inima ei bătea cu putere când Dougie ridică peticul de hârtie de pe jos și vru să-l întoarcă. Cu un gest imperios, ea întinse mâna, spunându-i cu asprime:

– Nu se face să citești corespondența altora.

El se uită la ea, apoi la hârtie, ca și cum i-ar fi fost greu să se decidă dacă s-o citească sau nu. Cu repeziciune, ea i-o smulse din mână.

– Ce e acolo, Emerald? o întrebă Lyddy curioasă.

– Nimic, îi spuse ea. Chiar nimic.

Rose privea fără țintă. Era singură în casa din Chelsea. Refuzase invitația de a ieși cu Janey și cu Ella. Trecuse o săptămână de când Lady Fitton Legh îi spusese că John i-ar putea fi pe jumătate frate, și încă încerca să se redreseze după șocul de atunci.

Acum ce o tulbura mai mult decât orice era faptul că Amber nu-i spusese nimic despre John. De ce nu-i spusese ceva, măcar s-o avertizeze? De când Rose se făcuse mai mare, mătușa ei devenise persoana în care avusese mereu încredere, persoana de care se simțea cel mai apropiată, dar gândul că îi ținuse ascuns ceva atât de important o rănea.

Rose putea înțelege că, desigur, atunci când era copil, nu i se putea spune așa ceva, dar după ce se făcuse mai mare, Amber i-ar fi putut povesti despre lucrurile astea.

Mătușa ei simțise mai degrabă că nu poate avea încredere în ea. Durere și trădare, cât de greu îi era să le suporte acum!

Lui Rose îi fusese frică de tatăl ei. Își dorise cu atâta disperare s-o iubească, dar el o respinsese mereu. O iubise oare pe mama lui John? O respinsese oare pe Rose pentru că tânjea după băiatul pe care nu-l putuse recunoaște? Erau atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să le pună, însă, de dragul lui John, nu trebuia să le rostească vreodată.

În mod ciudat, durerea pe care o simțea nu se datora atât faptului că aflase că trebuie să renunțe și să-și repudieze dragostea față de John – putea, la urma urmei, să-l iubească dar, de astă dată, ca o soră pe fratele ei –, ci sentimentului că persoana în care avusese cea mai mare încredere o trădase. Senzația de atașament față de Amber

îi fusese ruinată, și în locul încrederii că exista în viața ei cineva căruia îi păsa de ea, Rose se simțea acum îngrozitor de singură.

Ar fi fost minunat să fi crescut, având alături un frate mai mare ca John. Era o fantezie prea mare să creadă că, poate, o parte din ea recunoscuse în mod instinctiv acest lucru, și probabil că el însuși o protejase deoarece simțise că între ei există o legătură specială?

Dar John nu și-ar fi dorit-o cu adevărat ca soră de tată. El se considera un Fitton Legh. Era mândru de istoria familiei sale și de numele său. Dacă John ar fi avut de ales între a fi feciorul lordului Fitton Legh sau al tatălui ei, Rose știa ce ar fi ales: dacă ținea la John nu trebuia să existe nici un dubiu în privința obârșiei lui. O altă trădare, o altă excludere a ei, chiar dacă John nu era conștient de acest lucru.

De când aflase că i-ar putea fi pe jumătate frate, ceea ce simțea față de el se schimbase complet. Copilăria ei era făcută țăndări, dorința pe care crezuse c-o simte față de el îi fusese distrusă de repulsia pe care o simțea la gândul că simțise așa ceva pentru cineva atât de apropiat de ea prin legături de sânge. În loc să privească în urmă, dorindu-și ca John s-o fi îmbrățișat și s-o fi sărutat, acum era extrem de încântată că nu se întâmplase una ca asta. Chiar și gândul că așa ceva ar fi fost posibil între ei doi o făcea să se scuture de groază. Amândoi scăpaseră de această oroare, și era recunoscătoare pentru asta.

Rose se simțea de parcă ar fi scăpat cumva din plasele celui mai groaznic destin, zdruncinată, slăbită, terifiată, dar ușurată și decisă să jure că nu va permite niciodată să treacă printr-o suferință la fel de mare în viitor.

Capitolul 16

– Nu poți crede ce am auzit seara trecută la dineul de la Lucy Carstairs, Emerald. Ducele de Kent își petrece fiecare sfârșit de săptămână în Yorkshire, vizitând-o pe Katharine Worsley, numai că acum se presupune a fi un mare secret, deoarece nimeni nu ar trebui să știe că se vede cu ea. Și tu, biata de tine, credeai că-l vei prinde în plasă. Nu e de mirare că nu va veni diseară la balul tău; este prea ocupat în Yorkshire.

Gwendolyn chicoti, plină de o satisfacție răutăcioasă, când aruncă bomba.

Chiar dacă fierbea în sinea ei, Emerald nu voia să-i dea satisfacție lui Gwendolyn. În schimb, se forță să zâmbească și să-i spună, voioasă:

– O, da, știu totul despre domnișoara Worsley. Ducele mi-a vorbit despre ea.

– Dar, Emerald, urma să te căsătorești cu el, protestă Lydia. Cum se poate vedea cu altcineva?

– Probabil că Alteța Sa regală nu știe despre planurile lui Emerald referitoare la viitorul lui, sugeră Gwendolyn. Ce păcat, Emerald. Până la urmă, nu vei mai fi prințesă.

– Ce te face să crezi asta? Știi doar că ducele de Kent nu este singurul prinț de pe fața pământului, sublinie Emerald tăios, în vreme ce stomacul ei era străbătut de un teribil fior de neliniște.

Dacă cele spuse de Gwendolyn erau adevărate – și Emerald știa că sunt –, atunci se făcuse de râs, și curând, grație sporovăielii lui Gwendolyn, toată lumea va afla. Dacă Emerald nu putea suporta un lucru, acela era să pice prost în ochii oamenilor. Spera însă ca, printr-un miracol, Gwendolyn să nu spună nimănui despre lăudăroșenia ei cu privire la faptul că se va căsători cu ducele de Kent. Era sigură însă că nu o va ruga să-și țină gura, având în vedere că Gwendolyn abia aștepta s-o vadă în genunchi.

Cele trei fete se îmbrăcaseră deja cu rochiile lor de bal, a lui Emerald, fiind, bineînțeles, cea mai strălucitoare. Era un obicei ca rochiile de bal ale debutantelor să fie albe sau în culori palide, dar, în vreme ce Lydia și Gwendolyn purtau amândouă alb, rochia lui Emerald era din voal argintiu, cu o jupă de mătase lila dedesubt, voalul argintiu fiind acoperit cu paiete în care se reflecta lumina candelabrelor din sala de bal.

– Mami spune că acesta va fi, cu siguranță, balul sezonului, i se confesă încântată Lyddy lui Emerald. O, uite, a venit Dougie.

Înainte ca Emerald s-o oprească, îi făcu semne cu mâna, întâmpinându-l cu o îmbrățișare și spunându-i:

– Vai, Dougie, arăți așa de șic în hainele astea de seară, nu-i așa, Emerald?

În timp ce voia să deschidă gura să spună că nu, nu arăta deloc șic, Emerald își dădu seama, ușor șocată, că, de fapt, Lydia avea dreptate; în mod neașteptat, Dougie era elegant.

– Orice prost își poate cumpăra un costum decent, îi răspunse ea, dar asta nu-l transformă într-un gentleman.

–Emerald, nu-i corect, sări Lydia, dar Dougie izbucni în râs și scuturâ din cap.

– E-n regulă, Lyddy, îi spuse el fetei, nu-mi doresc să fiu un gentleman.

–Asta și pentru că oricum nu vei putea fi vreodată, răbufni Emerald.

De ce nu pleca odată? Îi era silă să-l vadă aici, dominând-o cu statura sa.

Emerald arăta perfect pentru acea seară, recunoscu Dougie. Și nu încăpea nici o îndoială al cui era balul, chiar dacă, oficial, se presupunea că era o ocazie comună pentru toate cele trei fete. Lui Dougie îi părea rău mai mult pentru Gwendolyn, care-i destăinuise deja că Emerald nu se purta mereu cum trebuie cu ea.

– Emerald este întoarsă pe dos, îl informă Gwendolyn, aruncându-i acesteia o privire hâtră. Și-ar fi dorit ca ducele de Kent să fie aici. Vrea să se căsătorească cu el ca să devină ducesă, dar el se vede cu altcineva.

Emerald se gândi că nu urâse pe nimeni mai mult decât o ura pe Gwendolyn în acele clipe, nici chiar pe Rose.

– Se pare că a luat o decizie înțeleaptă să nu vină aici, spuse Dougie în pripă, acoperind zgomotul făcut de pufnetul lui Emerald.

– Ai auzit, Emerald? întrebă Gwendolyn. Dougie crede că ducele pe bună dreptate nu vrea să te ia de soție.

Dougie gemu în sinea lui. Rostise acele cuvinte fără să le dea mare atenție și făcuse o gafă cât el de mare. Ochii lui Emerald fulgerau de furie când se uită la el și la Gwendolyn.

Lyddy, ca de obicei neatentă la curenții subterani din jurul ei, exclamă cu simpatie:

– E așa păcat că n-a venit, Emerald, mai ales că-ți doreai atât. Dar Dougie e aici și poate dansa el cu tine. Oh! oftă uitându-se când la unul, când la altul, foarte încântată. Tocmai mă gândeam, nu ar fi cel mai romantic lucru dacă v-ați îndrăgosti unul de celălalt și v-ați căsători? Ai fi atunci ducesă, Emerald, și...?

– Să mă căsătoresc cu el, un cioban australian? spuse Emerald disprețuitoare, cu o voce de gheață. Niciodată.

Lui Dougie îi era suficient. Avea și el mândria lui, la urma urmei.

– Întru totul adevărat, a fost el de acord, exagerându-și deliberat accentul australian. Nu că ar exista vreo șansă ca eu să-ți cer să te măriți cu mine. Nu e de mirare că ducele de Kent nu se află aici.

Nu-l învinovățesc deloc. Numai un flăcău disperat s-ar putea căsători cu tine, Emerald.

Emerald se răsuci pe călcâie și plecă furioasă, lăsând-o pe Lyddy întoarsă pe dos și nervoasă, în vreme ce Gwendolyn chicotea de zor.

– Emerald, aș vrea să-ți spun ceva.

Emerald se uită încruntată la mama ei, care o aștepta la baza scărilor pe când ea ieșea din dormitor, unde fusese să fumeze o țigară și să-și refacă machiajul. Putea bănui ce urma să-i spună din tonul aspru pe care-l avea vocea mamei sale. Aceasta o trase într-un colț al sălii de bal unde puteau vorbi față în față, departe de urechile oaspeților.

– Ce e cu toate prostiile astea pe care le-am auzit cum că te lauzi că te vei căsători cu ducele de Kent?

Emerald știa pe cine trebuia să dea vina.

– Bănuiesc că Gwendolyn a spus ceva, nu-i așa? Ridică din umeri cu nepăsare. Era doar o glumă, dar Gwendolyn a luat-o în serios. E atât de prostuță!

– Poate, dar mi-e teamă că-ți vei da seama foarte repede că gluma asta poate avea repercusiuni, Emerald. Acum, dacă tot suntem aici, vreau să-ți reamintesc ce-am vorbit cu tine despre atitudinea pe care o ai față de Dougie. Lipsa ta de bunăvoință față de el se reflectă mai rău asupra ta decât asupra lui, să știi, și nu m-aș mira ca la finalul sezonului, dacă vei continua să te porți așa, să devii nepopulară. Sunt cu adevărat dezamăgită de tine, Emerald. Când ai început să crești, am încercat să te învăț cât e de important să te porți frumos cu cei care au mai puțin decât tine.

– Punând-o mereu pe Rose înaintea mea și făcând atâta caz de ea ca și cum ea ar fi fost fiica ta, nu eu? De ce ar trebui să fiu amabilă cu una ca ea? Nu e altceva decât bastarda unchiului Greg, făcută cu amanta lui chinezoaică. Eu sunt fiica unui duce.

Și iată că propria ei mamă o făcea din nou să se simtă mică și nesemnificativă, încercând să o umilească. Ei bine, îi va arăta că este mai bună ca ea, le va arăta ea tuturor.

Fără să-i mai lase mamei sale șansa de a spune ceva, Emerald își ridică poalele rochiei și o rupse la fugă. Avea mintea plină de gânduri furioase și nici nu-l zări pe Alessandro decât când aproape că se izbi de el.

– Ești supărată. Ce se întâmplă? E ceva în neregulă?

Gata să-l împingă din calea ei, Emerald se opri și îl privi. Alessandro era cu un an mai tânăr ca ea și imatur din multe puncte de vedere, în ciuda chipului său frumos și al statutului regal, probabil din cauză că-l cocoloșise atâta mama lui, bănui Emerald. În mod normal, l-ar fi alungat fără să pregete, dar acum îi trecu prin cap o idee, un mod de a se răzbuna pe cei care credeau că o pot umili.

– Nu e nimic în neregulă, spuse ea blând, aruncându-i deliberat o privire senzuală și adăugând: Nu acum, că ai venit tu.

Ea văzu ce efect avură cuvintele asupra lui. Fața i se înroși, iar el se apropie și mai mult de ea, întinzându-se să-i strângă mâna cu foc, după ce ea-i dădu permisiunea.

Orchestra își acorda instrumentele pentru primul dans, dansul pe care plănuise să i-l acorde ducelui de Kent și pe care mama ei se aștepta să i-l ofere lui Dougie. Ei bine, nu avea de gând s-o asculte.

– Vrei să dansezi cu mine? îl întrebă pe Alessandro, apropiindu-se de el și aruncându-i un surâs provocator în timp ce-și plimba vârful arătătorului pe mâna lui.

Era amuzant să-l vadă tremurând.

– Vrei să fiu partenerul tău pentru primul dans?

Vocea lui se îngroșase de exaltare.

– Da, vreau să fii partenerul meu, acceptă Emerald, accentuând deliberat cuvântul „partener", în timp ce orchestra, parcă la semnal, începu să cânte, iar ea alunecă în brațele lui.

Era fiica unui duce, iar în acea seară, era cea mai frumoasă fată din sala de bal, deci merita să fie sărbătorită, și lăudată, și adorată și așa va fi. Mama ei îi spusese că trebuie să înceapă dansul cu Dougie ca partener pentru că el era noul duce – ei bine, cu certitudine, nu asta era pe punctul să facă acum, se gândi Emerald triumfătoare când trecu pe lângă Dougie și mama ei, la braț cu Alessandro.

Ringul de dans era tot mai populat, ceea ce îi permise lui Emerald să se lipească dinadins de Alessandro. Avu altă tresărire triumfală când simți cum corpul lui tremura la atingerea ei. Poate că era fecioară în continuare, dar nu ar fi permis nici unui bărbat să simtă cât e de vulnerabilă în prezența lui, indiferent cât de mult și l-ar fi dorit. Cu toate acestea, bietul Alessandro nu se putea controla și nici nu putea ascunde ce simțea. Îi simțea pe frunte respirația fierbinte și era fericită că poartă mănuși pentru că, bănui ea, mâinile lui trebuie că erau lipicioase de excitație. Era evident că o dorea, iar acest fapt o făcu să-și recapete încrederea. Se sprijini de el, presându-i pieptul cu sânii, în vreme ce mâna ei începu să-i mângâie ceafa.

Când îl auzi exclamând cu glas tremurat „*Adorata!*", îi veni să râdă în hohote, însă era totuși prinț, un prinț adevărat, care avea propria țară de condus, un prinț care ar fi putut face din ea o prințesă.

– Nu trebuie să-mi spui asemenea lucruri, se prefăcu ea că-l dojenește, adoptând o voce blândă și, în același timp, aproape nervoasă.

– Nu mă pot abține, îi spuse Alessandro, strângând-o în brațe. Ești persoana pe care o ador. Te-am iubit din primul moment de când te-am văzut, dar nicicând până în seara asta nu aș fi îndrăznit să visez că te-aș putea ține cum te țin acum.

Ce modeste erau visurile lui, se gândi Emerald cinică, aruncându-i o ocheadă calculată pe sub genele lăsate în jos. Planurile ei erau cu mult mai ambițioase.

Dougie stătea și o privea. Ce avea de gând să mai facă? Dougie știa că ducesa era umilită de comportamentul lui Emerald pentru că își începuse balul dansând cu altcineva, dar pe el nu-l deranja defel. De fapt, era mai degrabă ușurat că nu trebuia să danseze cu ea. Cu siguranță i-ar fi căutat nod în papură și s-ar fi plâns de felul în care dansa.

După ce o privi cum trece în pași de dans pe lângă el, ținută strâns în brațe de Alessandro, Dougie se uită și la tânărul care era vădit fascinat și-și spuse în barbă: „Noroc bun, flăcăule. Vei avea nevoie".

Capitolul 17

– Ce s-a întâmplat? Să nu spui că nimic, pentru că bag mâna-n foc că ți s-a întâmplat ceva.

Rose se uită la Josh, cu un zâmbet șters pe față. Stăteau la o măsuță în cafeneaua Kardomah, lângă magazinul Peter Jones, într-una dintre separeurile acelea mici și întunecoase din lemn lăcuit, care-i aminteau lui Rose de stranele din biserică. Cafeneaua era plină de parfumul cafelei proaspăt prăjite combinat cu mirosul de țigară.

– Nu-ți pot spune, îi răspunse Rose. Este implicat cineva și...

– Crește aluatu-n tine? o întrerupse Josh și apoi, când ea-l privi nedumerită, îi explică: Nu cumva ești însărcinată?

– Nu, îi spuse ea sincer, dar ironia întrebării lui atinse în ea o coardă sensibilă și, înainte să se poată abține, ochii se umplură de lacrimi.

Imediat, Josh deveni îngrijorat și stânjenit. În alte situații, privirea lui jenată ar fi făcut-o să zâmbească.

– Uite...

Batista pe care i-o întinse pe sub masă era albă ca zăpada și bine călcată. Chiar dacă Josh locuia în propriul apartament, își ducea rufele care trebuiau spălate acasă, la mama lui.

– Îmi pare rău, se scuză Rose după ce-și șterse ochii. Pur și simplu... Ei bine, când afli ceva cu adevărat important, despre care nu aveai habar, și când mai afli că o persoană care credeai că te prețuiește și în care aveai încredere știa despre lucrul acela de mult și nu-ți spusese... te doare.

– Viața, în general, doare, Rosie, dar trebuie să fii tare.

– Urăsc faptul că arăt cum arăt, că sunt „diferită". Dacă aș fi semănat cu tatăl meu, și nu cu mama...

Începu din nou să lăcrimeze.

– Hei, ia mai termină, o dojeni cu blândețe Josh. Ești de o frumusețe uimitoare, Rosie, o adevărată frumusețe.

– Sunt diferită, sunt...

– Specială, îi spuse cu hotărâre Josh. Asta înseamnă să fii diferit de ceilalți, să fii special. Tu și cu mine, suntem amândoi speciali, și doar asta contează. E mai important decât orice altceva, pentru că atunci când ești deosebită, ai ceva ce alți oameni nu au. Ești mai norocoasă decât ei. Cel puțin așa socotesc eu că stau lucrurile. În felul acesta trebuie să gândești și tu, adăugă Josh pe un ton aprins. Fie te îneci, fie înoți, Rosie. Poți lăsa chestiile alea să te doboare și să te izbească pe la spate sau poți să te ridici, să zâmbești, să-ți promiți că, într-o zi, tu vei fi cea care-i va lovi, iar eu știu ce aș vrea să fiu din astea două. Nu există lege care să spună că oamenii care se cred mai buni decât noi își pot face de cap după cum vor.

Rose schiță un zâmbet. Josh încerca doar s-o binedispună, dar situația lui era diferită. Deși era evreu – iar ea știa că existau mulți antisemiți –, cel puțin Josh aparținea unei comunități. În Londra exista o comunitate evreiască numeroasă, iar el avea o familie, o familie adevărată, în timp ce ea era unicat și nu-și găsea locul nicăieri – nici în familia tatălui ei, nici în comunitatea chineză din Londra, pentru că era o combinație între cele două rase.

Cruda dezvăluire făcută de Cassandra o bântuia. Încercase să nu o creadă, dar Cassandra fusese atât de sigură pe ea, atât de încrezătoare, așa de bine informată, de parcă ar fi fost conștientă că se număra printre puținii oameni care știau acest secret, interzis lui Rose.

– Am considerat că Amber ar fi trebuit să-ți spună adevărul, îi spusese Cassandra. Mereu am spus lucrul ăsta. La urma urmei, aveai dreptul să știi, și cred că ți se putea încredința un asemenea secret, dar, în mod evident, Amber a fost de altă părere. Greg era fratele ei, ce-i drept, și ea are propriii copii la care să se gândească – și la ea însăși.

Avea Cassandra dreptate? Rose nu știa. Știa doar că se simțea disperat de singură și de confuză și că nu suporta să se afle în compania lui Amber în acest momente. Decisese, așadar, s-o evite, pentru a se proteja – era în interesul amândurora și, firește, al lui John. Ar fi fost atât de mândră să-l numească pe John fratele ei, în fața tuturor. În mod ciudat, i se părea corect și mult mai convenabil să-l iubească în acest chip, și nu cum o făcuse înainte, cu o patimă de școlăriță. Dar, după cum spunea mama lui vitregă, John nu ar fi fost mândru să admită că ea este pe jumătate sora lui. Nu ar fi vrut să fie forțat să recunoască posibilitatea unei relații de sânge cu ea. Ar fi fost îngrozit și rușinat din cauza ei.

– Nu suport gândul că trebuie să plecăm. Când mă voi întoarce în țara mea, îmi voi dori în fiecare zi să fiu aici cu tine. Aș face orice să fim împreună.

Alessandro era pe punctul de a plânge.

Emoțiile lui Emerald erau, în schimb, perfect controlate și concentrate pe ceva mult mai important decât nefericirea lui Alessandro.

Fusese ideea lui Emerald să se întâlnească în Hyde Park, unul dintre puținele locuri unde puteau merge și găsi un pic de intimitate.

Abia trecuse o zi de la bal, și nu se mai văzuseră între timp. Mulțumită, în special lui Emerald, reușiseră să găsească un loc unde să fure câteva minute de intimitate, minute care, după cum plănuise ea, întețiseră flăcările pasiunii pe care i-o purta Alessandro.

Cu toate acestea, cu o zi înainte, el îi spusese că mama lui îi vorbise despre faptul că va chema pe cineva din Lauranto pentru a-l escorta pe Alessandro înapoi în principat, considerând că stătuse departe de casă prea multă vreme. Mama acestuia își amânase

întoarcerea pentru a putea sta la căpătâiul verișoarei sale, care era pe moarte.

Încă de la început, Emerald înțelesese că Alessandro era dominat de mama lui și că aceasta îi controla orice mișcare. Alessandro însuși îi spusese cu naivitate că mama lui nu era încântată că se bucura de atâta libertate.

– Mami, draga de ea, este îngrijorată pentru mine, îi spusese el lui Emerald. Ar prefera să stea cu mine, dar, desigur, nu-și poate părăsi verișoara.

– Trebuie să fie o sfântă, spuse Emerald cu o ironie dulceagă. Mi-ar plăcea atât de mult s-o cunosc.

Reacția lui Alessandro la sugestia ei îi dezvălui tot ce-și dorea să știe despre relația pe care o avea acesta cu mama lui. El păru să nu se mai simtă în largul lui, fiind vizibil stânjenit, ba chiar se uită peste umăr, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva mama lui să apară cu adevărat.

– Este o sfântă, cum spui, acceptă el, dar nu știe obiceiurile societății londoneze.

– O, ce vrei să spui? îl întrebă Emerald.

Alessandro părea jenat.

– Ei bine, ea nu ar aproba... Vreau să spun că fetele din Lauranto nu se bucură de aceeași libertate ca fetele din Londra. Desigur, suntem o țară catolică.

– O, dragul meu, răspunse Emerald fals preocupată, sper că mama ta nu mă condamnă. Îmi doresc atât de multă să mă placă.

– Te va plăcea, cu siguranță, se grăbi Alessandro s-o asigure.

Gândindu-se la mama lui Alessandro, Emerald își aminti că mai era ceva ce trebuia să-i spună.

– Dragul meu, îi spuse ea dulce, luându-l de mână, sper că mama ta nu te trimite acasă din cauza mea, nu? Știu doar că mi-ai spus că ar putea să nu fie de acord cu felul meu de-a fi și...

– O, nu, nu din cauza ta. Nici măcar nu știe că ne vedem, îi răspunse Alessandro.

Emerald îi strânse mâna, ascunzându-și sentimentele reale. Știa prea bine că mama lui Alessandro ar fi detestat-o. Prințesa controla-se într-atât viața fiului ei, că era imposibil să nu dorească să-i controleze și lista de prieteni.

– Dar asta nu înseamnă că nu am vrut să-i spun despre tine, adăugă Alessandro.

– Crezi că mă va plăcea, Alessandro?

– Firește că te va plăcea, confirmă el. Te va iubi, așa cum te iubesc și eu.

Emerald se apropie de el. Strălucirea soarelui de mai era suficient de puternică pentru a-i permite să poate o rochiță de bumbac închisă cu nasturi până la gât, pe a cărei țesătură erau imprimate pălării mari de floarea-soarelui. Emerald își desfăcu primii câțiva nasturi de sus, punându-și astfel în evidență curbele sânilor. Surâse satisfăcută când văzu felul în care privirea înflăcărată a lui Alessandro aluneca mereu către nasturii desfăcuți.

– Nu trebuie să te uiți la mine așa, dragul meu, altfel aș putea fi tentată să fac ceva necuviincios, îi spuse ea încet.

– Te iubesc atât de mult. Nu suport gândul că ne vom despărți, se confesă Alessandro emoționat.

– O, Alessandro...

Ajunseseră într-o zonă pustie a parcului, despărțiți de privirile celorlalți de pâlcuri de arbuști. Emerald se opri din mers și se întoarse către el, punându-și mâinile pe după gâtul lui.

– Sărută-mă, dragul meu Alessandro, îl rugă ea, înclinându-și fața către el, rugătoare.

După ce el începu s-o sărute, ea își lipi trupul de al lui.

– Te iubesc. Ești viața mea, sufletul meu. Aș face orice pentru tine. Ești totul pentru mine.

Declarațiile pasionale ale lui Alessandro erau presărate de săruturi la fel de pasionate.

Emerald își temperă nerăbdarea. Decizia mamei lui de a-l trimite acasă nu-i lăsa prea mult timp să facă ce hotărâse că trebuie să facă.

Australianul acela detestabil era acum acceptat peste tot ca moștenitor al tatălui ei – acceptat și curtat de mamele care aveau fete debutante. Nu numai că nu va mai fi Alteța Sa regală, ducesa de Kent, ba mai urma să fie și luată în balon de fata cu care australianul se va căsători, în cele din urmă. Și se va căsători, fie și numai pentru a-i face ei în ciudă, Emerald știa acest lucru. Ea, ca fată nemăritată a unui fost duce, va fi marginalizată, în vreme ce soția lui, noua ducesă, se va grozăvi cu titlul și cu poziția ei. Acest gând o făcu pe Emerald să fiarbă de furie și de resentimente. Trebuia să se mărite cu cineva care să justifice lăudăroșenia ei față de Gwendolyn și s-o ridice deasupra mamei sale și a viitoarei ducese de Lenchester.

Și acel cineva trebuia să fie Alessandro. Într-adevăr, era străin, iar străinii nu erau considerați, în general, o pradă atrăgătoare, dar avea

statutul unui prinț, un prinț moștenitor, și uite ce zarvă se făcuse pe tema căsătoriei lui Grace Kelly cu prințul Rainier!

Lumea aștepta ca el, în calitate de prinț al coroanei, să se căsătorească și să aibă moștenitori, așa că de ce să nu o ia pe ea de soție? O iubea, la urma urmei; tot timpul declara asta.

El se oprise din sărutat, iar Emerald se trase deoparte, mulțumită de ce realizase. Tot ce trebuia să facă acum era să-l încurajeze să o ceară în căsătorie. Tocmai de aceea îi propusese această plimbare în doi prin parc.

Era fericită că insistase ca el să se poarte prudent cu ea. Puținele – foarte puținele sărutуri, bine contabilizate, pe care i le permisese întăriseră doar ceea ce ea știa deja – că el o iubea.

Dar Emerald nu era proastă. Săruturile pasionale și o declarație de amor nemuritor nu erau același lucru cu o cerere în căsătorie. Instinctiv, știa că mama lui Alessandro n-ar alege-o pe ea ca viitoare soție pentru fiul ei, ceea ce însemna că Emerald trebuia să se asigure că Alessandro se angaja – public – s-o ia de nevastă înainte să-i spună ceva prințesei.

În mod normal, Emerald nu s-ar fi obosit cu atâtea probleme tehnice. Era obișnuită ca oamenii din jurul ei să asude încercând să-i câștige aprobarea, și nu invers, dar adevărul era că începuse să o apuce disperarea. Mândria o făcea să fie disperată. Crezuse că balul ei de debutantă va fi o seară triumfală, urmată de anunțul logodnei cu ducele de Kent. Acum, era forțată să-și admită erorile de calcul și să încerce să iasă din povestea asta cu prestigiul nepătat.

Trebuia să-și asigure marele pot al sezonului, și acesta era Alessandro. Nu putea cu nici un chip să-i lase pe Gwendolyn și pe australian să stea și să râdă de ea. Emerald se frământase ore în șir, gândindu-se la situația ei. A-l face pe Alessandro s-o ceară de soție nu era foarte greu, dar trebuia ca, după aceea, mama lui să accepte ideea. În cele din urmă, Emerald avu o idee strălucită. Citise într-o revistă despre o moștenitoare care fugise cu un iubit la Gretna Green[1]

[1] Oraș din sudul Scoției renumit pentru nenumăratele nunți ale iubiților fugiți de acasă. A devenit faimos în 1753, după Legea căsătoriei emisă de Lord Hardwicke care stipula că, dacă sunt mai mici de 21 de ani, cei care voiau să se căsătorească aveau nevoie de asentimentul părinților. Legea nu se aplica în Scoția unde băieții se puteau căsători de la 14 ani, iar fetele de la 12. Gretna Green era primul oraș din Scoția unde se puteau căsători tinerii fugiți din Anglia pentru că nu aveau vârsta și nici consimțământul părinților. (n.tr.)

și își dădu seama de îndată că soluția aceasta i-ar fi putut rezolva problemele – și, desigur, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Nu suport să te părăsesc, îi spuse Alessandro, dar mă așteaptă multe îndatoriri acasă.

Emerald știa că nu-și poate permite o amânare.

– Îndatoriri pe care le-ai suporta mult mai ușor dacă ai avea o soție, îi sugeră ea hotărâtă, apropiindu-se de el.

Alessandro suspină.

– Mama mi-a spus același lucru. Din cauza modului în care s-a stins tata, așteaptă cu nerăbdare să mă vadă nu doar făcându-mi datoria față de principat, ci și aducând pe lume un moștenitor.

Emerald îl apucă de mână imediat și spuse, cu suflarea tăiată:

– Și pentru că te iubesc, iar tu, la rândul tău, mă iubești, nu-mi doresc nimic mai mult decât să împart cu tine acele îndatoriri în calitate de soție.

Alessandro îi strânse mâna.

– Dacă e adevărat ce-mi spui, îi spuse el emoționat, aș fi cel mai fericit om de pe fața pământului.

– Bineînțeles că este, confirmă Emerald pe un ton hotărât. Așa trebuie să fie, dacă ne iubim atât.

– Mama mea...

Emerald putea bănui ce urma să-i spună, așa că se grăbi să-l întrerupă:

– Mama ta te iubește – mi-ai spus asta de nenumărate ori – și-ți dorește binele mai mult decât oricine pe lume. Sunt convinsă de asta deoarece știu că, atunci când voi avea copii – băieți –, asta aș simți față de ei. Și, de fapt, de ce să nu ne căsătorim?

Își dădu seama că Alessandro șovăia. Emerald se concentră să pară vulnerabilă, o artă perfecționată din copilărie. Buza de jos îi tremura, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Cu o voce gâfâită, ea-l imploră:

– Mă iubești așa cum mi-ai spus, nu? Nu cred că aș putea suporta să nu mă iubești, căci eu te iubesc atât!

– Bineînțeles că te iubesc.

Emerald respiră ușurată. Încă un efort, și va reuși.

– Și vrei să te căsătorești cu mine.

Ea simțea cât este de nesigur.

– Ei bine...

Nu era timp pentru ezitări. Aruncându-se la pieptul lui, Emerald îl sărută pe obraz, suspinând:

– Te vei căsători cu mine, știu că da. O, e atât de minunat. Ai făcut ca visurile mele să devină realitate, Alessandro.

Mă rog, afirmația aceasta era aproape adevărată.

– Îți promit că voi fi cea mai bună soție pe care o poți avea, îți voi face o mulțime de băieți frumoși, iar mama ta va fi încântată să te vadă fericit și mă va iubi tot atât de mult pe cât o voi iubi și eu. O, de-abia aștept să ne căsătorim, de-abia aștept... repetă ea cu o voce tot mai stinsă și mai excitantă, presându-și deliberat corpul de al lui, în timp ce-și expunea cu voce tare planul, oferindu-i, în același timp, buzele.

Cum ar fi putut rezista? Alessandro spunea adevărul când declara că o iubește. Era amețit de ea, orbit cu totul. Ținut la distanță de viața reală de o mamă foarte protectoare și dominantă, nu știa nimic despre fetele ca Emerald. Cum ar fi putut ști, când prințesa făcuse mari eforturi să nu întâlnească nici una?

Acum, cu Emerald în brațe, care se purta atât de neobișnuit, inima lui Alessandro era plină de dragoste și de sentimente, în vreme ce corpul lui începuse să tânjească.

– Aș vrea atât de mult să fiu a ta, îi șopti Emerald, dar nu putem, până nu ne căsătorim. Trebuie să fii tare pentru amândoi, dragul meu, dragul meu Alessandro, pentru că nu cred că eu voi putea.

Să-l lase s-o aibă și să se folosească de asta mai târziu pentru a-i forța mâna sau o fi adevărat că, după ce te dăruiai trupește unui bărbat, acesta te considera o pradă ușoară și nu te mai dorea într-atât? Emerald nu era pregătită să-și asume riscul.

Smulgându-se din brațele lui Alessandro tot atât de repede ca atunci când i se cuibărise la piept îi ceru:

– Trebuie să te prezint mamei mele, desigur, să-mi ceri mâna.

Alessandro clătină din cap.

– Ce e? E ceva în neregulă? întrebă Emerald.

Știa perfect de bine ce se întâmpla, dar nu voia să-i dea de înțeles că știe.

– Vreau să mă însor cu tine. Inima mea este a ta pentru totdeauna. Dar cred că așa ceva nu este permis.

– Nu e permis? Când ne iubim atât de mult? Cine ar putea fi atât de crud? Alessandro, nu putem permite nimănui să ne despartă. Voi muri fără iubirea ta. Ești, acum, viața mea.

– Așa cum ești tu a mea.

Era din nou gata să plângă.

– Trebuie să fim împreună. Trebuie să ne căsătorim în secret. Odată ce suntem căsătoriți, toată lumea va trebui să accepte situația.

– Nu putem face una ca asta.

– Ba putem, îi spuse Emerald cu promptitudine. Există în Scoția un loc numit Gretna Green, unde cuplurile fug și se căsătoresc în secret.

Alessandro începu să dea semne de neliniște.

– Nu putem...

– Ba putem, îl asigură Emerald. Voi aranja eu totul. Trebuie doar să-i spui mamei tale că vei sta la un prieten. Nu se poate împotrivi, de vreme ce este ocupată să-și îngrijească verișoara.

– Nu-mi va permite să plec.

Vorbea cu convingere, simți Emerald, blestemând-o în gând pe posibila ei viitoare soacră.

– Ești bărbat, Alessandro, nu ești un copil, ești prinț moștenitor. Cum îți vei conduce țara dacă îi permiți mamei tale să te conducă? întrebă Emerald, atâtându-i deliberat orgoliul masculin.

– O preocupă siguranța mea, nu se poate stăpâni. Este îngrijorată din cauza mea tot timpul.

– Desigur, nu vrem s-o îngrijorăm, a fost de acord Emerald.

Nu voia ca mama lui să se bage și să-l oprească pe Alessandro să o ia de soție. Nu voia, pentru că bănuia că prințesa va căuta, în primul rând, să-și ia toate măsurile de siguranță ca ei să nu fugă să se căsătorească pe furiș.

Alessandro păru că se mai liniștește.

– Îi voi spune că vreau să mă căsătoresc cu tine. Îndată ce te va cunoaște, te va iubi așa cum te iubesc eu.

– Dar dacă verișoara ei moare? Nu va dori mama ta să intre în doliu pentru ea? Asta va însemna că va trebui să așteptăm o veșnicie până să ne putem căsători, și nu suport gândul acesta. Vreau să fim împreună acum, Alessandro. Acum, pentru totdeauna. Dacă fugim împreună, ne putem căsători de îndată. Gândește-te cât de minunat ar fi! Știu că mama ta ar fi dezamăgită și, poate, chiar puțin supărată – și mama *mea* ar fi –, dar mai știu că, odată ce vor vedea cât de fericiți suntem împreună și cât de legați suntem unul de celălalt, vor fi fericite pentru noi. Știu că unele fete își doresc o nuntă mare, dar tot ce vreau eu este să fiu soția ta, și cât mai repede posibil.

Credea în ceea ce spunea, dar, pe de altă parte, știa că puteau face o nuntă împărătească și după ce se căsătoreau.

– În loc să-i spui mamei tale față în față, îi poți trimite o scrisoare când plecăm din Londra, spunându-i că mergi să-ți vizitezi un coleg de școală ca să nu se îngrijoreze unde ești.

El o privea neliniștit, astfel că Emerald continuă:

– Ai spus nu de mult că abia ai văzut-o de când ai venit la Londra, pentru că-și petrece atât de mult timp cu verișoara ei bolnavă.

– E adevărat, da.

– Vezi? Va fi foarte simplu. Tot ce trebuie să faci este să-i spui că ai fost invitat de colegul ăsta de școală să vizitezi proprietățile familiei. Te voi ajuta să compui scrisoarea. O, dragul, iubitul meu Alessandro, va fi atât de frumos, îi spuse Emerald, schimbând tonul. Imaginează-ți, doar noi doi sub același acoperiș, așteptând să ne căsătorim și revenind apoi în Londra, pentru a le spune tuturor. Cât de palpitant va fi! Am putea organiza o petrecere pe cinste, și voi fi prezentată la curte din nou, în calitate de prințesă pentru că așa se întâmplă când te căsătorești. O, abia aștept!

Nu voia să mai aștepte și nici să-i dea timp lui Alessandro să se răzgândească. Cu cât plecau mai repede la Gretna Green, cu atât mai bine.

Alessandro era neajutorat. Nu avea nici un sens să scoată în evidență posibilele scăpări ale planului sau să argumenteze logic, căci Emerald se decisese, și o iubea prea mult pentru a-i refuza ceva. Pe de altă parte, oricând spunea ceva care sugera, fie și pe departe, că nu o adoră și nu o iubește, Emerald izbucnea în lacrimi, și el nu putea suporta așa ceva.

Nu o putea abandona, îi spuse Emerald, pentru că, dacă o va face, ea îi va pune sub asediu apartamentul de la Savoy și îl va bântui pe Alessandro cu sufletul ei frânt toată viața.

N-o va părăsi, îi promise vehement Alessandro. O iubea și-o va iubi mereu.

Capitolul 18

Ellei îi era cald și era supărată. Cât va mai sta Oliver Charters prin preajmă? Ea făcea tot ce putea să-l evite, atunci când știa că urmează să vină la sediul revistei *Vogue*. Dacă o vedea, nu se putea abține să n-o privească într-un fel care o făcea să se simtă atât de...

atât de stângace, și supărată, și răvășită sufletește într-un mod care nu-i plăcea defel.

– Ella, trebuie să faci un comision.

Doar atunci când se afla deja în stradă Ella își dădu seama că, din graba de a-i face pe plac șefei și de a evada din birou ca să scape de nedorita posibilitate de a-l întâlni pe Oliver Charters, își uitase pilulele de slăbit în sertarul biroului. Se panică. Avea nevoie de pilulele acelea, detesta să nu le aibă la îndemână. Era terifiată că, dacă nu le are la ea, ar putea începe să mănânce din nou și să se îngrașe la loc. Îi bubuia capul. Se simțea rău, pe marginea prăpastiei, cu nervii zdruncinați. Dar *încă* pierdea din greutate.

Când se dusese să-l vadă pe doctorul Williamson, pe la începutul acelei săptămâni, el nu avusese decât cuvinte de laudă cu privire la reușita ei de a slăbi peste douăsprezece kilograme, de când îi reînnoise rețeta.

Ella spera ca Laura Harbold, modelul care râsese de ea împreună cu Oliver, să vină la o ședință foto, astfel ca Ella să poată vedea dacă își atinsese scopul și slăbise mai mult decât aceasta. Nu voia să renunțe la dietă până nu reușea performanța.

Lumina de dimineață răzbătea din plin prin ferestrele înalte, formând o baltă de aur chiar în fața altarului. Emerald îi putea simți pe față căldura. De când ajunseseră în Gretna, Alessandro se plânsese că-i e frig și că ploaia nu se oprise, și, în această dimineață, când soarele străpunse norii, Emerald îi spuse că era un semn bun pentru căsătoria lor. Mica biserică din piatră era goală, nu erau de față nici credincioși, nici oaspeți de nuntă, iar vicarul părea prea puțin interesat de istoria tânărului cuplu pe care-l unea acum prin căsătorie.

Ascultându-l pe vicar spunând slujba de căsătorie, Emerald îi aruncă lui Alessandro o privire disprețuitoare. Fusese lăsată să organizeze singură totul. Dacă ar fi fost după Alessandro, nimic nu ar fi mers.

Tot drumul făcut cu trenul se panicase că mama lui și-ar putea da seama cumva că o minți spunându-i că pleacă la un prieten și că i-ar putea opri. Ultimele trei săptămâni, petrecute într-o pensiune oribilă, în camere separate, desigur – Emerald nu avea nici o intenție să riște ca Alessandro să se răzgândească, odată ce primea ce voia –, fără să aibă altceva de făcut decât să citească și să facă lungi plimbări fuseseră cea mai plictisitoare perioadă din întreaga viață a lui Emerald, însă acum se terminase totul. Ea era cea care trebuia să-și

plângă de milă, nu Alessandro. Nici măcar nu purta o rochie adevărată de mireasă, ca să nu mai vorbim despre atât de familiara tiară și despre voal, chiar dacă eleganța rochiei sale *crème* de seară, împodobită cu un corsaj cu șireturi, le tăiase respirația localnicilor care-i văzuseră pe cei doi intrând în biserică.

Emerald fusese dusă la altar de proprietarul pensiunii, după ce-i oferise douăzeci de lire pentru acest hatâr și pentru a le face rost de doi martori.

Mâna lui Alessandro tremura când îi petrecu verigheta pe deget. Era verigheta de la nunta străbunicii, care i-o dăruise lui Emerald, alături de restul bijuteriilor.

– Poți săruta mireasa.

Alessandro tremura din cap până în picioare, iar ochii îi erau umezi de lacrimi. Emerald se uită la el nerăbdătoare. Uneori se purta ca un copil. Ei bine, lucrurile se vor schimba acum, că erau soț și soție. Își dorea un bărbat adevărat ca soț, nu un băiețel speriat de mama lui.

Devenise, așadar, prințesa Emerald din Lauranto. Emerald zâmbi în sinea ei, iar supărarea îi dispăru.

– Dragul meu, dragul meu Alessandro, îi șopti ea. Dragul meu soț.

Nu se mai punea problema să rămână în Gretna acum, că erau căsătoriți. Emerald reținuse o cameră la un hotel de soi din Edinburgh.

– Ar trebui să ne întoarcem la Londra, îi spuse Alessandro, împachetându-și bagajul, pentru că-și lăsase valetul la Londra, după cum îl instruise Emerald. Mama este, probabil, îngrijorată. Nu am stat niciodată atâta vreme departe de ea.

– Nu fi prostuț, ești bărbat însurat acum. Și, pe de altă parte, mama ta crede că locuiești la un prieten. Ești sigur că vrei să fiu a ta și să avem o adevărată lună de miere? șopti Emerald cu înțeles la urechea lui.

Desigur, lucrurile se petrecură după vrerea ei.

Era după-amiaza târziu când părăsiră gara Waverley pentru a lua taxiul către hotel. Cu siguranță, Edinburgh nu era Londra, dar cel puțin părea că stă binișor la capitolul magazine, recunoscu Emerald, pe când străbăteau Princess Street.

– Castelul tău din Lauranto nu arată la fel de mohorât ca acesta, sper, îi spuse ea lui Alessandro pe când priveau amândoi la castelul cocoțat pe dealul de deasupra lor.

Acum, că erau căsătoriți cu acte, iritarea și nerăbdarea lui Emerald față de Alessandro fuseseră înlocuite de o stare de spirit mult mai fericită.

Angajații de la marele hotel edwardian o tratară cu o deferență care îi spori buna dispoziție, astfel că, atunci când rămaseră singuri în somptuosul lor apartament, Emerald era în culmea fericirii.

Amănuntele fizice ale modului în care va deveni soția lui Alessandro n-o speriau și nici n-o nelinișteau. Săruturile pasionale pe care le schimbaseră în timp ce o curtase îi crescuseră curiozitatea față de sex și îi întăriseră părerea că era ceva care-i va produce multă plăcere.

Acum, lăsând în urmă tensiunea și plictiseala săptămânilor petrecute în Gretna Green și fiind soția lui Alessandro, Emerald nu era doar gata să exploreze și să se bucure de intimitățile pe care căsătoria le permitea, dar și foarte dornică să meargă până la capăt.

Cu toate acestea, Alessandro avea altele în minte.

– Trebuie s-o sun pe mama și să-i spun despre căsătoria noastră.

Emerald îl fixă, ascunzându-și cu greu neplăcerea. Era un băiat atât de chipeș, arătând de departe mai bine ca ducele de Kent sau ca oricare tânăr din mediile pe care le frecventa. Lyddy se putea hlizi cât voia, socotind că australianul acela îngrozitor era mare, și tare, și *atâât* de chipeș, dar ea nu ar fi putut sub nici un motiv să se simtă atrasă de un bărbat atât de necivilizat, hotărî Emerald. Prințul ei era prins în capcană, dar acum trebuia să-l liniștească. O adora, iar ea își dorea din răsputeri ca el să continue s-o adore. Și știa exact cum să procedeze.

Scoțându-și pălăria și apoi haina, Emerald se descălță și se așeză pe pat. Întinzându-și brațele, ea îl chemă blând:

– Vino aici.

Alessandro se uită la ea mai întâi absent, apoi, când ea îi aruncă o ocheadă plină de înțeles pe sub genele lăsate, sângele i se puse în mișcare și se înroși la față.

– Au trecut ore de când suntem căsătoriți, îi spuse ștuguindu-și buzele, și nici nu m-ai sărutat cum trebuie încă.

Imediat, mama lui îi ieși din minte. Alessandro veni lângă pat, iar nervozitatea cu care trăgea de șireturile rochiei o făcu pe Emerald să râdă victorioasă.

Nu va există nici un telefon către mama lui până când nu va hotărî ea că a sosit momentul, își spuse cu satisfacție, ridicându-se în capul oaselor pentru a-l săruta, bucuroasă când simți că trupul îi era prins de frisoane violente în brațele ei.

– Îmi pare rău, îmi pare rău...

Un sfert de oră mai târziu, Alessandro plângea practic de rușine, încercând să-și potolească respirația.

Cauza disperării sale – și a supărării lui Emerald – era zona umedă care întuneca stofa pantalonilor săi, dovadă a nepriceperii sale de a-și controla suficient excitația pentru a duce la capăt cu bine actul sexual.

Ea bănui că ar trebui să fie încântată de faptul că făcea o impresie atât de puternică asupra sensibilității lui. La urma urmei, nu făcuse nimic altceva decât să-l sărute, apoi mâna îi alunecase în pantalonii lui pentru a explora bucata rigidă de carne care împingea materialul. Alessandro, la rândul lui, se jucase cu sânii ei, rupând chiar un nasture în zelul său de a-i atinge. Se întâmplase când Emerald îi șoptise încurajator în ureche: „Poți să-i săruți, dacă vrei", iar pofta de a face asta contorsionase fața lui Alessandro, care țipase de plăcere, iar membrul rigid pe care-l ținea Emerald expulzase substanța aceea mizerabilă și lipicioasă, care-i pătă acum pantalonii.

De fapt, Alessandro făcea al dracului de mult scandal, decise Emerald. Dacă trebuie să fie cineva supărat, aceea era ea. La urma urmei, ea fusese cea dezamăgită, având acum o durere acută în zona inghinală.

Frustrată, ea îl alintă:

– Nu-i nimic, nu contează, o vom face din nou, nu-i așa?

Îndată, lacrimile lui Alessandro secară, iar el se întinse lângă ea și, strângând-o la piept, îi spuse emoționat:

– Sunt atât de norocos că am câștigat iubirea unei femei perfecte. Te ador, te venerez, ești viața mea. Voi reuși, pentru tine, jur. Frumusețea ta și iubirea mea pentru tine m-au copleșit și m-au făcut de râs. Spune-mi că mă vei ierta.

– Bineînțeles că te iert, îl asigură Emerald cu dulceață în glas, dar cu o sclipire de hotărâre în privire. La urma urmei, sublinie ea, mai avem o grămadă de timp înainte să trebuiască să ne îmbrăcăm pentru cină.

*

În oglinda ornamentată care atârna deasupra căzii ce se sprijinea pe niște picioare imitând labele de leu, Emerald își privi trupul proaspăt îmbăiat, admirându-și paloarea catifelată a pielii și curbele corpului. Sfârcurile sale erau încă întărite și delicate. Le prinse între arătător și degetul mare, frecându-le de probă, și fu răsplătită de o explozie de plăcere de-a lungul corpului.

Îl lăsase pe Alessandro dormind pe patul unde căzuse, după ce, în cele din urmă, reușise s-o penetreze. El plânsese când văzuuse cele câteva picături de sânge care marcau intrarea lui în ea, și a ei, în feminitate, dar pe Emerald o lăsase nepăsătoare spectacolul lui sentimental. Faptul c-o penetrase aproape că n-o rănise deloc, deși ea nu intenționa să-i spună, de vreme ce făcea atâta tărăboi în legătură cu asta, repetându-i că este iubita lui, îngerul lui, și jurându-i devotament etern.

Vedea în oglindă reflexia sânilor ei, perfect modelați în formă de lacrimă, dar cu sfârcurile mai mari și mai rigide acum.

Adânc în ea pulsa o poftă nesatisfăcută, a cărei prezență o făcea să se simtă ultrasensibilă și, în același timp, vlăguită. Își duse mâna între picioare și își pipăi explorator părul pubian, despărțind buzele încă umflate ale sexului. Pofta i se intensifică și i se ascuți. De îndată, o cuprinse un fior de încântare.

În intimitatea camerei de baie, își scoase halatul și se culcă pe podea, acoperindu-și sânii cu o mână în vreme ce cu degetul arătător al celeilalte explora și străpungea, iar mișcările ei îi accelerară rapid pulsul poftei din interior. Respira rapid și superficial, cu spatele arcuit și cu picioarele desfăcute.

Da, acolo era, acela era locul... Vârful degetului se mișcă și mai repede. Emerald închise ochii, pentru a pătrunde mai bine în căldura întunecimii stacojii, care era numai a ei, pentru ca apoi să urce acolo, mai repede, tot mai repede, cu o iuțeală care-i tăie respirația, lăsând-o să scoată doar un mic scâncet de plăcere agonizantă când artificiile plăcerii explodară în ea.

Tremurând ușor, Emerald se ridică de pe podeaua băii și-și trase pe ea halatul.

Alessandro încă dormea. Ea însăși se simțea puțin vlăguită. Vlăguită, dar extatică și extrem de mândră că ea fusese cea care-și produsese plăcere și, mai mult decât atât, o putea controla.

Ajunse în pat și se așeză lângă Alessandro.

Căsătoria va fi distractivă, mai ales acum, când îl învățase pe Alessandro cum o putea face foarte, foarte fericită.

– Să le trimitem telegrame mamelor noastre? De ce să nu le dăm un telefon?

Alessandro protestă aproape rugător.

Se aflau în camera de hotel, așteptând ca hamalul să vină să le ia bagajul pregătit pentru călătoria cu trenul către Londra. În vreme ce Emerald strălucea de energie, Alessandro părea obosit și cu nervii întinși la maximum. Emerald îl trezise noaptea, insistând că vrea să facă dragoste cu el. Bietul Alessandro, îl istovea, dar nici bărbații nu au rezistența pe care o au femeile. Cel puțin, îl învățase pe Alessandro ce-i plăcea mai mult și mai mult, chiar dacă prima dată fusese șocat și, de fapt, stânjenit de caracterul explicit al explicațiilor ei.

Nu avea nici un sens să-i spună adevărul, și anume că telegramele trimise pentru avertizarea mamelor în legătură cu căsătoria lor ar fi împiedicat (mai ales în cazul mamei lui Alessandro) un adevărat spectacol, ceea ce, la telefon, va fi fost posibil.

– E mai simplu cu telegramele, îi răspunse ea. Și, pe de altă parte, s-ar putea ca mama ta să nu fie acasă când o sunăm și am putea pierde trenul. De ce faci figura asta?

Emerald se lăsă peste el, frecându-și corpul de al lui, în vreme ce îl ținea de mână și îl privea languros.

– Mama va fi foarte supărată. Sunt singurul ei copil și...

– Și acum ești un bărbat însurat, iar când mama ta va vedea cât de mult mă iubești, cu siguranță va înțelege. Știu că mama mea va înțelege.

Adevărul era că nu-i păsa de ceea ce gândea mama ei, deși era, în mod secret, încântată de perspectiva de a o confrunta cu realitatea căsătoriei și a titlului ei – o căsătorie la un nivel mult mai înalt, aducând un titlu mult mai important decât al mamei sale.

– Mmmm! Emerald îi sărută grăbită. Înveselește-te, dragul meu. Nu vreau să-mi petrec toată ziua încuiată într-un compartiment de tren cu un soț nefericit. Când vom ajunge la Lenchester House...

– Lenchester House? Dar am un apartament întreg la Savoy.

Un apartament la care mama lui avea acces direct și imediat – ar fi fost perfect pe vremea când Alessandro era burlac, dar nu și acum, când trebuia luată în calcul și soția lui. În viziunea lui Emerald, cu cât

mai repede accepta mama lui Alessandro cum stăteau de-acum încolo lucrurile, cu atât era mai bine.

– Un apartament? se bosumflă Emerald. Dar, dragule, Lenchester House este casa mea. Acolo am cele mai dragi amintiri legate de tatăl meu și, pe de altă parte, acolo sunt toate lucrurile mele.

– Dar Lenchester House îi aparține lui Dougie, nu?

Emerald reuși să-și controleze nerăbdarea și se uită la Alessandro cu un zâmbet dulce și trist pe buze.

– Da, îi aparține acum, dar acolo sunt atâtea amintiri fericite și speciale pentru mine, Alessandro. Fii amabil și înțelege că vreau ca amintirile mele cele mai fericite, acelea de a fi mireasa, soția ta, să prindă viață tot acolo. E copilăresc din parte mea să fiu atât de sentimentală, știu...

Alessandro înțelese, în cele din urmă, importanța sentimentelor asupra psihicului feminin, așa cum înțelesese și Emerald deja, iar răspunsul lui era acum satisfăcător din toate punctele de vedere, după cum plănuise ea, o expresie a supunerii, având în vedere mutra lui de cățeluș melancolic.

– Nu, nu e prostesc deloc, o asigură el cu tandrețe. Și mama se miră adesea cât de sentimentală este.

– Sunt sigură că ea și cum mine ne vom înțelege perfect, îi spuse ea. Desigur, va trebui să căutăm o casă în Londra, continuă ea, satisfăcută că ieșise învingătoare în prima dispută.

Nu-i vorbă, că Alessandro nici măcar nu era cine știe ce adversar.

– O casă în Londra? Dar va trebui să mă întorc în țara mea.

– Bine, desigur, dar nu vom locui acolo tot timpul. Era așa de ușor ca lucrurile să fie puse în mișcare în direcția dorită, dacă cel care le manevra se purta ca și cum acel scenariu ar fi inevitabil, descoperise Emerald. Așa că e de înțeles că vom căuta o casă în Londra, mai întâi, și apoi, poți să-mi arăți micuța ta țară.

La ușa camerei se auziră bătăi, apoi hamalul intră, întrerupând o conversație căreia Emerald oricum nu-i acorda prea multă atenție.

Asupra unui singur lucru era complet hotărâtă, și anume că nu trebuia să-i permită mamei lui Alessandro să preia controlul evenimentelor și, în cele din urmă, al lor. Poate că nu se văzuseră la față încă, dar Emerald știa deja că ea și soacra ei se vor afla în tabere adverse în campania pentru loialitatea lui Alessandro.

Capitolul 19

– Tu și Alessandro v-ați căsătorit?

Emerald se uită cu răceală la felul în care nașa ei încerca să-și stăpânească stupoarea.

– A fost o năzdrăvănie din partea noastră, știu, să fugim la Gretna, dar nu trebuie să dai vina pe Alessandro, mătușă Beth. Emerald se uită din nou cu adorație la soțul ei și-l prinse de mână. I-a fost atât de teamă că mama lui, care își veghea o verișoară aflată, practic, pe patul de moarte, va trebui să treacă printr-un întreg an de doliu înainte de a ne putea logodi oficial... Și apoi, cu mama mea, mereu plecată cu afaceri...

Emerald o putea vedea pe nașa ei străduindu-se să evalueze cel mai prost scenariu: o nuntă clandestină sau nimic.

– Alessandro dorea cu disperare să mă facă prințesa lui, zâmbi Emerald încântată. Va fi așa de distractiv acum, că sunt căsătorită, să organizez petreceri în Londra și pe Coasta de Azur pentru Lydia și Gwendolyn. Îndrăznesc să spun că vom organiza un bal special pentru ele, în Lauranto, pentru a le prezenta nenumăraților tineri de însurat de acolo.

Tactica sa abilă avu efectul dorit. Emerald mai că vedea cum nașa ei cântărea ce beneficii le va aduce fiicei și nepoatei ei prietenia cu o tânără prințesă.

– Ei bine, este atipic și aproape șocant.

– Dar este atât de romantic, mătușă Beth. Mă simt îngrozitor de tristă că tu și mami nu ați putut fi acolo. Voi face un anunț referitor la nuntă în *The Times*, firește. Vocea lui Emerald căpătă un ton pragmatic. Și vom organiza o petrecere cum se cuvine aici, la Lenchester House. Totuși, va trebui să mă bazez pe tine s-o organizezi, dragă năsică. Mami este extrem de inteligentă în domeniul afacerilor, dar nu are stil, ca tine. Crezi că ar trebui să fie un dejun de nuntă sau...

– Nu. Va trebui să fie o recepție. Din fericire, Alessandro este străin. Străinii sunt atât de impetuoși când vine vorba despre lucrurile astea, spuse nașa ei, reacționând automat la manipularea delicată a lui Emerald. Unde veți sta?

– Aici, desigur. I-am spus dragului de Alessandro că nu mă pot imagina la bătrânețe rememorând alte evenimente fericite decât cele petrecute aici. Încă îl pot vedea pe tata în camerele acestea, mătușă Beth, și îi pot auzi vocea. Știi, cred că, într-un fel, el a făcut ca eu și Alessandro să ne căsătorim în felul acesta pentru că știa că nu mă va putea însoți la altar și mai știa că nu aș fi suportat pe nimeni din familie să-l înlocuiască.

– O, draga mea, ai atâta dreptate când spui că tatăl tău te veghează din cer în felul acesta. A fost un om minunat. Îl cunosc dinaintea mamei tale, știi? Mama mea a fost nașa lui.

– Știam eu că vei înțelege. Desigur, nu putem împărți camera mea și de aceea mă gândesc că cel mai bine ar fi dacă eu și Alessandro ne-am muta în apartamentul folosit de mami și de tati.

Efuziunea lacrimogenă a lui Beth se opri un moment, iar nașa lui Emerald întrebă șoväind:

– Apartamentul cel mare, Emerald? Crezi că se cuvine? Mă refer la faptul că, acum, Dougie... ei bine, el este duce...

Vocea ei se frânse sub povara privirii pline de reproș a lui Emerald.

– Fac ceea ce cred că și-ar fi dorit tata. Lui Dougie nu-i va păsa. La urma urmei, nici măcar nu este un duce în toată puterea cuvântului, nu-i așa? Adică, vreau să spun, este *australian*.

Draga de Emerald, un copil atât de încăpățânat, se gândi Beth șoväind, în vreme ce dubiile ei începeau să dispară.

– Am putea merge s-o vedem pe mama mea, Emerald, și să rămânem diseară la hotel, cu ea până aflăm dacă ni se permite să stăm acolo.

Emerald se uită la soțul ei. Nici nu se gândea să o vadă pe mama-soacră înainte de a fi pregătită. Totuși, descoperi ea, nu-i era deloc greu să-și joace pe degete soțul.

Își duse o mână la frunte și protestă cu o voce stinsă:

– O, Alessandro, dragule, sunt atât de prostuță, știu, dar am o durere de cap îngrozitoare și mi-este imposibil s-o văd pe mama ta până când nu mă odihnesc puțin. Dumneaei are standarde atât de ridicate, știu lucrul ăsta, încât vreau s-o întâlnesc doar când voi arăta cât se poate de bine. De fapt, chiar cred că ar trebui să merg să mă întind pentru o vreme. Alessandro, vino și tu cu mine, altfel mă vei face să cred că ești supărat pe mine. Pe de altă parte, mă simt atât de obosită, încât nici nu cred că pot urca scările pe picioarele mele.

După ce constată cu satisfacție că Alessandro îi îndeplinea rugămințile, Emerald își concentră atenția asupra nașei sale, anunțând-o:

– Vei trimite dumneata, mătușă Beth, nu-i așa, un anunț la *The Times*? Și nu te obosi să-i spui doamnei Wreakin că ne mutăm în apartamentul principal, am să-i spun eu însămi.

– Cum te simți acum, iubita mea, deoarece simt că trebuie neapărat să mergem s-o vedem pe mama.

Trecuseră trei ore de când urcaseră la etaj și se mutaseră din vechea cameră a lui Emerald în apartamentul principal, unde Emerald fusese convinsă de neliniștitul Alessandro o să ia câteva îmbucături din mâncarea pe care o pregătise bucătăreasa special pentru ei.

– Bine, sigur că trebuie, acceptă Emerald imediat și adăugă: Of, Alessandro, mă gândesc la întâlnirea cu mama ta, care te-a cunoscut și te-a iubit din clipa nașterii tale. Cât de plină de încântare trebuie să fi fost să aibă un asemenea fiu încântător. Sper ca, de-a lungul timpului, dragule, să fiu și eu la fel de norocoasă. Îți dorești un fiu și un moștenitor, nu-i așa, Alessandro?

În timp ce vorbea, Emerald se așeză grațios pe patul uriaș, împodobit cu draperii din mătase de Denby, și-și lăsă halatul din mătase pe care-l purta să-i alunece până în talie, dezgolindu-i bustul.

Când văzu privirea flămândă cu care-i cântărea Alessandro sânii goi, buzele lui Emerald se subțiară triumfător.

– Mama... încercă el să-i reamintească.

Dar Emerald se mulțumi să surâdă din nou și să ofteze:

– Da, desigur. O, Alessandro, abia aștept ca fiul nostru să mă strige așa.

Nu a fost nevoie de prea mult efort, bineînțeles. Abia a doua zi o vor vedea pe mama lui Alessandro. A doua zi după-amiază. La ceaiul de după-amiază, probabil, visa Emerald privind în sus, către tavan, în timp ce Alessandro îi mângâia și-i strângea sânii cu tot mai mult poftă. Ar putea s-o invite la ceaiul de după-amiază – ar fi un gest civilizat și potrivit pentru o doamnă –, și tot atunci, mama-soacră va trebui să afle despre căsătoria lor. Totul mergea ca uns.

Emerald scoase un geamăt de plăcere când îl simți pe Alessandro că tremură sărutându-i cu ardoare sânii. Devenea chiar priceput la asta.

*

Când Dougie se întoarse la Lenchester Hour, câteva ore mai târziu, cucerirea apartamentului principal era un *fait accompli,* iar stânjeneala cu care Beth îl informă cum stăteau lucrurile era edificatoare.

– S-a măritat cu Alessandro? Nu ar fi trebuit să fie cu prietenii pe Coasta de Azur?

– Ei bine, da, și e nepoliticos din partea ei că ne-a păcălit așa, dar Alessandro este străin, și toată lumea știe că bărbații străini sunt impulsivi.

Se putea ca Alessandro să fie așa, dar Emerald nu era. Calculată, expertă în manipulări, egoistă – toate *acestea la un loc* – și capabilă, în mod magistral, periculos și contagios, să-l facă să se simtă așa cum nici o altă femeie nu reușise până atunci. Ce porcărie! Să ai o soție ca Emerald putea fi o mare belea. Era în stare să fie pretențioasă, capricioasă, alunecoasă, adică opusul absolut al acelui tip de soție, credincioasă, necomplicată cu care s-ar căsători el. Alessandro era bine-venit în viața ei, își spuse Dougie ferm, dând la o parte resentimentele pe care le avea față de Emerald și care începuseră să-l tulbure mai mult decât și-ar fi dorit.

– Presupun că le-a spus părinților? întrebă el.

Dougie ținea mult la Amber și la Jay, și nici nu voia să se gândească la șocul și la durerea pe care le-ar simți dacă ar primi știrea din senin. Pe de altă parte, era mai sigur pentru el să se gândească la ei decât la Emerald.

– Spunea că urmează să le trimită o telegramă. Ei sunt încă în America, își apără Beth fina.

Lady Beth nu avea ac de cojocul lui Emerald, gândi Dougie. Dar cine avea?

Inutil de spus că toți din casă luaseră foc, emoționați de aceste ultime evenimente care urmau să fie, natural, singurul subiect discuție la cină.

– Desigur, fuga lor a fost o mare năzbâtie.

– Este rușinos și tipic pentru Emerald. Cred că-i place să-i șocheze și să-i supere pe cei din jur, a fost comentariul dezaprobator rostit de Gwendolyn la masa de seară, în vreme ce Lydia, visând la romantismul jurămintelor și la extazul eroinei, șopti amețită:

– Ei bine, cred că este cea mai romantică poveste din toate timpurile. Gwendolyn, chiar crezi că Emerald ne va invita să venim să stăm la ea?

– Ei bine, chiar dacă o va face, știu cu certitudine că părinții mei nu-mi vor permite să merg, replică virtuoasă Gwendolyn. Și nici eu nu aș vrea. Sunt surprinsă de tine, Lydia. La urma urmei, trebuie să ne gândim la propria noastră reputație.

Ascultându-și nepoata, Beth simți că o cuprinde neliniștea. Draga de Gwendolyn avea dreptate, desigur, dar, uneori, în anumite situații, oamenii trebuie să... ei bine, adevărul era că draga de Gwendolyn era o fată mai degrabă banală, iar mama ei avea alte trei fete pentru care să găsească soți.

– Mi-aș dori ca Emerald să coboare să mănânce. Trebuie că a avut o durere de cap îngrozitoare de stă atâta în camera ei, spuse Lydia cu naivitate. Crezi că pot urca s-o văd, mami, poate să bem o ceașcă de ceai...?

– Hm, nu, nu dragă, nu cred că ar fi o idee bună. Obrajii moi ai lui Lady Beth se scuturară în timp ce rostea agitată aceste vorbe.

– Nu a avut nici o durere de cap, se auzi vocea dezaprobatoare și ascuțită a Gwendolyn. Emerald nu are niciodată dureri de cap. Vrea doar să atragă atenția asupra ei, dacă mă întrebați pe mine.

Iar el știa exact ce tip de atenție și-ar fi dorit să caute și să primească, se gândi Dougie cu invidie, chiar dacă Lydia era prea naivă să gândească în acești termeni. Ce se întâmpla oare cu aristocrații britanici care-și lăsau fetele într-o ignoranță atât de profundă când venea vorba despre realitățile vieții:

Dacă-și cunoștea bine propriul sex, gândi Dougie, atunci nu o durere de cap îi izolase în dormitor pe Emerald și pe Alessandro – dormitorul lui, dacă era să fie pedant, se încruntă Dougie. Da fapt, nu dădea un ban cu cine se căsătorise Emerald sau ce făcea cu el. Ar fi fost un prost să fie altfel decât fericit că scăpase de ea, că nu-l mai ironiza și acoperea cu sarcasme, că nu-i mai amintea constant că nu putea fi bărbat sau duce, așa cum fusese tatăl ei.

Problema era că nu conta cât de mult încercase el să împiedice desfășurarea evenimentelor, Emerald reușea să intre sub pielea oricui. Indiferent cu ce fel de bărbat se măritase, el tot s-ar fi simțit cum se simțea acum, admise Dougie, de parcă... de parcă... Adevărul era că Dougie nu dorea încă să se gândească la starea de spirit pe care i-o stârnise faptul că Emerald se căsătorise cu altcineva.

– Mmmm, a fost atât de bine, dragule. Acum ține-mă strâns și nu mă părăsi, bine? Da, știu că am spus că îi vom telefona mamei tale,

dar acum e prea târziu. Probabil că este în pat și doarme, așa că nu mi-aș dori s-o trezesc.

Chiar că ura decorul acestor camere, decise Emerald, așteptând până când respirația profundă a lui Alessandro o înștiință că adormise, înainte să plece de lângă el. Era un produs atât de tipic al gusturilor mamei sale, cu toată mătasea aia ponosită și demodată.

Când ea și Alessandro se vor muta în propria lor casă, o va decora într-un stil mult mai modern, ba poate îl va aduce pe David Hicks[1] în persoană să se ocupe.

Amber și Jay erau pe punctul să meargă la masă când primiră telegrama lui Emerald. Tocmai vorbeau fericiți despre cât era de plăcut să petreacă o săptămână cu gemenele, care intenționau să-și petreacă vara muncind în taberele din Statele Unite, dar fericirea relaxată a lui Amber se evaporă când văzu telegrama trimisă de Emerald. Citind-o și răscitind-o, simți că totul se prăbușește în jurul ei.

– O, nu! spuse ea cu o voce îngrozită, dându-i telegrama lui Jay ca s-o poată citi și el. De ce a făcut asta? De ce nu ne-a spus, pur și simplu, că ea și Alessandro vor să se căsătorească, în loc să fugă la Gretna Green? Nu știe că tot ce ne dorim este fericirea ei? Eram atât de îngrijorată din cauza ei, și acum această... această lipsă a legăturilor sufletești pe care o mamă și o fiică ar trebui să le aibă. Este greșeala mea, desigur, adăugă ea nefericită.

– Nu este vina ta, încercă Jay să o liniștească.

– Ba da, insistă Amber. La urma urmei, nu am dorit-o în momentul în care mi-am dat seama că am rămas însărcinată, și am impresia că ea știe, chiar dacă după aceea și cu mult înainte de a se fi născut, am dorit-o din tot sufletul.

Jay îi luă mâinile și i le strânse cu afecțiune.

– Ai fost și ești o mamă minunată, Amber.

– Emerald nu crede asta. Niciodată nu a crezut. Cred că a fost îngrozitor pentru ea, Jay, un nou-născut a cărui mamă nu i-a stat aproape.

– Nu ai fost acolo pentru că erai foarte bolnavă și te luptai să rămâi în viață. Te rog, nu te mai tortura așa cu prostiile astea, draga mea. Emerald este o tânără femeie foarte egoistă și încăpățânată.

[1] Decorator și designer britanic (1929–1998) renumit pentru culorile îndrăznețe și vibrante pe care le folosea, pentru aranjamentele lui și pentru modul în care combina anticul cu modernul. (n.tr.)

– Este atât de tânără, Jay, și nu mă pot opri să nu mă gândesc că s-a căsătorit cu Alessandro pentru că... pentru că dorea să aibă lângă ea pe cineva care s-o iubească, pentru că se simte atât de vulnerabilă.

Jay clătină din cap a neîncredere.

– Emerald, vulnerabilă? Este normal să te intereseze soarta ei, dar nu te voi lăsa să-ți asumi răspunderea pentru hotărârea lui Emerald de a face ce poftește, indiferent de sentimentele celor din jur.

– Nu pot să nu mă îngrijoreze din cauza ei, Jay. Vreau doar să fi spus ceva, să fi vorbit mai întâi cu noi, să fi avut încredere în mine. Chiar nu știu cum aș putea să-mi ascund dezamăgirea.

Capitolul 20

Salonul era aglomerat, zumzăind de clienți, de muzică și hair-stiliști, în vreme ce ucenicii roboteau peste tot, spălând părul clientelor, făcând cafea, măturând, atunci când Rose ajunse acolo înainte de prânz, într-o sâmbătă dimineață, pe la începutul verii.

– Se pare că afacerile merg strună, îi spuse ea lui Josh, după ce-i dădu sendvișul pe care i-l adusese. Nu-ți face probleme, e *kosher*, protestă ea când îl văzu că desface pachetul să se uite în el.

– Nu sunt îngrijorat că nu e *kosher*, ci mă asigur că iau ceva pe potriva buzunarului, o necăji el, adoptând un puternic accent evreiesc. Am citit că verișoara ta a prins un pește mare...

Rose îi răspunse printr-un zâmbet silit. Nu se simțise niciodată bine vorbind despre Emerald pentru că fusese mereu conștientă de disprețul și de ostilitatea acesteia.

– Ei bine, e într-adevăr o surpriză. După cum o știu pe Emerald, mă așteptam să insiste să i se organizeze o nuntă ca-n povești.

– Când a fost să aleagă între un soț de lume și lume la nuntă s-a decis, probabil, să aibă soțul, sugeră Josh, demonstrând o înțelegere mai profundă a situației decât era pregătită Rose să suporte.

– Emerald și-a dorit să se căsătorească bine, se văzu ea obligată să accepte.

– Cu siguranță i-a reușit, înhățând un prinț, rânji Josh. Asta înseamnă că trebuie să faci reverență în fața ei, acum?

– Niciodată!

Rapiditatea și amărăciunea replicii lui Rose îi prinse pe amândoi pe nepregătite. Josh se încruntă, iar Rose roși și privi în jos.

– Îmi pare rău, spuse ea cu o voce neutră. Problema este că eu și Emerald nu ne-am înțeles niciodată. Chiar și când eram copii, îi plăcea să le spună tuturor că tatăl ei a fost duce, în timp ce al meu...

– În vreme ce al tău? o îndemnă Josh să continue când ea se cufundă în tăcere.

– În vreme ce al meu era un bețiv și un hoț – astea sunt cuvintele străbunicii, nu ale mele. Uite, prefer să nu vorbesc despre asta, dacă nu te superi, Josh.

Josh ridică din umeri.

– Nici o problemă. Nu vreau să-mi bag nasul.

Oare îl supărase? Rose îi aruncă o privire scurtă. Uneori, Josh era atât de deschis, că-i putea citi gândurile întipărite pe față; alteori, în schimb, era greu să-ți dai seama ceea ce simțea. Nu voia să-l supere. Era un prieten bun, o făcea să râdă, și atunci când era cu el, uita de toate acele lucruri la care nu suporta să se mai gândească. Cum ar fi la John și la oroarea îngrozitoare și de negândit care ar fi putut să se petreacă. Încă avea coșmaruri în care vedea chipul de o cruzime aproape exaltantă al lui Lady Fitton Legh atunci când o avertizase de marele păcat pe care ea și John l-ar fi putut comite.

Rose nu mai trecuse pe la Denham de la Paște – nici nu mai putea concepe că acolo era acasă. Îi era frică de ceea ce ar fi putut spune sau face. Nu față de John – nu John fusese cel care o rănise și o trădase. Nu, pe Amber îi era frică s-o vadă, să nu iasă la iveală durerea și oroarea pe care le zăvorâse în sufletul ei. Era mai bine că nu-și spuseseră nimic. Cui i-ar fi folosit, la urma urmei? Nimănui. Dar durerea teribilă și furia vor fi mereu în sufletul ei. Mătușa sa nu se gândise la ce s-ar fi putut întâmpla? Nu simțise, nu bănuise că Rose ar fi putut fi atrasă de John și că, neștiind de posibila lor legătură de sânge, ar fi putut face ceva de neîngăduit? Sau poate era adevărat ce insinuase Lady Fitton Legh, și anume că mătușii ei pur și simplu nu-i păsa suficient de ea, pentru a o feri de păcat? Faptele vorbeau de la sine. Amber i-ar fi putut spune, ar fi putut avea încredere în ea, ar fi putut să o protejeze, chiar dacă n-o iubea așa cum pretindea.

– Ascultă, n-ai vrea să vii cu mine diseară? Am auzit că s-a deschis un club nou de jazz.

Întrebarea lui Josh o readuse pe Rose la realitate. Îi zâmbi, recunoscătoare că relația lor revenise la normal.

– Ce s-a întâmplat? Te-a refuzat ultima fată întâlnită, n-a mușcat din momeală?

Josh afișă o figură de o inocență rănită.

– M-am gândit la tine.

– Plănuisem să stau acasă.

– Să stai acasă sâmbătă seara? Nu fi fraieră, asta fac doar capetele pătrate. Hai, o să-ți facă bine.

Avea dreptate, recunoscu Rose. Nu merita să stea acasă și să-și facă gânduri negre.

– Bine, acceptă Rose, dar nu mă abandonezi acolo dacă vezi vreo fată care-ți place, cum ai făcut ultima dată când am acceptat să ies cu tine.

– De parcă aveam cum să știu, protestă Josh. O să trec pe la tine în jur de opt. E bine?

Două fete care abia intraseră în salon se uitară la Rose, apoi una dintre ele îi șopti ceva celeilalte. Fotografiile făcute de Ollie lui Josh în timp ce acesta o tundea pe Rose împodobeau peretele scării și aduseseră o grămadă de fete dornice să aibă aceeași coafură, după ce le văzură și în *Vogue*. Și vestea încă se răspândea.

Aproape instantaneu, spre stupefacția și, trebuia să admită, disconfortul ei, Rose devenise o mică celebritate. I se făcuse oferta să devină fotomodel, dar o respinsese; de asemenea, o mulțime de bărbați o invitaseră să iasă cu ei, iar Janey o implora să prezinte hainele pe care intenționa să le creeze pentru parada de modă de sfârșit de an de la St. Martin.

Patronul ei o ironiza în legătură cu celebritatea care o înconjura, dar un alt rezultat nedorit al faimei a fost atenția pe care i-o acorda acum soțul uneia dintre cele mai importante cliente.

Inițial, când domnul Russell venise în salonul modernului apartament unde locuia cu soția, Rose măsura cu atenție locul unde urmau să fie amplasate două fotolii *bergère* și nu se gândea la nimic altceva. Dar când acesta venise lângă ea, presând-o din spate ca și cum ar fi vrut să treacă de ea în spațiul strâmt dintre scaune și fereastră, îi pusese mâna pe umăr pentru a-i bloca mișcarea. Cu mâna liberă îi mângâiase părul și apoi gâtul, făcând comentarii în legătură cu părul ei mătăsos și cu moliciunea pielii.

La început, Rose fusese prea șocată să spună sau să facă ceva, înțelegând cu greu ce se întâmpla. Soțul clientei lor se apropia de vârsta de cincizeci de ani – era aproape de neconceput că ar fi putut să se preteze la așa ceva.

Spre ușurarea ei, telefonul sunase și putuse să scape din strânsoare.

Nu spusese nimănui despre cele întâmplate, dar cumva ajunsese să-i povestească lui Josh, când dăduse peste el într-un local de pe King's Road, unde Janey le convinsese, pe ea și pe Ella, să meargă să bea ceva.

Josh râsese și-i spusese că avea nevoie de un ac de pălărie lung și ascuțit. Apoi, data următoare când se întâlniseră, el îi înmânase o cutie lungă și subțire în care descoperise un ac de pălărie cu un aspect fioros, ornat cu o perlă frumoasă și cu capăt din diamant.

– L-am văzut într-un magazin de vechituri, îi spusese el, râzând. Și acum, că am făcut rost de el, folosește-l cu spor când bătrânelul ăla de Russell mai încearcă să se dea la tine.

Josh o putea face mereu să râdă, indiferent cât de deprimată se simțea.

Și se simțea deprimată, admise Rose. John și Amber nu erau singurele probleme care-o frământau. Voia tot mai mult să renunțe la stilul tradițional de decorațiuni interioare pe care-l practicase, tipul de decorațiuni furnizate de magazinul mătușii sale din Walton Street, și să se concentreze, în schimb, pe nișa de creativitate pe care o întrezărea cu atâta claritate în domeniul comercial. Cândva, Amber ar fi fost prima persoană cu care ar fi dorit să discute despre această reconversie, pentru că Rose considera că mătușa ei o înțelegea și știa ce simte, iar sfaturile pe care i le-ar fi dat ar fi avut în vedere, în primul rând, interesele lui Rose. Dar, acum, Rose nu mai dorea să-i împărtășească lui Amber visurile. Era un sentiment oribil să știi că persoana pe care ai iubit-o și în care ai avut încredere cel mai mult te-a trădat. Amber fusese ca o mamă pentru ea, dar Rose se simțea trădată, înșelată și foarte singură.

Capitolul 21

– Ei bine, sunt încântată să vă văd pe amândoi atât de fericiți, dar recunosc că sunt dezamăgită de lipsa ta de încredere în mine, Alessandro.

Luau ceaiul de după-amiază la Savoy, alegere strategică făcută de Emerald pentru întâlnire. Întârziaseră, ea și Alessandro, suficient de mult pentru ca mama lui să ajungă prima și să trebuiască

să-i aștepte – un mic accident cu un toc al pantofilor lui Emerald, care se rupsese și fuseseră nevoiți să revină acasă.

Prințesa era formidabilă, după cum se așteptase Emerald, ba mai mult decât atât. Înaltă și elegantă, având căutătura lui Bloody Mary[1], stătea înțepenită în scaunul ei, îndreptând un zâmbet prefăcut către cei doi, scrutându-i cu ochi reci, cel puțin când poposeau asupra lui Emerald.

Nu că Emerald ar fi fost cumva tulburată la gândul că mama lui Alessandro n-o plăcea. Urma ca, de acum înainte, doar o singură femeie să-i controleze viața lui Alessandro, și acea femeie trebuia să fie Emerald.

– Alessandro a vrut să nu fie egoist să vă spună, mamă-soacră, despre fericirea noastră în vreme ce dumneavoastră trebuia să stați la căpătâiul verișoarei, nu-i așa, Alessandro? răspunse Emerald cu drăgălășenie în locul soțului ei, primind, în schimb, o privire de gheață din partea mamei acestuia.

– Alessandro știe că, pentru mine, fericirea lui este pe primul loc. La urma urmei, ce mamă nu ar dori să împărtășească fericirea copilului ei?

Emerald știu că, în spatele vorbelor se ascundea o provocare, un mesaj ascuns pentru însuși Alessandro. Mama lui își întoarse privirea de la Emerald către fiul ei, încercând să-i blocheze privirea pe care Emerald i-o arunca lui Alessandro și, ajungând astfel efectiv între cei doi, îl întrebă:

– Cu siguranță, nu-ți consideri mama atât de inumană, nu-i așa, Alessandro?

Lui Emerald îi era clar ce încerca soacra ei să facă, dar nu-i va reuși. În vreme ce Alessandro încă încerca să-și formuleze răspunsul, ea făcu un pas înainte – la propriu și la figurat –, ridicându-se de pe scaun pentru a se apropia de soțul ei, căruia îi puse o mână pe umăr.

Emerald răspunse pentru el:

– Desigur, nu crede așa ceva. El crede că sunteți cea mai minunată mamă de pe lume. Vă mărturisesc că deja mă simt puțin geloasă, și sper că fiul meu mă va iubi așa cum Alessandro vă iubește pe dumneavoastră. Voi face, desigur, tot posibilul pentru a fi sigură de lucrul acesta.

[1] Maria I (1516–1558), cunoscută și sub numele de Maria cea Sângeroasă, fiică a regelui Henric al VIII-lea (n.tr.)

Acum, privirea aceea înghețată o măsura din cap până-n picioare și fruntea netedă se încreți de mirare. Emerald zâmbi, bucurându-se de triumful ei.

– Nu dorim să vă răpim din timp, mamă-soacră. Știu cât de dificil trebuie să fie pentru dumneavoastră să plecați de la căpătâiul verișoarei căreia îi este atât de rău.

– Ești o fată atentă, Emerald. Îmi pot imagina deja cum vor sta lucrurile între noi.

Într-adevăr, își imagina, bănui Emerald. Cu atât mai bine, pentru că nu se va lăsa intimidată.

– Acum, eu și Alessandro avem de discutat câteva probleme de stat care, cu siguranță, te-ar plictisi. Rămâi aici să-ți termini ceaiul, iar eu îl voi trimite pe Alessandro înapoi după ce vom termina de discutat.

Emerald nu putu decât să se bucure de tonul brusc încrezător din vocea mamei-soacre. Oricum, era mai mult decât pregătită să o înfrunte, zâmbind dulce la fiecare săgeată otrăvită.

– O, nu, mamă-soacră, vă rog să nu spuneți asta. Se înclină și-și puse mâinile în ale lui Alessandro, uitându-se la el cu adorație. Vedeți, abia suportăm să stăm departe unul de celălalt câteva clipe, nu-i așa, Alessandro, dragule? Știu că n-am habar despre problemele de stat, dar îmi doresc să învăț. Vreau să fiu cea mai bună soție pe care ar putea-o avea Alessandro, în așa fel încât să fiți amândoi mândri de mine. Știu că veți înțelege ce vreau să spun, mamă-soacră. La urma urmei, trebuie să fi simțit la fel când v-ați căsătorit cu tatăl lui Alessandro. Alessandro, dragule, spune-i mamei tale cât este de important pentru mine ca noi doi să facem totul împreună. Pe de altă parte, nici nu prea putem sta mult, deoarece suntem invitați la cină în această seară.

Mănușa fusese aruncată de-a binelea și cu zgomot, iar Emerald se simțea încântată de rezultate după ce, zece minute mai târziu, ea și Alessandro părăsiră hotelul Savoy.

Cam atât cu dragostea maternă. Când e vorba să alegi arma, sexul va învinge mereu, decise fericită Emerald.

Capitolul 22

– Desigur, sunt încântată să aud că ai găsit o casă care să-ți placă, dragă Emerald. Pe chipul prințesei se așternu o expresie îndurerată.

În ceea ce mă privește, aș fi ales casa aceea impunătoare pe care am văzut-o. Aceea, cred eu, era cea mai potrivită să devină reședință regală, având în vedere că ar avea loc tot personalul dragului meu Alessandro, dar poate că a fost prea mult să mă aștept ca o tânără femeie proaspăt măritată să se poată gândi la asemenea lucruri, în special la unul atât de important. Spune-mi, draga mea, te simți mai bine acum? Acele dureri de cap de care suferi trebuie că sunt o adevărată povară pentru tine. Am fost blagoslovită cu o constituție puternică, la fel și Alessandro. Sănătatea șubredă poate fi o chestiune atât de deprimantă, mai ales pentru cei care ar trebui să se achite de multe îndatoriri publice, dar, după cum știi, dacă e cazul, voi fi mereu pe-aproape să te sprijin, dacă nu poți face față cerințelor.

Emerald zâmbi pe parcursul monologului răzbunător al mamei-soacre, în ciuda faptului că își simțea fața încordată, gata să plesnească.

– Aș fi vrut să accept sfatul dumneavoastră în legătură cu casa, mamă-soacră, dar câtă vreme domnul Melrose este cel care se ocupă cu eșalonarea plăților pentru cumpărare, am fost obligată să mă las în grija lui.

Așa, poate-i stă bătrânei vrăjitoare în gât! Emerald fusese înfuriată când Alessandro îi spusese neliniștit că mama lui nu credea că ministrul de finanțe din Lauranto va autoriza cheltuirea banilor pe o casă londoneză pentru proaspăt căsătoritul prinț, de vreme ce el nu prea stătea prin Londra. Emerald era convinsă că vor petrece mult timp acolo, dar încă nu-i spusese lui Alessandro despre planurile ei. În schimb, ea răsturnase rapid situația în avantajul ei, insistând că nu vrea să fie o povară pentru micile economii ale țărișoarei dragului de Alessandro și că-i va cere simpaticului domn Melrose să scoată banii din moștenirea pe care i-o lăsase tatăl ei.

– Bine, draga mea, sunt convinsă că acea casă este potrivită în felul ei, și, cum nu avem o ambasadă aici, în Londra, am scăpat de grija de a organiza recepții oficiale și dineuri. Acasă lucrurile stau, firește, altfel. Acolo vin capetele altor familii regale, dar nu trebuie să te îngrijorezi: voi continua să procedez la fel, în vreme ce tu te poți distra cât vrei.

Zâmbetul lui Emerald se lăți.

– O, nu, mamă-soacră, nu vrem să vă supunem unui asemenea efort. Alessandro spunea nu de mult cât își dorește să vă dea ocazia să vă retrageți din funcțiile oficiale ca să puteți petrece mai mult

timp cu prietenii dumneavoastră și cât de mult îl preocupă faptul că, la vârsta pe care o aveți, nu este deloc înțelept să vă asumați atâtea responsabilități. Pe viitor mă voi îngriji personal de toate acestea. Acum, zâmbetul lui Emerald era sincer.

Pe de altă parte, mama lui Alessandro nu voia să renunțe. În schimb, îi adresă lui Emerald un zâmbet indulgent.

– Bine, vom vedea. Mi-e teamă că a fi consoarta unui prinț nu este mereu atât de simplu pe cât pare... Acum, motivul pentru care v-am rugat pe amândoi să veniți să bem ceaiul în apartamentul meu – a fost atât de amabil din partea ta să-mi sugerezi să vin la voi, Emerald, dar pe măsură ce îmbătrânește, omul preferă să-și țină servitorii pe-aproape – este legat de o favoare pe care vreau să v-o cer.

Emerald zâmbi, de data aceasta blând, dar o privi cu atenție. Este adevărat că ea și Alessandro erau căsătoriți doar de o lună, dar fusese suficient pentru a înțelege că mama ei soacră nu va ceda cu ușurință controlul asupra vieții fiului ei.

– Alessandro, știi că este momentul când ministrul de finanțe ne prezintă bugetul, înainte să meargă cu el în fața Consiliului. În mod normal, tu fiind proaspăt căsătorit și atât de ocupat aici, în Londra, să cauți casa pe care și-o dorește Emerald, eu aș fi cea care ar trebui să se întoarcă la Lauranto pentru a se ocupa de formalitatea asta, în calitatea mea oficială de regent în cazul absenței tale, dar pentru că verișoara mea este într-o stare atât de proastă, mi-e teamă că n-o pot părăsi, așadar...

Bătrâna vrăjitoare voia să-i forțeze să părăsească Londra și să meargă în îngrozitor de nesemnificativa ei țărișoară – pentru că va găsi, Emerald era convinsă, o scuză să vină după ei. Dar *nu* vor părăsi Londra.

Cu o expresie simulată de durere și de supărare, Emerald se întoarse către Alessandro și exclamă:

– O, dragule, mă simt atât de vinovată, iubitule, dar, pur și simplu, nu putem merge. Se întoarse iar către mama lui Alessandro. Mamă-soacră, îmi displace să vă dezamăgim, dar ne este imposibil să părăsim Londra în acest moment. Am atâtea probleme pe care trebuie să le rezolv la fața locului, cum ar fi aceea a cumpărării noii case și multe altele, unde mai pui că trebuie să merg la Paris să-mi înnoiesc garderoba, iar mami urmează să vină la Londra și ar vrea să mă vadă și să ne viziteze noua casă.

– Emerald, dragă, te înțeleg. Vocea prințesei era alunecoasă. Nu trebuie să te îngrijorezi. Vezi tu, nu e nevoie absolut deloc să mergeți amândoi. Alessandro se poate duce singur, nu-i așa, dragul meu? La urma urmei, unul dintre noi trebuie să fie acolo. Știi că aș merge, dar pur și simplu nu pot suporta gândul că biata mea verișoară ar putea să moară fără ca eu să fiu lângă ea. Ilustra văduvă scoase o batistă cu bordură de dantelă și-și șterse ochii plânși.

Alessandro îngenunche în fața ei și îi luă mâna, implorând-o:

– Mamă, te rog, nu te frământa. Sigur că voi merge.

La dracu', la dracu', la dracu'! Emerald era furioasă, dar reuși să-și ascundă adevăratele sentimente, pe când pledă cu ardoare:

– Alessandro, știi că nu pot suporta gândul să stăm departe unul de celălalt.

Dar, pentru prima dată, magia din spatele lingușelilor și a promisiunii deliciilor nu funcționă. De fapt, Alessandro părea că nici nu o aude, concentrat la mama lui, care-i spunea:

– Cu greu mă pot gândi ce ar fi spus tatăl tău dacă ar fi considerat că mi-am neglijat datoriile.

– *Papa* nu ar fi gândit niciodată asta despre tine, mamă, niciodată, o asigură grăbit Alessandro.

– Ești un fiu atât de bun, Alessandro. Într-adevăr, sunt binecuvântată să am un fiu atât de bun și o noră atât de înțelegătoare. Mi-e teamă că va trebui să pleci mâine. Ar fi fost bine să vă fi spus mai din timp, dar speram să nu fiu forțată s-o fac.

Mincinoasa, mincinoasa, mincinoasa! voia să strige Emerald. Fusese manipulată, înșelată, și apoi, ca o proastă, căzuse în capcană, atrasă de momeala pusă cu multă grijă de mama-soacră. Emerald era furioasă pe ea însăși, dar nu mai avea ce face.

Cel puțin mama-soacră va rămâne în Londra, în loc să meargă în Lauranto cu Alessandro, așa cum Emerald era sigură că ar fi vrut, cotarla bătrână. Tot ce trebuia să facă acum era să se asigure că lui Alessandro îi va fi atât de dor de ea, încât atunci când va reveni, să-i poată exploata devotamentul în fața mamei lui, iar Emerald știa *exact* cum să procedeze.

– Rose, s-a întâmplat ceva? N-ai mai trecut de mult pe-acasă să ne vezi!

– Toate-s bune, mătușă Amber. Doar că am fost foarte ocupată.

Stătea în sufrageria casei din Chelsea, bând ceaiul pe care Amber insistase să i-l facă, deși Rose ar fi preferat să se refugieze în dormitorul ei, decât să stea la taclale cu mătușa ei.

Amber era neliniștită. I se părea un lucru egoist din partea ei să tânjească după intimitatea pe care o împărtășise mereu în trecut cu Rose. Își dorea să-și țină nepoata în brațe și să-i simtă parfumul familiar, să refacă legătura specială care le lega și care însemnase atât de mult pentru ea. Crezuse dintotdeauna că, în Rose, găsise copilul sufletesc pe care nu-l descoperise în Emerald.

Dar Amber simțea că se schimbase ceva. Își dorea cu disperare s-o roage pe Rose să i se confeseze, dar, în același timp, era hotărâtă să nu fie indiscretă. Îi venea greu totuși, văzând-o pe Rose palidă și, cu siguranță, slăbită, dar iubita ei nepoată era o tânără femeie acum și trebuie că avea acele speranțe și visuri personale pe care toate tinerele le au. Aceste probleme nu pot fi discutate cu ușurință cu cei mai în vârstă, chiar dacă erau foarte apropiați, după cum Amber știa prea bine din propria ei tinerețe.

De ce oare, se întrebă Amber cu amărăciune, făcuse natura ca tinerii să accepte atât de greu că oamenii care trăiseră înaintea lor trecuseră prin ce treceau și ei? Într-o lume mai bună ar fi posibil să-i transmiți unui tânăr ca moștenire roadele durerii prin care ai trecut tu însuți, pentru a nu o mai suporta și el, în loc ca fiecare generație să fie nevoită, la rândul ei, să sufere.

– Se pare că nu ne mai găsim timp pentru noi două.

Amber și-ar fi dorit să nu fi spus nimic, observând că Rose se îndepărtează vizibil, pe când îi răspundea:

– Am mult de lucru la magazin, la fel și dumneata. Emerald de-abia s-a căsătorit, vrea să-și cumpere o casă nouă și are nevoie s-o ajuți.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Emerald, își spuse Amber, era ajutorul ei, și se gândi că Rose însăși ar trebui să știe acest lucru, de asemenea.

Rose nu putea să-și privească mătușa în ochi. Își dorea cu disperare ca Amber să nu fie acolo. Se simțea atât de stânjenită de ea – stânjenită și supărată –, în pericol, parcă, să explodeze din cauza tuturor acuzațiilor pe care ar fi vrut să i le aducă. Cu toate acestea, ce sens ar fi avut să spună ceva? Mătușa ei ar fi susținut că totul este o neînțelegere – trebuia să spună asta –, iar Rose ar fi știut că, până la urmă, ar fi ajuns să se simtă mai rău ca niciodată. O parte din ea tânjea după zilele copilăriei, când se putea duce la Amber știind că mătușa

ei ar fi făcut orice pentru a-i risipi durerea cu căldura îmbrățișării și cu un sărut pe creștetul capului. Își dorea să se întoarcă în acele zile, înainte să fi aflat cruntul adevăr care o bântuia.

– Dan, ce s-a întâmplat? întrebă Janey neliniștită, în timp ce încerca pentru a treia oară să-l ia în brațe, și el tot pentru a treia oară, să se smulgă din îmbrățișare, scuturându-și umerii și îndepărtând-o.

– Pur și simplu, nu am stare. Vocea îi suna vlăguită și spartă. Nu este vina ta, o asigură, e a mea, pentru că sunt prost ca noaptea. O, Doamne, Janey, îmi vine să mă dau cu capul de pereți, să știi. Nu spun că ar rezolva ceva, mai ales că se prea poate să mă dea alții dacă... Se întrerupse și se întoarse cu spatele la ea din nou, privind posac pe fereastra murdară a ponositului său apartament.

– Te amenință cineva, spuse Janey tresărind alarmată.

– O, la dracu', nu voiam să-ți spun. Ultimul lucru pe care-l vreau este să te împovărez cu problemele mele.

– Nu fi prostuț, problemele tale sunt și ale mele, îi zise Janey iubitoare.

Era atât de mândră de el și de talentul său actoricesc. Toți din gașcă erau de acord că trebuie să meargă mai departe, dar Dan nu era prea încrezător. Mama lui murise când el era foarte tânăr, iar tatăl lui se recăsătorise. Încercase să se apropie de mama lui vitregă, dar ea nu avea prea mult timp pentru el, mai ales după ce născuse propriii copii.

– Nu ar fi atât de rău dacă nu i-aș fi dat lui tata alea douăzeci de lire sterline pe care le pusesem deoparte. Nu am putut să n-o fac, este atât de neajutorat. E tatăl meu, la urma urmei.

Janey își șterse lacrimile. Dan detesta s-o vadă plângând, dar el era atât de bun și de nobil, încât ea pur și simplu nu se putea abține.

– Nu aveam nici o idee că tipul care a stat aici înaintea mea a șters-o fără să lase banii de chirie, dar proprietarul nu m-a crezut și mă amenință că-și trimite mardeiașii, dacă nu plătesc.

– Te pot împrumuta eu.

– Nu. Nu accept ca iubita mea să mă împrumute cu bani. Nu e cinstit.

– O, Dan. Știu că așa ți-e felul, dar trebuie să mă lași să te ajut, dragul meu, te rog. Nu suport să te văd așa. Când ai pus ultima dată ceva în gură?

– Să mănânc? Este ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Nu pentru că mi-aș putea cumpăra ceva de mâncare, chiar dacă aș vrea. Nici

nu am mai primit reclama pe care mi-a promis-o nenorocitul ăla de agent.

– Dar vei găsi, cu siguranță, ceva mai bun. Ești așa de talentat.

– Talentat, dar șomer și falit, și gata să fiu caftit de mardeiași pentru datoriile altuia. O, Dumnezeule, Janey, nu știu de ce îți pierzi vremea cu mine. Ți-ar fi mai bine fără mine. Lumea asta blestemată ar fi mai bună fără mine.

Janey a fost tulburată de vocea lui plină de suferință. Dorea cu disperare să-l ajute.

– Nu, Dan, nu trebuie să spui așa ceva. Îți voi împrumuta cu banii.

Dan râse scurt și crispat.

– Este inutil, pentru că nu-ți pot da banii înapoi.

– Atunci ți-i dăruiesc, îi spuse ea autoritară, și te avertizez, Dan, nu accept nici un refuz.

Își deschise geanta și scoase 25 de lire din portofel – o adevărată avere, pe care se întâmpla să o aibă cu ea, doar pentru că Amber îi dăduse bani să și-i pună în cont.

– Uite, îi spuse ea, și nu vreau să mai aud o vorbă despre asta, niciodată. De fapt, cred că ar trebui să uităm totul.

– Să-ți uit bunătatea? Vocea lui Dan era profundă și emoționată. O, Doamne, ești deosebită, Janey! Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Când se întinse spre ea, Janey îl îmbrățișă, în vreme ce el o săruta pe gât și în spatele urechii, acolo unde, știa el, o făcea să tremure de plăcere. Ea se lipi de el cu sufletul plin de fericire.

– Ești așa de bună cu mine și atât de potrivită pentru mine, îi spuse Dan cu vocea sufocată, pentru că-i desfăcuse bluza și-i mângâia sânii, eliberați din strânsoarea sutienului.

Răceala umedă a aerului din apartamentul de la subsol îi făcu pielea de găină și-i întări sfârcurile.

– Strașnice țâțe, o complimentă Dan, privindu-i sânii cu admirație. De fapt, ar fi buni pentru revista *Tit-Bits*.

Janey se prefăcu șocată când îl auzi rostind numele celebrei gazete, faimoasă pentru glumele și desenele cu fete aproape dezbrăcate, dar Dan nu observă. Era prea ocupat să se joace cu sânii ei, făcând-o pe Janey să uite de pretinsa dezaprobare atunci când el îi supse un sfârc, producându-i un fior de plăcere.

Dan era un iubit nerăbdător, modul în care făceau sex era excitant, fierbinte și foarte rapid, finalizându-se de multe ori înainte ca ei să se fi dezbrăcat cu totul.

După aceea, când Dan îi zicea cât de bine fusese, lui Janey nu-i mai venea să spună că pentru ea fusese prea rapid, ca nu cumva să creadă că este una dintre prostuțele alea frigide, care nu prea înțeleg cum stă treaba cu sexul. Toți băieții din gașca lui Janey spuneau că cele mai rele fete erau acelea care făceau sex ca virginele și erau, în mod evident, frigide.

Acum, când Dan trăgea de fusta ei și-și strecurase mâinile în chiloții ei, Janey ar fi vrut să-i sugereze să se dezbrace și să se așeze în pat în loc s-o împingă cu spatele în zid.

– O, fato... șopti aproape cântând Dan, ceea ce însemna, știa Janey, că nu va mai dura mult până când o va ridica în brațe și se va împinge în ea de câteva ori înainte de a ajunge la extaz, pentru că mereu spunea așa: „O, fato..." înainte de final.

– De ce nu facem asta în pat? îi sugeră Janey, cu respirația ușor întretăiată.

– E mai bine stând în picioare, îi spuse Dan, adăugând încetișor: Așa, asta e pisicuța mea, udă și pregătită pentru mine. Vrei să te iau mai întâi cu degetul, ca premiu pentru că ai fost atât de bună cu mine?

Janey încuviință, închizând ochii, extrem de concentrată asupra senzației pe care i-o stârneau degetele lui Dan, care pătrunseseră în ea. Dacă se concentra suficient de mult, atunci, cu siguranță, putea atinge acel punct culminant, cu condiția ca Dan să fie suficient de răbdător și nu atât de...

Ea bolborosi ceva în semn de protest când Dan se opri din mângâieri, spunându-i:

– Asta e, sunt convins că ți-a plăcut, nu-i așa?

Apoi o pătrunse.

Janey era atât de dezamăgită, încât aproape izbucni în plâns. Îl putea auzi pe Dan respirând din greu și gemând pe măsură ce o pătrundea tot mai mult și cu mai multă forță, dar ar fi preferat să continue ce făcea înainte și i-ar fi plăcut mai mult, recunoscu ea, dacă s-ar fi simțit suficient de curajoasă să-i spună unde ar fi fost mai bine dacă o mângâia.

Simțindu-se vinovată pentru că nu-i era suficient de recunoscătoare, Janey mimă un geamăt de apreciere când Dan termină.

Se curăță în baia soioasă și rece pe care Dan o împărțea cu chiriașii din celelalte apartamente. Batista ei trebuia aruncată acum, deoarece Janey nu se putuse hotărî să folosească prosopul cenușiu pe care i-l oferise Dan. În ciuda eforturilor, se simțea lipicioasă și nelalocul ei.

– Ieșim diseară? îl întrebă ea. S-a deschis o nouă cafenea, știai?

– Mi-ar plăcea, dar nu pot. I-am promis unei prietene a soră-mii că repetăm un rol. Desigur, aș prefera să fiu cu tine, dar i-am promis că ne vedem și nu mi-ar plăcea s-o las de izbeliște.

– Nu, firește, nici nu trebuie; nu ți-aș putea cere așa ceva.

Surâsul aprobator pe care i-l aruncă Dan era, la urma urmei, tot ce-și dorea.

– E un text drăguț, Ella, acum că l-ai șlefuit cum trebuie.

Editorul secției de turism îi vorbea de sus, dar Ellei nu-i păsa. Și chiar dacă-i păsa, nu avea să lase să i se citească dezamăgirea legată de felul în care trebuise să reducă din dimensiunea îndelung meșteșugitului articol despre Veneția, pentru a se potrivi cerințelor editorului. Acesta voia un text „mai strălucitor, dragă, cititorii revistei *Vogue* adoră strălucirea, este esențială pentru ei".

– Va fi publicat în ediția de luna viitoare și-l vom ilustra cu câteva fotografii făcute de Oliver Charters la balul mascat organizat de contele de Livron.

După ce ieși din biroul editorului, Ella se întoarse în spațiul compartimentat pe care îl împărțea cu mai multe asistente editoriale. Faptul că reportajul ei de călătorie vedea lumina tiparului cu numele ei sub titlul articolului era un pas uriaș înainte și nu voia să se consume la gândul că editorul îi tăiase cele două paragrafe care descriau cu însuflețire câtă muncă trebuia depusă pentru construirea gondolelor venețiene, respectiv ce viața simplă duc constructorii de gondole, meșteșug transmis din tată-n fiu, în opoziție cu viața pasagerilor lor simandicoși, pe care-i plimbau de la strălucirea unei sărbători la alta.

Inima Ellei bătea cu putere, dar se obișnuise cu starea asta. Era unul dintre efectele secundare ale pilulelor prescrise de dietetician, la fel ca predispoziția către pălăvrăgeală și ca sentimentul de energie inepuizabilă, care o impulsiona tot timpul, alături de lipsa poftei de mâncare.

Ceea ce-i aduse aminte, ajungând la biroului ei, să-și ia din geantă flaconul cu pilule, să-l pună pe birou și apoi să ia ibricul pentru a-și face o ceașcă de ceai.

Oliver ezită în fața biroului asistentelor editoriale. Tocmai se despărțise de editoarea secției de modă, care-l lăudase pentru fotografiile făcute la Veneția, ceea ce-l făcu să reflecteze, fără chef, la rolul jucat de Ella în acea ședință fotografică.

Se simțea vinovat față de ea și, într-un mod inexplicabil, se simțea aproape responsabil față de ea. Era atât de naivă când venea vorba despre bărbați, și nu ar fi avut nici un drept s-o sărute așa cum o făcuse.

Deschise ușa biroului. Primul lucru pe care-l văzu a fost flaconul trădător cu pilule pentru slăbit, o pilulă fiind deja pregătită pe biroul Ellei. Oliver știu imediat ce sunt. Toate modelele luau așa ceva. Și deveneau dependente de ele.

Din câțiva pași luă sticluța și se întoarse spre Ella, care se crispase de indignare, prinsă în colț, cu ibricul în mână, în timp ce el agita flaconul cu pilule către ea, spunându-i, cu o supărare furioasă:

– Nu-mi spune că ești atât de proastă să iei d-astea?

– Nu e treaba ta ce fac eu, îi replică Ella. În timp ce el ținea încă în mână prețiosul flacon, ea își dori cu disperare să-l pună înapoi pe birou pentru a le recupera.

– Știi ce sunt astea și ce efecte au, în afară de faptul că le taie foamea tuturor idioatelor? o provocă Oliver. Sunt amfetamine, spuse el fără să-i aștepte răspunsul. *Speed*, așa li se spune, pentru că asta și fac, bagă viteză-n tine. Nu mănânci, nu dormi, vorbești de nu mai știi de tine, bagă viteză în inima și în viața ta atât de mult, încât abia începi să trăiești, că și mori de tânăr – de atac de cord.

– Faci atâta caz, se apără Ella, nedorind să admită cât de mult o șocase izbucnirea lui, cu atât mai mult cu cât recunoscuse fără greș simptomele descrise de el.

– Nu, nu fac. Și ai fi norocoasă să mori de un atac de cord. Porcăria asta îi înnebunește pe unii, îi face paranoici. Credeam că ai ceva în cap, îi spuse el dezgustat și aruncă flaconul în coșul de gunoi.

Imediat, Ella străbătu grăbită camera pentru a-și recupera prețioasele pilule, dar, dându-și seama ce vrea să facă, Oliver ajunse primul acolo, se puse în fața coșului de gunoi, și apoi, împiedicând-o s-o recupereze, expresia lui se schimbă de la nerăbdare la furie.

Până să-l poată Ella opri, el îi ridică bluza, expunându-i mândria și bucuria, cutia toracică în care toate coastele puteau fi văzute

cu claritate. Din nefericire, sânii îi erau încă prea mari, dar era sigură că îi putea micșora dacă își urma dieta.

Furioasă pe Oliver, încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar el o împinse în fața oglinzii de pe hol, ținând-o astfel încât să-și vadă în oglindă abdomenul gol.

– Ai văzut ce-ți faci cu mâna ta? o întrebă el cu o furie sălbatică.

Văzuse, desigur, și era mândră de ce realizase.

– Arăți ca un schelet, ca unul care tocmai a venit de la Belsen.

Era îngrozitor ce-i spunea – s-o compare cu bieții oameni care suportaseră atrocitățile din lagărul german al morții, dar Ella nu-l lăsă să scape așa ușor.

Smucindu-se furioasă, îi replică:

– Bine măcar că nu arăt ca un elefant, iar dacă tu și Laura veți mai căuta pe cineva de care să faceți haz și să-i râdeți pe la spate, nu voi mai fi eu aceea, nu-i așa?

Tremura literalmente de furie, fața îi era roșie, iar ochii îi străluceau de emoție.

Oliver îi dădu drumul și o privi cu neîncredere.

– De-asta ai făcut-o, pentru că o tipă neroadă a făcut o remarcă răutăcioasă în legătură cu tine?

– Iar tu ai fost de acord cu ea.

Ella își depășise furia și se temea acum că-i dezvăluise prea multe despre ea însăși.

– Ce?!

– Ai fost de acord cu ea când a spus că nu sunt capabilă să țin o cură de slăbire. Ați râs împreună.

Oliver clătină din cap.

– Nu cred asta. Nu-mi pasă ce crezi tu că ai auzit, însă ce pot să-ți spun este că n-aș fi fost niciodată, dar niciodată de părere că trebuie să slăbești. Vrei să știi de ce spun asta? Și pentru că Ella nu-i răspundea, continuă pe un ton mușcător: Știu, pentru că se întâmplă să cred că ai – aveai – cel mai minunat, mai sexy, mai excitant, și mai al dracului de râvnit corp din întreaga echipă *Vogue*. Un corp adevărat de femeie, cu curbe, cu moliciunea cărnii și cu sâni fabuloși, genul de trup feminin care face ca un bărbat să vrea să cadă în genunchi și să-i mulțumească lui Dumnezeu că l-a creat. Și acum, uită-te ce-ai făcut din el!

Prea supărat să aștepte răspunsul Ellei, Oliver ieși cu pași mari din cameră, trântind ușa în urma lui și lăsând-o pe Ella să tremure și de ușurare, dar și de spaimă.

*

La o jumătate de oră după ce Oliver părăsise biroul, Ella încă privea în gol, parcă fără să-i vină să creadă, cu ceaiul care i se răcise și cu pastilele de slăbit, bănuia, în buzunarul lui Oliver.

Ei bine, nu conta. Putea face rost de altele. Și o va face, pentru că nu crezuse un cuvânt din ce îi spusese, nici măcar unul.

Oliver se uita mohorât la halba de bere din fața lui. Încă nu putea să creadă că Ella fusese atât de proastă să ia pastilele alea și să-și ruineze acel trup al dracului de aproape de perfecțiune, toate din cauza răutăților unui model. Desigur, putea, eventual, să scape de câteva kilograme, două-trei, cel mult, dar să slăbească în halul acela... Dincolo de furie, Oliver se simțea din răspunzător față de ea.

Ale dracului femei, mai ales astea naive ca Ella. Cu cât mai repede își va găsi un filfizon snob cu care să se căsătorească și să-i toarne câțiva copii, cu atât va fi mai bine, decise Oliver supărat.

Capitolul 23

– Emerald, draga mea, arăți atât de sexy și de supărată! Hai, vino și așază-te și lasă-mă să comand niște ceai pentru tine.

Scuturând din cap supărată, în semn de refuz, Emerald făcu un pas către mama ei soacră și-i aruncă scrisoarea pe care o scosese din geantă, afirmând cu furie:

– Am primit dimineață această scrisoare de la Alessandro în care-mi spunea că urmează să stea în Lauranto încă cel puțin o lună. Vreau să știu despre ce este vorba.

Prințesa înlătură scrisoare cu un gest care îi arăta clar lui Emerald că îi cunoștea prea bine conținutul. Pentru că, nu încape îndoială, ea era autoarea acestuia, spumega Emerald.

– Ei bine, draga mea, m-am gândit că o tânără ca tine își va da seama că Alessandro are îndatoririle lui...

– Cea mai importantă îndatorire a lui Alessandro este față de mine, soția lui, o întrerupse Emerald tăios.

– Asta o fi valabil pentru un om obișnuit, dar Alessandro nu este un om obișnuit, ci este prinț, iar datoria lui principală este, prin urmare, față de tron și față de poporul său.

– Foarte bine. Dacă Alessandro nu se întoarce la Londra, lângă mine, mă voi duce eu la el.

Mama lui Alessandro îi aruncă o privire rece și studiată.

– A, da, căsătoria ta cu fiul meu. Făcută în așa mare grabă și secret. Nu era ce mă așteptam de la fiul meu. Dar, desigur, nu Alessandro este cel care a pus la cale căsătoria asta, nu-i așa?

Înainte ca Emerald să poată răspunde, ea continuă:

– Există o tradiție a căsătoriilor grăbite în familia ta, după cum am descoperit recent când am făcut investigații în privința asta. Mama ta, de pildă...

– Ce vreți să spuneți prin faptul că ați făcut investigații în privința familiei mele? îi tăie vorba Emerald.

– Ei bine, când fiul cuiva – moștenitorul unui principat și conducătorul lui – sfârșește prin a se căsători cu o tânără despre care familia lui nu are habar și ținând cont de modul dubios în care s-a petrecut căsătoria fiului meu, în mod natural că-ți dorești să afli toate informațiile în legătură cu o asemenea femeie și cu familia ei.

– Istoria familiei mele este foarte bine cunoscută. Titlul meu dovedește poziția tatălui meu. Emerald o privi dușmănos.

– Te referi, bănuiesc, la titlul de Lady Emerald Devenish?

– Da, desigur, spuse Emerald nerăbdătoare.

Mama-soacră trăgea, în mod evident, de timp, însă tot ce-și dorea ea era să-l reîntâlnească pe Alessandro.

– Ești foarte mândră de rudenia cu răposatul duce, așa mi s-a spus, Emerald.

– Cu tati, desigur. Era tatăl meu.

– A, îmi pare foarte rău, draga mea. Dacă ar fi adevărat. Din nefericire, mi-e teamă că nu e. Vezi tu, *tatăl* tău nu a fost duce, era francez de origine, un artist, un pictor care a murit luptând în Războiul Civil spaniol.

Pentru prima dată în viața ei, Emerald își pierduse cuvintele. Ce spunea mama ei soacră era ridicol.

– Nu, negă ea vehement, este imposibil.

– O, dar draga mea, mi-e teamă că nu e doar posibil, ci și real. Vei vedea probele tu însăți. Am aici toate documentele necesare.

Scoase un plic de mari dimensiuni, plin cu hârtii, la care Emerald privi de parcă erau vii, atât de șocată era.

– Trebuie să spun că atunci când am început ancheta legată de biografia ta, nu am îndrăznit să cred că voi strânge o recoltă atât

de bogată. Ca să fiu sinceră, căutam dovezi ale imoralității tale, nu ale mamei tale. Să păstrezi atâția ani un asemenea secret îngrozitor, nu, Emerald? Nu unul, ci doi copii născuți dintr-o legătură cu un nimeni, un artist scăpătat, care se întreținea seducând bogătane bătrâne și nebune și se amuza seducând tinere și mai nebune, iar mama ta a fost una dintre ele. Nu e de mirare că s-a căsătorit cu ducele în așa mare grabă. Ar fi fost ruinată dacă n-o făcea. O nepoată prăpădită și prostuță a unui proprietar de filatură care nu a înțeles regulile societății în care încerca să intre. Putea, cel mult, dacă nu ar fi fost protejată de numele răposatului duce, să devină amanta unui bogătaș.

– Minți! Nimic din ce spui nu e adevărat.

Dar de ce-i bătea inima atât de rapid? Spusele mamei lui Alessandro nu puteau fi adevărate. Era ridicol – imposibil ca ea să fie fiica unui pictor oarecare. Dar lui Emerald nu-i plăcea modul în care mama ei soacră se uita la ea, aruncându-i săgeți ironice din ochii ei mici ca niște mărgele, asemenea unei pisici așteptând șoricelul să iasă din culcușul lui.

– Tatăl meu...

– Bănuiesc că te referi la răposatul duce.

– Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mama dacă... dacă ea ar fi făcut ceea ce încerci să spui.

– Draga mea, sigur că a făcut tot ce-am spus, și pentru că el spera ca mama ta să nască un copil – un băiat –, s-a căsătorit cu ea. Vezi tu, bărbatul la care te referi, considerându-l tatăl tău, nu ar fi putut să facă un copil unei femei. Ea ridică ușor din umeri. Există asemenea bărbați care au o preferință pentru propriul sex, iar înclinațiile răposatului duce în această direcție erau, după câte înțeleg, prea bine cunoscute în anumite cercuri. De fapt, relația lui cu un tânăr german a fost considerată suficient de importantă pentru ca Winston Churchill să-l pună, practic, pe răposatul duce în arest la domiciliu. Asta s-a întâmplat după ce el și mama ta își petrecuseră vacanța pe Coasta de Azur, unde tu însăți ai fost concepută. De vreme ce acum te confrunți cu faptele reale, sunt convinsă că înțelegi de ce este imposibil să continui să fii soția fiului meu. Din fericire, din moment ce principatul meu este catolic, iar tu nu ești, problema anulării căsătoriei nu va ridica mari greutăți.

În torentul de gânduri înspăimântate și furioase care bolborosea prin mintea ei, Emerald reuși să se concentreze pentru a recunoaște pericolul din spusele prințesei.

– Nu este nici o problemă pentru a anula căsătoria noastră.

– Nu e nici o problemă, e-adevărat. Suntem de acord în privința asta. Fiul meu nu poate să rămână căsătorit cu tine.

– Alessandro mă iubește.

Mama lui Alessandro izbucni în râs. Era prima dată când Emerald o auzea râzând, iar răceala argintie a hohotelor îi îngheță sângele înfierbântat în vene.

– Da, desigur că te iubește, dar Alessandro a iubit multe lucruri în viața lui, cu o pasiune egală, lucruri pe care le-a uitat după ce a mai crescut: soldățeii de jucărie, primul ponei... Te va jeli o vreme, dar mă voi asigura că va avea prin preajmă multe fete drăguțe care-l vor distra, și, mai târziu, se va căsători cu o fată dintr-o familie încoronată, una care înțelege care îi e datoria față de el și față de țara noastră. Acum, să ne întoarcem la lucrurile practice...

– Nu am să las lucrurile așa. Suntem căsătoriți.

– Ești? Ai folosit un nume care este, de fapt, fals – unul care nu-ți aparține, câtă vreme nu ești fiica răposatului duce. Ești o prostituată, nu o mireasă regală; nu aparții religiei noastre și nu ești stăpâna fiului meu. Eu, pe de altă parte, am probe pe care, dacă le-aș face publice, v-ar ruina, pe tine și pe mama ta, pentru totdeauna. Ai pierde titlul și, fără îndoială, moștenirea. Nu vor mai fi alte propuneri sau oferte de căsătorie în viitor. Nu te vei mai putea aștepta decât la propuneri sexuale. Sunt sufletistă, Emerald. Sunt pregătită să păstrez secretul mamei tale și, făcând astfel, îți voi permite să-ți păstrezi titlul la care nu ai nici un drept, și moștenirea, în schimbul acordului pentru anularea căsătoriei cu fiul meu. Oricum, dacă refuzi să-ți dai acceptul, să te aștepți să se întâmple ce ți-am spus.

– Probabil că mă consideri proastă. Nu cred toate născocirile astea pe care mi le-ai spus. Oricine poate fabrica tot felul de documente... toată lumea poate spune minciuni.

Prințesa văduvă îi zâmbi.

– De ce nu-i povestești mamei tale ce ți-am spus, Emerald, și de ce n-o întrebi dacă am spus adevărul? Voi fi generoasă cu tine, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se către ușă. Îți las la dispoziție weekendul acesta, dar dacă nu primesc nici o știre de la tine până luni la amiază, atunci mi-e teamă că marți dimineață ziarele vor publica pe prima pagină secretul mamei tale. Fascinantă lectură, aș spune. Atunci, căsătoria ta cu fiul meu va fi anulată oricum. Prințul

de Lauranto nu ia de soție bastarda unei proprietărese de filatură și a unui artist francez.

Emerald se întoarse în Eaton Square unde descoperi că, exceptând servitorii, era singură acasă. Nașa ei le luase pe Lydia și pe Gwendolyn la părinții acesteia din urmă, într-o scurtă vizită, iar Emerald nu avea nici o idee unde se afla tunzătorul de oi, de care de altfel nici nu-i păsa.

Era de neconceput faptul că ridicolele acuzații ale mamei lui Alessandro ar putea deveni publice. De negândit și de nesuportat, la fel ca acuzațiile în sine. Nu puteau, nu trebuiau să fie adevărate. Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea îndoiala, spaima, furia la gândul că ar putea fi.

Emerald se uită la telefon. Dorea să vorbească cu mama ei, dar nu la telefon, să le poată fi ascultată conversația de Dumnezeu știe cine.

Nu avea de ales. Trebuia să meargă la Denham.

Capitolul 24

Era după-amiază târziu când trenul lui Emerald ajunse în gara Macclesfield. Din fericire, găsi un taxi gol așteptând în parcarea gării.

– La Denham, repede, îi spuse ea când se sui în mașină. Nu voia să ajungă acolo și să descopere casa închisă și pe toți dormind.

– O, milady, vreau să spun, alteță, o gratulă menajera când deschise ușa la care Emerald bătea nerăbdătoare.

– Vreau s-o văd pe mama, unde este? întrebă Emerald, ale cărei trăsături încremeniră când ușa camerei de zi se deschise și mama ei intră în hol.

– Emerald! exclamă Amber. Ce Dumnezeu... S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să-mi spui ceva. Între patru ochi, spuse Emerald uitându-se direct la doamna Clemens.

– Ce spuneți despre o ceașcă de ciocolată caldă? Pot să fac o ceașcă pentru Alteța Sa? o întrebă menajera pe Amber, ignorând-o pe Emerald.

– Nu, este în regulă, mulțumesc, doamnă Clemens, surâse Amber. Mă ocup eu de asta. Tu du-te și culcă-te. Acum, Emerald, spuse

Amber liniștită îndată ce menajera urcă scările, vino cu mine la bucătărie și spune-mi de ce ai venit, în vreme ce pregătesc ciocolata caldă.

– Nu vreau ciocolată caldă, protestă Emerald. Eu...

– Poate, dar eu și Jay vrem.

Oricare era motivul pentru care venise fiica ei cea mare atât de târziu, în mod evident era ceva important – cel puțin pentru Emerald.

Jay, care fusese pe-afară cu cățelul, păru la fel de șocat ca Amber când se întoarse în bucătărie și o zări acolo pe Emerald.

Elegantele ei haine londoneze păreau nelalocul lor aici, în căldura primitoare a bucătăriei, și la fel și Emerald, dar aceasta nu se simțise niciodată la Denham ca fiind acasă, în ciuda faptului că trăise atâția ani aici. Nu, domeniul Denham nu era suficient de bun pentru o fată al cărei tată fusese duce, sau cel puțin așa pretindea Emerald mereu. Era oare fericită fiica ei acum, că avea propriul prinț și titlul acestuia? Amber spera, de dragul lui Emerald, să fie fericită. Bănuia că, pentru Emerald, fericirea va avea mereu un înțeles diferit decât pentru ceilalți.

– Vreau să vorbesc doar cu mama, între patru ochi, îi spuse Emerald lui Jay pe un ton arogant.

Nu dorea ca tatăl ei vitreg să fie de față și s-o apere pe mama ei, așa cum făcea mereu. Avea mult mai multe șanse să obțină adevărul dacă erau doar ele două, fără Jay.

Ea văzu privirea pe care i-o aruncă tatăl ei vitreg mamei sale și cum aceasta dădu din cap, încuviințând. Observă, de asemenea, că el nu era foarte mulțumit că le lasă singure. Emerald nu putuse niciodată să înțeleagă de ce o tratau oamenii pe mama ei în felul acela, făcând atâta caz de ea și dându-se la o parte să-i facă loc.

– Emerald, ce se întâmplă? Ce Dumnezeu te-a adus aici la ora asta? o întrebă Amber fără grabă, îndată ce rămaseră singure.

– Trebuie să-mi spui adevărul. Cine a fost tatăl meu?

Capitolul 25

– Sper că nu mai iei nenorocitele alea de pilule, da?

Ella îi aruncă o privire ursuză lui Oliver Charters.

– Și dacă le-aș lua?

– Atunci ai fi o proastă, îi spuse el în față, iar eu n-am crezut niciodată că ești.

Vinovăția și supărarea îi intensificaseră aversiunea pe care o avea față de el. Obținuse o nouă rețetă de la doctorul Williamson, dar redusese porția la doar o pastilă pe zi, în loc de două, câte lua înainte. Mă rog, cel puțin în unele zile lua doar o pastilă.

Asistenta personală a editorului secției de modă intră în micul și înghesuitul birou, întrerupându-le conversația și scotocind prin hârtiile de pe un birou. Scoase apoi un sunet triumfător, descoperind ceea ce căuta, după care părăsi biroul, lăsând-o pe Ella lipită de biroul ei, în vreme ce Oliver își târșâia picioarele de la ușă.

Scoase un pachet de țigări din buzunarul pantalonilor, îl deschise și-i oferi una.

– O țigară?

Ea clătină din cap în semn de refuz. De ce nu se căra să facă ce știa cel mai bine, adică să flirteze cu fotomodelele, se gândi ea răutăcioasă, în loc să stea aici, în biroul ei, ca și cum ar fi avut tot timpul de pe lume? Încercă cu mare greutate să nu-l privească, dar cumva privirea ei avea propria voință, și, pe când el trăgea din țigară și scotea fumul cu un oftat prelung de plăcere, ochii ei îi studiau fața, atrași parcă de un magnet.

– Nimic nu e ca prima țigară, spuse el, adăugând pe un ton deliberat ironic: Mă rog, aproape nimic. Nu le mai lua, prințeso, îi spuse el cu o voce mult mai aspră. Ascultă-mi sfatul: pleacă și urmează-ți drumul!

– Asta însemnând ce anume? îl provocă Ella.

– Însemnând să pleci de aici, să te căsătorești, să mergi și să trăiești la țară și să torni câțiva copii.

– Este ultimul lucru pe care mi-l doresc, ripostă Ella provocator.

– Fă cum vrei.

Oliver își termină țigara, și apoi ieși din birou fără să mai spună nici măcar de ce intrase.

Ella fierbea când își scrise gândurile cu ajutorul mașinii de scris, apăsând cu atâta forță pe clape de parcă ar fi vrut să le imprime în carnea lui Oliver Charters.

Pe coridor, în afara biroului Ellei, Oliver se înjură în surdină. Ce dracu' era cu el? De ce să-i pese că ea își transforma viața într-o groapă de gunoi? Doar pentru că o sărutase nu însemna că trebuia să se simtă în așa măsură responsabil față de ea, de parcă ar fi fost un copil

neajutorat, sau cam așa ceva, iar el era singura persoană din vecini care să se îngrijească de ea.

Emerald și Amber se priviră fix în ochi.

Nu ar fi vrut s-o spună chiar așa, de-a dreptul, recunoscu Emerald, așteptând ca mama ei să-i răspundă la întrebare. Dar nu pentru a proteja sentimentele mamei sale; departe de așa ceva. Mai degrabă pentru că plănuise să conducă discuția cu mai multă atenție, înainte să-i întindă o capcană, astfel ca mama ei să nu fie avertizată și să nu o poată mînți.

Amber trebui să se așeze. Cumva, știuse dintotdeauna că acest lucru se va întâmpla, în cele din urmă.

Trase aer în piept și întrebă simplu:

– Cum ai aflat?

Emerald simți că pământul i se cutremură sub picioare. Lucrurile nu trebuiau să se desfășoare în felul acesta. Mama ei ar fi trebuit să protesteze, să spună că Emerald știa prea bine cine i-a fost tatăl, ar fi trebuit să nege iar și iar că afirmațiile mamei lui Alessandro ar avea ceva adevărat în ele.

Furia oarbă și panica o cotropiră. Se îndreptă către mama ei și, ridicând mâna, o plesni cu atât putere peste față, că ochii înspăimântați ai lui Amber se umplură instantaneu cu lacrimi de durere.

– Nu poate fi adevărat! Nu trebuie să fie adevărat! Nu vreau ca un pictor, un țăran împuțit să-mi fie tată. Tatăl meu a fost ducele de Lenchester. Spune! se răsti ea cu voce sălbatică. Spune că tatăl meu a fost ducele de Lenchester.

Amber își întoarse privirea de la ea. Știuse dintotdeauna că Emerald trebuia protejată de adevăr și îi promisese lui Robert că așa va fi. Robert, care o iubise pe fetița pe care el o recunoscuse ca fiind a lui aproape la fel de mult ca pe fiul pe care ea și Jean-Philippe i-l dăruiseră anterior.

Amber avea doar șaptesprezece ani atunci când îl cunoscuse pe Jean-Philippe și fusese sedusă de el, crezând că și el o iubește.

Robert fusese cel care o ajutase să înfrunte îngrozitorul adevăr că Jean-Philippe nu avea nici o intenție să se căsătorească cu ea, așa cum crezuse Amber. Dragul și bunul Robert, care sărise s-o ajute, o salvase de consecințele acelei veri călduroase, nebune și magice, petrecute în sudul Franței, o perioadă în care îi cedase lui Jean-Philippe și iubirii pentru el, iar Robert se oferise să-i fie soț, pentru a-i salva

reputația. Robert, care nu simțea nici o atracție pentru sexul ei, ci pentru cei asemenea lui.

Amber nu s-ar fi gândit niciodată că ea și Jean-Philippe se vor mai întâlni vreodată și, cu atât mai puțin, să redevină iubiți, dar Emerald fusese rezultatul celei de-a doua întâlniri. Cu acea ocazie, Jean-Philippe și-a plătit toate datoriile pe care le va fi avut în fața ei, ajutând-o pe Amber să-l protejeze pe Robert de propria lui nebunie.

– Robert te-a iubit ca pe propria lui fiică, Emerald, te-a iubit foarte mult. Era mândru de tine și mândru să te considere fiica lui, dar...

– Continuă, îi ceru Emerald când mama ei se întrerupse.

– S-a petrecut cu atât de multă vreme în urmă, într-o altă viață. Robert era tatăl tău din toate punctele de vedere care contează. A fost dorința lui să te trateze ca pe propria fiică. Te rog să consideri că acest fel de a fi este cea mai exactă măsură a paternității sale.

– Este adevărat că era poponar și că te-a lăsat să ți-o tragi cu un pictor francez?

Murdăria cuvintelor o aprinse pe Amber la față ca atunci când Emerald o plesnise.

– Suficient! Nu-i vorbești așa mamei tale!

Nici una dintre ele nu-l auzise pe Jay intrând în bucătărie.

– Ce este cu tine? strigă Emerald la mama ei. De ce vrea toată lumea să te protejeze? Nu înțelegi ce-ai făcut? Mi-ai distrus viața. Mulțumită ție, mama lui Alessandro ne va anula căsătoria și, dacă nu-mi dau consimțământul, atunci va spune tuturor că sunt o bastardă cu un tată...

– O, Emerald... Amber își duse mâna la gură, șocată. Dar dacă Alessandro te iubește, nici nu va conta pentru el, draga mea.

Apucă mâna fiicei sale, dar Emerald și-o smulse degrabă.

– Nu fi atât de proastă. Desigur, va conta pentru el și va conta și pentru *mine*. Crezi că vreau ca oamenii să știe... să râdă de mine pe la spate...? Emerald se cutremură. Tatăl meu, un pictor oarecare.

– Emerald, Jean-Philippe a fost un pictor respectat. Era foarte dotat, am câteva dintre lucrările lui.

Amber se uită la Jay, cerându-i fără vorbe ajutorul.

– Le avem sus, în pod. Ți le voi arăta, se oferi Jay.

– Nu!

– A fost un om curajos, Emerald. I-a salvat viața lui Robert o dată și, astfel, ți-a salvat-o și pe-a ta, continuă Amber.

– A... a fost el... tata și Luc au murit, într-adevăr, într-un accident sau Robert a murit pentru că a aflat despre tine și nu a suportat gândul că va fi moștenit de un bastard?

– Nu! Vocea lui Amber era încărcată de durere. *Nu.* Robert îl iubea pe Luc, toată lumea spunea cât de mult seamănă ei doi, cât de strânsă era legătura dintre ei. Luc îl adora pe Robert. Erau atât de apropiați.

Atât de apropiați în viață și în moarte. În mintea ei, Amber încă și-i amintea ca în acea dimineață când sosise la micul spital de țară unde fuseseră depuși. Felcerița aceea inimoasă se asigurase ca ei să arate cât mai „natural" posibil. Chipul intact al lui Luc era întors către cel al tatălui său, Robert... Amber își reținu reacția față de spusele lui Emerald, amintindu-și cum, încercând să-l atingă pe Robert, descoperise că încercaseră, de fapt, să-i țină ascuns faptul că Robert fusese practic scalpat când sărise în apărarea fiului pe care îl iubea atât de mult. Fusese ultima sa acțiune, ultimul lui gând, ultima sa dovadă de dragoste pentru Luc. Nici un copil nu ar fi putut avea un tată mai bun. Nici o femeie nu și-ar fi putut dori un tată mai bun pentru copiii săi.

– Poate că ducele spera să-l aducă pe pictor în patul lui. Bărbaților ca el le place să facă chestii de genul ăsta, nu? o ironiză Emerald.

Amber se albi la față, pielea i se întinse gata să plesnească. Jay făcu un pas înainte, apucând-o protector, dar Amber îl îndepărtă.

– Ceea ce insinuezi este o ticăloșie, dar te iert. Ești rănită, supărată și înfricoșată, așa că-ți spun din nou: Robert v-a iubit pe amândoi ca pe propriii copii – pe Luc, ca pe fiul și moștenitorul lui, și pe tine, ca pe fiica lui. El era cel care vă citea seara poveștile înainte de culcare, cel care a auzit primele voastre cuvinte, cel care v-a ținut în brațe și v-a iubit. Robert a fost *tatăl* vostru.

– Dar nu bărbatul care mi-a fost tată biologic. Nu este bărbatul care și-a vârât organul în tine și...

– Gata, e suficient! o opri Jay pe Emerald, făcând un pas către ea.

– Suficient? De ce, pentru că o supăr? O, dragule. Nu cumva oi fi *și eu* supărată? Nu consideri că aș putea fi afectată de veștile astea îngrozitoare potrivit cărora tatăl meu era doar un crai banal – mai rău decât un gigolo, după cum spune mama lui Alessandro? Te urăsc! Te urăsc pentru ceea ce ești și pentru ceea ce-ai făcut. Mi-ai ruinat viața. Din cauza ta și a curvăsăriilor tale poate face prințesa ce vrea cu mine. Nu trebuia să-i permit să-l trimită pe Alessandro de lângă mine.

Urmărind-o pe fiica ei cum măsura bucătăria cu pași nervoși, furioasă, Amber îi aruncă o privire lui Jay, iubitul ei soț, cel mai bun prieten al ei, care știuse și înțelesese tot ce era de știut despre ea. Pentru Amber, această relație, dragostea pe care o împărtășea cu Jay, era perfectă, și așa ceva le dorea copiilor ei când se vor fi căsătorit. Dar Emerald își dorea altceva și, privind-o, Amber își dădu seama, cu tristețe, că nu dragostea pentru soțul ei o făcea pe fiica ei să reacționeze astfel. Acest lucru însă n-o scăpa de sentimentul de vinovăție. Lui Amber nu-i venea deloc greu să înțeleagă motivele unei femei pregătite să distrugă căsătoria fiului ei pentru a-și atinge propriile țeluri. La urma urmei, bunica ei făcuse cam același lucru încercând să-i despartă pe părinții ei pentru că nu-l plăcea pe tatăl lui Amber.

– Poate dacă Jay și domnul Melrose vorbesc cu mama lui Alessandro...

– Nu fi ridicolă, replică Emerald. Vrea să pună capăt căsătoriei noastre. Am știu mereu că nu și-a dorit ca Alessandro să mă ia de soție. Fața i se înăspri. Dacă n-ai fi fost tu mama mea, nu ar fi putut face nimic din toate astea.

Emerald cotrobăi prin geantă, își aprinse o țigară și trase cu putere din ea.

Chiar și supărată, fiica ei era frumoasă, recunoscu Amber. Frumoasă, dar rece și dură, și, recunoscând toate acestea, sentimentul lui Amber de vinovăție crescu, pentru că nu ea era oare așa cum o acuzase Emerald, cea responsabilă de felul de a fi al fetei, fie prin moștenirea genetică, fie prin trauma lunilor de sarcină și a nașterii?

Oare din pricina acelor prime săptămâni și luni petrecute în pântecul ei părea Emerald că s-a născut urând-o pe mama ei? Era ireal să se gândească la faptul că fiica ei știuse cumva cât de speriată fusese Amber, cu câtă disperare își dorise să n-o fi conceput? Amber nu era convinsă, dar știa că povara propriei vinovății apăsa greu pe propriii ei umeri.

Capitolul 26

– Emerald!

Deși se trezise, Emerald pretinsese că nu o aude pe mama ei când intră în dormitor cu o tavă cu ceai.

– Tatăl tău, Jean-Philippe... începu ea, așezându-se pe pat.

Emerald se sculă în capul oaselor.

– Să nu-i spui astfel! Nu-l voi recunoaște niciodată drept tatăl meu.

– Am câteva dintre picturile lui, dacă ai vrea să le vezi. Mi le-a dat să le păstrez. Ar trebui să le ținem la vedere, nu în pod. Sunt foarte bune. Când erai mititică, Robert credea că s-ar putea să-i fi moștenit talentul, pentru că îți plăcea desenul, îți amintești?

– Nu am nimic... nimic din țăranul ăla în mine, mă auzi? Nimic. Nu, nu mă atinge, îi ceru ea lui Amber când aceasta se întinse să-i ia mâna. Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Nimeni nu trebuie să știe asta... Ai... mai povestit... cumva? Slavă cerului că nu ești catolică, altfel presupun că toată lumea ar ști, pentru că te-ai duce smiorcăindu-te și te-ai confesa în legătură cu ce-ai făcut. Ești genul.

Ar fi trebuit s-o dojenească, Amber știa, reamintindu-i că-i era mamă și că Emerald însăși nu împlinise încă douăzeci și unu de ani, dar nu putea s-o facă. Emerald o tratase mereu cu dispreț, puterea voinței sale amplificând tot ceea ce spunea și făcea.

– Dacă Alessandro te iubește... începu ea ezitant, încercând să găsească o cale de a o ajuta.

– Nu fi proastă! Nu Alessandro contează, ci mama lui. Cum a îndrăznit să facă anchetă, să-și bage nasul și să facă săpături? Ce proastă ești, mamă, să nu te asiguri că nimeni nu va afla despre toate astea. Și acum, eu sunt cea care trebuie să plătească prețul prostiei tale.

Amber era prea epuizată să se apere și, știind că nu are nici un sens să încerce să-i vorbească lui Emerald, se ridică și părăsi camera.

Emerald stătea cu fața împietrită și tăcută în compartimentul său din trenul care o ducea înapoi în Londra. Cumva, cândva, îi va plăti mamei lui Alessandro pentru ceea ce-i făcea – și-i va plăti cu dobândă. Se uită în jos, atrasă de o scamă de pe haina ei. O mică pată de culoare strălucitoare, la fel de strălucitoare precum cerul unei zile de vară de la Saint Tropez, în contrast cu bejul rece al hainelor sale. Zâmbi forțat și o mătură cu dosul palmei.

La Denham, Amber stătea în genunchi în podul prăfuit, acoperindu-și fața cu mâinile și plângând.

– O, nu, Jay! O, nu!

Îndată, după ce o conduseră pe încruntata de Emerald la trenul către Londra și se reîntorseseră la Denham, Amber avusese un impuls subit să urce în pod și să privească picturile lui Jean-Philippe.

– Poate și pentru a mă asigura că nici eu, nici el nu am fost atât de îngrozitori cum ne-a caracterizat Emerald, îi spusese ea lui Jay, după ce-i explicase ce are de gând.

Jay mersese cu ea. Era îngrijorat pentru soția lui. Ea și Emerald avuseseră mereu o relație dificilă, dar nu era sigur că își vor reveni, după recentele incidente.

Nu se mai uitase la picturi de foarte multă vreme, căci nu era nevoie. Pentru Amber, ele reprezentară mereu ceva care-i fusese încredințat, memoria fizică a omului care le pictase cu atâta pasiune și pricepere.

Praful care se ridică din podea era rău prevestitor, la fel și cutia care fusese lăsată deschisă.

Urmele de cuțit din picturi distruseseră deliberat și sălbatic culorile și sfâșiaseră pânza.

– Emerald... oftă Jay, privind pânzele sfâșiate. Cum de a știut unde sunt?

– Eu i-am spus. E greșeala mea. M-am gândit... M-am gândit că îi va face bine să afle, să vadă cât de bun a fost... O, Jay...

– Sunt doar două pânze, încercă el s-o consoleze, uitându-se prin vraful de pânze. În mod evident, nu le-a atins pe celelalte.

Jay se uită la chipul tânăr, zgâriat și înțepat cu cuțitul, din picturi, și apoi la chipul soției sale, care era încă remarcabil de asemănător fetiței care fusese, și începu să se înfurie pe Emerald cum rar i se întâmplase în viață.

– Bietul Jean-Philippe, l-am lăsat de izbeliște în așa hal. Asta este tot ce a mai rămas de la el. Ce ne vom face cu Emerald, Jay?

Înțelegând tot ceea ce cuvintele nu puteau spune, Jay o luă în brațe pe Amber și o ținu cât timp aceasta plânse.

Capitolul 27

– Așadar, ne-am înțeles? o întrebă mama-soacră pe Emerald.

Stătea în salonul din apartamentul de la Savoy al mamei lui Alessandro.

– Efectul este desfacerea imediată a căsătoriei tale cu fiul meu. Bietul Alessandro, mi-e teamă că l-am pregătit deja să accepte dezertarea ta.

Era îmbrăcată, ca de obicei, în negru, ca să semene cu cioara aia bătrână care locuia în adâncul sufletului ei, se gândi Emerald cu amărăciune.

– Alessandro a fost șocat, desigur, să afle că mi-ai mărturisit că a fost o greșeală să te căsătorești cu el pentru a te răzbuna pe un alt iubit, continuă ea.

Furia sclipi în ochii lui Emerald.

– Alessandro nu ar crede nicicând așa ceva. Știe cu certitudine că nu a fost nimeni în viața mea înainte de el.

– Știe oare? Ar trebui să-l avertizez că fetele pot fi foarte șmechere când e vorba să pretindă că sunt ceea ce nu sunt, nu-i așa? Zâmbetul mamei sale soacre era răutăcios. Cred că ar fi cel mai bine dacă nu ne vom mai vedea niciodată începând de azi, Emerald.

Să vină în acest apartament mohorât, încărcat cu mobilă grea victoriană, cu atmosfera sa închisă și cu mama lui Alessandro așteptând-o în cameră, ca un păianjen în mijlocul pânzei, gata să-și otrăvească prada? Emerald se uită prin camera apăsătoare, cu perdelele grele și negre blocând lumina și izolând-o pe Emerald în capcana unei încăperi unde nu ar fi vrut să se afle, după cum valorile victoriene ale prințesei o izolau în afara vieții lui Alessandro și o prindeau în capcana respectabilității lor rigide.

– A, și încă un avertisment. Dacă vor exista consecințe, să spunem, ale relației dintre tine și fiul meu, trebuie să precizez că orice copil de acest fel va fi considerat, firește, ilegitim – cam ca tine, Emerald. N-ar fi mai bine să urmezi exemplul mamei tale și să te uiți după un bărbat care dorește să-ți ofere protecția propriului nume?

Emerald nu spuse nimic. Simțea cum îi arde în piept văpaia furiei, sălbatică și corozivă, dar nu-și putea permite să se trădeze. Risca și alte umilințe. Fără nici o ceremonie și în mod înjositor, fusese prădată de statutul ei marital, titlul îi fusese luat și el, iar umilința ei urma să devină publică. O mistuia o furie vulcanică față de mama lui Alessandro. Își reînnoi promisiunea de a se răzbuna și de a plăti înzecit.

– Nu e chiar atât de rău, Emerald, o ironiză mama lui Alessandro. După cum ți-am spus deja, vom declara în public că această căsătorie a fost o greșeală făcută de doi tineri care nu au înțeles nici semnificația protocolară a poziției lui Alessandro, nici legile și religia țării

mele. Gândește-te cât de rău ar fi fost dacă aș fi făcut publice informațiile despre nașterea ta și despre tatăl tău adevărat. Desigur, ai cuvântul meu că nimeni nu va afla ceva despre asta, câtă vreme te vei supune înțelegerii noastre. Iată, cred că am spus tot ce era de spus, nu-i așa?

Surâsul mamei-soacre era liniștit și triumfător când se ridică de pe scaunul cu spătar înalt, pe care se așezase în mod premeditat, lăsând-o pe Emerald să-și aleagă un scaun mai scund sau să stea în picioare ca o servitoare.

Uitându-se la prințesă cum se îndreaptă către ușă, Emerald simți un val de ostilitate față de ea cum nu mai simțise până atunci. Mama ei soacră o păcălise, pentru că fusese mai deșteaptă decât ea, ba chiar machiavelică. Pe când mama lui Alessandro se îndrepta către ușă, dând de înțeles că „întrevederea" luase sfârșit și că avea un rang social mult peste Emerald, pentru a-i deschide ușa, aceasta își promise că nu va mai permite nimănui s-o umilească așa cum o făcuse mama lui Alessandro.

Emerald fierbea de furie în taxiul care o ducea înapoi, la Lenchester House.

Majordomul, Chivers, îi deschise ușa, informând-o că „Doamna de la Salles a telefonat, Alteța Voastră. Voia să vă reamintească să participați la cina din seara aceasta la Paraqueet Club".

Inima lui Emerald se zbătu dureros, iar ea fu străbătută de un nefamiliar sentiment de panică. Uitase complet că acceptase invitația lui Jeannie de la Salles. Familia de la Salles era un cuplu tânăr și foarte bogat, doi tineri a căror viață socială ușor decadentă îi cam făcuse pe unii să se strâmbe, asigurându-le câteva zeci de rânduri de comentarii prin paginile ziarelor de scandal, unde era redată de-a fir a păr pasiunea lor pentru cluburile de noapte și pentru dans.

Emerald îi găsea nostimi, în special pe Peter. Se situau undeva la periferia lumii prințesei Margaret, unii considerându-i chiar apropiați.

Jeannie promisese să-i găsească un partener lui Emerald de vreme ce aceasta spusese că Alessandro nu poate participa. Emerald își putea imagina prea bine cum s-ar fi delectat cei doi de la Salles și gașca lor mestecând bârfa referitoare la sfârșitul căsătoriei sale. Vru să-i spună lui Chivers să-i telefoneze lui Jeannie și să-i spună că nu poate veni, dar o voce interioară, puternică și rece, o avertiză că, de vreme ce situația oricum va ajunge să fie cunoscută public, ar face mai bine să își prezinte propria „istorie", pentru a câștiga simpatia

și credibilitatea celorlalți. Ca femeie, reputația ei în societate era bunul ei cel mai de preț. Dacă și-o pierdea, își pierdea valoarea. Emerald știa că, victoriene sau nu, restrictive sau nu, valorile mamei sale soacre erau legi pentru cea mai mare parte a societății – cel puțin în aria de interes a femeilor.

Dougie știa că s-ar fi putut obișnui cu această nouă lume dacă Emerald nu ar fi locuit la Lenchester House, amintindu-i mereu cât de nepotrivit era pentru a umple locul răposatului ei tată.

Până atunci, participase la balurile de vară și la serbările organizate la casele de la țară, fusese propus și acceptat în cluburile unde fusese membru și tatăl lui Emerald, petrecuse weekenduri plăcute și utile cu Jay, atât la Denham, cât și pe proprietatea sa, folosindu-se de încrederea pe care i-o dovedea Jay pentru a aranja o întâlnire cu administratorul proprietății, numit de domnul Melrose după moartea lui Robert.

Învăța și își dădea seama că se maturizează, de asemenea. Recunoștea că începea să se simtă mult mai confortabil exercitându-și atribuțiile ducale decât și-ar fi imaginat vreodată că e capabil, atunci când aflase că le-a moștenit. El și moștenirea ducală creșteau împreună și deveneau un întreg, iar când se uita în urmă, la ultimele săptămâni, recunoștea că nu se mai simțea ca un impostor.

Cu toate acestea, erau și momente proaste în noua sa viață, recunoscu Dougie aruncând peste masă o privire spre relativ liniștitul și întunecosul ungher din clubul Paraqueet, unde se afla partenerul său din acea seară.

Inițial i se păruse normal să le sugereze lui Emerald, nașei ei și celorlalte două fete să rămână și să locuiască în casa din Eaton Square, dar asta însemnase să accepte și „prietenia" tatălui lui Gwendolyn, lordul Henry Levington, care devenise un vizitator frecvent al casei, pretinzând, de ochii lumii, că vine să-și vadă „fiica preferată", dar ajungând cumva să se agațe de Dougie sub pretextul de a-i arăta cum merg lucrurile în înalta societate și pentru a-l prezenta persoanelor „pe care trebuie să le cunoști".

Dougie îi suportase suficient această bunăvoință, dar când Henry insistase să-l ia la un club privat cu jocuri de noroc, unde mizele te lăsau cu gura căscată, Dougie devenise suspicios și îi ceruse sfatul lui Jay.

Răspunsul acestuia îi confirmase propriul raționament – care era că Henry era o persoană absolut dezagreabilă și, probabil, nedemnă

de încredere, pe care Dougie ar face mai bine s-o evite. Oricum, Henry era insistent, refuzând, în mod supărător, să fie dat deoparte, iar Dougie fusese prins în capcană și nevoit să iasă în acea seară cu el.

Seara se dovedi chiar mai proastă decât și-ar fi putut imagina Dougie. Începuseră la clubul privat de jocuri de noroc al lui John Aspinall, unde tatăl lui Gwendolyn pierduse câteva mii de lire, pe care, bănui Dougie, nici nu le avea. Fața lui era verde și transpirată în lumina discretă care învăluia masa de joc.

Acum, în ciuda faptului că Dougie îi sugerase să pună punct și să plece acasă, veniseră în acest club de noapte exclusivist, unde atmosfera era încărcată și cenușie din cauza fumului scos de țigările de lux.

Lucrând din adolescență la ferma de oi a familiei, Dougie nu-și imaginase niciodată că viața îl va aduce într-un loc ca acesta. Cei care tundeau oile puteau curăța o turmă cu o viteză care-l făcea să-i privească vrăjit. Proprietarii cluburilor private londoneze îi curățau pe vizitatori de bani cu o viteză și cu o dexteritate similare, se gândi Dougie compătimitor, pe când asculta vocile stridente care se auzeau de la alte mese.

Râsul unei femei venind de la o masă vecină îl făcu pe Dougie să se întoarcă discret, ridicând o sprânceană când o văzu pe Emerald la masă, chiar lângă ringul de dans, într-un grup de cunoscuți.

Era, în mod evident, în centrul atenției la acea masă, în special în ceea ce-i privea pe bărbați, recunoscu Dougie, sprânceana lui ridicându-se și mai mult când își aminti că Alessandro se întorsese în țara lui pentru a rezolva chestiuni administrative.

Râsul lui Emerald și modul vizibil în care aceasta se distra nu sugera că i-ar fi simțit lipsa soțului, așa cum s-ar aștepta cineva de la un cuplu de tineri însurăței. Dougie spera că elegantul și curtenitorul bărbat mai în vârstă de lângă Emerald îi va ține atenția ocupată, să nu-l observe. Avea destule pe cap și fără necazurile pe care i le-ar fi putut face Emerald.

Între timp, Emerald îi zâmbi lui Tod Newton, partenerul ei din acea seară și un bine-cunoscut afemeiat, pilot veteran care făcuse cel de-al Doilea Război Mondial și care devenise un înrăit jucător de cărți, câștigând și pierzând averi la masa de joc.

Obișnuit cu flirtul, Tod fusese toată seara curtenitor cu ea, iar acum îi aprindea țigara, după ce insistase să comande un alt cocktail White Lady, spunându-i provocator:

– Vreau să-ți spun că soțul tău este un om mai curajos ca mine, pentru că eu, cu siguranță, nu aș fi lăsat de capul ei o femeie atât de frumoasă și, îndrăznesc să spun, atât de aţâţătoare.

– O, Alessandro nu e nici curajos și nici bărbat cu adevărat, îi spuse Emerald, înviorată de cocktailurile și de vinul pe care deja le consumase în acea seară. De fapt, el este băiețelul lui mămica, pentru că e mai degrabă preocupat să ducă la îndeplinire ce-i spune ea, decât să-i facă pe plac soției lui.

În acel moment, Emerald era prea plină de alcool și de autocompătimire pentru a băga de seamă sclipirea de satisfacție ce întunecă privirea companionului ei, care o cântărea din cap până în picioare.

Părul ei era proaspăt întins la coafor, buclat la capete, rochia cu umerii dezgoliți, fără mâneci și cu decolteu îi punea în evidență chipul și pielea ei palide, în vreme ce diamantele pe care le purta la gât și la încheietura mâinii erau o dovadă a bogăției și a statutului ei social.

– Biata prințesă, murmură cu simpatie Tod.

– Nu-mi spune prințesă, îi ordonă Emerald, oprindu-se la timp să-i dezvăluie că, în scurtă vreme, nu va mai avea dreptul la acest titlu.

– Nu? Atunci cum să-ți spun? O magiciană care m-a orbit cu frumusețea ei și m-a făcut să cad în capcana propriei mele dorințe pentru ea?

– Pur și simplu... pur și simplu, spune-mi Emerald, zise ea, începând să se împiedice în cuvinte.

Pusese ochii pe ea de când Emerald și Alessandro veniseră prima dată în apartamentul familiei de la Salles. Tod avusese multe femei frumoase de-a lungul anilor, dar în Emerald putea zări acele calități pe care le aprecia cel mai mult: frumusețea, temperamentul și, mai presus de toate, un fel de aroganță care o va face atât de vulnerabilă în raport cu el. Tod calculă în mine cât ar putea să obțină de la ea ca să păstreze tăcerea în legătură cu „micul moment de nebunie"; zeci de mii cu siguranță, poate o sută de mii de lire, ținând cont că era căsătorită cu un membru al unei familii regale.

Chemă un chelner și, ca prin magie, în câteva secunde, acesta îi puse în față un nou cocktail.

De fapt, Emerald începuse să se simtă amețită, dar, desigur, nu te puteai comporta ca prostuțele acelea *ingénue*, într-o asemenea companie. Îi spusese oare mama lui Alessandro că se despărțiseră,

iar căsătoria lor se terminase? Emerald simțea undeva, în adâncul sufletului, că nu-și dorea să fie acolo. Mândria ei era profund rănită de faptul că influența pe care credea c-o are asupra lui Alessandro nu fusese suficient de puternică pentru a-l putea face s-o sfideze pe mama lui, că altcineva contase mai mult pentru el decât conta ea. De îndată, Emerald tresări pe marginea crevasei care se deschisese în sufletul ei și se forță să nu privească în jos, în adâncurile ei, înspăimântată de monștrii pe care i-ar putea vedea acolo, așteptând s-o distrugă.

Alessandro era un prostănac fără coloană vertebrală, își spuse ea. Existau alți bărbați care să se încline în fața voinței ei, alți bărbați – ca Tod Newton – care să devină trofeele ei și, ca femeie măritată, să nu mai fie supusă regulilor care le făceau pe fetele necăsătorite captivele propriei virginități.

Acestea și alte gânduri provocate de alcool se învârteau prin capul lui Emerald. Deși nu voia să accepte, îi lipsea atenția pe care i-o acorda Alessandro și satisfacția să știe că trebuia doar să-i zâmbească într-un anume fel pentru a-l aduce în starea de a face orice și-ar fi dorit ea. Lui Emerald îi plăcea sentimentul de putere pe care îl exercita asupra altora. Era încântată să știe că, dăruindu-i corpul, câștiga controlul deplin asupra lui Alessandro. Și ar fi avut în continuare controlul asupra lui dacă nu intervenea mama acestuia. Își dorea mai mult din acea putere. Putea să le demonstreze acelor femei exagerat de supuse, femeilor de treabă, ca mama ei, și femeilor care-și exercitau controlul fără să se ascundă, ca mama lui Alessandro, că puterea sexuală pe care o deținea era mai presus decât orice alt tip de putere. Va fi femeia căreia nici un bărbat nu-i va rezista și, din acest motiv, toate femeile se vor teme de ea.

– Vezi tu, chestia e, bătrâne, îi spuse Henry pe un ton confidențial lui Dougie, aplecându-se peste masă, că speram să mă ajuți puțintel să scap de necazuri. La urma urmei, suntem aproape o familie, de vreme ce sora și fiica mea favorită locuiesc sub acoperișul tău. Pot spune că aproape toată familia este încântată de faptul că tu ești moștenitorul. A fost mereu ceva în neregulă în căsătoria bietului Robert cu Amber Pickford – am spus încă de pe-atunci, și nu eram singurul. De altfel drăguțică, dar cu greu puteai spune că face parte din înalta societate. Nu trebuie să amesteci niciodată sângele albastru cu cel de alte culori. Din fericire, băiatul ei nu a trăit ca să moștenească ceva, iar în ceea ce privește fata... Ia uită-te la ea, acolo. Newton

o va trage în așternuturile lui înainte ca ea să-și dea seama ce i se întâmplă, iar soțul ei va plăti o avere să nu-i apară numele în pagina de scandal. Fie așa, fie va divorța de ea...Acum, Dougie, bătrâne, după cum spuneam, problema e că sunt cam pe drojdie și nu mi-ar strica un mic împrumut de câteva mii, mă rog, să zicem de cinci mii.

Dougie, care se crispase din momentul în care tatăl lui Gwendolyn începuse s-o atace pe Amber, pe care el o plăcea și o admira, nu simți nici un fior de compasiune față de bărbatul din fața lui. Așezându-se pe scaunul său și scuturând ferm din cap îi spuse:

– Îmi pare rău, dar nu am la dispoziție atâția bani gheață.

Era o minciună, dar Dougie se băga singur în bucluc dacă începea să finanțeze datoriile făcute de tatăl lui Gwendolyn la cărți. Îi părea rău pentru familia acestuia, foarte rău, de fapt, însă instinctul îi spunea că, dacă-i dădea bani acum lui Henry, cererile lui nu vor mai înceta.

Refuzul lui Dougie șterse zâmbetul agreabil de pe chipul lui Henry, care redeveni disprețuitor, ca atunci când o vorbise de rău pe Amber.

– Ticălosule! izbucni el pe un ton amar, înainte de a se ridica de la masă și a părăsi furtunos clubul, lăsându-l pe Dougie singur la masă.

Ridicându-se și el, Dougie ceru nota și își croi drum către garderobă. În timp ce aștepta să i se aducă haina, o văzu pe Emerald împleticindu-se printre mese pentru a se îndrepta, fără îndoială, către toaleta doamnelor, care era la etaj. Era foarte nesigură pe picioare și de-a dreptul beată, deși, desigur, fiind Emerald, strălucirea pe care o adusese alcoolul în ochii ei și roșeața din obraji nu puteau decât să-i accentueze frumusețea.

Își scosese inelul de căsătorie, remarcă Dougie, întunecându-se la față. Bieții ei părinți ar fi înfricoșați de comportamentul ei. El se purtă cu naturalețe.

– O, te uită! îl salută ea neceremonios și cu vădit dezgust, efect compromis în parte de un mic sughiț, pe care nu reuși să-l controleze.

– Alessandro nu e cu tine?

– Nu. Sunt aici cu niște prieteni, unu' fiind un prieten foarte, foarte special, care are de gând să mă ducă undeva unde spune el că va fi mult mai distractiv decât aici. Scuze, tre' să plec și să-mi pudrez nasu'.

Cuvintele spuse de Emerald și modul în care le rostea, despărțindu-le cu atenție după cum fac mereu cei care au băut prea mult, îl îngrijorară pe Dougie.

O privi pe Emerald urcând cu grijă scările, agățată de balustradă, iar vorbele lui Henry îi răsunară în minte. Emerald era suficient de matură să-și poarte de grijă, și, cu siguranță, nu-i va mulțumi dacă va interveni. Pe de altă parte, ea aparținea unei familii vechi și mândre, al cărei cap era acum el însuși, era fiica unei persoane care-l tratase cu o mare bunătate și, mai presus de toate, era fata pe care o iubea. Înțelese acest lucru chiar atunci. Ura se transformase fără să vrea cumva în iubire, oricât de imposibil părea acest lucru. Pe când Emerald cobora la parter, Dougie știu ce trebuie să facă.

Stătea ascuns de prietenii ei, care o așteptau, și-i dădu haina.

– Ce este asta? întrebă Emerald cu o voce împleticită. Ce faci cu haina mea?

– Intenționez să te iau acasă, așa că pune-o pe tine pentru că afară este frig.

– Să merg acasă?

Emerald se holbă la el, dar Dougie o luase deja de braț și o ținea hotărât, împingând-o către ieșire. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca foarte curtenitorul ei partener să vină și să se ia la ceartă.

– Nu vreau să merg acas'. Vreau să dansez cu Tod. Tod mă place. El 'ice că sunt extraor... zice că sunt frumoasă.

Ieșiseră în stradă. Bentley-ul lui Dougie era parcat la mai puțin de cinci metri depărtare.

Când o împinse spre mașină, Emerald se opri și întrebă:

– Crezi că sunt frumoasă, Dougie?

Dougie înghiți cu greu.

– Cred că ești foarte frumoasă, Emerald.

Cât băuse, de fapt, cu exactitate, se întrebă Dougie când deschise ușa mașinii, iar Emerald aproape că se prăbuși pe scaun. N-o văzuse niciodată bând mai mult de un pahar de vin în timpul cinei și era aproape sigur că Emerald, mereu la pupitrul de control – cel puțin așa se lăuda –, ar fi detestat să se vadă cum arăta în acele momente.

Când se așeză pe scaunul șoferului și se asigură că ușile sunt închise, Emerald se ridică pe banchetă și-l informă:

– Și atrăgătoare. Tod a spus că sunt foarte atrăgătoare. A vrut să mă sărute, vreau să-ți spun. Făcu apoi o pauză, apoi adăugă: Tu nu vrei să mă săruți, Dougie?

Întrebarea îl șocă și reuși cu mare greutate să nu spună că ar vrea să o sărute.

Dougie nu era sigur când își dăduse seama că, dincolo de iritarea pe care i-o provoca Emerald, mai nutrea un sentiment pe care nu și-l dorea defel. Însă acum, după ce îl recunoscuse drept ceea ce era, știu instinctiv că nu mai exista cale de întoarcere.

Emerald se aplecase către el și, luptându-se să se concentreze asupra faptului că era dator să se comporte ca un „gentleman" și să nu profite de oferta ei, ea se prăbuși dintr-odată peste el, lăsându-și capul pe umărul lui. Dougie trase adânc aer în piept, iar apoi își dori să n-o fi făcut, simțindu-i parfumul. Dorința pentru ea izbea în interiorul lui ca un tăuraș nebun, pornit într-o misiune sinucigașă. Părul ei îi atingea obrazul, iar ea se juca cu nasturii hainei lui, în timp ce fredona melodia cântată de orchestră chiar înainte de plecarea lor.

O așeză hotărât în capul oaselor, apoi redeveni atent la condusul mașinii, demarând ușor de lângă bordură. Dougie îi reaminti cu asprime:

– Ești o femeie măritată, Emerald, cu un bărbat care...

– Nu, nu sunt.

Își pierduse oare mințile? Era mai beată decât crezuse el?

– Emerald, ăsta-s eu, Dougie, îi spuse el răbdător.

– Știu asta. Dougie, moștenitorul pierdut, ducele Dougie...

– Nu-mi pasă ce i-ai spus mizerabilului cu care ai luat cina, dar ești căsătorită cu Alessandro.

– Tod nu este un mizerabil. Este un gentleman. Și nu-s căsătorită cu Alessandro. Mama lui a anulat căsătoria.

Dougie rată schimbătorul de viteze, iar motorul mașinii se înecă și muri. Se întoarse, privind-o șocat, și văzu o lacrimă cum îi alunecă pe obraz.

– Nu poate face asta, protestă el.

– Ba poate, pentru că știe că mama, proasta dracului, a avut o relație ilegitimă cu un pictor oarecare, ceea ce înseamnă că sunt ilegitimă.

Emerald începu să hohotească incontrolabil în vreme ce Dougie era frământat de dubii. Tot ce reuși să spună a fost un ezitant: „Sunt sigur că nu e adevărat".

– Ba este adevărat, insistă Emerald. Am întrebat-o pe ea, pe mama mea... Este adevărat, și voi muri dacă află și alții, așa că promite-mi că nu vei spune nimănui.

– Promit, o asigură Dougie.

– Ai face bine să te ții de cuvânt.

– Mă voi ține, insistă Dougie.

Ajunseseră aproape de Eaton Square și, în timp ce aștepta să poată intra în sensul giratoriu, Dougie se uită la Emerald, care devenise foarte tăcută, și observă că închisese ochii și adormise. Un sforăit încet îi scutura corpul când el conducea prin piața unde se afla casa.

Emerald, ilegitimă. Îl va urî și mai mult ca de obicei când se va trezi și-și va aminti că i-a spus. Dacă ar fi fost în locul lui Alessandro, nu ar fi permis cu nici un chip ca Emerald să fie șantajată pentru a obține anularea căsătoriei.

Opri în fața casei, Emerald fiind încă adormită. Dougie coborî din mașină, ocoli și, nu se știe cum, reuși s-o scoată din mașină. Ținând-o în brațe, urcă treptele casei.

Când majordomul veni să deschidă, el îi spuse hotărât:

– Alteța Sa și-a scrântit glezna, Chivers, și mi-e teamă că durerea a făcut-o să leșine. O duc direct la ea în cameră.

– Doriți să chemăm un doctor?

– Nu acum, Chivers, mulțumesc. Cred că este, mai degrabă, un șoc produs de durere decât vreo rană.

În ciuda fragilității lui Emerald, Dougie respira din greu când ajunse în camera ei.

Punând-o pe Emerald în pat, Dougie se întoarse să plece, dar ezită în cadrul ușii și se întoarse s-o acopere cu cuvertura pe care dormea, evitând să-i privească trupul care zăcea cu fața în jos.

La urma urmei, nu avea nici un sens s-o lase să răcească.

Emerald se trezi aproape de prânz cu capul cât o baniță și cu o greață de zile mari. Încet, ca niște fantome cețoase, aproape insesizabile, dar tot mai consistente și mai puternice, frânturi din seara trecută începură să-și croiască drum prin mintea ei.

Tod Newton flirtând atât de fermecător cu ea, hotărârea ei de a demonstra tuturor că era atât de senzuală încât ar fi făcut orice bărbat să o dorească... Sugestia lui Tod de a merge într-un loc unde să fie mai multă intimitate, pentru a dansa tot restul nopții. Ea acceptase, după câte-și amintea, dar...

În gândurile sale se strecură o imagine, un chip familiar și o voce la fel de cunoscută. *Dougie?*

Ceața care-i învăluia mintea se risipi brusc și o totul îi reveni în memorie. Ce-i spusese oare, ce dezvăluiri îi făcuse, ce-l întrebase?

O, Doamne, nu! Nu! Nu asta, și nu Dougie Oierul, pe care-l detesta atâta. Emerald scrâșni din dinți de furie, apoi trebui să se oprească din cauza durerii care-i săgetă capul.

Trebuia să-l vadă și trebuia să se asigure că nu va scoate vreo vorbă despre noaptea aceea.

Capitolul 28

– Ducele este acasă, Chivers?

Emerald făcuse mari eforturi să apară ferchezuită, dar nici chiar aspirina pe care i-o ceruse servitoarei și nici consistentele căni cu cafea nu reușiseră să-i înlăture durerea de cap, care-i strângea fruntea ca o menghină.

– Mi-a spus să vă transmit că este în bibliotecă, dacă întrebați de el, Lady Emerald.

Abia după ce își întoarse privirea de la majordom, își dădu seama că acesta revenise la titulatura folosită înaintea căsătoriei. Inima ei începu să bată cu putere în ritmul durerii de cap. Dougie îi spusese probabil ceva. Era imposibil, cu siguranță, ca servitorii să știe ceva. Dumnezeule, probabil că oierul se distrează de minune. De ce oare fusese atât de proastă să-i spună ce-i spusese?

Deschise ușile duble ale bibliotecii. Timpurile se schimbaseră, și chiar și în casele mari rareori mai existau ușieri care să le deschidă ușile membrilor de seamă ai familiei sau vizitatorilor. Cu excepția caselor regale, desigur. Alessandro îi spusese odată cât de mult îi plăcea viața relaxată de la Londra, în comparație cu formalitățile stricte pe care mama lui insista să le păstreze în cadrul curții lor regale.

Alessandro... Simți lacrimi pe care nu și le dorea arzându-i ochii. Clipind des pentru a le risipi, păși în cameră.

Dougie o aștepta, își dădu seama. Se putea preface că răsfoiește ziarele, dar pe Emerald n-o putea păcăli. Aproape că-i simțea tensiunea. Era suficient ca ea să-și revină într-o oarecare măsură.

Făcând abstracție de durerea de cap, îi spuse cu răceală:

– Nu mă îndoiesc că Tod Newton face investigații astăzi pentru a afla cum și de ce am fost practic răpită noaptea trecută, și când va suna...

– Când a sunat azi-dimineață, i s-a reamintit că ești o femeie măritată și membru al unei familiei al cărei cap sunt eu. Și al cărei nume nu voi permite să fie murdărit.

Dacă nu ar fi durut-o atât de tare capul, ar fi râs în hohote la simpla idee că ciobanul se proclama capul familiei. O familie căreia, de fapt, ea nici nu-i mai aparținea. Adevăratul ei nume de familie nu venea din vechime, încărcat de glorie, nu era ornat cu frunze de cătșun și nici cu blazon ducal.

– Nu ai nici un drept...

– O, nu mă mai plictisi atât, Emerald, hai să nu mai vorbim despre asta. Ținând cont de ce mi-ai spus noapte trecută, m-am gândit că ai lucruri mult mai importante la care să te gândești decât la un blestemat de fustangiu.

– Tod nu este un fustangiu.

– Ai dreptate, este ceva mult mai rău. Acum, că am terminat cu asta, hai să vorbim despre ceva mult mai important, vrei? Fără să aștepte ca Emerald să-i răspundă, Dougie continuă: Am vorbi cu domnul Melrose și cu mama ta în această dimineață despre căsătoria ta. Domnul Melrose urmează să se consulte cu un avocat pledant, un prieten de-al lui care, spune el, va ști cea mai bună cale să se asigure că mama lui Alessandro se va ține de cuvânt în legătură cu subiectul tatălui tău. Am decis că problema oficială a anulării căsătoriei tale va fi una religioasă. Alessandro este catolic. Tu, nu. Ai simțit inițial că te poți converti, dar, după o perioadă de meditație, ai decis că nu poți, și de aceea, tu și Alessandro ați decis – cu adânc regret – că trebuie să puneți capăt căsătoriei voastre.

Un sentiment obscur – ar fi putut fi o recunoaștere cam forțată a nedoritului sentiment de ușurare la auzul cuiva care vorbea într-un mod atât de autoritar în numele ei? – îi domoli de îndată surda durere de cap.

– Mamei lui Alessandro i s-a pus în vedere că orice ar încerca să facă – ea sau oricine altcineva – pentru a da o altă interpretare evenimentelor va duce la declanșarea cu toată forța a sistemului legal britanic împotriva ei, continuă Dougie. Nu există, la urma urmei, nici o dovadă concretă care să-i confirme alegațiile. Răposatul duce

te-a acceptat ca fiica lui, testamentul său demonstrează asta. De aceea, în ochii legii, tu ești copilul lui.

– Vrei să spui că, după cum regele din poveste nu avea haine pe el, și în ceea ce mă privește toți vor ști că răposatul duce nu era tatăl meu, dar vor pretinde că era?

– Nimeni nu va ști, dacă nu vei decide tu însăți să le spui.

– De ce faci toate astea? Nu-mi datorezi nimic.

– *Noblesse oblige*, probabil, nu așa se spune, nu asta se așteaptă de la un gentleman? Dougie scutură din cap amuzat. O fac pentru noi toți, Emerald, pentru mine, pentru mama ta, pentru numele familiei, dar, mai presus de orice, o fac pentru tine.

Pentru ea? Mințea, desigur. De ce ar fi făcut ceva pentru ea?

Începu să fie stăpânită de un sentiment ciudat. Un amestec de spaimă, și confuzie, și o dorință intensă de a o lua la fugă.

Își amintea că trăise ceva similar o singură dată în viață, pe când era fetiță. Revedea totul cu ochii minții. Era cu Rose în camera copiilor, și Rose îi făcuse ceva care o enervase, astfel că o împinsese, făcând-o grămadă, chiar când mama ei intrase în cameră, asistând la incident. Amber mersese la Rose, care zăcea întinsă pe podea, dar nu scotea nici un sunet, o ridicase de pe jos dezmierdând-o, sărutând-o pe obraji și mângâindu-i părul. Emerald simțise cum cresc în sinea ei furia și un alt sentiment căruia nu voia să-i dea nume.

Atunci, mama ei se întorsese către ea și, încă ținând-o pe Rose, întinsese mâna către ea, zâmbind și spunându-i cu blândețe:

– Hai, Emerald, vino să fiți, din nou, prietene.

Își dorea atât de mult să meargă la mama ei, atât de mult, dar ceva din interiorul ei, ceva aspru, și dureros, și năvalnic o împiedicase, așa că, în loc să o ia de mână, bătuse din picioruș și țipase:

– Nu. Nu vin dacă n-o lași din brațe. O urăsc!

Zâmbetul mamei ei se destrămase, iar Rose începuse să plângă. În vreme ce mama ei o alina pe Rose, Emerald fugise la străbunica ei pentru consolare, știind că și ea o ura pe Rose.

Acum, simțea, la fel ca atunci, că vrea să atingă ceva aflat înaintea ei, că vrea să lase garda jos și să se lase mângâiată și consolată, dar, deopotrivă, undeva în sufletul ei se afla și sentimentul acela de încăpățânare, care n-o lăsa să-și ducă dorința până la capăt.

Ridicându-și trufaș bărbia, Emerald nu-l mai băgă în seamă pe Dougie și spuse, în schimb:

– Tod Newton a lăsat un telefon la care să-l caut?

Când Dougie lăsă capul în jos și nu spuse nimic, ei i se strânse sufletul – nu era chiar o durere, ci mai degrabă ceva necunoscut, dar blând, care-i produse o mică durere de parcă... de parcă s-ar fi aflat aproape să atingă ceva special, ceva care acum era departe.

Prostii, desigur.

Capitolul 29

– Nu e suficient că l-am pierdut pe Alessandro pentru că a descoperit trecutul tău secret, acum mai vine și asta? se răsti Emerald la mama ei în timp ce stătea față în față în nou-decorata cameră de primire a casei care fusese casa ei și a lui Alessandro.

– Emerald, îmi pare atât de rău, răsună vocea lui Amber tremurând de emoție.

– Îți pare rău? Drăguț că spui asta, că doar nu ești tu cea care a rămas însărcinată, nu-i așa?

Înfuriată, Emerald străbătea cu pași mari camera. Talia frumosului ei costum Dior stătea să-i plesnească de strâmtă ce era și nici una dintre hainele pe care le comandase pentru sezonul de iarnă nu îi va mai venea.

– Jay le va scrie și-i va informa pe Alessandro și pe mama lui.

– Nu. Nu vreau ca vreunul din ei să afle ceva. Răspunsul lui Emerald a fost aspru și fără echivoc. Nu-i spusese mamei ei despre avertismentul prințesei în legătură cu faptul că ar fi rămas însărcinată și, oricum, nici nu voia să-i spună. De fapt, nu vreau să afle nimeni. Nu încă, cel puțin până nu decid ce e de făcut.

Fusese ghinionistă că leșinase așa, în timpul vizitei mamei sale, iar Amber insistase să cheme imediat un doctor.

– Ce vrei să spui, până vei decide ce e de făcut?

Emerald văzu pe chipul îngrijorat al mamei ei de ce se temea. Bine. Merita să fie pedepsită.

– Ce crezi că am vrut să spun? Toată lumea știe că există doctori care se ocupă de lucruri ca astea.

– O, nu, Emerald, te rog. Promite-mi că nici măcar nu te vei gândi la asta.

– De ce? o provocă ea. Pentru că tu însăți te-ai gândit la asta când erai însărcinată cu mine?

Pe Amber, sentimentul de vinovăție o amuți.

– Ai vrut, nu-i așa? presupuse Emerald. Ai vrut să scapi de mine? Probabil că ai fi făcut-o.

– Emerald, te rog. Nu trebuie să spui asta. Și nu, nu am vrut... nici o clipă nu m-am gândit să scap de tine, niciodată.

Iarăși simțea din nou acel fior de panică, de durere și de dorință pentru ceva care se afla aproape, dar la care nu voia să ajungă.

Mama lui Alessandro ar fi dorit, firește, ca ea să facă întrerupere de sarcină. De fapt, Emerald era aproape sigură că va insista s-o facă, ceea ce, firește, o determina pe Emerald să refuze cu încăpățânare să-i îndeplinească voia. Dacă mama lui Alessandro nu dorea ca ea să aibă copilul, atunci îl va naște doar pentru a-i face în ciudă.

– Dacă-l voi face, atunci tu vei fi cea care-l va îngriji, pentru că *eu*, cu siguranță, nu intenționez s-o fac!

Rose se uită la ceas, apoi începu să meargă mai repede, protejându-se de strălucirea soarelui târziu de toamnă. Frunzele copacilor din Cadogan Place erau ridicate de vânt de pe pavaj și aruncate în grilajul grădinilor particulare, iar Rose avu pentru o clipă dorința copilărească de a lovi grămezile de frunze cu piciorul pentru a se bucura de trosnetul crengilor uscate. Își reamintea pe când era copil, cum cobora toamna pe drum, la Denham, cu mânuța cuibărită la loc sigur în mâna mătușii Amber, în vreme ce amândouă își târșâiau picioarele prin frunzele uscate, aurite, căzute din fagii de pe marginea drumului. Aproape că le putea simți parfumul amestecându-se cu cel al mătușii sale, de trandafir și de migdale, pe când cerul de octombrie de un albastru intens se întindea deasupra lor, iar soarele se prelingea pe pământ printre ramurile desfrunzite. Era învoită de la școală pe motive de boală – amigdalită, bănuia Rose, căci fusese predispusă cândva la asta – și fusese încântată s-o aibă alături, câteva ore prețioase, pe mătușa ei. Încă-și amintea cât de fericită fusese atunci, și avea senzația că mai are puțin și poate atinge din nou acea stare de fericire inocentă, copilărească. Se simțea, pe-atunci, atât de ocrotită, cu mâna în mâna mătușii, atât de sigură că este iubită. Atunci! Acum, urma s-o vadă pe Amber. Stătuse ca pe ace toată săptămâna de când decisese să-și deschidă sufletul față de mătușa ei și să o roage să-i ofere ajutor și înțelegere.

De câteva săptămâni știa că nu poate lăsa lucrurile așa. Îi lipsea cumplit legătura pe care o avea cu Amber, și acum mătușa ei se afla la Londra și nu putea găsi un moment mai bun pentru ca Rose

să lase deoparte mândria și să admită cât de disperată, de confuză și de nefericită era și cât de multă nevoie avea să știe de ce mătușa ei îi ascunsese faptul că ea și John ar fi putut fi soră și frate. Dorul față de mătușa ei era, trebui să recunoască, mai mare ca dorința de a o respinge.

Se grăbi prin Sloane Square, oprindu-se din reflex să se uite la vitrinele magazinului Peter Jones înainte să traverseze către King's Road și să se îndrepte spre casă. O luase deliberat pe drumul cel mai lung, agitată de ceea ce urma să se întâmple și dorind să amâne momentul, dar mergând, în același timp, mai repede, tocmai pentru a lămuri mai degrabă totul.

Când, mai târziu, intră pe Cheyne Walk își spuse o mică rugăciune în șoaptă ca toate să fie bune, ca mătușa ei să înțeleagă și ca ele să se apropie, din nou, una de cealaltă.

În mod neobișnuit, amănuntele atât de familiare ale casei din Chelsea – mirosul prăfuit și ușor mucegăit, specific vechilor clădiri și valurilor Tamisei, peste care se suprapunea parfumul fetelor – nu mai reușeau să-i redea liniștea lui Amber, care se așeză pe o sofa din living, încercând să nu se mai gândească la Emerald. Își dorea cu disperare să se gândească la ceva ce ar putea spune sau face pentru a se asigura că fata ei își va păstra copilul, nu de dragul lui Amber – niciodată din acest motiv –, ci pentru că era convinsă, în sufletul ei de mamă, că Emerald ar suferi enorm dacă nu l-ar păstra.

Amber văzuse ce se întâmplă cu trupul și sufletul unei femei care decide să-și întrerupă sarcina. Știa foarte bine aceste lucruri pentru că avusese o bună prietenă care nu mai reușise să-și revină după aceea.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și oftă. Își iubea fiicele vitrege și pe nepoata sa, dar în acest moment singurul lucru la care se putea gândi era Emerald. Măcar de-ar fi fost Jay aici...

– Mătușă Amber.

– Rose.

Amber îi adresă un zâmbet tulbure, îmbrățișând-o.

Familiaritatea parfumului mătușii sale și căldura confortabilă a îmbrățișării ei o făcură pe Rose să-și dorească să rămână îmbrățișate, în acel loc unde se afla în siguranță și era protejată, așa cum crezuse mereu că este în perioada copilăriei.

Între timp, Amber își făcea griji, spunându-și că din vina ei Emerald era așa cum era. Nu cumva-i dăruise prea multă iubire lui Rose

și nu se străduise suficient pentru a-i dărui la fel de multă și fiicei sale, care îi respinsese mereu dovezile de afecțiune? Povara vinovăției sale devenise insuportabil de mare.

– Mătușă Amber, mă bucur că putem vorbi între patru ochi. Vezi, e ceva ce aș fi vrut să te rog, ceva în legătură cu viitorul meu. Și... cu trecutul.

Dar, înainte să poate spune mai multe, mătușa ei se ridică și clătină din cap.

– Nu acum, Rose, te rog. Abia am văzut-o pe Emerald și este... ei bine, sunt îngrozitor de îngrijorată din pricina ei. De fapt, cred că ar trebui să merg chiar acum să-i telefonez lui Jay. Iartă-mă.

Rose o privi pe mătușa ei cum se duse în hol și ridică telefonul, simțind că inima îi împietrește. Nu, nu împietrea, piatra nu simte nimic, dar inima ei o durea, de parcă ar fi fost sfâșiată.

Ei bine, măcar acum știa o parte a adevărului. Nu o putea blama pe mătușa ei că o iubea pe Emerald mai mult decât o iubea pe ea, nu-i așa? La urma urmei, Emerald era fiica ei, iar Rose... Rose nu era nimic.

Capitolul 30

Mai trecu o lună până când, în cele din urmă, Emerald o liniști pe mama ei spunându-i că intenționează să păstreze copilul.

Ella, Janey și Rose aflară știrile de la Amber într-o după-amiază ploioasă de la începutul lunii noiembrie. Rose se mustră pentru resentimentele pe care le încercase fața de mătușa ei. Nu era de mirare că Amber nu mai avusese defel timp pentru ea.

– Dar, mamă, nu va fi rușinos pentru Emerald să aibă un copil, fără a avea un soț? întrebă Ella neliniștită.

– Se poate ca mariajul lor să fi fost anulat din motive religioase, dar asta nu schimbă faptul că Emerald și Alessandro au fost căsătoriți, răspunse Amber, păstrând versiunea pe care o stabilise deja cu Jay. Emerald va avea tot sprijinul familiei, iar situația ei nu va fi diferită de cea pe care au avut-o, după război, multe văduve cu copii mici. Acum, veți veni toate la Denham de Crăciun, desigur, ca să întâmpinăm noul copil care va intra în familia noastră în februarie.

Rose își lăsă capul în jos. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să meargă de Crăciun la Denham.

La etaj, singură în dormitorul ei, Janey stătea pe marginea patului, tremurând de spaimă și simțindu-se, totodată, ușurată și recunoscătoare. Ciclul ei menstrual venise cu aproape o săptămână întârziere. O săptămână în care abia mâncase și dormise, de frică să nu fi rămas însărcinată. Se rugase în fiecare noapte să-i vină ciclul și, cu trei zile în urmă, chiar se gândea să se arunce din capul scărilor, în speranța că, în cădere, „lucrurile se vor aranja", așa cum auzise ea că ar fi posibil.

Dacă nu ar fi reușit, ar fi încercat apoi să stea într-o cadă cu apă fierbinte, la limita suportabilului, bând o sticlă de gin. Oricum, slavă cerului că nu fusese nevoie. Și acum, stând frântă de mijloc din cauza familiarelor dureri care-i strângeau stomacul, îi venea să plângă de fericire și de recunoștință.

Nu-și va mai asuma niciodată asemenea riscuri. Niciodată.

Totul păruse atât de excitant și de matur în acea primă seară când cedase cererilor insistente ale lui Dan și-și pierduse virginitatea. Pe atunci, considerase experiența drept cel mai minunat lucru, perfect din toate punctele de vedere și un simbol al iubirii dintre ei doi. Acum însă, Dan o părăsise pentru altcineva, o fată care făcea pe actrița și pe care o întâlnise la o ședință de casting. Janey avea inima zdrobită, dar nu ar fi spus asta nimănui, cu atât mai puțin surorii ei mai mari, mai ales că Ella avea s-o întrebe dacă Dan îi dăduse înapoi cele cincizeci de lire pe care Rose i le împrumutase în mod cu totul neinspirat, cu câteva zile înainte de despărțire. Ultima dată când făcuseră sex. Deși lui Janey nu-i plăcea, trebuia să admită în sinea ei că era o ușurare din multe de vedere că nu trebuia să mai facă sex. Plăcerea de prima dată făcuse locul, în scurtă vreme, frustrării și dezamăgirii, astfel că ea sfârși, cumva, prin a se simți pe de-a-ntregul nefericită și ratată, mai ales când Dan îi spusese că toate fetele de dinaintea ei îl lăudaseră cât de bun amant este. Ea, desigur, se simțise obligată să-i spună la fel, din mândrie. Cu toate acestea, poate că el ghicise că nu-l considera atât de sensibil și de atrăgător pe cât pretindea ea. Poate că acesta fusese, în parte, motivul pentru care o părăsise pentru altcineva. Janey nu știa.

Banii pe care i-i împrumutase nu îi mai văzuse înapoi și, bănuia Janey, nici nu-i va mai vedea.

Acum, firește, îi era imposibil să-i spună Ellei sau lui Rose despre ce făcuseră ea și Dan. Ella nu ar fi înțeles, ar fi fost scandal și ar fi fost șocată, dezaprobând-o și făcându-i capul mare, și, cu toate că Rose ar fi fost mai înțelegătoare, simțea Janey, cu greu i-ar fi spus ei, și nu propriei surori. Pur și simplu, nu ar fi fost cinstit.

Măcar nu era însărcinată. Altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost în pielea lui Emerald, desigur, și căsătorită. A avea un copil nu conta, câtă vreme erai căsătorită. Janey știa că nu s-ar mai căsători acum. Cum ar putea, când inima îi era zdrobită? Carnetul ei de schițe era plin de crochiuri înfățișând fete cu ochii mari și triști purtând rochii negre scurte, decorate cu împletituri purpurii din șnururi și cu aplicații florale. Culorile doliului. Poate că-și va croi o rochie ca acestea. Dacă o va face, ar putea decupa mai multe inimi purpurii, pe care le-ar aplica pe mâneci, sau poate chiar o inimă frântă. Janey se întinse și-și luă caietul de schițe, mintea ei punându-se în mișcare pe nepusă masă, în vreme ce instinctul său creator preluă controlul.

Avusese asemenea planuri – planuri discutate interminabil cu Dan. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le facă, de pildă, să-și deschidă propriul *boutique*. Ea și alte fete discutaseră despre asta, dar conveniseră că ambițiile lor trebuiau să mai aștepte până după absolvire. Între timp, Janey spera să fie angajată în zilele de sâmbătă la Bazaar. Vorbea lumea că Mary Quant ar vrea să mărească numărul vânzătorilor, de Crăciun, dar acum, că Amber le smulsese promisiunea că vor merge acasă de sărbători, nu mai era posibil. Oricum, ce-ar fi fost dacă Dan ar fi intrat la Bazaar cu noua sa prietenă de braț? Lacrimile lui Janey umeziră carnetul de schițe, mânjind contururile proaspăt creionate.

– Ei bine, draga mea, vreau să-ți spun că te consider foarte curajoasă, îi mărturisi Jeannie de la Salles lui Emerald pe când stăteau și sorbeau un ceai la Claridge's, îmbrăcate în haine de blană pentru a se proteja de vântul aspru care mătura străzile orașului. Nu mi-aș dori să fiu în situația ta.

Emerald simulă un oftat profund.

– Mama spune că nu diferă cu mult față de situația de văduvă, dar *este* altceva când știi că tatăl copilului este în viață și că nici eu, nici copilul nu-l vom vedea. Am fost o proastă să cred că iubirea va fi suficientă.

Emerald făcu o pauză pentru a evalua efectul pe care-l avea mult-pregătitul moment al „sufletului îndurerat" asupra prietenei sale. Jeannie era o proastă sentimentală atât de mare, încât lui Emerald îi va fi ușor să o convingă că are dreptul de a cere o susținere morală mai mare pentru ea și copilul lui Alessandro. Emerald nu avea nici o intenție să îngăduie ca nașterea copilului să fie motivul pentru care nu-i va mai fi permis accesul în societate.

– Poate că ar fi trebuit să mă convertesc, dar dragul meu tată a fost un anglican fervent și ar fi părut o trădare a tuturor valorilor pe care le-a apărat, dacă aș fi făcut așa.

– O, nu, ai făcut bine. Te admir atât de mult, Emerald. Cred că și contesa de Bexton urmează să nască în aceeași perioadă cu tine. Soțul ei a fost la Eton cu Peter. Trebuie să-ți fac cunoștință cu ea. Este cea mai dulce persoană și extrem de bine plasată în societate. A, și Newton a întrebat de tine zilele trecute.

Emerald oftă teatral:

– Mi-e teamă că singurul lucru la care mă pot gândi în acest moment este cât de mult îmi lipsește Alessandro și cât de mult aș dori... Își puse mâna pe pântec și oftă din nou, în timp ce se amuza în sinea ei imaginându-și furia mamei lui Alessandro când va citi în paginile de bârfe ale ziarelor despre curajul de madonă al lui Emerald, însărcinată cu copilul lui Alessandro, în ciuda durerii pe care i-o produsese acesta.

Odată ce copilul va fi născut, ea, desigur, intenționa să se întoarcă la viața antrenantă pe care începuse s-o trăiască înainte de a-și da seama că este însărcinată. Mama ei, așa de dornică când venise vorba s-o convingă să păstreze copilul, ar putea s-o răsplătească, ținându-l la Denham, departe de ea.

Ei bine, măcar nu trebuia să se ducă acasă la Denham de Crăciun, pentru că acum avea scuza perfectă să n-o facă, își spuse Rose. În mod secret, nu-și dorea să meargă, temându-se că acest Crăciun va fi cu mult diferit de toate celelalte minunate Crăciunuri de dinainte. Oricum, nu putuse găsi o scuză potrivită pentru a nu merge, până în acea zi, când i se spusese că, din cauza volumului mare de muncă și a insistențelor doamnei Russell de a termina decorarea casei în întregime până la petrecerea de Anul Nou, urma ca toți să aibă de muncă

până în ziua de Ajun, după care trebuia să se întoarcă la serviciu a doua zi după Boxing Day[1].

Rose se uită la ceas și grăbi pasul. Trebuia să se întâlnească la Fazanul de Aur cu Josh să bea un pahar după muncă și întârzia dacă nu se grăbea.

– Ai folosit până la urmă acul de păr? o întrebă Josh după ce dădu comanda pentru băuturi.

Rose începu să nege, apoi se opri și recunoscu:

– El nu a vrut să accepte că nu mă interesează persoana lui. L-am amenințat că-i voi spune soției lui, dar a râs de mine și mi-a spus că nu m-ar crede.

– Ticălosul! răbufni vehement Josh. Te-ai gândit să-i spui șefului tău?

– M-am gândit că nu are nici un rost. Cei din familia Russell sunt printre cei mai buni clienți și l-au recomandat câtorva dintre prietenii lor. În plus, nu știu sigur, dar nu cred că familia Russell a plătit ceva pentru comanda asta nouă pe care ne-au încredințat-o, așa că Ivor nu ar dori să-i supere. Și, pe de altă parte...

Când ea ezită, Josh întrebă:

– Și, pe de altă parte *ce*?

– Ei bine, știi, Josh, oamenii par să creadă... ca să spun așa, unele fete fac diverse comentarii și nu sunt sigură că Ivor va crede că nu am făcut ceva care să-l încurajeze pe domnul Russell să creadă că sunt disponibilă. El însuși a spus asta.

Se simțea nefericită și nesigură pe ea chiar și când îi spunea lui Josh, care i se confesa atât de ușor și care o învățase de-a lungul timpului să fie și ea la fel de directă cu el.

– Nu am văzut o femeie care să facă mai puține avansuri unui bărbat ca tine, îi spuse Josh. Tipul ăsta e un jeg de om. Nimeni nu ajunge așa bogat ca el fără să-și murdărească mâinile. Ar fi putut să se păstreze de partea luminoasă a legii, dar am auzit că face afaceri cu o mulțime de infractori.

– Ella spune că a auzit una, alta despre doamna Russell de la unele fete de la *Vogue*. A fost model înainte să se căsătorească. Tatăl ei era un om de afaceri sud-american, care și-a pierdut toți banii și a dispărut.

---

[1] Sărbătoare seculară publică (26 decembrie) din țările anglo-saxone. Este legată de vechiul obicei al vacanței bancare din zilele sărbătorilor de iarnă. (n.tr.)

Ella îi spusese că doamna Russell încercase să-i convingă pe editorii de la *Vogue* să facă un articol despre ea, dar șefa Ellei afirmase că *Vogue* nu publică articole despre persoane implicate în afaceri cu oameni de la periferia societății, persoane care încearcă să pară ceea ce nu sunt.

În timp ce-și beau vinul, Rose îi spuse lui Josh despre faptul că trebuia să muncească în Ajunul Crăciunului.

– La familia Russell? o întrebă.

Rose încuviință.

– Ei bine, ai grijă ca Russell să nu încerce să-ți dea un cadou pe care nu ți-l dorești de Crăciun. Mătușa ta nu va fi prea fericită că nu te duci acasă de Crăciun, nu-i așa?

– O, cred că va fi atât de ocupată cu Emerald, că nu-mi va duce dorul, și, oricum...

– Oricum ce? o presă Josh.

Știa mereu când o supăra ceva sau când îi ascundea ceva. Rose era atât de al naibii de modestă, că era incapabilă să te păcălească cu ceva. Spre deosebire de el. El era un geniu la asta.

– Ei bine, dintr-un punct de vedere, sunt fericită că nu voi putea să merg acasă.

De ce oare, Dumnezeule, îi spusese asta? Era ultimul lucru pe care voia să i-l mărturisească, dar acum nu mai putea să-și retragă cuvintele.

– Din cauza acelui flăcău la care te gândești mereu, prefăcându-te apoi față de mine că nu arăți ca o duminică ploioasă?

Rose aproape că sări de pe scaun, împroșcând vinul din pahar și privindu-l decepționată, după care protestă:

– N-ai de unde să știi de John. Nu ți-am...

– A, deci numele lui e John, nu? Ce e? Vreun tip scorțos de la țară de care te-ai îndrăgostit în clipa în care ați călărit pentru prima dată poneii împreună?

Josh o tachina, pur și simplu, Rose știa asta, dar vorbele lui tăiau adânc în sufletul ei îndurerat.

– Cam așa ceva, admise Rose, dar nu-l iubesc. Nu-l mai iubesc.

Era adevărat, recunoscu ea. Nu-l mai iubea deloc pe John, dar ținea la el și suferea, ca să nu spună altfel, și mai mult pentru că acea dragoste, dragostea de soră, trebuia să și-o reprime pentru totdeauna.

– Haide, Rose, nu mă prosti în față. Îmi dau seama după vocea ta că-l iubești. Poate că ar trebui să-i spui. Dacă cumva și el, în secret...

– Nu! izbucni Rose furioasă. Nu mă iubește. Nu poate. Nu trebuie.

– Nu începe iar cu prostii de genul că nu ești suficient de bună pentru el! Ești la fel de bună ca oricare altă fată, Rose. Repetă după mine: Eu sunt...!

– Nu, Josh, nu înțelegi. Lucrurile nu stau așa. Te rog, nu-mi cere detalii. Nu ți le pot da. Am promis că nu voi povesti nimănui. Viața lui John ar fi distrusă dacă ar ști. Mi-aș fi dorit să nu fi știut nici eu.

New York. Urma să plece anul viitor la New York pentru șase luni, deocamdată, ca să lucreze pe lângă editorul de articole al revistei americane *Vogue*. Se bucură de știre de una singură. Știuse că e în cărți, deși nu-și permisese să spere prea mult, însă astăzi, șefa ei îi confirmase vestea. Îi vor lipsi Londra, și Janey, și Rose, desigur, dar totuși, New York!!! Se simți străbătută de un fior puternic. I se spusese că va împărți apartamentul cu o altă fată de la birou, care se întâmpla să aibă un dormitor liber, și că *Vogue* va acoperi toate cheltuielile de călătorie.

Era încântată, dar și neliniștită. Cine va avea grijă de Janey când ea nu va mai fi aici? Ella nu avea încredere în sora ei mai mică. Un motiv ar fi că se încurca mereu cu niște tipi îngrozitori, niște ratați patetici.

Și ce va face cu pastilele ei de slăbit? Trebuia să ia o rezervă suficientă înainte să plece sau să găsească un nou medic dietetician în New York.

Însă, cel puțin, va fi plecată când Emerald va naște. Ella se simțea încordată ca mai mereu când era vorba despre copii și despre ce i se întâmplase mamei sale, gândindu-se că i s-ar putea întâmpla și ei același lucru, dacă ar rămâne însărcinată. Dar așa ceva nu se va întâmpla. Niciodată. Ea nu era ca Emerald. Ea nu se va căsători vreodată și, cu siguranță, nu va face niciodată sex cu un bărbat în afara căsătoriei. Mariajul lui Emerald și anularea care urmase fuseseră, timp de câteva săptămâni, *une cause célèbre*. Se publicaseră fotografii ale lui Emerald în paginile revistelor de scandal, precum și articole pigmentate din greu cu aluzii despre cele întâmplate și despre condiția ei ulterioară, alături de nemeritate laude la adresa

curajului lui Emerald, care rămăsese credincioasă sfintei Biserici a Angliei.

Întreaga istorie era șocantă și rușinoasă, considera Ella, însă tipică pentru Emerald, căreia îi plăcuse mereu să fie în centrul atenției și să scape din împrejurări care pe alții i-ar fi îngropat.

Se uită pe biroul ei. Tocmai scria ceva când fusese chemată de editor. Își întinse mâna, cu încheietura subțire, cu oase fine, să-și ia notițele. Era atât de cufundată în muncă, încât se îndoia că va avea timp să se oprească să mănânce ceva, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Familia ei credea că munca asiduă topise rotunjimile ei de școlăriță, punând în evidență eleganța structurii sale osoase, dar, desigur, Ella știa mai bine. Oliver Charters o șocase și, da, o înfricoșase cu ce îi spusese în legătură cu pilulele ei pentru slăbit și pericolele acestora, dar Ella se convinsese, ulterior, că exagerase și că, la urma urmei, ea lua acum numai o pilulă pe zi; în afară de zilele în care se simțea atât de obosită și avea nevoie de un energizant, luând astfel o a doua pastilă. Erau uimitor de eficiente în această privință, și nu doar pentru reducerea apetitului. Ella nu-și mai dorea să se despartă de ele niciodată.

Chipul care o privi dimineață din oglinda băii avea pomeții proeminenți și o formă ovală care-i făcea ochii să pară mai mari, și buzele, mai pline. Cu toate acestea, nu insista asupra acestor schimbări, pentru că mai avea multe de făcut, lucruri care erau mult mai interesante. Și nu de aceea voise să piardă în greutate. Voia să-și demonstreze că poate. Undeva, în sinea ei, o voce firavă îi spunea că, de vreme ce-și atinsese scopul, se putea opri, dar Ella nu voia s-o asculte. Îi era teamă că, dacă nu-și mai lua prețioasele pilule, se va îngrășa din nou, ceea ce ar fi însemnat că demersul ei eșuase. Punând în practică ceea ce-și propusese o făcuse să se simtă atât de fericită, atât de bine în pielea ei, atât de încrezătoare și de sigură pe viața ei.

Sub imperiul acestei noi încrederi, începuse să studieze jurnalismul la școala serală, laolaltă cu studenți care, la fel ca ea, erau pasionați de lucrurile importante din viață, cum ar fi sărăcia, războiul, nedreptatea și bigotismul.

Ella știa că *Vogue* nu-i va oferi spațiu pentru a scrie despre asemenea lucruri, dar la New York putea s-o facă. Cu certitudine, America era cu mult mai deschisă către gândirea modernă și le dădea

oamenilor posibilitatea să se exprime liber. Ar fi putut însemna începutul unei cariere promițătoare.

Capitolul 31

Era ora șase seara, de Ajunul Crăciunului, și Rose lucrase toată ziua la familia Russell, ajutând la punerea noilor draperii și la finisarea lor. Se întorsese acum la magazin, extenuată. Probabil că Ella și Janey erau la ora asta la Denham. Tatăl lor le așteptase, probabil, la gară și le condusese acasă, unde mătușa Amber va fi pregătit un foc strașnic în salon și grămezi de cadouri în jurul pomului de Crăciun, pe care gemenele încă-l mai încărcau cu globuri. Casa mirosea, desigur, a vin fiert cu condimente, a plăcințele cu carne și a fum de la focul din vatră, dar gândul la căldura brațelor lui Amber în jurul ei îmbrățișând-o de bun venit îi ridică lui Rose un nod în gât și-i făcu ochii să lăcrimeze. Lucrurile nu vor mai fi așa niciodată ca înainte, își spuse ea cu asprime. Era timpul să pună capăt amintirilor, să nu mai fie așa... așa sentimentală și să înfrunte adevărul.

Își luă haina. Plecaseră cu toții și era singura care mai rămăsese doar pentru că secretarul lui Ivor o avertizase, trecând pe lângă ea, că Ivor Hammond dorește s-o vadă înainte să plece.

El se îndrepta către ea, ieșind din biroul său, încruntat.

– Tocmai am vorbit cu familia Russell la telefon, îi spuse el. Este o problemă cu perdelele și trebuie să te întorci să-ți ceri scuze. Doamna Russell a insistat.

– Dar a spus că-i plac, protestă Rose.

– Puțin îmi pasă ce a spus atunci; acum spune că nu arată bine, așa că te duci acolo și te asiguri că toate-s bune. Russell amenință să reducă din onorariu în loc să ne mulțumească și, dacă va fi așa, am să rețin diferența din salariile voastre.

În ciuda faptului că agenda sa era încărcată, Ivor părea să fie mereu neliniștit că nu are suficienți bani. Rose auzise un zvon că era deseori presat de furnizori pentru a rezolva problema notelor de plată exorbitante, iar unii îi spuseseră că era un jucător împătimit, care paria mari sume de bani.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Rose era să se întoarcă în casa familiei Russell. Credea că aceștia vor ieși în oraș, în acea seară,

și urma, pe de altă parte, să se întâlnească cu Josh, dar știa că nu se poate certa cu Ivor. Nu când avea toane, ca atunci. Cât de mult putea să semene cu Scrooge[1]!

De vreme ce era Ajunul, îi fusese imposibil să găsească un taxi. Străzile colcăiau de oameni care se grăbeau acasă și-i luă aproape douăzeci de minute să ajungă la apartamentul familiei Russell, strângându-și haina de tweed în jurul mijlocului să o protejeze de răceala serii.

Apartamentele familiei Russell ocupau parterul și primul etaj al clădirii. Portarul o recunoscu pe Rose când aceasta intră în somptuosul hol al vilei.

Sună, ușurată că ușa se deschise de îndată. Abia aștepta să scape de toate astea și să se ducă la ale ei. Nu putea înțelege de ce dorea doamna Russell ca ea să-și ceară scuze, când cu mai puțin de o oră înainte îi spusese cât era de încântată.

Când intră, Rose nu așteptă ca doamna să înceapă să se plângă, ci începu ea însăși:

– Doamnă Russell...

– Din nefericire, draga mea soție nu este acasă.

Ușa se închise și zăvorul se trânti zgomotos după ce domnul Russell închise ușa cu cheia și se uită batjocoritor la Rose.

– Ce angajată bună ești, sau poate că Ivor a insistat să te întorci? Mărturisesc că am întins puțin coarda cu el pentru că, vezi tu, draga mea Rose, la rândul tău, tu ai cam întins coarda, și e foarte nepoliticos din partea ta. Nu-mi place să se joace cineva cu mine așa. Nici unui bărbat nu-i place, și tu, cu siguranță, te joci cu mine.

Rose se simți paralizată de frică. Dorea cu disperare să facă o mișcare, dar nu putea. Era prea înfricoșată, recunoscu ea slăbită. Arthur Russell îi întinsese o cursă, în care căzuse.

– Ivor spune că este o problemă cu noile draperii, spuse ea cu voce spartă, dar pe un ton curajos. Dacă-mi arătați despre ce este vorba...

– O, am să-ți arăt, păpușica mea, și încă multe altele, și îndată vor dispărea toate probleme pentru că le vei rezolva tu. Câți bărbați ai avut? Nu-ți fie frică de mine, nu e nici o deosebire, îți promit.

Se întinse spre ea, cu respirația șuierându-i greoi printre buzele subțiri și umede, caldă și mirosind a băutură.

[1] Personaj meschin și tiranic din romanul dickensian *Poveste de Crăciun* (1843). Numele a intrat în vocabularul englez personificând mizeria și mizantropia. (n.tr.)

Rose se panică, fugi de lângă el, încercând să scape, dar el râse de ea, apucând-o de încheieturi și prinzându-i mâinile la spate.

– O, da, asta va face lucrurile mai excitante, draga mea.

Îi strânse încheieturile mai tare, dar, de frică, Rose se lupta să scape, răsucindu-se și întorcându-se frenetic.

– A, mă sfidezi? Ei bine, o să te pedepsesc pentru asta.

Cu dosul palmei o izbi peste față cu atâta viteză și forță, încât îi azvârli capul într-o parte, producându-i șoc și frică atunci când el îi împinse capul în perete.

Niciodată în viața ei Rose nu fusese supusă vreunei violențe fizice, și nici chiar Nanny, care n-o plăcuse niciodată, nu-i permisese lui Emerald altceva decât s-o tragă de păr. Amber și Jay nu erau adepții educării copiilor prin bătaie, iar ceea ce i se întâmpla atunci îi producea o durere psihică aproape la fel de mare ca și cea fizică. Își simțea sângele curgându-i din buze, se simțea amețită și ușor îngrețoșată, gata să izbucnească în plâns de neîncredere și de teamă. Bănuise că Arthur Russell era tipul de om care nu se gândește de două ori când era să se impună asupra unei femei, dacă el considera că o poate avea, dar violența fizică care-i însoțea dorința sexuală nu semăna cu nimic din ceea ce știa. Nu avea cum să se apere de asta, și nici de josnicia faptei lui. Arthur Russell râdea și se distra văzând-o că tremură când își plimbă încet degetele peste fața ei tumefiată, șoptindu-i lasciv:

– Ah, fetița mea, mai bine te sărut și te învăț cum să te bucuri de pasiunea unui adevărat bărbat.

Când Rose tremură iarăși, mâna lui alunecă către gâtul ei și i-l strânse. În vreme ce ea se străduia să respire, el se aplecă înainte, împingându-și corpul în ea, măcinându-i energia cu greutatea lui, iar gura lui deschisă și umedă se apăsă pe buzele ei, mușcând-o până când ea începu să-și guste sângele.

Brațele ei, pe care încă i le ținea la spate, amorțiseră. Arthur Russell își coborî mâna de la gâtul ei, mai jos, la sâni. Rose încremeni de repulsie, incapabilă să se oprească să țipe de scârbă când el îi rupse bluza și începu să se joace cu sânii ei încă acoperiți, din fericire, de sutienul și de corsetul pe care, conform regulilor stricte ale lui Nanny, Rose era datoare să-l poarte încă, din pricina frigului hibernal.

Era cel mai rău dintre coșmarurile ei, mai rău decât orice și-ar fi putut imagina. Se gândi la mama ei și se întrebă de câte ori trăise ceea ce trăia ea acum. Fu cuprinsă de rușine și de disperare.

Probabil pentru asta se născuse, probabil că atâta valora, o bucată de carne pentru plăcerea bărbaților, folosită și rănită, dacă așa doreau ei. Îi veniră în minte ipostaze, până atunci necunoscute, ale mamei ei, cele mai oribile imagini în care propriul ei chip devenea cel al tinerei femei împietrite, al cărei corp era abuzat. Frica o cuprinse, obligând-o să nu mai lupte, ci să cedeze, pentru că doar în felul acesta va scăpa mai repede de el – de el, dar niciodată de ce dorea el să-i facă.

Și abia atunci când panica ei devenise mai mare și era pe punctul să-l roage să ia, pur și simplu, ce vrea, în mintea ei imaginea se schimbă și apăru mătușa Amber, zâmbindu-i tandru, ținând-o de mână, protejând-o.

Arthur Russell scoase un urlet de frustrare când descoperi barierele dintre el și victima sa.

– Ce dracu' porți pe tine? întrebă el înainte de a începe să tragă de corset cu mâna liberă.

Corsetul era, Rose știa prea bine, strâmt, și nu putea fi dat la o parte cu ușurință. El ar fi avut nevoie de amândouă mâinile și, chiar și-așa, nu i-ar fi fost ușor. Ceea ce însemna că trebuia să-i dea drumul...

Josh o aștepta pe Rose de mai bine de o jumătate de oră. Niciodată nu întârzia. Localul era plin, ca în Ajun de Crăciun, ticsit de oameni care își abandonaseră grijile pentru a celebra sărbătorile. Afară înghețase bocnă, iar el era extrem de obosit. Unul dintre stiliștii săi făcuse o teribilă criză de nervi din pricina uneia dintre ucenicele față de care se dădea cocoș și sfârșise prin a-și lua tălpășița, lăsând pe capul lui Josh, care oricum avea de lucru, și clienții lui. Atmosfera din local îl învălui cu aerul rarefiat de fumul țigărilor și de căldură, făcându-l să nu-și dorească să mai părăsească masa pe care reușise s-o ocupe de când ajunsese acolo.

Dar Rose întârziase peste poate. Știa că lucrase la familia Russell, și asta era suficient să-i facă să aibă nervii întinși la maximum. Își luă paltonul, unul nou, la modă, făcut de tatăl prietenului său, Harry Cohen, în atelierul său de pe Saville Row. Era negru, din cașmir pur, și-l adusese în pragul lacrimilor pe bătrânul Harry când îi ceruse, bietul de el, să-l croiască atât de strâns pe talie, dar Josh fusese foarte mulțumit de rezultat. Purta, de asemenea, pantofi făcuți la cizmar – paltonul și pantofii erau cadoul pe care și-l făcuse de Crăciun.

Salonul începuse să-i aducă bani serioși, și urma să facă și mai mulți. Josh îi zâmbi larg blondei nostime care se holba la el când trecu pe lângă ea. Îi plăcea să schimbe fetele la fel de des pe cât își schimba cămășile, pentru ca nici uneia să nu-i vină ideea de a-l prinde în laț. Josh avea alte idei ambițioase și de anvergură, iar printre acestea nu se număra căsătoria. Nu-și dorea să sfârșească având o soție pe cap și o droaie de copii.

Începuseră deja să vină la salonul lui una sau două fete care-și petreceau vremea cu noii cântăreți și cu grupurile ale căror discuri se aflau în topurile muzicale, iar la începutul anului care urma, va încerca să-l convingă pe Ollie să-l lasă s-o coafeze pe una dintre multele lui prietene fotomodel – una care ar avea șanse să fie fotografiată pentru *Vogue*.

Aerul străzii era cumplit de rece, iar cerul era limpede și plin de stele. Josh știa adresa apartamentului familiei Russell. Se afla cam la o jumătate de oră distanță, dar nu vedea nici un taxi prin zonă, ceea ce nu-l deranja. Îi plăceau provocările. Dorchester era cel mai apropiat hotel șic, așa că se grăbi într-acolo folosind intrarea din spate, pentru a ieși apoi în hol, plimbându-se tacticos prin fața portarul în uniformă care-l întrebă politicos:

– Un taxi, domnule?

Josh își reprimă un zâmbet triumfător în timp ce portarul făcu semn unui taximetrist care aștepta să pună mâna pe unul dintre bogații clienți de la Dorchester. Merită bacșișul pe care i-l dădu portarului, măcar și pentru că stătea la căldură în mașină și nu mai îngheța pe străzi.

Nu îi luă prea mult taximetristului să ajungă la locuința familiei Russell. După ce-i spuse șoferului că vrea să-l aștepte, Josh se îndreptă către intrare.

La început, portarul îi răspunse fără chef când Josh îl întrebă dacă o văzuse pe Rose, dar după ce Josh îi spuse că, dacă se va dovedi că ea este reținută în apartamentul familiei Russell fără voia ei, așa cum se părea, atunci îl va reclama la poliție, deveni mai cooperant.

– A ajuns cam acum o jumătate de oră, îi spuse lui Josh, dar nimeni nu a forțat-o să intre. A bătut la ușă și a intrat de bunăvoie.

– Sper că ai o cheie de rezervă pentru situații de urgență, făcu Josh prietenos.

– Hm, nu-ți pot da nici o cheie de rezervă. Îmi pierd slujba dacă ți-aș da-o.

Atât vocea, cât și privirea portarului deveniseră neliniștite.

– Atunci, va trebui s-o iau eu însumi, nu-i așa? îi spuse glumeț Josh și adăugă: Nu-ți face griji, am făcut ceva box în armată. Îți pot învineți ochii și-ți pot rupe și nasul, dacă dorești. Asta-i va convinge pe toți că am luat cheia cu forța de la tine.

Mâna portarului tremura când alese cheia potrivită de pe inelul greu de chei pe care-l purta în buzunarul pantalonilor și i-o dădu.

– Să trăiești, amice. Aș face ceva pași câteva minute, dacă aș fi în locul tău.

Nu trebui să-i spună mai mult, că portarul dispăru pe una din scări.

Reușise să scape de el, dar oare pentru cât timp, se întreba Rose, tremurând de frică, prinsă în micul spațiu de lângă fereastră, în spatele unei canapele. Arthur Russell făcuse rost de o riglă care se afla pe masa de cafea și acum stătea în fața ei, plesnindu-se ușor cu ea peste palmă, în vreme ce o fixa cu o privire care îi făcea pielea de găină.

– Acum chiar că am să te pedepsesc, o avertiză el. Trebuie să înveți câteva lecții importante. Speram ca o fată ca tine să știe alte lucruri mai de folos decât să mă înfurie.

Rose se uită disperată către ușă.

– Nu mă poți ține aici așa, îl avertiză ea cu un aer de bravură de care nu se credea în stare. Când se va întoarce doamna Russell...

Vorbele ei îl făcură să râdă zgomotos.

– Nu te obosi, îți pierzi vremea punându-ți speranțele în ea. Nu se va întoarce până la miezul nopții și până atunci, drăguța mea, voi căpăta ce vreau, și încă de mai multe ori. Te avertizez că gusturile mele sunt mai degrabă neconvenționale, iar forma încântătoare a popoului tău m-a atâțat de prima dată când l-am zărit. L-ai mai folosit înainte? Există fete cărora nu le pasă, dar nu știu din ce categorie faci parte. Ține de rasă. Toată lumea știe că fetele din Hong Kong sunt cele mai pricepute în domeniu.

Oroarea o cotropi. Dacă nu l-ar fi auzit pe Josh glumind în legătură cu practicile homosexualilor care munceau în salon, se gândi, poate că nu ar fi înțeles clar la ce se referea Arthur Russell. Cu siguranță, nu și-ar fi imaginat că bărbații le fac femeilor așa ceva, iar gândul o umplu de frică și de greață. Încercă nebunește să fugă pe lângă agresorul ei, dar trebui să se retragă de îndată după sofa, când Arthur Russell ridică rigla și o plesni mușcător peste mână.

*

Dacă nenorocitul ăla pusese lanțul de siguranță la ușă, atunci eforturile sale erau compromise, se gândi Josh când strecură cheia în broască. Dar, spre ușurarea lui, ușa se deschise și intră în holul foarte încărcat cu ornamente al locuinței. Erau deschise câteva uși, iar Josh se apropie de fiecare în parte și ascultă cu atenție din spatele lor, scoțând un mârâit de satisfacție când auzi o voce masculină de după o pereche de uși duble.

Rose nu știu care dintre ei a fost mai surprins când Josh deschise brusc ușile salonului.

– Josh, atât reuși să bâiguie, ușurată, când putu în sfârșit să treacă pe lângă agresorul ei, atenția acestuia fiind concentrată asupra lui Josh.

– M-am gândit că mai bine trec să te iau, văzând că nu vii la întâlnire, râse el de ea.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă Russell. Cum naiba ai intrat aici? Nimeni nu pleacă nicăieri, voi suna la poliție.

– Bună idee, spuse afabil Josh, în timp ce Rose se încordă, terifiată că Arthur Russell ar putea cumva convinge poliție că *ei* erau infractorii, nu el. Deja i-am spus unui tovarăș de-al meu, care lucrează la *Express*, că s-ar putea să am o poveste suculentă pentru el în legătură cu un oarecare afacerist, continuă Josh. Soția îți cunoaște apucăturile, nu-i așa? Că altfel, le va afla curând.

– O să-ți pară rău pentru ce-ai făcut, îl avertiză Russell pe Josh. O să mă asigur de asta!

Se repezi spre ei cu atâta viteză, cu pumnii strânși, încât Rose a fost sigură că îi va lovi, dar Josh reuși cumva s-o împingă din calea lui, după care se întoarse ridicându-și pumnii încleștați și-i administră o lovitură care-l făcu pe Russell să icnească de durere, să se prindă de mijloc și să se încovoaie până aproape de podea.

Josh îl privi. Tare-i mai venea să-i administreze din nou o lovitură bărbatului prăvălit în mijlocul camerei, ca să se asigure că va trece o vreme îndelungată până se va mai apropia din nou de o femeie, dar era îngrijorat de Rose și știa că trebuia să plece cu ea în siguranță. Își părăsi așadar cu regret adversarul și se întoarse către Rose, spunându-i cu glas ferm:

– Haide, ne așteaptă un taxi cu aparatul pornit și cu o notă de plată care mă va costa o avere.

Doar vocea lui Josh reuși cumva să-i înlăture groaza. Se aflau afară, aproape de taxi, când Rose putu să respire normal. Odată ce reuși, începu să tremure atât de violent, că Josh trebui să o ia de mijloc.

– Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, Josh, niciodată.

– Bineînțeles că vei putea. Așteaptă, la un moment dat va veni și rândul tău să oferi altcuiva ajutorul. Așa merg lucrurile, vezi bine, trebuie să dai mai departe.

Încerca doar s-o facă să-și revină din starea în care era, înțelese ea, dar pentru Rose, aceste cuvinte avură o rezonanță profundă.

– Așa voi face, Josh, spuse ea cu voce emoționată, îți promit.

Brațul lui peste umerii ei era cald și reconfortant, iar el o strânse mai aproape.

– Știu că așa vei face, Rosie.

Instinctiv, ea se trase mai aproape de el. Dragul, minunatul Josh, care o făcea să se simtă atât de protejată.

Apoi, un gând o făcu să se înfioreze iar de frică.

– Sunt atât de fericită că ai venit, Josh, și-ți sunt extrem de recunoscătoare, dar mi-e teamă pentru tine deoarece domnul Russell a spus că se va răzbuna.

– Nu trebuie să-ți fie. E doar o vorbă, atâta tot.

Vocea lui Josh suna atât de convingător, că Rose nu mai dori să continue subiectul, dar nu putea să nu se îngrijoreze, sperând, pe de altă parte, ca lui Josh să nu i se întâmple nimic.

Se aflau în Sloane Square, și taxiul opri. Coborâră amândoi. Din cauza aerului rece, locul unde o lovise Arthur Russell o ustura. Dinspre vechea biserică de pe Sloane Street se auzeau sunetele colindelor într-o unduire neregulată, în valurile căreia recunoșteau câte o vorbă ici-colo. Când erau acasă, mergeau mereu la slujba de la miezul nopții la mica biserică din apropiere. Ochii lui Rose se umplură de lacrimi.

– Ți-e bine?

Josh o luă de braț și o mângâie încurajator.

– Da, mulțumesc.

Luminile de Crăciun sclipeau și dansau, iar în piață și în jurul ei, pe King's Road, era plin de oameni.

– Mă îndoiesc că voi mai putea face rost de o masă în local la ora asta. Probabil că nu mai găsești loc decât în sala de așteptare.

– Da.

– În loc să stăm să așteptăm, vrei să te duc înapoi acasă?

Tremuratul imediat al lui Rose îi dădu răspunsul.

– Nu este nimeni acolo.

Nu putea face față gândului de a sta singură. Știa că este o prostie să se teamă că Arthur Russell o va urmări, dar trecuse prea puțin timp de la cele întâmplate pentru ca ea să poată fi rațională.

– Poate că, dacă aș merge la Euston, aș prinde un tren care să mă ducă în Macclesfield.

Josh se uită la ea. Biata și afurisita asta de fată! Slavă Domnului că se născuse băiat, gândi el.

– În regulă, îi spuse, luând o decizie. Haide.

– Unde mergem? se burzului Rose pe când o luau pe King's Road, el ținând-o strâns de mână.

– La mine acasă, îi spuse el. Vei fi în siguranță acolo.

Capitolul 32

– Este Crăciunul.

Josh se uită la ceas. Trecuseră zece minute peste miezul nopții.

– Așa e, o aprobă.

Stăteau în apartamentul lui, încălzit cu o sobă pe gaze. Rose se făcuse ghem pe ponositul fotoliu de piele, „găsit" de el lângă un tomberon. Era înfășurată în plapuma de puf luată de pe patul lui, după baia pe care-i spusese că trebuie s-o facă pentru a se simți din nou curată, și se dregea cu o cană de ciocolată caldă cu brandy, pe care i-o făcuse el.

Pentru că baia era împărțită cu ceilalți chiriași și nu avea încuietoare, galantul de Josh păzise la ușă cât timp făcuse ea baie.

– Dar cum procedezi? Vreau să spun, cum îi oprești pe ceilalți să intre în baie? îl întrebă Rose.

– Fluier, îi spuse el. Dacă auzi pe cineva fluierând, știi că baia este ocupată. Funcționează, dar e mai complicat dacă te speli pe dinți.

– Cred că familia te așteaptă, îi spuse Rose somnoroasă, având în vedere că e Crăciunul.

Josh stătea cu picioarele încrucișate pe jerpelita carpetă turcească de pe podea. Se ridică și surâse.

– Sunt evreu, ai uitat? Noi nu sărbătorim Crăciunul.

– A! Rose roși, și apoi râse. Era, în mod straniu, într-o dispoziție frivolă și relaxată, contrar felului în care ar fi trebuit să se simtă, ținând cont de ceea ce se întâmplase. Faptul că stătea acolo cu Josh îi dădea o senzație de confort, de protecție și de liniște sufletească, care făcea să nu-și dorească să se afle în altă parte.

– Somnoroasă? o întrebă Josh.

Rose încuviință.

– Atunci, vino! Voi face un lucru decent și voi dormi pe podea așa că patul îți rămâne ție.

Dormitorul lui Josh era mic, fiind ocupat în mare măsură de un pat dublu, care purta mirosul familiar al lui Josh, se gândi Rose obosită, când se ghemui sub pilotă și închise ochii.

Podeaua și sacul de dormit pe care le păstra Josh pentru oaspeți, în caz de urgență, nu-i prea înlesneau somnul, așa că era încă treaz când Rose scoase un țipăt puternic de panică și teamă.

De obicei, Josh dormea dezbrăcat, dar, din respect pentru Rose, cu această ocazie își păstrase pe el boxerii. Simți linoleumul rece ca gheața sub picioarele lui goale când se îndreptă către dormitor, aprinse lumina și o trezi pe Rose din coșmarul ei.

– L-am visat pe domnul Russell, îi spuse lui Josh, tremurând, după care adăugă: Nu vreau să mai dorm dacă e să-l visez din nou.

Josh se uită la ea.

– În regulă, decise, dă-te mai încolo.

Rose îi făcu loc, liniștită că-i va ține companie, fără a-și mai face griji că nu se cădea.

Josh stinse lumina și încercă să se așeze cât mai confortabil, înghiontindu-și mica pernă cu pumnul și scoțând o serie de mormăieli în timp ce-și căuta locul. Erau sunete plăcute, la fel ca senzația de căldură pe care i-o transmitea.

Un val de nefericire o invadă pe Rose.

– Așa mi se va întâmpla mereu, Josh? îl întrebă ea neajutorată. Bărbații vor vedea mereu în mine ceea ce vede și Russell, pentru că arăt cum arăt?

O lacrimă i se prelinse pe obraz, strălucind în razele lunii care pătrundeau în cameră prin perdelele ușor trase în lături.

Sprijinindu-și capul în mână, Josh îi șterse lacrima cu blândețe.

– Nu, îi spuse el, într-o zi va fi altfel.

Rose refuza să se liniștească.

– Altfel? Ce vrei să spui?

– Înseamnă asta, îi spuse Josh cu blândețe, aplecându-se către ea, cuprinzându-i fața cu mâna sa liberă și mângâindu-i buzele cu propriile lui buze.

Nu avusese intenția să se întâmple. Nu-i trecuse nici o clipă prin cap s-o seducă pe Rose. Bine, poate că fuseseră situații în care o privise în felul acesta – era bărbat, la urma urmei –, dar nu în acea seară, cu siguranță. Probabil că simplul fapt de a sta în pat cu o fată și de a nu face dragoste cu ea îi afecta judecata. Și apoi, fusese doar un sărut.

Emerald se uită la ceas fără să se ascundă. Era cu adevărat neplăcut ca Dougie să sosească la ea acasă neanunțat când ea trebuia să plece la Ritz să cineze cu prietenii. Mama ei ar fi dorit ca ea să vină de Crăciun la Denham, dar Emerald refuzase. Nu avusese nici cea mai mică intenție să facă ceva atât de plictisitor, când aici, în Londra, era răsfățată și admirată pentru „curajul" ei de a „înfrunta viața singură", după „cruzimea" cu care se purtase Alessandro. O avertizase chiar pe Jeannie să nu invite un bărbat de rezervă pentru ea, decât dacă era suficient de vârstnic și foarte respectabil. Pe Emerald părea s-o distreze statutul ei actual de „Madonnă" și nu voia să-l compromită apărând în public în compania vreunuia dintre seducătorii recunoscuți ai societății.

– Așadar, de ce ai venit până la urmă, Dougie? întrebă nerăbdătoare Emerald.

– Am să te rog ceva.

– Nu poate aștepta? Eram pe punctul să ies în oraș, îi spuse ea fără menajamente.

– Prefer să discutăm acum.

Determinarea din vocea lui Dougie îi învinse nerăbdarea făcând-o să fie atentă și să-i arate respect, în ciuda voinței ei, știind că Dougie nu s-ar fi lăsat intimidat de ea și nu ar fi lăsat-o să plece.

– Foarte bine, atunci, renunță ea.

– Putem să luăm loc? În bibliotecă, de pildă?

Emerald scoase un oftat iritat.

– Bine, a fost ea de acord, deschizând drumul către camera plină de rafturi, unde-și aruncă haina pe birou înainte de a se cufunda într-unul din fotoliile de piele plasate în fața șemineului. Emerald

insista ca focul să ardă în toată casa, indiferent dacă ea era acasă sau nu.

– Hai să ne lămurim. Ce este, Dougie? Ce dorești? îl întrebă.

Dougie se uită la ea. Modul în care coordonase lucrurile era, își dădu el seama, îngrozitor de prost, dar iată, se afla acolo și urma să ducă la îndeplinire ceea ce-și propusese.

– Vreau să-ți cer să te căsătorești cu mine, îi răspunse el cu simplitate. Vreau să te rog să fii ducesa mea.

Emerald nu mai avea cuvinte, nu simțea altceva decât șocul care lua acum locul neîncrederii, confuziei și, împotriva oricărei logici, speranței.

– Tu vrei să te căsătorești cu mine? îl întrebă de îndată ce se simți în stare. De ce?

– Am considerat că este o decizie bună, ținând cont de micuțul care urmează să se nască și... ei bine... de toate astea, îi spuse Dougie cu hotărâre.

Poate că nu avea experiența lui Tod Newton sau cea a celor de-o teapă cu el când venea vorba despre femei, dar Dougie o știa pe Emerald prea bine pentru a încerca s-o convingă, spunându-i că o iubește.

Emerald se frământă nesigură în fotoliul ei în vreme ce încerca să-și pună gândurile în ordine.

Dougie îi propunea s-o ia de soție pentru că acesta, credea el, era un lucru bun. Va fi noua ducesă de Lenchester. Lenchester House și Osterby vor fi ale ei, ar câștiga siguranță, un statut social, bogăție și un soț pe care mama ei nu înceta să-l laude. Ceva nedorit și extraordinar de fragil, atât de fragil că o făcea să-și țină respirația, începu să se desfășoare în sufletul ei, ceva dulce și cald, făcând-o să-și dorească cumva să fie acea Emerald care se încăpățânase mereu să nu fie. Frica și furia explodară în ea, unindu-și forțele împotriva inamicului comun. Respiră adânc, bucurându-se că revenise la normalitate.

– Eu, să mă mărit cu tine? se minună arcuindu-și ea o sprânceană minunat desenată.

Dougie făcu un pas înapoi în fața disprețului din vocea ei.

– Cu certitudine nu.

Căsătoria cu oricine în acel moment era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Iar în ceea ce-l privește pe cioban, o căsătorie era de neimaginat și imposibilă, desigur.

De la fereastra bibliotecii, Emerald îl privi pe Dougie, care traversa piața atrăgând atenția unei tinere elegant îmbrăcate. Emerald se încruntă. Dougie era un bărbat chipeș, admise ea în silă – chipeș, și înalt, cu umeri lați, și cu titlu nobil, și bogat... Genul de bărbat pe care o femeie se poate sprijini, indiferent ce-ar fi.

Se încruntă și mai mult. Doar nu regreta faptul că-l respinsese, nu-i așa?

Știuse că Emerald l-ar putea respinge, încercă Dougie să se consoleze în timp ce se întorcea la Lenchester House. Trebuia să fie de dimineață la Osterby pentru întâlnirea de Boxing Day și ar fi trebuit deja să plece. Fusese nebun că se dusese la Emerald doar pentru că se întâmplase ca Amber să-i spună, când Dougie îi telefonase să o felicite de Crăciun, că Emerald preferase să rămână în Londra. Dar un nebun are voie să viseze, nu-i așa?

Jay și fetele plecaseră la plimbare, dar Amber nu dorise să-i însoțească. Era îngrijorată din cauza lui Rose, care nu-i răspunsese la telefon când o sunase dimineață să-i ureze Crăciun fericit. Nu părea un Crăciun adevărat fără prezența ei acolo. Ella îi spusese să nu se teamă pentru că Rose fie doarme din pricina oboselii, fie plecase la biserică.

Era îngrijorată și din pricina absenței lui Emerald, dar din motive diferite. Amber își plimbă privirea peste grădinile din Denham, pe care gerul le glazurase cu alb, la fel ca și parcul din depărtare. Nu se putea opri să nu se gândească la un alt Crăciun care fusese umbrit, precum și acesta, de conceperea unui copil nedorit. Frica și vinovăția îi cerneau sufletul.

Nu peste mult timp, în familia lor va apărea un nou suflet, primul copil al unei noi generații, primul ei nepot și, indiferent de circumstanțele nașterii sale, copilul va fi primit cu brațele deschise și iubit. Un nepot. Speranța creștea în ea, bâjbâind prin întunericul vinovăției și al disperării, de parcă dincolo de pământul încremenit de frig începeau deja să-și facă loc lăncile bulbilor de primăvară, gata să străpungă întunericul pentru a ieși la lumină.

Speranța, cu certitudine una dintre cele mai puternice și mai rezistente dintre toate emoțiile omenești.

Capitolul 33

Ianuarie 1958

Ivor o chemă pe Rose la el în birou, într-o dimineață, la o săptămână după începutul noului an, și-i dădu preaviz, spunându-i că nu crede că își luase munca cu adevărat în serios. Cu voce șovăitoare, Rose încercă să-i explice despre domnul Russell, să-i descrie șocul și frica prin care trecuse, deși, nu-i spuse, firește, și despre modul în care fusese salvată de Josh și despre ce mai urmase.

În ziua de Crăciun, când ei, în cele din urmă, se treziră, Josh pregătise un mic dejun cu somon afumat, crochete cu cremă de brânză și o cafea tare și fierbinte, înainte s-o ducă la ea acasă, în Chelsea, seara târziu.

Ea se simți rușinată la început, rușinată și stânjenită de intimitatea lor, dar Josh o calmă de îndată, reamintindu-i că el era cel mai bun și cel mai apropiat prieten al ei și că orice se întâmplase între ei era natural și de înțeles, și nu trebuia nimic altceva decât să fie recunoscătoare că se aflase acolo pentru a o ajuta. Iar acum, cel puțin, își spuse ea prefăcută, avea un standard cu care să măsoare săruturile celorlalți bărbați, pentru că atunci când era vorba despre săruturi, chiar și fără altă experiență care s-o ajute, știa din instinct că ale lui Josh erau perfecte.

Cu toate acestea, patronul ei nu era dispus să-i asculte povestea despre modul în care fusese atacată în apartamentul lui Russell. De fapt, era atât de supărat pe ea, respingându-i orice argument, încât Rose știu că domnul Russell îi prezentase deja lui Ivor propria versiune asupra incidentului.

– Aici nu au ce căuta cei care nu se supun ordinelor și-i deranjează pe clienți, îi spuse Ivor.

– Înțeleg că vrei să plec?

Rose își dorea cu disperare să-l fi înțeles greșit.

– Da, vreau să pleci, îi spuse, și cu cât mai repede, cu atât mai bine, ca să nu produci și mai multe probleme.

Nici măcar nu era ora mesei, așa că nu avea sens să se întoarcă în casa din Cheyne Walk. Nici Ella și nici Janey nu erau acasă.

Și, pe de altă parte, prima persoană căreia voia să-i spună era Josh. Josh ar fi înțeles.

Rose știu că se întâmplase ceva din momentul în care zări mica mulțime de cliente cu părul coafat mai mult sau mai puțin, stând pe stradă în fața salonului, alături de stiliștii lui Josh și de ucenici.

– Ce este? Ce se întâmplă? o întrebă ea pe Irene, recepționera salonului, prinzând-o de mâneca hainei în vreme ce aceasta se uita din stradă prin ferestrele salonului.

– Nu știu. Irene părea înfricoșată și supărată. Au venit tipii ăștia – mari, masivi și într-adevăr înfricoșători, dacă mă-nțelegi ce vreau să spun. Ne-au spus că trebuie să plecăm cu toții. Francis a spus că nu pleacă nicăieri, pentru că el era șeful, Josh fiind plecat la bancă, și atunci, unul dintre ăștia a luat un scaun și l-a izbit de o chiuvetă spunându-i că data următoare capul lui va fi ținta.

Irene începuse să plângă acum, iar Rose înțelegea de ce. Cel puțin, Josh era în siguranță.

– A chemat cineva poliția? o întrebă pe Irene.

– Da, a chemat-o Francis. O, sper că Josh este în regulă, spuse Irene uitându-se la ferestrele salonului pe când vorbea.

– Păi, spuneai că Josh a plecat la bancă.

– Da, dar s-a întors, și când Francis i-a spus ce s-a întâmplat, a urcat în salon.

Pe stradă, oamenii se opreau curioși, iar mulțimea era tot mai mare. O mașină de poliție cu sirena pornită opri în fața salonului și din ea săriră doi polițiști, în vreme ce șoferul rămase în mașină. Francis începu să le spună ce se întâmplase. Rose se întrebă de ce stau și pierd vremea pe trotuar când Josh putea fi în pericol. Trecu o veșnicie până se îndreptară către salon.

Era vina ei, știu Rose. Domnul Russell se răzbuna pe Josh pentru că o salvase.

Câteva secunde mai târziu, polițiștii coborâră în grabă și ieșiră în stradă.

– Ce se întâmplă? îi întrebă Rose. Unde este Josh?

– Hai, hai, drăguță, spuse polițistul, apoi îl strigă pe șoferul din mașină. Se pare că ne trebuie o ambulanță. Tipul de sus a cam luat-o pe cocoașă.

Josh. Trebuie să fie fost Josh. Rose intră în clădire, ignorând strigătele polițistului, urcă grăbită la etaj și intră în salon.

Sau mai degrabă în ceea ce rămăsese din salon. Pe podea erau împrăștiate cioburile chiuvetelor distruse, scaunele fuseseră sfâșiate

cu cuțitul, sticlele de șampon golite pe podea și sparte de pereți. Nimic nu rămăsese întreg, iar Josh stătea în mijlocul dezastrului, cu fața plină de sângele curs din nasul său evident spart, cu buzele sângerânde și tăiate și cu mânecile hainei, sfâșiate.

Nu mai era nici unul dintre bătăușii care produseseră dezastrul, iar Rose bănui că plecaseră pe scara de incendiu din spatele clădirii.

Polițistul îl interoga pe Josh.

– Băiete, asta pare o treabă de profesionist. Ai dușmani? Cineva care ar fi putut face asta?

Josh clătină din cap, aruncându-i o privire de avertisment lui Rose.

Polițistul oftă și păru resemnat, simțind, fără îndoială, că Josh nu intenționa să-i spună adevărul.

– Ei bine, dacă-ți amintești ca prin minune cine ar fi putut fi, poți să suni la secție să anunți. Pe de altă parte, sper că ai o asigurare suficient de mare.

Polițistul își puse agenda și creionul înapoi în buzunar, coborî scările și se alătură colegilor săi.

Rose se lăsă în genunchi lângă Josh și-l luă de mână. Încheieturile degetelor îi erau rănite și însângerate.

– Cel puțin am apucat să-i dau unuia dintre ei o mamă de bătaie, băigui.

– O, Josh, este vina mea, domnul Russell...

– Nu, este modul în care vrea unul să mă convingă să plătesc taxă de protecție, îi spuse. Se întâmplă mereu.

Dar Rose nu-l crezu nici o clipă.

– Polițistul avea dreptate că ar fi trebuit să fiu asigurat. Din păcate, nu am plătit prima de asigurare când trebuia, ci mi-am cumpărat, în schimb, o pereche de pantofi super.

Afară se auzi din nou vaietul sirenei care apoi se opri, semn că sosise ambulanța.

Rose se uită la el, crezând la început că glumește, dar își dădu seama că vorbește serios.

– Ei bine, asta e. Cred că după ce voi plăti toate angaralele, voi deveni falit. Ce zici? Crezi că Vidal îmi va da o slujbă?

– Desigur, dar nu vei avea nevoie, îl asigură Rose.

Nu era timp de pierdut. Îi auzeau pe cei din ambulanță urcând scările. În scurtă vreme, Josh va merge la spital și ceea ce dorea ea să spună trebuia spus acum.

Știind că totul se întâmplase din cauza ei, Rose luase la repezeală o decizie.

– Ivor m-a concediat în dimineața asta, îi spuse. Să nu crezi că sunt supărată. Știi că mi-ai spus mereu că ar trebui să pun pe picioare propria afacere?

Josh încuviință.

– Ei bine, asta și intenționez să fac. Am ceva bani – dintr-un fond fiduciar – și intenționez să folosesc o parte din ei pentru a găsi ceva pentru noi doi, Josh. Vorbea repede acum, căutându-și cu disperare cuvintele câtă vreme erau încă singuri. Undeva unde pot avea salonul meu de prezentare la parter și tu să ai salonul la etaj.

Era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face pentru el, în semn de recunoștință. Știa cât de mult însemna pentru el munca pe care o făcea.

– Ia stai puțin, spuse Josh răstit, nu accept sub nici o formă să fiu dator la tine și să mă finanțezi.

Ea știa că aceasta va fi reacția lui și era pregătită.

– Nu va fi așa. Am nevoie de tine, Josh. Mă faci să mă simt în stare de lucruri pe care nu le-aș fi făcut niciodată fără tine. Vom fi parteneri, parteneri de afaceri, și totul va fi făcut corect și legal. Tu te vei gândi la noi stiluri de coafură, iar eu voi decora noi saloane.

Îndată ce rosti aceste cuvinte, Rose știu că așa ceva își dorea mai mult decât orice, cu mult mai mult decât să întindă perdele în apartamentele acelea sufocante. Dorea să fie pe cont propriu, să-și urmeze drumul, să demonstreze lumii și, în special, lui Amber că era mai mult decât rezultatul – suma – rușinii tatălui ei și a sărăciei mamei sale.

Josh se uită la ea.

– Parteneri? Noi doi?

– Da, spuse Rose cu fermitate.

Medicii intrară în salon. Rose se ridică pentru a le permite să-l examineze pe Josh.

Și, în vreme ce ei se puseră pe lucru, Josh îi făcu cu ochiul și-i spuse:

– În regulă, partenere!

Fața îi era plină de sânge și vânătăi, dar Rose știu că, dacă nu ar fi fost de față medicii ambulanței, și-ar fi petrecut mâinile pe după gâtul lui și l-ar fi strâns în brațe de ușurare. Josh o făcea să râdă. Josh o făcea să simtă că poată realiza lucruri pe care niciodată nu ar fi crezut că le poate face de una singură. Mai presus de toate, Josh

o făcea să se simtă în siguranță. Era prietenul și gardianul, iar acum era, deopotrivă, și viitorul ei.

Capitolul 34

Emerald născu la ora trei după-amiază, la începutul lunii februarie, într-o clinică privată, lângă Harley Street.

Emerald privi fața roșie, ridată de plânsete, a copilului, și apoi o alungă pe asistentă. Era mulțumită că era băiat și nu avea să rateze ocazia de a se asigura că fosta ei mamă-soacră va afla că-l născuse pe cel care ar fi trebuit să fie moștenitorul lui Alessandro. Dar, deocamdată, voia să-și găsească pacea și liniștea într-o cameră parfumată, nu în salonul acela mirosind a sânge și a travaliu, plin de scâncetele „chestiei" ăleia congestionate pe care asistenta încă o ținea în brațe.

Iritarea o făcu pe Emerald să se încrunte. Vru să-i facă din nou semn asistentei să plece, dar cumva copilul reuși să-i prindă privirea. Simți o strângere de inimă cu totul nefamiliară, de parcă însuși copilașul i-ar fi cuprins-o între degetele sale mititele. Sentimentul acela primar, mai puternic decât voința ei, puse stăpânire pe ea. Spre propria stupefacție, întinse brațele către bebeluș.

Asistenta medicală i-l dădu în tăcere.

Era mai greu decât se așteptase: avea vreo patru kilograme, după cum îi spusese moașa, admirativ. Emerald se uită la fața lui, încercând să descopere ceva din trăsăturile ei sau ale lui Alessandro, dar nu descoperi nimic. În schimb, arăta... arăta...

– Uite, du-l de-aici, îi spuse asistentei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă fiul ei ar fi semănat cu Dougie? Era absolut imposibil, dar Emerald ar fi jurat, cu toate acestea, că băiatul și Dougie aveau aceeași privire fermă.

Emerald închise ochii, indiferentă la șopocăiala asistentelor din maternitate.

Amber ajunse seara târziu la maternitate. Pentru că Emerald începuse travaliul cu o săptămână mai devreme, Amber nu fusese alături de fiica ei în Londra, așa cum își plănuise. Personalul

maternității o întâmpină cu brațele deschise și o întrebă dacă vrea să-și vadă nepotul, până se trezea fiica ei.

–Are un păr foarte bogat, îi spuse asistenta care o conduse în salonul unde se aflau copiii.

Amber o aprobă, acaparată aproape în întregime de nepotul ei. Respirația îi înghețase în piept, iar inima îi era strivită de o mână gigantică. I se părea că, uitându-se la copilul lui Emerald, se uita la propriul ei fiu, Luc, atunci când se născuse. Incapabilă să se stăpânească, Amber se aplecă și luă băiatul din pătuț. În mod ciudat, anumite talente și instincte nu te părăsesc niciodată. O năpădi un amestec de surprindere și de durere. Putea fi, din nou, o tânără mamă, ținându-și copilul în brațe, pentru prima dată, simțind exact acea efuziune de dragoste maternă și de recunoaștere fericită pe care-o simt mama și copilul când se văd pentru prima dată și înțeleg legătura este dintre ei. Băiatul deschise ochii și o privi. Inima lui Amber tresări puternic.

Janey deschise ochii cu teamă și privi în jur, prin dormitorul necunoscut. Era singură în pat, slavă cerului. În minte îi reveneau imagini jenante din noaptea trecută. Nu-și amintea cine anume din gașca de băieți și de fete cu care ieșea în fiecare sâmbătă seara venise cu ideea să meargă la Eel Pie Island[1], dar își amintea că fuseseră cu toții de acord.

Clubul de noapte de pe Eel Pie Island avea o periculoasă reputație libertină și era, tocmai de aceea, foarte căutat. Era locul unde rock-and-roll-ul și jazz-ul se întâlneau și, uneori, se luau la bătaie. Bătăile de sâmbătă noaptea erau cele care, în parte, îl făcuseră faimos, alături de cea mai tare muzică, de cei mai buni muzicieni și de cele mai drăguțe și sălbatice fete.

Janey purta creația sa cea mai nouă, o viziune proprie asupra rochiței aceleia drăguțe din vitrina Bazaar-ului lui Mary Quant pe care o admirase săptămâna trecută, iar acum o vedea aruncată grămadă pe podeaua prăfuită din mica și înghesuita garsonieră. Aceasta aparținea unui bărbat de a cărui față abia își amintea, dar al cărui miros era impregnat în așternut și în propria piele. Preferă ca, în loc să se gândească la el și la ce se petrecuse, să se uite la rochia din bumbac de un mov-închis, presărată cu floricele roz strălucitoare, punându-i în evidență părul blond pe care-l purta acum ceva mai lung, cu bucle

[1] Insulă de pe Tamisa (n.tr.)

la capăt, ca manechinele de prin reviste. Și tot după modelul lor, își accentuase conturul ochilor cu negru și pe cel al buzelor cu un ruj de culoare roz pal.

Janey își aminti cât de încântată se simțise când prietenii îi atrăseseră atenția că era urmărită din priviri de chitaristul uneia dintre formații. Încercase să nu se lase impresionată când el arătase spre ea în timp ce cânta pe scenă, dedicându-i, de fapt, cântecul „fetei cu părul blond, pe care o voi duce la mine în pat imediat ce mi se va oferi ocazia".

Bineînțeles că fusese vorba despre ea și bineînțeles că dansase cu el după ce grupul lui fusese înlocuit pe scenă de altă formație. Avea o înfățișare periculos de sexy, cu părul negru și lung, lipicios de la transpirație, cu corpul subțire și flexibil, ținând-o în brațe strâns și ferm în timp ce dansaseră amândoi. Numele lui, îi spusese, era Jerry, iar visul lui era să se ia la întrecere cu eroul său, Jerry Lee Lewis, faimosul cântăreț american de rock-and-roll.

La un moment dat, se despărțiseră de prietenii ei, alăturându-li-se un alt membru al trupei lui Jerry și fata care era cu acesta, o brunetă trăsnet pe nume Nancy, mai mare ca Janey, având un aer ușor blazat.

La început, fusese mai degrabă ușor surprinsă când Jerry își rulase prima țigară, dar asta fusese înainte ca Nancy să-i explice ce înseamnă un *joint* de marijuana. Janey știa persoane care știau alte persoane care fumau marijuana, dar, în ceea ce-o privea, nimeni din grupul ei de prieteni nu fuma, deși cei mai îndrăzneți dintre membrii grupului vorbeau la nesfârșit pe această temă, spunând că le-ar plăcea să încerce. Și acum iată, stătea alături de cineva care chiar o făcea.

Janey era impresionată, dar și ușor alarmată. Nancy bănuia, cu siguranță, ce simțea, pentru că îi propusese să încerce o țigară.

Janey ar fi vrut să refuze, însă împinsă de la spate de râsul lui Nancy și de Jerry, care o cuprinsese cu un braț în timp ce-i ducea țigara la gură, păruse mai simplu să cedeze.

La început, crezuse că țigara îi va face rău, dar după ce-i trecu greața, începuse să simtă o amețeală plăcută și apoi o beție și mai agreabilă.

Nu peste mult timp, râdea în hohote alături de cei trei și simțea că este parte dintr-o lume minunată și privilegiată, și că singurii care aveau cheile erau ei.

Ea și Jerry dansaseră din nou, Jerry vârându-și mâna pe sub fusta ei și șoptindu-i că ar vrea ca ea să-și dea jos chiloții. Prietenul lui

îl bătuse însă pe umăr și-i spusese că ar trebui să „schimbe fetele", iar Janey ajunsese să danseze cu Rick, tobosarul trupei, care-și împinse limba atât de mult pe gâtul ei când o sărutase, că Janey abia mai putea respira.

Janey nu-și mai putea aminti când părăsiseră Eel Pie Island, deși își amintea că erau patru inși când s-au înghesuit în Mini Morrissul lui Rick, care îi dusese înapoi în oraș, și așa ajunsese în dormitorul lui Jerry. Unde se și afla acum – din fericire, singură.

Ieși din așternuturi și începu să se îmbrace, privind precaută ușa, mulțumită să vadă că pardesiul și geanta ei se aflau sub un scaun.

Afară, lumina puternică a soarelui spălăcit de iarnă o orbi. O durea capul, iar picioarele îi erau nesigure. Senzația pe care o avea în zona coapselor o făcu să se uite neliniștită în vitrina celui mai apropiat magazin pentru a vedea dacă, într-adevăr, mergea ca un jocheu care a petrecut prea mult timp în șa. Starea în care se afla făcu să i se aprindă obrajii de rușine. Chiar nu voia să se gândească la ce se întâmplase după ce ajunseseră în garsonieră. Cum fumaseră din nou un joint și cum Nancy își dăduse jos de pe ea toate hainele, cerându-le lui Rick și lui Jerry s-o ajute, în timp ce Janey se uita cum Rick o freca pe Nancy între picioare, iar Jerry îi mângâia sânii. Janey începu să meargă mai repede, dorindu-și să uite cu totul ceea ce se întâmplase în ultima noapte.

Nu dorea să-și aducă aminte ce se întâmplase, nu dorea să se gândească la asta și, cu siguranță, nu dorea ca memoria ei să fie ocupată de acele imagini nerușinat de erotice care dansau acum în mintea ei, așa cum ea însăși dansase prin dormitor total dezbrăcată, în brațele lui Jerry, în vreme ce Rick, apucând-o pe la spate, îi întovărășea și el în dansul lor.

„O delicioasă bucățică supersexy pusă într-un sendviș bărbătesc", o descrisese Nancy înainte să-l tragă pe Rick deoparte, apoi să-l împingă și pe Jerry și să înceapă să danseze ea însăși cu Janey.

Aproape că-i venea să se contorsioneze de rușine și de vinovăție acum, amintindu-și că, atunci când Nancy începuse să-i pipăie sânii, în loc s-o oprească, ea pur și simplu începuse să râdă. La fel cum începuse să râdă și când Jerry li se alăturase, strecurându-și mâna între picioarele ei, luând un sfârc între buze în timp ce Nancy îi ridica sânul la gură. Rick începuse din nou să se frece de ea pe la spate, masându-i sânii și spunându-i să și-i lingă și să și-i sărute.

Janey tremură.

Ea nu apucase să facă nimic din toate astea pentru că Jerry o ridicase și o trântise în pat, îngropându-și fața între picioarele ei.

Contracția subită a organelor interioare, atunci când corpul ei își aminti acel moment cu o plăcere jenată, îi aduse un nou val de rușine în obraji.

Imediat după aceea, Rick și Nancy li se alăturară în pat, devenind cu toții imediat o entitate contorsionată, mângâind, lingând, sugând și penetrând, după cum spusese Rick cu voioșie, membre, mâini, buze și corpuri.

Nancy fusese cea care rulase cu gesturi experte prezervativele, insistând că așa trebuie – Janey socotise că, în acel moment, ajunsese prea departe ca să-i mai pese.

Ceea ce făcuse era un lucru îngrozitor, care o umplea de rușine, și nu mai trebuia să se întâmple vreodată. Nu mai trebuia să se gândească la asta niciodată, își spuse Janey cu hotărâre.

Cineva bătea nerăbdător la ușa apartamentului său. Oliver mormăi și deschise un ochi ca să se uite ceas. Nu era nici măcar șapte. Fusese la petrecere și nu ajunsese în pat decât pe la trei dimineața. Indiferent cine era, trebuia să se întoarcă altă dată. Își trase perna peste cap, dar bubuielile în ușă continuară, devenind exagerat de insistente.

Înjurând în șoaptă, Oliver se ridică și-și trase pantalonii.

– Gata, vin, spuse în timp ce se îndreptă către ușă în picioarele goale. Iisuse, te aud toți nenorociții de vecini, mormăi și deschise ușa, făcând un pas înapoi, înmărmurit, când o văzu pe mama lui.

– În sfârșit, spuse ea înainte să primească vreo replică. Haide, te-a chemat tatăl tău și nu prea mai e mult timp.

– Ce?

Oliver se scărpină în cap și căscă.

– Ți-am spus, e vorba despre tatăl tău. Moare și vrea să te vadă.

Mama lui îi ridică, pe măsură ce vorbea, helanca pe care el o aruncase pe jos când se dezbrăcase și i-o dădu, apoi îi luă ghetele.

Cu gesturi automate, Oliver își trase bluza pe el și se așeză pe marginea patului pentru a-și pune șosetele și ghetele, în timp ce mama sa îl privea mohorâtă.

De când își amintea Oliver, mama lui îl scrutase cu aceeași privire plină de hotărâre, fiecare fărâmă din ființa ei de 1,60 m concentrându-se să-i hărțuiască și să-i certe, pe el și pe tatăl său, pentru a-i convinge să facă ceea ce considera ea că este „drept și corect". Avea

standarde înalte – prea înalte, era deseori de părere Oliver –, mai ales când era vorba despre curățenie. O vrăjitoare cu mopul și găleata, asta era mama lui! Nu purtase nicicând haine mondene, dar era mereu impecabil de curată, fără nici un gram de grăsime în plus pe trup, cu părul castaniu-închis, pe care el îl moștenise de la ea, strâns bine la spate, într-un coc.

Încă pe jumătate adormit, Oliver nu o întrebă nimic, ci pur și simplu o urmă în stradă, unde, spre surpriza lui, se afla un taxi care-i aștepta cu motorul pornit. Mama lui, care nu risipise nici o firfirică și care putea câștiga un șiling făcând munca a zece inși, să se urce într-un taxi, ca să nu mai punem la socoteală aparatul de marcat care ticăia, ei bine, asta era ceva uluitor!

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Oliver, odată ce taxiul se puse în mișcare, dar mama lui pur și simplu scutură din cap și îl privi prudentă pe șofer, semn că nu voia să spună nimic de față cu acesta.

Taxiul acceleră, pe drumul practic pustiu, către East End și Bow, dar apoi șoferul schimbă direcția, îndreptându-se nu către strada unde copilărise Oliver și unde locuiau părinții săi, ci către Paistow, partea luxoasă a cartierului. Aici, opri în fața uneia dintre casele cu trei etaje, construită spre sfârșitul perioadei georgiene.

– Haide. Mama lui îl trase de braț.

– De ce m-ai adus aici? o întrebă Oliver când i se alătură pe trotuar.

– Ești surd sau ce? Ți-am spus, tatăl tău s-a împărtășit și dorește să te vadă înainte să moară.

Tatăl lui? Oliver se uita când la casă, când mama lui. Nu crescuse aici, casa aparținea bărbatului pentru care lucra mama lui, după câte își amintea.

– Nu te uita așa la mine, îi spuse ea cu asprime. Ai suficient de mult creier să știi că Tom Charters nu ți-ar fi putut fi tată. Gras cât două scurtături de scândură, așa e și așa a fost mereu. Acum, mergi! Nu mi-aș ierta-o niciodată de-o fi prea târziu. Voia diseară să te vadă, așa voia.

Era tatăl lui...? Oliver își înghiți saliva care amenința să-l înece.

– El știe? Tata, vreau să spun, Tom?

Intrară în casă, fața mamei lui fiind umbrită de tensiune când o soră medicală coborî scările zgomotos, ieșindu-le în întâmpinare.

– Nu s-a dus încă, da?

Mama lui nu fusese niciodată genul de persoană care-și îndulcește vorbele.

– Nu, încuviință sora, lăsându-i să treacă. Oliver o urmă, iar ea dădu din cap când sora îi chemă, spunând: Am să aștept aici, dacă aveți nevoie de mine.

Treptele erau abrupte și trebuiră să urce două etaje. Mama lui ajunse sus fără să respire greu, însă el nu mai avea suflu, își dădu seama Oliver. *Voia*, de asemenea, cu disperare o țigară. Dacă s-ar fi gândit vreodată să discute cu mama lui pe tema cine era, de fapt, tatăl lui, nu și-ar fi imaginat-o spunându-i totul într-o manieră atât de prozaică, aproape nervoasă și nepăsătoare. Auzise bârfe, pe când era copil, aluzii și altele asemenea din partea membrilor familiei, dar cumva presupusese că, dacă mama lui ar fi aflat bârfele, s-ar fi simțit umilită și jenată de ele.

Când aceasta deschise ușa dormitorului, Oliver putu să audă respirația grea și intensă a bărbatului care stătea rezemat de perne în pat.

– Eu sunt, Phil, spuse mama lui pe un ton neutru.

De sub pătură ieși o mână subțire, fără pic de carne pe ea și cu venele umflate. Mama lui se întinse și o luă în mâna ei.

– L-ai adus, Eileen?

Cuvintele era zgrunțuroase și risipite în valurile respirației lui evident agonice.

– Da, este aici. Oliver, vino să te vadă tatăl tău cum trebuie.

Fără tragere de inimă, dar supunându-se, în același timp, unei dorințe căreia nu-i putea rezista, Oliver se apropie de pat.

– Trebuie să-l ții de mână, îi spuse ea în șoaptă. Se duce repede și, probabil, nu va mai putea să te vadă vreodată.

Primul impuls al lui Oliver a fost să refuze. Bărbatul despre care crezuse mereu că era tatăl lui nu-i arătase niciodată vreun semn de afecțiune, înclinat mai degrabă să-l plesnească decât să-l îmbrățișeze, dar chiar și-așa, i se păru aiurea să-i strângă mâna celuilalt „tată". Din nou, ceva mai puternic decât instinctul îl împinse înainte.

O parte a minții lui Oliver observa cât de mult semăna mâna lui cu cea a bărbatului din fața lui și cât de asemănătoare erau forma ochilor, adânciți în orbite, și a nasului puternic.

– Oliver. Vocea bărbatului din pat, la fel ca strânsoarea mâinii, era mai puternică decât s-ar fi așteptat Oliver.

– Tatăl tău a văzut toate pozele alea făcute de tine, de prin toate revistele de lux, *Vogue* și celelalte, îi spuse mama lui.

– Este un flăcău bun, Eileen. Un fiu minunat. Lacrimile-i umplură ochii adânciți în orbite. Un fiu de care orice bărbat ar fi mândru,

iar eu sunt mândru de tine, Oliver. Am fost mereu, mereu, de când mama ta mi-a povestit despre tine. Ar fi trebuit să stai aici, cu mine, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Vocea lui începu să se stingă, rostea cuvintele tot mai dificil și mai șoptit cu fiecare efort de a respira. Mâna, încleștată de a lui Oliver, slăbi strânsoarea.

Oliver se uită la mama lui, apoi la tatăl lui, care inspiră tremurând și o chemă:

– Eileen...

– Sunt aici, Phil... sunt aici.

Când îi vorbi, Oliver îi auzi respirația gâfâită din gâtlej. Se ridică în capul oaselor, după care se prăbuși înapoi cu un ultim icnet.

Mama lui încă-l ținea de mână, cu ochii inundați de lacrimi.

– Ți-a lăsat totul, îi spuse ea, trei ore mai târziu. Stăteau în bucătăria casei unde ea muncise atâția ani. Doctorul venise și plecase, la fel și antreprenorul de pompe funebre, și acum erau singuri. A ținut foarte mult la tine, să știi, încă din primul moment când te-ai născut.

– Chiar așa? Ei bine, a avut un mod ciudat de-a o arăta, nu-i așa? Să facă un copil unei femei măritate cu un alt bărbat...

– Gata cu toate astea! Nu vreau să te aud vorbindu-l de rău pe tatăl tău, mai ales acum, că e mort. A vrut să se căsătorească cu mine, să știi, dar eu eram deja căsătorită, și, cum spune în Biblie, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă. A fost bun cu mine și, pe de altă parte, s-a îngrijit să nu-ți lipsească nimic. Îți amintești bicicleta pe care ai primit-o când aveai zece ani?

Își amintea. Era singurul băiat de pe strada lor care avea o bicicletă Raleigh nou-nouță și era al naibii de mulțumit de ea.

– Tatăl tău ți-a cumpărat-o. Nu voiam să ți-o ia din cauza bârfelor, dar nici nu a vrut să audă. A vrut să-ți fac poze când te plimbi cu ea; mereu voia poze cu tine, să știi. Voia și să te trimit la o școală dichisită, dar eu am refuzat. Îți amintești camera aia foto de lux pe care ți-ai dorit-o când ai început să faci poze? El este cel care ți-a cumpărat-o.

– Ba am cumpărat-o la mâna a doua.

– Era nou-nouță și tatăl tău a fost cel care a cumpărat-o, dar eu ți-am spus că bătrânul acela vindea camere foto.

Vocea mamei lui era batjocoritoare, și totuși mândră.

– Ți-a lăsat totul. El mi-a spus asta. Mi-a spus că așa era cinstit. Te-a iubit, ți-o spun, te-a iubit sigur. Vocea i se frânse. Te-a iubit ca pe lumina ochilor. Mereu vorbea despre tine. Mă scotea din minți uneori, că mă tot întreba de tine.

– Nu l-am văzut niciodată, nu am vorbit niciodată cu el.

– A fost mai bine așa. Nu-ți puteam spune când erai copil, să nu te dai de gol în fața altora.

Oliver privea către pereții bucătăriei. Erau dați cu o humă de un verde bolnăvicios, iar vopseaua căzuse pe ici, pe colo. Un bărbat de care nu știuse, dar care fusese tatăl lui, trăise aici, se gândi, îl iubise, îl dorise. Se gândi apoi la distanța care existase mereu între el și bărbatul pe care-l considerase mereu tatăl lui, la sentimentul de confuzie și de durere pe care îl simțise deseori pe când era copil, văzând cât de mult îl irita și cât îi displăcea tatălui său. Sentimentul pierderii unui lucru prețios îl izbi ca un val uriaș. Se uită la mama lui. Făcuse ce considerase ea că e bine, știa asta.

Când avionul se înălță, la sfârșitul lunii februarie, în înaltul cerului cenușiu ca oțelul, Ella putu în fine să respire ușurată. Nu mai exista cale de întoarcere și nici nu se mai putea răzgândi. Se îndrepta spre New York și spre o nouă viață.

Partea a doua

Capitolul 35

Anglia, iunie 1965

– Măi să fie, nu cumva este însăși mult admirata Mamă Model *Vogue* a anilor 1960?

Emerald, care se străduia din greu să pară interesată de concursul de alergare cu oul în lingură, la care participa fiul ei de șapte ani, nici nu se mai obosi să se întoarcă și-i răspunse:

– Nu fi plicticos, Drogo.

Dougie își reluase adevăratul său nume la a treizecea aniversare, adică în urmă cu trei ani, pentru simplul motiv că dorea să recupereze o parte din el pe care simțea cumva că o abandonase, părându-i-se, deopotrivă, amuzant și uimitor ca o mulțime de oameni pe a căror părere conta să-i spună cât de mult le place această schimbare.

Amber avusese perfectă dreptate atunci când îi spusese cu afecțiune:

– Numele de „Drogo" ți se potrivește atât de bine, de parcă ar fi haina ta favorită, care stătea atârnată de ani de zile în garderobă, deoarece părea puțin prea mare, pentru ca acum să descoperi că îți vine ca turnată.

„Plicticos" era, cu siguranță, cuvântul potrivit pentru Drogo, după cum îi spunea toată familia lui Dougie, decise Emerald, și se potrivea și cu modul în care ar fi trebuit să se poarte de când *Vogue* publicase un articol despre tinerele mame, ea fiind unul dintre exemplele a ceea ce înseamnă modernele mame din anii 1960.

Desigur, atât ea, cât și Robbie erau excepțional de fotogenici. Îi părea atât de rău pentru femeile care nășteau copiii urâți; acum se uită *ea* la Drogo. Copiii lui vor fi incredibil de urâți dacă va face așa cum toată lumea se gândea, inclusiv propria ei mamă, și anume că o va cere de soție pe Gwendolyn.

De ce ar face asta, mai ales după modelele absolut superbe cu care Drogo se întâlnise de-a lungul anilor?

După ce îi respinsese cererea în căsătorie, bănuia că el va continua să-i cerșească mâna, numai că nu se întâmplase așa. De fapt, Drogo se îngropase practic în responsabilitățile impuse de titlul ducal și de proprietățile sale, la Londra și la Osterby, într-o asemenea măsură, încât Emerald era fericită că nu îi acceptase propunerea. Cine ar fi dorit să trăiască o viață atât de cenușie? Cu siguranță, nu ea.

Normal că o irită faptul că, după ce Drogo decisese că are nevoie, într-o oarecare măsură, de o viață socială, el începu imediat să fie sărbătorit și căutat de orice familie cu fete de măritat, inclusiv de acelea pe care ea le socotea prietene. La fel de normal se întâmplase să participe la aceleași evenimente și să-și țină companie unul altuia, dar, în vreme ce Emerald se aștepta ca Drogo s-o urmărească peste tot, implorând-o să-l lase s-o curteze, el îi dădu foarte clar de înțeles că îi era recunoscător că l-a respins și că nu regretă. Nu era vorbă că ea ar fi regretat, desigur. Acum, Drogo era în mare măsură membru al cercului familiar din jurul mamei ei, era mereu bine primit la Denham, unde se ducea deseori și, spre supărarea lui Emerald, era foarte iubit de propriul ei fiu, care, practic, îl diviniza.

Emerald nu intenționa să se recăsătorească – niciodată. Îi plăcea libertatea de care se bucura și dreptul câștigat de a dispune cum vrea de viața ei. A avea alături un bărbat ca amant înflăcărat era mult mai bine decât să aibă un bărbat în calitate de soț, astfel că fuseseră mulți bărbați, de-a lungul anilor, care o urmăriseră cu înflăcărare până în patul ei.

Janey credea că dacă Drogo îi va cere mâna lui Gwen, o va face din milă, pentru că nimeni nu o dorea.

– Probabil că este încă fecioară, adăugase ea. Imaginează-ți!

Fără să vrea, Emerald își *putea* imagina rușinea de a fi fecioară la douăzeci și cinci de ani, când toată Londra carnală se prăbușise în sexul pre-, post- și extramarital ca un flămând asupra mesei de banchet. Deși nu-i spusese lui Janey, Emerald bănuia că Gwendolyn nu era singură în scandaloasa ei virginitate și că era o stare pe care o împărtășea și Rose.

Emerald considera că, deoarece fusese căsătorită, avea dreptul să ducă o viață diferită de stilul pe care și l-ar fi permis cineva precum verișoara ei Rose, care, în mod aproape evident pentru Emerald, nu știa nimic despre bărbați pentru că nu avea ce-i trebuie pentru a-i atrage.

Lui Emerald îi plăcea s-o desconsidere pe Rose aproape la fel de mult pe cât îi plăcea s-o ia peste picior, în rarele ocazii când se întâlneau, făcând caz de superioritatea ei socială în fața lui Rose.

– O, nu, Robbie, nu-l lăsa să te întreacă.

Emerald se ridică în picioare pentru a-și încuraja fiul, însă era prea târziu, Robbie fusese deja întrecut de un băiețel îndesat, hotărât și roșu la față care-și croi drum către victorie. Emerald oftă. Robbie avea dublul handicap de a fi blând de la natură și crescut de Amber.

Normal, Emerald făcea tot posibilul să evite asemenea ocazii – băieții șleampeți și părinții lor mărginiți nu reprezentau idealul ei de distracție –, dar în aceste momente, cu articolul din *Vogue* în minte, se simțea obligată să confirme așteptările.

– Aici, dragule, strigă ea când Robbie se uită în jur, cercetând mulțimea. Fie nu o auzise, fie o ignora, pentru că pe chipul lui se întinse deodată un zâmbet mare și el o zbughi, îndreptându-se nu către ea, după cum observă Emerald, ci către bunica lui.

– Inteligent băiat, murmură Drogo, care se afla încă în coasta ei.

– Ei bine, asta este ceea ce genele tale ar trebui să se străduiască din greu să producă, dacă nu te răzgândești și te căsătorești cu Glum Gwen, îi spuse Emerald, impertinentă. Imaginează-ți să ai copii cu degetele acelea îngrozitor de reci și flasce ale tatălui lui Gwendolyn. Se scutură de oroare. Va trebui să fii atent unde și le bagă. Nu ți-ai dori să ai în casă niște mici hoți cu cununiță, Drogo, care să-l ia model pe bunicuțul lor. Toată lumea știe că Henry ia bani cu împrumut și nu-i mai dă înapoi. Ar fi trebuit să te căsătorești cu ultimul model cu care ieșeai, cea care a început să se vadă după aia cu cântărețul ăla pop.

– Aceeași învechită Emerald, îi spuse Drogo, mereu gata să te îngroape cu răutatea ei, dar bănuiesc că așa se întâmplă cu o femeie care a fost dezamăgită în dragoste și în viață: devine o acritură.

Acritură. O făcea să pară o fată bătrână vestejită, ceea ce cu siguranță nu era!

Se afla la mijlocul – mă rog, către finalul – celui de-al treilea deceniu de viață, ce Doamne, iartă-mă, și la apogeul vieții. Dar, după cum îi reamintise Max pe nedrept, cu o seară în urmă, nu mai avea optsprezece ani, iar fetele care aveau optsprezece ani erau mult mai descurcărețe și mai accesibile decât fusese ea la acea vârstă.

Max. Căldura pasiunii din noaptea trecută se domolise în ea, dar nu dispăruse, iar simpla evocare a acestui nume în noianul de gânduri era suficientă să-i deștepte din nou la viață dorințele. Emerald

nu-și dorise niciodată un bărbat mai mult decât îl dorea pe Max. El o stârnea, dar o și înfuria. De fiece dată când credea că-l domesticise și că-l ținea sub control, el îi dovedea că își supralicitase puterile pe care le avea asupra lui. O supăra și o înfierbânta deopotrivă, și Emerald știa că nu va fi mulțumită până când nu-l va vedea stând în genunchi și acceptând că ea era mai mult decât a însemnat sau ar putea să însemne vreo femeie pentru el. Doar atunci va fi satisfăcută. Numai atunci va fi gata să renunțe la el.

Urma să se vadă cu el mai târziu, la Annabel's. Încercase să-l convingă să vină s-o ia de la apartamentul ei, pentru a ajunge astfel împreună și a apărea în ochii tuturor ca un cuplu, într-o nouă încercare de a-l înrobi și de a-l face să se supună voinței ei, însă refuzase. Emerald nu era obișnuită ca bărbații s-o refuze. Ea era cea care-i refuza pe ei. S-ar fi îmbufnat pe oricare alt bărbat până când acesta ceda, însă cu Max știa că, oricâte fițe ar fi făcut, nu ar fi obținut nici un rezultat, pentru că el nu ar fi renunțat. Acest comportament o făcuse să fie și mai interesată de el.

Max era diferit de orice alt bărbat cu care se culcase. Știuse asta din secunda în care îl întâlnise, la Annabel's. Toată lumea care însemna ceva era acolo. El se afla într-un grup de apropiați ai lui Tony Armstrong-Jones și ai prințesei Margaret. Ieșea în evidență față de ceilalți bărbați și era ușor diferit de ei în costumul său de mohair, cu pantofii bine lustruiți, cu costumul care, la fel ca surâsul său, era croit cu talent și măiestrie, pentru a-i pune în evidență masculinitatea.

L-ar fi vrut chiar acolo, surprinsă de puterea sălbatică a dorinței sale. Era însoțit de una dintre nesfârșitul șir de puicuțe, cu picioare la fel de nesfârșite, care umpleau clubul și paturile obișnuiților casei.

O simplă privire către ea, și Emerald își dăduse seama că fata nu reprezenta o concurență serioasă. Nu arăta ca ea și, cu siguranță, nu părea că ar fi avut vreo dorință sexuală sau vreo necesitate, își dădu seama Emerald urmărind felul în care fata subțirică și cu o tunsoare á la Sassoon se îmbufnase și se retrăsese țâfnoasă de lângă el, când Max dorise s-o împace.

Emerald continuă să-i privească, în mod ostentativ, surâzându-i ironic atunci când acesta simți, în fine, căldura privirii ei și i-o surprinse. Nu ar mai fi trebuit să facă altceva. Bărbații sau, cel puțin, cei care o atrăgeau, îi recunoșteau mereu senzualitatea.

Frustrant, dar el nu putu fi ademenit să vină să-i aprindă țigara, așa cum se așteptase. În schimb – un lucru care, de asemenea,

nu i se mai întâmplase niciodată –, îi întoarse zâmbetul ironic, scoase două țigări, le aprinse, apoi le ținu într-o mână și cu cealaltă îi prinse bărbia fetei de lângă el, sărutând-o lent înainte să-i paseze una din țigări.

Emerald căută în geantă pentru a-și scoate țigările, la amintirea acelui incident. Mâinile ei aproape că tremurau la fel de mult ca atunci, când vederea lui o excitase atât de intens. Max se pricepea să dea o intimitate sexuală oricărei interacțiuni publice cu o femeie.

Ajunsă acasă, retrăi în dormitor acțiunile lui, doar că, de astă dată, ea era cea pe care o săruta Max, nu fetița aia prostuță care-l însoțea. Încă-și amintea cum se simțise, zăcând goală în pat, cu lumina veiozei redusă la o simplă licărire, cu corpul întins peste cuvertura grea de olandă, brodată cu monograma ei – E, de la Emerald, întrepătruns cu L, de la Lenchester, lucrătură îndelung meșteșugită, înconjurată de frunze de laur, având deasupra o coroniță ducală, la care, desigur, nu prea era îndreptățită, fiind doar fiica unui duce, dar ea fusese mereu pregătită să încalce regulile pentru a pune mâna pe ce-și dorea.

Iar ea-l dorea pe Max, îl dorea atât de mult, încât tremura cuprinsă de o încântare dureroasă doar gândindu-se la el, așa cum stătea întinsă acolo, cu goliciunea ei și cu patul reflectate nu doar de oglinda mesei de toaletă, ci și de oglinda mare de perete aflată la capătul măsuței, lumina slabă dând imaginii o senzualitate începătoșată, nebuloasă, aproape prerafaelită.

Își petrecea timpul mângâindu-și corpul așa cum, își imagina ea, l-ar mângâia Max, admirându-și moliciunea propriei cărni, imaginând-și plăcerea lui masculină, privirea ei cu pleoape îngreunate remarcând cu o plăcere triumfătoare bumbii întunecoși ai sfârcurilor. Emerald își iubea sânii. Aveau exact forma la modă, nu prea mari, nu prea mici, țuguiați și fermi, dar alura lor atât de senzuală era dată de sfârcuri. Mari și închise la culoare, arătau de parcă ar fi aparținut altei persoane, o femeie cu un trup mai masiv, sexualitatea lor fiind intensificată de faptul că sânii ei erau atât de atrăgători și de feminini. Bărbații îi adorau. Emerald își imagina cu ușurință cum ar reacționa un bărbat ca Max dacă i-ar vedea, cum l-ar excita să-i lingă și să-i sugă cu o plăcere lacomă, în vreme ce ea i-ar întoarce favoarea apucându-i la fel de dornică membrul, organul gros și greu al propriei sale plăceri. Cât de mult îi plăcea să răsucească aceste cuvinte în gură, să le guste cu buzele, să se bucure de brutalitatea lor erotică, cuvinte de neacceptat pe buzele unei femei bine-crescute,

în vreme ce dorința stârnită de gândul la aceste vorbe o făcu să trateze organul ca și cuvintele care-l descriau, rulându-și limba în jurul lui, plesnindu-l cu limba, sugând sacul greu de carne de sub el înainte să-l ia în gură; toate acestea erau, de asemenea, acte pe care nici o femeie cu adevărat respectabilă nu ar trebui să le știe, cu atât mai puțin să le pună în practică.

Ce frison avu imaginându-și o asemenea scenă, apoi s-o urmărească mintal, la început cu langoare călduroasă, apoi cu o poftă tot mai mare, momentele private fiind dezvăluite pentru plăcerea interioară pe care o simțea.

Desigur, nu trecu mult până când mâna îi alunecă în josul corpului, degetele ei strecurându-se prin părul pubian moale, care-i masca ridicătura sexului, pentru a aluneca în propria ei umezeală, mângâind carnea sensibilă, încet și monoton la început, ritmul crescând repede, la fel ca respirația și ritmul bătăilor inimii, până când mângâierea ei expertă începu să-i provoace spasme; în final, închise ochii când ea îi ceru imaginației să-l aducă lângă ea pe bărbatul pe care-l dorea cu adevărat, astfel că el era cel care o atingea, care o conducea, care o captiva cu puterea pe care o avea de a-i da sau a-i interzice explozia finală de durere sălbatică a plăcerii.

Amintindu-și acum acea seară, Emerald scoase un suspin satisfăcut de triumf.

Desigur, simplul fapt de a și-l imagina pe Max posedând-o nu mai era acum suficient pentru a o satisface prea multă vreme.

În ceea ce-o privea, nu avea sens să fii bine conectat dacă nu te foloseai de acele *conexiuni*.

Până la amiază, știa practic tot ce era de știut despre el. Conform informațiilor de domeniu public, fusese escroc și, mai apoi, mardeiaș în lumea interlopă, devenit acum antreprenor, cu mâinile băgate până la cot în câteva afaceri bănoase, ceea ce explica faptul că fusese acceptat de societate. Conform informațiilor pe care le culesese Emerald din culise, era un bărbat cu un incredibil apetit sexual și cu multă energie, ale cărui charismă și șarm îl duseseră în patul unui lung șir de femei bine-cunoscute în societate. Prima lui alegere erau femeile căsătorite, care voiau să rămână căsătorite, și relațiile sexuale intense, care se consumau cu mare viteză, el fiind *mereu* cel care le punea capăt. Emerald auzise că ar avea o colecție de fotografii cu femeile cucerite, care l-ar face să pălească și pe cel mai experimentat cenzor, și că era nemilos când își punea în cap să obțină ceva – atât în pat, cât și în afara acestuia.

Tot ce aflase despre el o făcuse să-l dorească și mai tare. Era la modă să încalci vechile reguli și tabuuri și să ignori barierele sociale depășite. Cele mai renumite cluburi de noapte londoneze erau pline de cocoșei cu accent cockney și plini de machism sexual, făcând, fără rușine, paradă în fața unor femei de societate ai căror bărbați considerau că sexul într-o căsătorie servea doar să le dea lor un urmaș.

Londra, acesta era locul unde trebuia să fii, pe King's Road mai bine decât într-un club privat și exclusivist, pentru cunoscători. Aici, chiar și aerul era plin de dorințe și încărcat cu miros de sex și tinerețe. Fetele și cântăreții rock erau în al nouălea cer, plini de amfetamine, primele, pentru a se păstra subțirele, iar ultimii, pentru a rămâne treji, și reacționau cu toții la creșterea apetitului sexual indusă de droguri ca gâștele la apă. Bărbații ca Max le priveau și râdeau, cu rânjetul lor de crocodili, așteptând momentul în care se vor putea hrăni.

Uza, alții spun că abuza de, amfetamine astfel că, deși îi atrăsese atenția, Emerald îl scosese inițial nu doar de pe lista potențialilor iubiți, ci și, cu mare dificultate, din propria minte. La urma urmei, mai erau mulți alți pretendenți demni de favorurile ei.

Avusese într-o dimineață o întâlnire cu un golan de pe Harley Street, cel care-i furniza – ei și altei jumătăți de oraș, credea ea – amfetamina sub formă de pilule de slăbit, făcând-o să arate la fel de strălucitoare ca o fată de optsprezece ani, și-apoi mersese să bea un pahar și să mănânce prânzul la un local popular și elegant de pe Sloane Street, unde-l zări iar pe Max, stând în picioare la bar.

Pretinse că nu-l vede, așezându-se într-un colț, cu spatele la el, și încercând, lucru neobișnuit pentru ea, să treacă neobservată. Își aprinse o țigară cu mâna tremurând, fapt pentru care dădu vina din nou pe pilulele de slăbit. Bău un pahar de vin și învârti prin farfurie cotletul pe care-l comandase, refuzând să cedeze tentației de a se întoarce să vadă dacă el era încă la bar.

Împinsese deoparte mâncarea din care abia gustase ceva, că el apăru la masa ei, își trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Urăsc să văd că lucrurile de calitate sunt risipite, spuse el, luându-i prânzul abandonat și începând să-l mănânce.

Ar fi trebuit să se ridice și să plece. Nu o forța nimeni să rămână, la urma urmei. Dar rămase, privindu-l, cu corpul străbătut de un fior fierbinte, incapabilă să-și ia privirea de la mâinile și gura lui. Cândva, pe parcurs, învățase să mănânce cum trebuie, deși

ea nu fusese obișnuită și nici nu-i plăcea modul în care se concentrase în întregime asupra mâncării. Dar plăcutul nu avea nimic cu sentimentele pe care le stârnise Max în ea. Când termină friptura, costisitorii ei chiloți franțuzești cu broderie englezească erau leoarcă de excitație, vibrând pe ea, făcându-i clitorisul să pulseze plin de dorință și tot mai stânjenitor.

După cum descoperise încă de la primul amant pe care și-l luase după nașterea lui Robert – noul soț al unei debutante înfumurate, care fusese atât de proastă, încât s-o scoată de pe lista de invitați la nuntă –, atingea cu ușurință orgasmul, dar, cu siguranță, nu atât de ușor încât să-l aibă stând și privind un om cum mănâncă într-un local. Oricât de ispititoare și de excitantă ar fi fost perspectiva de a face sex cu el, aceasta, cu certitudine, nu se potrivea defel cu propria imagine de sine. Nici un pic. Ea voia să controleze lucrurile.

Cam atunci se decise că trebuie să plece.

Se afla pe coridorul îngust care ducea la toaleta doamnelor când el o ajunse din urmă, o prinse, o întoarse către el și, împingând-o în zid, o sărută, presându-și limba agresiv în gura ei și strecurându-și expert mâinile pe sub fusta ei și sub chiloții ei uzi.

Avu orgasm în câteva secunde, presiunea gurii lui amuțindu-i extazul.

Încă mai tremura când o luă de mână și o duse în toaleta doamnelor, sprijinindu-se de ușă pentru a nu lăsa pe nimeni să intre.

Toaleta era o cameră înghesuită, fără aer, cu un bideu într-un colț și cu un lavoar. El deschise cu piciorul ușa lavoarului, apoi o întoarse în așa fel încât să stea cu spatele la el, trăgându-i în sus fusta și dându-i jos chiloții, astfel că putu s-o ia pe la spate.

Credea că este experimentată, dar sexul cu Max a fost o revelație, pentru că Max era cel care făcea treaba. În primul rând, avea un penis mare, foarte mare. Auzise zvonuri, dar le considerase exagerate. Era evident că greșise. În al doilea rând, era egoist și agresiv, dar, cumva, făcea ca totul să devină mai excitant și, prin urmare, plăcerea să fie mai intensă.

După ce termină, se spălă în chiuvetă și plecă.

Abia mai târziu, când se întoarse în casa ei din Cadogan Place, lenevind în baie, își dădu seama că, din momentul în care începuse să-i mănânce prânzul abandonat și până când plecase din toaleta doamnelor, nu-i spusese nici măcar o vorbă.

Nu îl mai văzuse vreo cinci săptămâni, în ciuda faptului că bântuise atât localul, cât și clubul Annabel's, în speranța că-l va întâlni.

Vederea fotografiei lui în *Express*, petrecând cu un grup în care se aflau și câteva bine-cunoscute modele, o umplu de o furie explozivă, care o făcu să izbească un foarte prețios platou de porțelan de Sèvres – un platou superb, dăruit ei de un fost admirator – de șemineul de marmură din salonul ei.

Era pe punctul să părăsească Londra pentru a merge la Denham cu Robert când *Vogue* o contactă, dorind să scrie un material despre ea. Acceptase, firește, iar când editorul veni în vizită s-o intervieveze, văzu o fotografie a lui Robbie și spuse imediat că dorește să scrie ceva despre ei doi.

Bailey o fotografie inițial cu Robbie, apoi singură.

Era în studio când ușa se deschise și Max intră acolo, iar ea își dădu seama că, nu se știe cum, ideea fotografiilor pentru *Vogue* fusese a lui, fiind modul lui de a-i arăta că-l interesează. Întreaga societate, cel puțin așa părea, ajunsese la mâna lumii interlope londoneze. Unii membri ai bandelor criminale erau acum celebrități bine-cunoscute, care se impuseseră prin propriile forțe: bărbați ca frații Kray, de pildă, și, desigur, Max, despre care umbla vorba că făcuse o avere din meciurile de box și, spuneau unii, din cluburile de striptease.

Făcură un sex nebun pe mocheta din studio în vreme ce Bailey se dusese să cumpere țigări. În acea seară, Max o scoase la clubul gemenilor Kray, râzând de ea când i-a spus că nu vrea să meargă acolo. Ea observă, și a fost în mod secret impresionat, de cât de bine se mișca el în acea lume – lumea lui –, dar și în a ei.

A învățat să nu-i pună întrebări și să nu-l forțez, pentru că, dacă o făcea, el pur și simplu dispărea. Refuza să-și petreacă noaptea cu ea și nu voia nici s-o ducă în apartamentul lui. Îi plăcea să facă sex dur și fără fasoane, s-o ia repede și periculos în moduri și locuri care adăugau un plus de risc excitant. Îi plăcea să facă sex în locuri publice, unde puteau fi surprinși cu ușurință: în Hyde Park, într-o dimineață, o trase de pe alee și o sprijini de un copac, trăgându-i fusta și amuțindu-i protestul cu un sărut brutal când o pătrunse, lăsând-o slăbită de excitație și de dorință, agățată de el, cerându-i să intre mai adânc în ea chiar dacă se auzea un cârd de copii de școală apropiindu-se. Când ieși din ea, cu o fracțiune de secundă înainte să apară copilașii, îi întoarse spatele, lăsând-o să se descurce cum poate. Chiar și-așa, tot ce-și dorea Emerald era să intre din nou în ea, să termine ce începuse.

Au mai fost și alte ocazii pe alei întunecoase, iar o dată, într-un taxi, și-a înfipt mâna sub fusta ei și în chiloți, aducând-o atât de aproape

de orgasm chiar ajunseră la destinație, că ar fi dat orice să termine ce începuse, fără să țină seamă că taxiul staționa, iar șoferul trebuia să-i aștepte.

Atunci, el o conducea acasă după o seară în care participase la o partidă de cărți, într-un club privat de jocuri de noroc, unde câștigase o groază de bani trișând, după cum bănuia Emerald. De îndată ce ajunseră în casă, ea se îndreptă către scări, dar nu apucă să urce prea multe, căci Max o prinse, o aplecă în față până când mâinile ei se sprijiniră de treptele de mai sus și o luă pe la spate, poziția lui favorită.

Încercă să o convingă să facă sex anal, dar Emerald se împotrivea – încă. Un astfel de act i-l evoca prea tare pe lordul Robert, bărbatul pe care-l considerase mereu tatăl ei, pentru a o atrage în vreun fel.

Refuzul ei îl întărâtă pe Max. Își pierdu cumpătul și o bătu, lovind-o cu putere în stomac, iar forța loviturii o făcu să-i vină rău, o aruncă de-a bușilea pe jos, provocându-i o durere atât de mare, că nu știu și nici nu-i păsă că el plecase. Până mai târziu. Până mai târziu, când corpul ei începu să tânjească din nou după el.

Se va plictisi de el – de la sine înțeles –, și, de fapt, chiar era mirată că încă nu se plictisise deja.

Se juca acum cu tivul de la fustă. Trecuseră trei zile de când nu-l mai văzuse. Se uită pieziș, dincolo de terenul de sport, unde mama ei stătea cu Robert. Mai bine pleca, se gândi Emerald.

Drogo o privi, îmbrăcată cu fusta ei atât de scurtă, că atrăgea toate privirile. Avea picioare frumoase, și nu e de mirare că *Vogue* o ridicase-n slăvi, susținând că frumusețea ei era egală cu cea a multor fotomodele din top.

Drogo observă că Bailey îi făcuse fotografiile și se întrebă cinic dacă acesta nu pusese în practică ceea ce el considera ședința ideală de tras în poze, închizând studioul și regulându-și modelul.

Chiar și el era sfâșiat între admirația pentru unul dintre cele mai sexy trupuri pe care le văzuse și faptul că știa cât de jos poate coborî Emerald, recunoscu în sinea sa Drogo.

După cum îi spusese, era recunoscător pentru faptul că-i refuzase propunerea de căsătorie – de fapt, extrem de recunoscător. Se vedeau regulat, atât în societate, la Londra, mai cu seamă că frecventau aceleași cercuri, dar și într-un mediu mai intim, la Denham, pentru că Amber nu numai că-l primise cu brațele deschise ca moștenitor

de drept al lui Robert, ci și în familia ei, iar Drogo îi era recunoscător pentru asta.

Lui Emerald îi păsa de o singură persoană, și aceea era ea.

Robert fusese norocos cu bunicii lui, care-i asigurau o casă primitoare și plină de iubire.

Pentru că avea datoria față de ducat să aducă pe lume un moștenitor, dacă ar fi putut găsi o femeie care să fie o mamă la fel de bună pentru copiii lui și o soție la fel de iubitoare precum fusese Amber pentru copiii și soțul ei, atunci ar trebui, dacă ar avea ceva în cap, să o ia de soție fără ezitări, recunoscu Drogo.

Cu toate acestea, problema era că, grație propriei incapacități de a recunoaște semnalele de pericol, acceptase să fie manipulat și împins într-o zonă în care devenea tot mai evident că se aștepta de la el să-i ceară mâna lui Gwendolyn sau să fie considerat un om de nimic. Nici acum nu-și dădea în întregime seama cum de un gest mai degrabă binevoitor față de Gwendolyn, pentru că-i părea rău de ea, ajunsese să fie interpretat de practic toți cunoscuții săi, inclusiv de Gwendolyn însăși, ca o anticipare a cererii în căsătorie.

Capitolul 36

La școala particulară de băieți, frecventată de Robert, mai toți elevii erau pregătiți pentru Eton, iar Emerald se amuză să vadă fețele ultragiate ale celorlalte „mămițici" când trecu pe lângă ele, în noua ei fustă mini, cu picioarele ei lungi și cu părul lung și drept lăsat pe spate.

De când îl întâlnise pe Max, Emerald începuse să simtă că în ea coabitau două ființe diferite: o ființă exterioară și una interioară. Pentru ființa exterioară, era extrem de important ca toți ceilalți s-o admire și s-o invidieze; să aibă tot ce e mai bun din toate, făcându-le pe celelalte femei s-o respecte și să o invidieze, știind că nu vor ajunge în veci la nivelul ei, din nici un punct de vedere.

Ființa interioară era diferită. Era sălbatică și nemiloasă, hedonistă și senzuală, fiind capabilă de orice pentru a-și satisface plăcerile.

Ființa exterioară putea fi zărită doar în public cu omul potrivit, la locul potrivit, și avea o imagine și o poziție de menținut.

În schimb, singura poziție pe care ființa interioară ar fi vrut s-o păstreze era aceea în care Max o pătrunsese, făcând dragoste până când ea, ajungând la orgasm, țipa de plăcere.

Ființa interioară era secretul ei, pe care voia să-l păstreze. Era aberația ei temporară, care dispărea la fel de repede pe cât apărea. Trebuia. Emerald se putea bucura de frisonul plăcerii de a trăi pe muchia periculoasă a vieții, dar, la urma urmei, se auzea mereu o voce în interiorul ei căreia trebuia să-i răspundă. O voce care o acuza cu putere că-i seamănă adevăratului ei tată, pictorul plebeu care o sedusese pe mama ei, un banal nimeni stăpânit de dorințele sale sexuale. Emerald voia să sufoce acea voce. Ea nu era așa. Era ceea ce ajunsese să considere că este, ceea ce fusese crescută să creadă că este: era fiica unui duce, un aristocrat deasupra regulilor impuse lumii de la baza piramidei sociale, și nu a unui nimeni, supus, pur și simplu, acestor reguli.

Emerald disprețuia oamenii care trăiau sub spectrul terorii, persoanele slabe și vulnerabile. Nu va mai permite niciodată ca adevăruri ca acelea scoase la lumină de mama lui Alessandro să-i mai strecoare frica în suflet. Va lupta în continuare să fie acceptată ca Lady Emerald Devenish, cu toată forța și hotărârea ei. Nimeni nu avea dreptul să o priveze de asta. Nici chiar dorința pe care i-o inspira Max.

Emerald zâmbi la acest gând. Repetase până la perfecțiune o mică ridicare depreciativă din umeri și un surâs trist și nepăsător, adresate celor care, probabil, nu știau că pe lângă fiică a unui duce, mai era și prințesă, prin căsătorie, „deși nu folosesc niciodată titlul". Titlurile europene păruseră mereu comic de vulgare și de exagerate.

Uneori era tentată să folosească titlul, măcar pentru a o înfuria pe mama lui Alessandro și pentru a le reaminti, ei și fetei cu care se căsătorise Alessandro, că, în vreme ce căsătoria lor continua să fie sterilă, Emerald îl avea pe fiul lui Alessandro. Ceea ce-i aminti că trebuia să ia legătura cu Bailey să-i dea câteva fotografii din seria pe care o făcuse alături de Robert pentru *Vogue*, ca să i le poată trimite mamei lui Alessandro, cu o notă bine ticluită, în care să scrie că nu dorește s-o facă să rateze șansa de a-și vedea nepotul crescând.

Slavă cerului că vacanța școlară era pe punctul să înceapă și putea să i-l paseze pe Robert mamei ei pentru cea mai mare parte a verii. I-o fi trecut oare prin minte mamei sale că, în ciuda iubirii risipite cu toți ceilalți, Emerald era singura care îi oferise un nepot?

Se uită la ceas. Voia să ajungă acasă, în caz că suna Max. Ar fi trebuit să participe la un dineu în acea seară, dar dacă nu suna, ar fi renunțat și s-ar fi dus, în schimb, la Ad Lib Club, care era atât de popular printre cei care însemnau ceva în societate, decise ea, îndreptându-se spre locul unde se afla mama ei, numai pentru a descoperi că Drogo ajunsese acolo înaintea ei și că Robert era deja agățat de mâna lui. Era cu adevărat ridicol felul în care fiul ei îi arăta pe față atâta adorație acelui ciobanului îngrozitor, iar greșeala mamei ei era că încuraja acest comportament.

– Robert ar fi trebuit să câștige cursa. Aș vrea să nu-l mai cocoloșești atât, că ajunge o mămăligă, mamă, i se plânse Emerald lui Amber. Fii atentă că la Eton nu mai e loc de așa ceva.

– Eton? Emerald, are doar șapte ani, este doar un băiețel. Mai sunt mulți ani până să meargă la Eton.

– Din păcate. Emerald se uită iar la ceas. Mamă, mi-e teamă că trebuie să plec. Ies în seara asta.

– Cu Max Preston?

– Cine ți-a spus de Max? Ah, ciobanul, pesemne.

– De fapt, Beth l-a pomenit. Se gândea că ar trebui să știu. A aflat de el de la Gwendolyn. Nu vreau să mă bag, Emerald, dar are o reputație extrem de dubioasă.

Disconfortul pe care-l sesiză în vocea mamei sale o împietri pe Emerald.

– Nu cumva ți-e teamă că ți-aș putea urma exemplul, mami? Cu siguranță, ți-am demonstrat că n-o s-o fac. La urma urmei, bărbatul care e tatăl fiului *meu* este un prinț, iar *eu* am fost căsătorită cu el. Orice aș vrea să fac cu Max nu are legătură decât cu faptul că, în acest moment, se întâmplă să-l găsesc amuzant. Este exact ceea ce se vede, mamă.

– Este un gangster, Emerald, cunoscut pentru cruzimea și violența lui, în special pentru violența sexuală față de femei.

Șocul de a vedea că mama ei este neașteptat de bine informată și de explicită o reduse la tăcere pentru câteva secunde pe Emerald, care reluă apoi conversația pe un ton înghețat:

– Zău, mamă, ar trebui să fii mai prudentă când citești tabloidele. Știi că numai persoanele de o anumită calitate le citesc. În zilele astea, nu e o rușine să provii din East End. Max știe că am standarde pe care mă aștept să le atingă și că trebuie să mă trateze corect. M-am asigurat de asta.

– Vreau doar să te avertizez, Emerald. La urma urmei...

– La urma urmei, ce? Nu vrei să mă lași să uit că ai permis unui gunoi de zugrav să fie tatăl meu? Nu-ți face griji, mami, nu o să uit *niciodată* asta. Ochii se încinseră de furie. Max este doar un mic amuzament, o aventură...

Nerăbdătoare, Emerald îl chemă pe Robert să-și ia rămas-bun de la el, dându-se înapoi când el încercă s-o cuprindă în brațe.

– Nu, Robert, nu mă atinge, ai mâinile mizerabile. Și, la urma urmei, ești mult prea mare pentru așa ceva.

Ignorând privirea întunecată pe care i-o aruncă Drogo, se întoarse pe călcâie și plecă. Ce proastă era mama ei! Chiar credea sincer că Emerald ar permite cuiva, bărbat sau femeie, s-o controleze sau să-i facă rău? Își iubea libertatea și statutul social mult prea mult. Nu-și spunea ea însăși mereu că nimic nu ar putea fi mai important pentru ea decât să fie ceea ce crede lumea – lumea ei – despre ea că este?

Nu ar permite nimănui să-i prejudicieze statutul și, în special, nu unui biet bărbat. Nu ar permite niciodată ca reputația ei să fie ruinată de dragul unei relații sexuale, cum riscase mama ei. Dar ea era mult, mult mai deșteaptă ca mama ei.

– Dă-te mai încolo, îi ceru Janey drăgăstos lui Rose când se așeză lângă ea pe sofa, în camera de zi a casei din Cheyne Walk, unde Amber anunțase o reuniune de familie înainte să se întoarcă la Cheshire. Fără discuții despre Emerald, am înțeles, comentă Janey, întinzându-se după un biscuit digestiv, deși mama îl ia dimineață pe Robert la Cheshire. Dar arăta minunat în fotografiile alea din *Vogue*.

Rose o aprobă.

– Cindy spunea însă că ar fi trebuit să poarte creațiile mele, se plânse Janey.

După ce lucrase cu alți designeri patru ani, Janey își văzuse în fine visul cu ochii, deschizându-și propriul magazin, Janey F, toamna trecută, unde croia din mătasea de la Denby delicatele sale rochii mini și alte haine, care câștigaseră imediat piața.

Cindy Freeman, o fată întâlnită de Janey în mediile boeme pe care le frecventa, devenise recent parteneră de afaceri cu Janey, preluând finanțele magazinului în timp ce Janey se ocupa de designul obiectelor vestimentare.

Janey, cu felul ei de-a fi, dornică să le plac tuturor, le permitea prietenilor ei lefteri să împrumute haine din magazin, pentru că, după cum îi spusese cu naivitate lui Rose, la câteva săptămâni după

ce își deschisese magazinul, „Ei merg peste tot și, după cum declară, oamenii îi întreabă de unde au hainele și vin apoi la magazin să-mi facă vânzare".

– Cathy McGowan de la emisiunea *Ready, Steady, Go!* a și întrebat-o pe una dintre fete de unde și-a luat fusta pe care o purta, când a văzut-o dansând în spectacol, îi mărturisise încântată Janey lui Rose.

Din nefericire, se dovedise că prietenii lui Janey nu-și aminteau mereu să returneze hainele împrumutate, iar Rose se liniștise când Janey o anunțase că și-a luat un partener de afaceri care va conduce cu o mână mai fermă afacerea, lăsând-o pe Janey să se ocupe de crearea hainelor.

– Sincer, Rose, este minunat cum își face Cindy treaba și cum știe să înlăture orice refuz. O, și ți-am spus că atunci când eu și Charlie cinam la *trattoria*, serile trecute, Ossie Clark era pe-acolo și a venit la noi să mă felicite și să-mi spună cât de mult îi place ce fac?

Janey se înroși de plăcere. Rose nu era surprinsă. Ossie Clark și Celia Britwell erau unul dintre cele mai cunoscute cupluri de designeri pe scena londoneză.

– Cindy a schimbat fundamental lucrurile, într-adevăr. Este, în mod sigur, cel mai bun partener pe care l-aș fi putut găsi. Îi sunt atât de recunoscătoare lui Charlie că mi-a făcut cunoștință cu ea, se entuziasmă Janey.

Charlie era cel mai recent ratat al lui Janey. Un manechin-șomer-aspirant-cântăreț-rock, care nu părea să-și găsească vreodată de lucru, Charlie era extrem de chipeș și avea cu patru ani mai puțin ca Janey.

– Bietul Charlie, continuă Janey. E foarte deprimat deocamdată că nu a primit un rol într-o reclamă pentru care a dat probe. Așa e, cum spune el; de cele mai multe reușesc doar cei care cunosc pe cine trebuie, nu cei talentați. Era atât de sigur că va lua proba, încât atunci când a ieșit și-a cumpărat niște haine noi, și acum este falit.

„Și acum se așteaptă să-i dai tu bani", se gândi Rose, dar preferă să nu spună nimic.

– Chiar are nevoie de o vacanță care să-l readucă pe linia de plutire, dar suntem atât de ocupate la magazin, încât nu-mi pot permite, deocamdată, să plec.

Rose știa prea bine cum este să fii prea ocupat ca să-ți poți lua un moment de răgaz.

Propria ei afacere explodase de-a dreptul odată cu efervescenții ani 1960, dar și grație șansei de a-l fi întâlnit pe unul dintre cei mai influenți moguli ai domeniului, responsabil de lansarea multor grupuri noi în arena muzicală. Drew Longton adoptase maniera și stilul unui băiat trecut prin școli de periferie, dar provenea și fusese educat în cadrul clasei de mijloc. Se pricepea de minune să identifice și să folosească talente, se specializase în finanțarea unor afaceri în faza de debut – saloane de coafură, *boutique*-uri, cluburi, chestii de genul acesta –, iar Rose primise de la el diferite comenzi, mai întâi pentru decorarea birourilor sale, apoi a magazinelor și saloanelor câtorva clienți, de asemenea, a apartamentelor acestora. Primise, desigur, și frecventele sale avansuri sexuale.

Drew arăta bine și se pricepea de minune să poarte o conversație, dar Rose nu se arăta interesată de el. Întâlnise prea mulți bărbați care voiau s-o tragă în pat pentru că le stimula curiozitatea. La urma urmei, Drew avea o logodnică oficială, un model, o blondă drăguță care semăna cu Patti Boyd[1].

– Cindy crede că ar trebui să-i trimit Ellei la New York niște haine create de mine și să o rog să încerce să vadă dacă *Vogue* nu ar putea scrie despre ele, dar o știi pe Ella. Ar considera că sunt grăbită și băgăreață.

– Ea lucrează la departamentul de reportaje, nu la cel de modă, se simți obligată Rose s-o apere pe Ella. Și cred că e meritul ei că nu cedează nepotismelor. Cu toate acestea, nu poți ști niciodată, Janey. Cu o ediție londoneză *Vogue* atât de impersonală, poate doar ediția americană să fie interesată în a scrie un articol despre un designer de modă super.

– Dacă ar vrea să scrie ceva despre un designer din *swinging London*[2], atunci acela trebuie să fii tu, îi spuse Janey. Cindy îmi tot spune să te rog să ne amenajezi magazinul, dar noi nu producem încă suficienți bani, și m-ai ajutat deja atât de mult făcând modelling cu hainele mele.

Rose cedase fără tragere de inimă rugăminților lui Janey de a prezenta unele dintre hainele ei în cadrul paradei care marcase deschiderea magazinului. Nu fusese însă o experiență de care Rose să se bucure – spre deosebire de gemene, pe care experiența le extaziase.

[1] Model și fotograf britanic (n. 1944), fostă soție a lui George Morisson și, apoi, a lui Eric Clapton. (n.tr.)

[2] Termen desemnând Londra culturală și mondenă a anilor 1960 (n.tr.)

Amândouă erau acum peste graniță, făcând studii pentru proiectarea desenelor textile la Angelli, în Veneția – despre care se spunea că este cel mai prestigios designer de mătase și are cea mai mare manufactură din lume, cu reprezentanțe pe ambele coaste ale Americii de Nord.

Amber intră în camera de zi, se uită la nepoata și la fiica ei vitregă cum vorbeau și întristă din cauza trecerii anilor.

Dimineață, ea și Robbie urmau să plece la Denham.

Era un băiețel atât de drăguț și iubitor. Făcuse tot posibilul să compenseze faptul că mama lui părea atât de detașată emoțional de el, în afară de ocaziile în care-i convenea să joace rolul de mamă iubitoare.

Atitudinea lui Emerald și modul ei de viață erau străine pentru Amber. Presupusese că, după ce a trecut prin umilința anulării primei căsătorii, Emerald își va găsi repede un al doilea soț titrat – fie și numai pentru a demonstra că poate. În schimb, Emerald se aruncase în tumultul vieții, angajându-se în relații efemere cu bărbați care, deși de familie bună și avuți, aveau, pe de altă parte, și reputația unor fustangii notorii.

Amber își aminti cât de batjocoritoare fusese Emerald singura dată când ea încercase să-i vorbească despre modul ei de viață și despre grupul destrăbălat din care făcea parte, spunându-i, pe un ton distant, că mama ei nu era cea mai potrîvită persoană care să vorbească despre valorile morale, ținând cont de trecutul ei.

Tot ceea ce-și dorea cu adevărat Amber pentru membrii familiei ei era să fie fericiți. Desigur, nu avea de gând să-i îngrijoreze cu problemele tot mai mari cu care se confrunta Denby Mill, filatura de mătase a familiei, de la Macclesfield.

Deși avea o avere personală considerabilă, a ține filatura de la Denby în funcțiune și pe muncitori angajați cu normă întreagă era o datorie aproape sacră pentru Amber. Ea încurajase membrii familiei să i se alăture pentru a susține și pe viitor filatura, dar afacerea începuse să șchioapete. Angelli Silk, locul unde gemenele se pregăteau să devină designeri, redusese recent volumul contractelor cu Denby, iar, prin extinderea propriilor operațiuni, demonstrau că pot executa ei înșiși aceste comenzi.

Amber și Jay urmau să meargă, spre sfârșitul verii, la Veneția, pentru a se vedea cu Ruigi Angelli, capul de familie și șeful afacerii. Dacă, de dragul fabricii de la Denby, ar fi trebuit să-l roage pe Ruigi să nu le reducă mai mult comenzile, atunci era pregătită să facă asta.

Amber o privi pe Rose și simți în sufletul ei o durere bine-cunoscută. Acum, i se părea imposibil să fi existat o vreme când Rose era atât de apropiată de Amber, încât aceasta să se gândească la fată ca la propriul ei copil.

Era normal ca tinerii să vrea să fie independenți și să-și croiască propriul drum prin viață, iar ele două nici măcar nu avuseseră conflicte deschise. Nu, însă devenise clar că Rose o evita și că ridicase o barieră între ele, ca un zid de sticlă, care nu putea fi văzut, ci doar simțit, și pe care nu putea să-l depășească. Cu siguranță, intimitatea pe care crezuse cândva că o va împărtăși pentru totdeauna cu nepoata sa, apropiere care i-ar fi permis să discute amândouă despre viitorul filaturii, dispăruse.

– Ți-e bine, buni?

Întrebarea neliniștită pusă de dragul ei nepot înfipse un nou junghi de spaimă în sufletul lui Amber. Ce mult și-ar fi dorit ca el să crească înconjurat de dragostea mamei și a tatălui său. Era ceva în profunzimea familiei sale care făcea ca nici un copil să nu poată cunoaște această fericire? Părinții ei muriseră de tineri, Emerald era ceva mai mult decât un copilaș când l-a pierdut pe Robert, tatăl pe care-l adora, iar, acum, fiul lui Emerald creștea el însuși fără tată și fără dragostea mamei. Nu ar trebui să se gândească la asta, își spuse ea, zâmbindu-i nepotului și liniștindu-l:

– Nu, mă gândesc doar cât de fericit va fi bunicul să te vadă.

– Unchiul Drogo spune că va veni să mă vadă și el.

Drogo – alt motiv de îngrijorare. Robert îl adora pe Drogo, iar acesta fusese foarte bun cu el, dar dacă Beth avea dreptate, într-una dintre zilele următoare, Drogo ar fi trebuit să-i ceară mâna lui Gwendolyn. Odată căsătoriți, Gwendolyn nu ar mai fi fost de acord cu prezența lui Robert în viața lui Drogo, dat fiind că era fiul lui Emerald. Amber simțea cu tărie că în viața lui Robert trebuia să existe o prezență masculină mai tânără decât Jay. Ea considera că relația, iubirea care exista între Drogo și Robert era cumva ecoul iubirii dintre Robert și Luc, deși, desigur, între ultimii doi, legăturile trebuie să fi fost și mai strânse, ca între un tată și un fiu.

Amber era îngrijorată pentru Robert cu atât mai mult cu cât era fiul lui Emerald, iar aceasta nu-i permitea să se îngrijoreze nici pentru ea. Preocupată peste măsură de fericirea emoțională a lui Robert, era la fel de îngrijorată, își dădu seama Amber, în legătură cu fericirea fiicei sale. Ce se va întâmpla cu Emerald când natura o va forța să recunoască, în final, că nu mai poate atrage cohorte de amanți,

ca în prezent? Cum va face față situației? Ce-o să se aleagă de sufletul ei, dacă se va alege ceva, după ce va fi pierdut satisfacția pe care i-o dădea spectacolul etalării puterii sale feminine? Pe Amber o întrista până la disperare gândul că fiica sa nu avea nimic care s-o susțină sufletește, și o întrista și mai mult să-și dea seama că era vina ei.

Capitolul 37

Rose se grăbea. Urma să ia cina cu Josh – după cum obișnuiau să facă lunar –, și, dacă nu se grăbea, ar fi întârziat.

În ultimii ani, se petrecuseră puține schimbări în viața lui, dar dincolo de ele, prietenia și parteneriatul lui cu Rose rămăseseră o constantă.

La Caxton Hall, Rose fusese unul dintre martorii căsătoriei lui cu fotomodelul cu care se însurase, în 1960, și tot ea fusese cea pe umărul căreia plânsese, doi ani mai târziu, când căsnicia lui se terminase la tribunal, printr-un divorț. Sărbătoriseră împreună când își deschisese al doilea și, apoi, al treilea salon, și tot ea sărbătorise cu el când fusese numit cel mai bun hair-stilist al Londrei.

Surâsese cât putuse mai călduros când îi făcuse cunoștință, în urmă cu trei luni, cu noua lui drăguță, o americancă, Patsy Kleinwort, care pusese capăt succesiunii de fețe drăguțe ale căror corpuri îi ținuseră patul cald de când divorțase.

Și, trecând prin toate acestea, binecuvântase în mod prostesc, desigur, prietenia, parteneriatul în afaceri și întâlnirile lor lunare la cină.

Josh se bucura de asemenea succes, că nu mai avea nevoie de un partener de afaceri, dar nici unul din ei nu luase în discuție acest fapt, și Rose considerase tăcerea lui drept un semn că atât el, cât și ea, se bucurau de legătura dintre ei, aceasta fiind scuza legală pentru a o menține. Probabil că o dorea în viața lui, răsuflă ea ușurată.

Pentru că Rose cu siguranță și-l dorea în viața ei. Adevărul era că în acel ajun de Crăciun, cu aproape zece ani în urmă, când o luase la el în pat și îl împiedicase pe nenorocitul de Arthur Russell să o violeze, deși n-o știuse pe-atunci și nici ani de zile după aceea, Rose bănuia că se îndrăgostise de el. Ea nu își dăduse seama ce i se întâmpla

decât când era prea târziu. Cu toate acestea, conștientizase lucrul acesta pe când stătea pe trepte, la Caxton Hall, privindu-l alături de noua lui soție, și o știa cu certitudine și acum.

Încercase să depășească momentul, găsindu-și de lucru până peste cap, chiar ieșind cu alți bărbați – și culcându-se cu ei dacă simțea că exista și cea mai mică șansă de a o face să nu-l mai iubească pe Josh, cel puțin în anii de început. Cu toate acestea, acum abandonase speranța să pună capăt iubirii pe care o simțea față de el. Și, pe de altă parte, măcar de-ar fi iubit-o și el... Rose se încruntă. Se ura când începea să se autocompătimească și când permitea sentimentului de nefericire sumbră, care pândea în interiorul ei și care-i spunea că „nu este suficient de bună", să o copleșească. Lucrurile erau diferite acum. În Londra puteai vedea fete din toate părțile lumii și de toate naționalitățile – tinere femei drăguțe, încrezătoare, fericite, mândre de ele și de identitatea lor culturală, fete care făceau ce voiau, indiferente la părerea celorlalți. Vechile stigmate fuseseră zdrobite de picioarele jucăușe ale tinerilor din generația anilor 1960 și între cearceafurile lor. Ea știa toate acestea, așadar, de ce stătea atârnată încă de propria obârșie? Era jalnic. Ea era jalnică.

Încercase. Nu îl văzuse pe Josh timp de șase luni după nuntă. Prea ocupat cu sexul, îi spuse el fericit și cu aer chefliu când reapăruse în peisaj, după extazul postmarital. Ea surâsese și încuviințase, fericirea lui întărindu-i propria hotărâre neagră de a se atârna de singurul lucru din viață în care simțea că se poate încrede, hotărâtă să demonstreze lumii că poate fi fata unui destrăbălat și a unei chinezoaice din China rurală, dar că avea talent și pricepere în afaceri, și putea să răzbească prin propriile puteri.

Ar fi trebuit s-o rupă atunci, aproape c-o făcuse, dar Josh își luase obiceiul s-o caute pe King's Road, la micuțul birou înființat pentru a-și conduce afacerea, cerșind o cană cu cafea și țigări pentru ca, mai târziu, să-și descarce amarul despre problemele tot mai mari pe care le avea acasă.

Ea încercase să pară atât surprinsă, cât și neutră când el îi spunea, evident uluit și cu un sentiment al trădării, că Judy era o petrecăreață căreia îi plăcea să stea în oraș până la ore târzii și să doarmă apoi toată ziua, după care să fie tot ea nemulțumită de timpul pe care-l petrecea el la muncă.

Rose i-ar fi putut spune aceste lucruri despre Judy încă de la început.

Apoi, existaseră nopți când Judy nu venise acasă, și din certurile declanșate când se reîntorcea, reieșise că găsise pe altcineva.

Rose crezuse atunci, prostește, că el se va întoarce, în cele din urmă, la ea, pentru a-și găsi liniștea.

Ea tot speră de-a lungul a trei ani și a de zece ori mai multe fete, perioadă în care își sărbătoriseră împreună zilele de naștere și Crăciunul, ba chiar și vacanțele, nemaiîmpărțind însă niciodată patul. Speranța, după cum descoperi Rose, era o plantă încăpățânată, cu rădăcini adânci. Și, odată ce prindea rădăcini, era foarte dificil să i le mai smulgi. Descoperi că Biblia spune exact același lucru: „Așteptarea prea îndelungată îmbolnăvește inima". Și chiar acum, sufletul ei era bolnav cu adevărat, pentru că Josh o întâlnise pe Patsy, care se uitase o secundă la Rose, iar privirea ei spunea, fără doar și poate „ia-ți mâinile de pe el".

Dar Patsy nu avea să fie acolo în seara aceea. În seara aceea, Rose îl va avea numai pentru ea.

Totuși, Rose își simțea sufletul greu. Era greșeala ei? Își provoca singură suferința? Era sortită să-i iubească pe cei care nu puteau sau nu doreau să-i răspundă la sentimente: Greg, tatăl care niciodată n-o dorise, Amber, mătușa care crezuse că o iubește, înșelându-se amarnic, John, cel care ar putea fi pe jumătate fratele ei, și, peste toți și toate, Josh?

Luau cina la Savoy – o cină adevărată, într-un hotel tradițional, serviți de chelneri adevărați, nu o masă modernă într-un restaurant ticsit de lume, de pe King's Road, unde aerul era plin mai degrabă de mirosul canabisului decât de cel al unei mâncări bune și unde toți erau prea drogați pentru a le mai păsa dacă trebuie sau nu să și mănânce. Într-un astfel de loc, care aparținea unui club privat de important, toată lumea știa pe toată lumea, exista un jargon comun, iar intimitatea cuplurilor, la fel ca și celibatul, erau o imensă glumă; aici fetele umblau din bărbat în bărbat și de pe un genunchi pe altul, iar pacea și iubirea erau tot ceea ce conta.

La început, seara decurse bine. Josh sosise mai devreme și o aștepta. O îmbrățișă afectuos, apoi îndepărtând-o puțin, îi admiră noua rochie mulată pe talie, de un verde citron, având o singură floare de mătase, minunat de atent brodată.

– Una din creațiile lui Janey? o întrebă.

Cu un aer ușor vinovat, Rose spuse:

– De fapt, este o creație de-a lui Ossie Clark. Am fost la studioul lui acum câteva zile și, cât am stat acolo, am văzut rochia asta și nu i-am putut rezista.

– Bravo ție, râse Josh. Sunt de acord să cedezi în fața ispitelor. Și, pentru că vorbeam despre asta...

Trebui să-și întrerupă discursul în vreme ce erau conduși la masă, iar apoi conversația nu a putut fi reluată cu adevărat decât după ce consultară meniul și comandară vinul.

Poate că-i mai crescuse puțin părul, dar, în esență Josh arăta la fel ca atunci când Rose îl întâlnise prima dată. Încă îi plăceau costumele de pe Saville Row, mai mult decât să se îmbrace ca un păun după moda grupurilor rock și a fanilor acestora, chiar dacă purta acum cămăși mai strâmte și mai înflorate.

Când îi oferi o țigară, ea o acceptă, pur și simplu, pentru a simți valul de plăcere care o străbătea atunci când el se apleca spre ea, pentru a-i oferi un foc.

– Nu-ți face griji, este un Benson and Hedges cinstit, o tachină cu un rânjet pe buze, dar Rose nu râse.

Bunica ei, Blanche, era neobosită când venea vorba să evoce abisul în care căzuse tatăl lui Rose înainte de moartea sa, devenind dependent de băutură și de droguri. Asta o făcuse să refuze mereu chiștoacele de marijuana pasate de la unul la altul de prietenii ei, ceea ce dădea naștere uneori la comentarii răutăcioase.

Afacerea ei se hrănea, în principal, din moda zburdalnicilor ani 1960, a eroilor pop și a fanilor acestora; mulți dintre ei fumau cel puțin marijuana și, într-o proporție covârșitoare, se lăudau acum că sunt dependenți de droguri, convertindu-se la LSD și fiind profeții acestuia.

Josh era singura persoană de pe King's Road, în afară de ea, care nu se atingea de droguri.

– Cred că în zilele astea nu mai poți atinge o clanță, în unele părți din Chelsea, care să nu fie mânjită cu LSD, îi spuse ea cu compasiune.

– Așa am auzit și eu, o aprobă Josh. Mi-a spus recent un model că a fost în transă vreo trei zile, având impresia că a mers până pe lună și a privit tot pământul de-acolo. Scutură din cap. Când ai crescut în East End și ții la sănătatea ta, stai departe de chestiile astea care se joacă cu creierul tău. Am văzut ce epave lasă în urmă, oameni care mor în șanț.

A fost adus primul fel de mâncare comandat – avocado umplut, care le plăcea la amândoi –, dar Rose observă că Josh abia se atinse

de al lui. De fapt, mai observă ea, Josh părea în cumpănă, și se întrebă de ce.

– Am câteva știri-bombă pentru tine.

– Deschizi un nou salon? își dădu Rose cu presupusul, dar el negă cu tărie.

– Nu, e ceva și mai tare decât asta. Am cerut-o pe Patsy de soție și ea a acceptat.

În interiorul lui Rose se căscă un vid uriaș, ca și cum capacitatea ei de a simți fusese anihilată de ferocitatea șocului.

Ar fi trebuit să-și dea seama că asta urma să se întâmple și era vina ei, și numai a ei, că aplicase politica struțului și se ascunsese de ceea ce părea inevitabil de prima dată când Josh bătuse câmpii, aproape în delir, despre noua lui iubită.

Golul se umplea acum rapid cu cea mai intensă și insuportabilă durere.

– Bine. Felicitări.

Buzele îi înghețaseră, cuvintele îi ieșeau nesigure. Sunase vocea ei la fel de căznit ca zâmbetul forțat ce i se așternuse pe chip? Josh nici nu observa toate acestea, în euforia sa. Radia de fericire și părea a fi în al nouălea cer, astfel încât Rose își dori cu tărie să se târască într-un colț unde să-și poată linge rănile. Iată, apăruse din nou vechiul ei inamic – autocompătimirea.

Bineînțeles că se îndrăgostise de blonda și arătoasa Patsy, tipică pentru genul de fată după care umbla el. Fusese o proastă să se gândească, fie și pentru o clipă, că odată, într-o bună zi, se va uita la ea cu acea admirație extaziată care i se citea acum în privire.

– Aș fi vrut să-ți spun dinainte, hmm, dar toate astea s-au petrecut atât de repede. Abia după ce mi-a spus că se gândea să se mute înapoi, la New York, mi-am dat seama că nu vreau s-o pierd. Și știi ce? Am invitat-o aici pentru a o cere de soție.

Rose a fost cotropită de un nou val de durere. Acesta era locul lor – locul lor special –, așa fusese dintotdeauna.

– Să fiu sincer, mi-a fost al dracului de frică să nu mă refuze. Adică, de ce ar vrea o fată superbă ca ea să ia unul ca mine?

„Pentru că arăți bine, ești sexy, amabil, amuzant și ai succes, deci ești visul oricărei fete", ar fi vrut să-i spună Rose. Îl cunoștea suficient de bine pentru a ști cât de mult l-ar afecta cea mai mică bănuială a ei cu privire la Patsy, care, în opinia lui Rose, căutase cu mare atenție lozul câștigător, însă, din punct de vedere emoțional, era la fel

de rece ca un pește, nu și în cazul în care ar fi avut un oarecare interes, prin urmare, Rose o considera suficient de bună pentru el.

Desigur, nu putea exclude posibilitatea ca, din gelozie, s-o judece greșit pe Patsy.

Josh aștepta, pur și simplu, ca ea să spună ceva. Rose trase adânc aer în piept.

– Grozav... Hm, și ați decis deja când vă veți căsători?

Ce greu îi venea să rostească acele cuvinte, la fel de dureroase ca un cuțit înfipt adânc în inimă.

– Cât de repede putem. Vreau să vii și tu, normal, deși Patsy este ușor îngrijorată și crede că, dacă ne-ai fi martor, ne-ai aduce ghinion. Glumește, desigur.

– Bineînțeles, consimți Rose, păstrând pentru sine impresia că Patsy nu glumea deloc.

– Patsy are multe planuri pentru noi doi. Știe tot ce nu a mers între mine și Judy și spune că este hotărâtă să se implice în munca mea, pentru a nu păți la fel. Ăsta e un alt motiv pentru care sunt fericit că ne vedem în seara asta. Știi, Patsy și-ar dori să vorbesc ceva cu tine.

Părea stânjenit din nou, își dădu seama Rose. Indiferent ce-i spusese Patsy să discute cu ea, subiectul nu-i va plăcea în mod sigur.

– Dacă nu e de acord să luăm masa împreună o dată pe lună... începu ea, căutând în mintea ei ce ar putea dori Patsy să schimbe.

– Nu, nu despre asta e vorba. Ei bine, nu direct, deși... Bine, problema e, Rose, că Patsy nu mai vede nici un motiv pentru care noi ar mai trebui să fim parteneri de afaceri. Și, dacă o luăm logic, are dreptate. După cum spune ea, nu am nevoie cu adevărat...

– De mine? completă Rose fraza în locul lui.

Avea o voce spartă, știa, dar reflecta exact ceea ce simțea. Se simțea vulnerabilă și periculos de fragilă. Se afla pe punctul să cedeze nervos și să izbucnească în lacrimi. Era ultimul lucru la care se așteptase. Nu-i păsase câte sau ce fel de fete, și chiar soții, veneau și plecau din viața lui, deoarece știa sigur că între ei va exista mereu apropierea pe care i-o permitea parteneriatul de afaceri. Însă acum, din cauza vicleniei femeii care preluase în viața lui rolul la care aspirase ea, Rose, chiar și această mică plăcere îi era interzisă.

Ceea ce o preocupa pe Patsy cu adevărat era parteneriatul sau nutrea sentimente sincere față de Josh?

– Nu face mutra asta! Josh părea sincer supărat. Tu și cu mine vom fi mereu prieteni. Nimic nu poate schimba asta.

Se întinse și-o prinse de mână înainte ca ea să-l poată opri, iar bine cunoscuta căldură a degetelor lui așezate peste ale ei îi ridică un nod în gât. În sinea ei auzea cuvintele hitului formației Rolling Stones, care descriau o ultimă discuție între îndrăgostiți, iar corpul începu să-i tremure. Își smulse mâna cu un gest frenetic, pentru ca el să n-o întrebe ce are.

– Am atâtea motive să-ți fiu recunoscător, îi spuse.

Rose nu mai putea suporta.

– Nu-mi datorezi absolut nimic. Ne-am ajutat unul pe celălalt, îi reaminti.

Vedea pe fața lui cât era de ușurat că nu face o scenă. Rolul ei în viața lui era acela al unui prieten, nu al unei femei pe care s-o iubească.

– Patsy are dreptate, ar fi trebuit să fac ceva să te răsplătesc de mai multă vreme, spuse. Saloanele merg bine și pot, fără probleme, să cumpăr partea ta de acțiuni. Nu e corect să te țin legată de mine, când ți-ai putea folosi investiția altfel.

„Ba este foarte corect", vru să-i spună ea, cuvintele urlându-i în interiorul capului ca un țânc cuprins de pandalii. „Vreau să fiu legată de tine în orice fel posibil. Nedreaptă este căsătoria ta cu Patsy, care se joacă cu tine."

– Ce vrea Patsy cu adevărat este să o luăm de la început și să deschidem un salon în New York.

Așadar, asta era. Sfârșitul sfârșitului.

– Adică, să o iei pe urmele lui Vidal, vrei să spui.

Dacă era răutăcioasă și îl rănea, asta era, dar în loc să se simtă ofensat, o aprobă, înflăcărat.

– O duce chiar bine acolo, iar Patsy spune că nu vede nici un motiv să nu reușesc și eu. Are ceva contacte la New York și, desigur, acolo e familia ei. Trebuie să ne vizitezi după ce ne-om așeza. Și nu accept nici o scuză; la urma urmei, Ella e și ea acolo.

Supusă, preluă aluzia pe care presupuse că o făcuse Josh:

– Îi voi spune ce plănuiești, desigur. Este editor-adjunct la departamentul de reportaje de la *Vogue*, după cum știi, dar sunt sigură că nu va fi nici o problemă să pună o vorbă bună pentru tine la departamentul de modă.

Era cea mai proastă seară din viața ei, mai rea decât seara în care Arthur Russell aproape că o violase, pentru că, la urma urmei, noaptea aceea o încheiase în brațele lui Josh.

Se terminaseră și seara, și prostescul, nebunescul și zadarnicul ei vis. Josh făcu semn chelnerului că vrea să plătească, dornic să ajungă acasă, la Patsy, se gândi Rose nefericită.

Capitolul 38

Ella stătea la fereastra blocului îmbrăcat în gresie roșcată, încercând să respire un pic de aer curat în atmosfera înăbușitoare care domnea în iunie în Manhattan. Ar fi trebuit să scrie un articol intitulat „Dăruind arta", destinat ediției de Crăciun a revistei *Vogue*. Era un text despre patronii artiștilor. Dar cum Doamne, iartă-mă, s-ar fi putut gândi la Crăciun și la zăpadă, când căldura făcea ca transpirația să-și taie drum printre sânii ei?

Se îndrăgostise de New York din primul moment când sosise în Manhattan, în iarna anului 1958. În primele luni, îl explorase de la un capăt la celălalt, mergând pe jos în cea mai mare parte a timpului, cel puțin prin zonele unde nu existau pericole, învățând despre trecutul și prezentul orașului, molipsindu-se cu vivacitatea și atitudinea pasională a locuitorilor urbei. Arțăgoși, deschiși, impetuoși, dar nicicând plicticoși, din Broadway până în Bronx, din Central Park până în Staten Island, Ella iubea orașul în întregime, așa cum era, dar cel mai mult pentru felul în care o întâmpinase și o forțase să se schimbe din fata stângace, stânjenită și banală care era, într-o newyorkeză get-beget, o femeie care putea negocia pentru lucrurile pe care le dorea, care putea opri un taxi pe străzile orașului, care se îmbrăca după propriul gust. Fusese la petreceri la Studio 8 și în apartamentele din Upper East Side, mâncase pastramă cu chifle de secară când luase cina în oraș sau mâncăruri alese, la Plaza, făcuse băi de soare în parc, vara, și patinase, iarna, pe lacul înghețat. Orașul îi dăduse încredere de sine, iar ea, în schimb, îi dăruise sufletul ei. Iubea orașul atât de mult, încât începuse să uite că trebuie să-și ia pastilele pentru dietă și, mai apoi, descoperise că nici nu mai avea nevoie de ele. New Yorkul o păstra zveltă, o suplețe naturală și sănătoasă care o eliberase de amintirile neplăcute legate de greutatea ei. Da, iubea New Yorkul, dar acum orașul părea gol și cenușiu. Poate pentru că nu era și Brad acolo?

Își puse alături carnețelul. Nu avea nici un sens să mai încerce să lucreze, din moment ce imaginea lui Brad îi invadase mintea.

I-ar fi putut accepta invitația de a merge cu el la Hamptons[1] la acel final de săptămână, își reaminti ea, dar știind că el se aștepta să doarmă împreună, își dădu seama că nu putea face încă pasul acesta.

Închise ochii. Ironia sorții era că medicamentul care ar fi vindecat-o de frica de sarcină – pilula contraceptivă – și de nebunia de după aceea, credea ea, gânduri care o opriseră să facă sex, apăruse prea târziu pentru ea. Dacă ar fi fost disponibil mai devreme, când era mai tânără, atunci nu era nici o problemă. S-ar fi putut culca cu Brad. La urma urmei, își dorea s-o facă. Fusese atrasă de el din secunda în care îl cunoscuse. Chipeș, binedispus, bogat și divorțat, inteligent, cu un simț al umorului dezvoltat, jurnalist de investigație recunoscut, devenit apoi autor, nici nu era de mirare că se îndrăgostise de el. El îi confirmase toate gândurile secrete că bărbații cu care avusese de-a face în Londra erau găunoși și lipsiți de strălucire. Nici unul dintre ei nu o făcuse vreodată să se simtă cum o făcea Brad. Dacă ar fi fost genul de persoană care să spună și să creadă asemenea lucruri, ar fi putut gândi cu ușurință că în tot acest timp așteptase, în mod secret, ca el să intre în viața ei.

La început a fost neîncrezătoare, și apoi, uimită când el începuse, în mod subtil, s-o urmărească. Dar realitățile dure ale vieții o hăituiau îndeaproape. Brad avea o gândire liberală și credea, printre altele, că femeile au dreptul la propria lor sexualitate. Scrisese câteva articole răsunătoare de impact, denunțând tipul de femeie care refuza să trăiască revoluția sexuală și se agăța de vechea tradiție, oferindu-și virginitatea în schimbul unei verighete. Le numise trădătoare ale propriului sex, demne de milă și lipsite de valoare în ochii unui om cu adevărat eliberat de prejudecăți.

Ella era încă virgină. Nu pentru că avusese vreodată intenția să se folosească de virginitatea ei pentru a șantaja un bărbat s-o ia de soție – departe de ea gândul acesta. Jurase că nu se va căsători niciodată. Își păstrase virginitatea pentru că îi era frică să nu facă un copil și apoi să cadă pradă aceleiași nebunii care o distrusese pe mama ei.

---

[1] Regiune turistică la ocean, formată din mai multe sate și cătune în Long Island, New York. Este una dintre coloniile istorice de vară ale americanilor de pe coasta de nord-est. Aici se află unele dintre cele mai scumpe proprietăți rezidențiale din SUA. (n.tr.)

Acum, cu pilulele contraceptive pe care ginecologul ei din New York i le prescrisese din cauza problemelor pe care le avea cu ciclul menstrual, nu mai avea a se teme de sarcinile nedorite.

Desigur, i-ar fi putut explica lui Brad de ce era încă fecioară, dar Ella fusese cel mai mare copil, condusă de dorința de a excela în tot ceea ce făcea și de teama față de umilințe, în cazul în care nu atingea perfecțiunea. Brad era un bărbat sofisticat de peste treizeci de ani, care ar fi putut fi un amant superb, era sigură, și care s-ar fi așteptat ca femeile cu care făcea dragoste să aibă o experiență similară cu a lui.

Cum ar fi să apară în fața lui ca o fecioară stângace, total neexperimentată? Nu putea! Nu acum, când imaginea pe care și-o cultivase era aceea de femeie sofisticată și modernă.

Era prea târziu să regrete toate ocaziile pe care le avusese la acele petreceri fără sfârșit din Londra, unde ea și Rose erau târâte de Janey și unde ar fi putut să capete ceva experiență sexuală.

Nu suporta, pur și simplu, gândul că ar putea ajunge în pat cu Brad și, după ce acesta ar descoperi adevărul, ar citi pe chipul lui cum expresia i se schimbă de la dorință la dispreț sau, mai rău, la amuzament. Văzuse de atâtea ori această scenă, în imaginația ei. Umilința ar fi de nesuportat. Voia să fie la nivelul așteptării lui Brad, să-l bucure și să-l surprindă, să-l audă spunându-i că este de-a dreptul copleșit de capacitatea ei de a-l ațâța peste limitele lui de control. Dorea atât de mult să-l satisfacă și să-l impresioneze, să fie cea mai bună dintre toate și să-l audă spunând că, de acum, ea era singura femeie pentru el și că nici o altă femeie nu se poate compara cu ea. Așa ceva își dorea. Și, de vreme ce nu se putea apropia de acest vis, trebuia, pur și simplu, să și-l scoată din minte. Dacă ar fi putut folosi o baghetă magică, să se transforme în femeia care-și dorea să devină, ar fi făcut-o. Dar Ella știa din copilărie că nu există puteri magice. Multă vreme după ce mama ei murise, mergea seara la culcare dorindu-și ca, pe parcursul nopții, printr-o magie, să uite de toate lucrurile înfricoșătoare pe care le știa despre mama ei, astfel ca dimineața să se trezească și să găsească o nouă Lydia, o Lydia normală, nu o nebună. Dorința nu i se împlinise niciodată. Nu exista magie.

Brad se va plictisi în scurtă vreme să întrețină relația cu ea, fără să obțină răspunsul pe care și-l dorea. Nu va trece mult timp și-și va găsi pe altcineva.

– Știi ce-mi place la tine? îi spusese imediat după ce se cunoscuseră. Îmi place că ești calculată, dată naibii și înțeleaptă. Îmi place că ești femeie adevărată, nicidecum o puștoaică prostuță. Văd în ochii ăștia ai tăi că știi ce înseamnă să fii femeie.

Ea își fixase privirea asupra gulerului de un alb imaculat al cămășii lui Brooks Brothers și încercase să-i demonstreze că avea dreptate, fără a fi, în realitate, nimic din toate acestea.

Locuia în New York de suficient timp – de aproape un deceniu – pentru a ști că nimeni nu stă vara în oraș decât dacă trebuie, și chiar și aceștia își pun coada pe spinare și-o tulesc imediat ce se face vineri după-amiază.

Toți cei care lucrau în birourile *Vogue*, cel puțin așa părea, fie aveau o căsuță în Hamptons, fie cunoșteau pe cineva care avea, iar la sfârșit de săptămână, dacă nu aveau de lucru în afara orașului, se îndreptau către această stațiune foarte la modă.

Ella s-ar fi putut duce și ea, deși nu acceptase invitația lui Brad să stea la casa lui de pe plajă, pe care o închiria vara, ca să poată lucra la o nouă carte. Nu ducea lipsă de invitații din partea numeroșilor membri ai echipei editoriale, dar acum, pentru că-l mințise pe Brad că are de făcut o documentație care necesita șederea ei în oraș, trebuia să stea în banca ei.

Iubea New Yorkul, dar încă mai avea momente în care-i lipseau ai ei. Uneori, cele două personalități din mintea ei își declarau război: partea sentimentală, vulnerabilă, tânjea după casă și după confortul emoțional pe care i-l oferea, pe când cea ambițioasă era conștientă că doar New Yorkul îi oferea ocazia de a demonstra ce poate.

Profesional, o ducea foarte bine. E adevărat că nu scria încă pentru revista *Time* acel tip de relatări, bazate realitățile brute ale vieții oamenilor, fapte care îi alimentau instinctul de a-i proteja pe cei sărmani și vulnerabili. Brad o complimentase însă pentru stilul ei aparte care răzbătea din paginile revistei *Vogue*, și discutaseră deseori despre impactul documentarelor de televiziune, pe care le apreciau amândoi, fiind de acord că le-ar plăcea să lucreze ca jurnaliști de investigației pentru a face asemenea documentare.

Articolul la care lucra acum – despre legătura dintre arte și patronii bogați ai artiștilor – presupunea un efort suplimentar din partea ei. Luni dimineața urma să intervieveze una dintre persoanele din înalta societate, cunoscută ca patroană a artelor. Era unul dintre

interviurile pe care și le aranjase. Fusese convocat, de asemenea, și un fotograf, iar ei îi căzu tavanul în cap când auzi că era vorba despre Oliver Charters.

Știa că lucrează în New York și că avea contract cu *Vogue* pentru douăsprezece luni. Departamentul artistic era deja răvășit de vibrația și de originalitatea primelor fotografii de modă pe care le făcea pentru ei, și ea trebui să admită că fotografiile erau bune.

Avea felul lui de a face manechinele să pară senzuale – în așa măsură încât, spre propria iritare, Ella nu se putea uita la nici una dintre poze fără să-și imagineze că, înainte de a le fotografia, făcea sex cu modelele. Aveau privirea aceea care spunea, cumva, că sunt satisfăcute. Spre deosebire de ea.

Scoase un oftat și aruncă pe jos carnețelul. Mintea îi revenise la Brad. Tânjea după el și, literalmente, nu putea dormi noaptea din cauza dorinței. Poate dacă i-ar spune... Dar cum ar putea? Nici o femeie nu era virgină la vârsta ei. Își imagina oroarea de pe chipul lui și modul în care s-ar fi îndepărtat de ea. Era suficient de rău să fie virgină, fără a se mai confesa și altora.

Brad stătea, probabil, la soare, cu pieptul său bronzat, unduind de mușchi, întins pe un șezlong lângă piscină, cu o băutură răcoritoare la îndemână. Se putea imagina întinzându-i loțiune de plajă pe umeri și mai în jos, pe piept, pe pulpe, în vreme ce slipul îi puneau în evidență... Ella înghiți în sec. Nu erau doar imaginile din capul ei care-i ațâțau imaginația. Își direcționă gândurile într-o direcție mult mai practică. Avea atâtea în comun cu Brad, în special interesul pentru jurnalismul de investigație. Nu era o proastă. Știa perfect de bine că dorința era cea care-l determina pe Brad să o urmărească. La urma urmei, văzuse această reacție suficient de des și-i confirma faptul că mulți alți bărbați erau mai întâi atrași carnal de femei, pentru ca abia mai apoi să se îndrăgostească de ele, și nu invers.

Nu ar fi deranjat-o dacă ar fi putut să-l bucure și să-l farmece pe Brad cu talentul ei sexual. S-ar fi îndrăgostit de ea mai târziu, odată ce și-ar fi dat seama, după cum ea deja înțelesese, cât de aproape erau să devină ceva care ar fi semănat cu sufletele-pereche. Auzise, de pildă, că el nu-și dorește copii. Citise asta într-un articol despre el pe care-l pusese deoparte, cu un sentiment de vinovăție rușinată provocat de necesitatea obsesivă de a strânge și cea mai mică fărâmă de informație despre el.

Știa cât de pasionat era de scrisul și de misiunea lui de a dezrădăcina corupția din primărie și de a scoate la lumină, în beneficiul „oamenilor mărunți", matrapazlâcurile făcute de „marii jucători", o misiune pe care și-o asuma și Ella. La fel ca ea, prefera teatrul și artele, în detrimentul vieții din cluburile de noapte. Călătorise mult și dorea să călătorească și mai mult. La fel ca ea, voia să hoinărească peste tot prin lume. Era împotriva războiului din Vietnam și o declarase public.

O, da, perfect. Problema era că existau femei mult mai experimentate și mai versate decât ea, care gândeau la fel.

De fapt, pentru prima dată în viață, Ella simțea ce înseamnă să fii îndrăgostit, iar dragostea să-i stârnească atâta pasiune, încât să fie pregătită să încalce tot ceea ce considerase înainte a fi reguli de la care nu avea voie să se abată. Numai că regulile care o constrângeau erau propria ei creație, nu a societății, și nu le putea încălca fără să riște să distrugă dorința pe care Brad o simțea față ea.

O necăjise spunându-i că oceanul nu era departe de casa pe care o închiriase și că plaja era suficient de discretă pentru a permite să facă plajă dezbrăcați complet. Se străduise din răsputeri să nu pară șocată, auzindu-l ce spune. Împărțea un birou cu alte asistente ale editorului, și cu toate o considerau nebună pentru că-l ținea pe Brad la distanță.

– Asta e răceala britanică, spusese una dintre ele, în vreme ce alta chicotise spunând că nu avusese parte de prea multă „răceală britanică" în seara în care scosese un grup rock londonez la cină.

– Pluteau printre nori, de drogați ce erau, și erau mai impertinenți ca un vestiar plin de sportivi. Mi s-au părut atât de drăguți și sexy.

Căldura începu s-o sâcâie, și se gândi cu nostalgie la Denham, la grădinile sale verzi și răcoroase și la camerele bine aerisite.

Oricum, îi era mai bine să se gândească la Denham decât la Brad.

Capitolul 39

– Ai planuri pentru sfârșitul ăsta de săptămână? o întrebă Janey pe Rose.

Era vineri, a doua zi dimineață după cina cu Josh, când ele două savurau ceaiul făcut de Rose. Ușa de la bucătărie fusese lăsată deschisă pentru a pătrunde aerul proaspăt al dimineții. Ca multe case făcute în aceeași perioadă, bucătăria se afla la nord și era situată la demisol, pentru a păstra mâncarea la răcoare și proaspătă. Cu toate acestea, fără cuptorul Aga, pe care Amber îl instalase aici, iarna ar fi fost în bucătărie un ger năprasnic și un semiîntuneric permanent.

Rose știa că afacerea ei avea acum suficient succes pentru a-și putea cumpăra un apartament mic, dacă și-ar fi dorit, însă deși era tipul de persoană care se bucura să aibă intimitate și nu-și dorea companie, știa că i-ar fi lipsit căldura casei din Cheyne Walk, dacă s-ar fi mutat de acolo. Cu toate acestea, gândi, lui Janey i-ar plăcea foarte mult să plece și să se mute într-un apartament cu noul ei prieten, dacă aranjamentul ar fi acceptabil.

Anii 1960 aduseseră o nouă eră, care avea, după cum considerau cercurile conducătoare, o laxitate morală dizgrațioasă, dar la fel ca Patti Boyd, care nu a trăit împreună cu prietenul ei din formația Beatles, George, înainte să se fi căsătorit, au mai existat și altele. O fată se putea culca cu cât de mulți bărbați dorea, putea sta cu ei zile și nopți, dar, cum știau cu toții, nu era de acceptat să se mute la el acasă.

– Trebuie să plec la Sussex să mă uit la o casă pentru un posibil contract pe care mi l-a pasat David Mlinaric[1], răspunse Rose.

Capul îi bubuia de la lacrimile pe care le vărsase în tăcere pe pernă noaptea trecută, și încă se simțea rău după veștile primite de la Josh. Era conștientă de ceea ce-i spusese, dar nu putea accepta mersul evenimentelor și faptul că urma să-l piardă definitiv. Micile lui firimituri de afecțiune și de prietenie o hrăniseră multă vreme, însă acum se confrunta cu singurătatea căreia ar trebui, cumva, să-i supraviețuiască. Noaptea trecută singurul lucru pe care dorea să-l facă era să-și tragă peste cap pledul și să înceteze, pur și simplu, să mai existe. Avea însă responsabilități față de clienți, la urma urmei. În anii de când aflase că ea și John ar putea avea același tată, învățase să stea pe picioarele ei din punct de vedere emoțional, dar acum, acceptă Rose cu tristețe, și-ar fi dorit din suflet să aibă pe cineva la care să se întoarcă, cineva mai în vârstă, mai înțelept și, mai presus de toate, cineva care s-o iubească și căruia să-i pese de ea.

[1] Designer britanic de interioare, de origine slovenă (n.tr.)

Cineva? Se gândea oare la mătușa ei Amber? Era de domeniul trecutului, își spuse Rose. Își ascunsese în adâncul sufletului amărăciunea și sentimentul de trădare atunci când își dăduse seama cum o abandonase mătușa ei. În cele din urmă, hotărâse că era mai ușor să pretindă, pur și simplu, că totul rămăsese neschimbat – să le facă pe plac tuturor –, chiar dacă ea și Amber știau că relația dintre ele se schimbase și chiar dacă asta însemna ca ea să poarte toată viața povara tristeții și a pierderii. Doar că acum adăugase o pierdere suplimentară, cu care trebuia să se descurce – cea a lui Josh –, iar Rose nu știa dacă era suficient de puternică pentru a rezista acestei greutăți.

– Casa din Sussex este proprietatea unui cântăreț de rock; David nu mi-a spus care anume. Mi-a spus doar că este mult prea ocupat pentru a o prelua și s-a gândit că poate fi o provocare pentru mine, îi spusese ea lui Janey.

Rose nu putuse adormi ore în șir după ce se văzuse cu Josh – după ce-și luaseră rămas-bun, se corectă ea –, astfel că se forța să arate normal în acea dimineață.

– Dar tu, Janey, ce program ai?

– Am de pregătit parada modei pentru noul sezon din septembrie. Te avertizez că vreau să fii iar modelul meu. Cindy crede că ar trebui să mă concentrez pentru a scoate o linie de modă mai ieftină pentru piața americană, ceva de tipul liniei Gingerbread a lui Mary Quant, și i-am promis că voi încerca să găsesc ceva. Eu și Charlie mergem la Annabel diseară. Dacă te întorci la o oră acceptabilă, vino și tu.

Rose încuviință, deși, în realitate, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să socializeze. Josh continua să creadă că salonul de pe King's Road era salonul lui model, așa că putea fi acolo acum. Rose închise ochii și capitulă în fața durerii produse de propria dorință.

Salonul va fi îngrozitor de plin, ținând cont de faptul că era vineri, plin de puicuțe de pe King's Road, chicotind, bârfind și flirtând cu stiliștii pe care-i zoreau să le termine frizurile pentru vârtejul de petreceri de la sfârșitul săptămânii.

Pentru un om din afară, totul putea părea incredibil de haotic, cu muzica aceea dată la maximum și cu stiliștii lucrând fără grabă, în vreme ce bieții ucenici terifiați șamponau și spălau părul clientelor, însă pentru Josh, erau cu toții parte a unei orchestre pe care el o dirija și nu parte a ceea ce se petrecea pe ascuns în timp ce el mângâia, complimenta, flata și muncea.

Automat, Rose își atinse cocul perfect. Dacă Josh pleca la New York, trebuia să găsească un alt hair-stilist. Lacrimile îi ardeau ochii, forțând-o să clipească puternic pentru a le opri.

Întâlnirea lui Rose era la trei după-amiază, mai târziu decât i-ar fi plăcut, pentru că trebuia să conducă înapoi la Londra, dar nu avea ce face, recunoscu ea îndreptându-se către Sussex în Mini Morissul ei roșu strălucitor.

Era o zi însorită și purta o rochie pe care o îndrăgea și pe care o îmbrăcase în speranța că-i va mai ridica moralul, o rochie din colecția de vară a lui Janey, cu o minunată umbră de galben antic și cu o bordură lată, imprimată cu un negru catifelat, care-i dădea un aer de friză grecească. Janey croise materialul în așa fel încât rochia, care era scurtă, se îmbrăca trasă peste cap, fiind strâmtă și dreaptă, cu mâneci lungi, aproape medievale. Țesătura era atât de diafană și de fină, încât era aproape transparentă, astfel că Rose purta pe dedesubt unul dintre noile body-uri *all-in-one* de la Mary Quant – unul alb cu emblema ei comercială sub formă de floare. În picioare, purta o pereche de pantofi galbeni, în aceeași culoare cu rochia.

Cărțile cu modele erau în portbagaj, alături de portofoliul care conținea fotografii cu unele dintre proiectele sale de design. David fusese prea ocupat pentru a-i spune multe despre client și pretențiile sale. Era sigur însă că nu-l va dezamăgi.

Peisajul din Sussex era frumos, dar frumusețea lui nu-i ridica moralul mai mult decât o putea face rochia ei favorită. Rose își dădu seama de lucrul acesta mai târziu, când încetini pentru a căuta destinația, odată intrată în oraș. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că-l pierdea pe Josh.

I se părea incredibil că Josh nu părea să-i intuiască sentimentele, dar, pe de altă parte, era fericită că nu avea habar. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca lui să-i fie milă și să-i pară rău de ea.

Era atât de adâncită în nenorocirea ei, încât aproape că ratăporțile de la intrare, flancate de două construcții, între care se afla o alee în paragină, mărginită de stejari.

Denham avea o alee asemănătoare, deși atât casa, cât și pământul care o mărginea erau bine îngrijite.

Aici, pământul fusese neglijat, iarba peluzei era sufocată de bălării, care se terminau, în cele din urmă, în ceea ce părea un *ha-ha*, adică un gard îngropat într-un șanț, pentru a nu bloca priveliștea,

apoi o peluză mai îngrijită, care ajungea până la casă, o clădire în stil georgian, curată, mai mult decât impresionantă, cocoțată în vârful unei movile, astfel că dădea impresia că se uită de sus la pământul din jur.

Când coborî din mașină, singurul sunet care sfâșia căldura somnoroasă a zilei era cântecul unei păsări. Casa părea părăsită și abandonată, ferestrele erau murdare și fără perdele, iar vopseaua de pe ușa de la intrare se cojise și crăpase.

Tocmai când începuse să se întrebe dacă ajunsese unde trebuie, ușa din față se deschise și ieși un bărbat.

Înalt, cu o claie dezordonată de cârlionți, împestrițați cu șuvițe blonde, acolo unde-l prinsese soarele, purtând o pereche de jeanși și o cămașă descheiată la gât, acesta îi zâmbi lui Rose, privind-o aprobator din cap până în picioare.

– Minunat. Întinse mâna și adăugă: Eu sunt Pete, apropo.

Îl recunoscuse, desigur. Ar fi fost imposibil, de altfel; era cântărețul vocal și liderul uneia dintre cele mai de succes trupe rock din țară.

Rose îi oferi cel mai profesional zâmbet și-i strânse mâna.

– Mai bine intri să arunci o privire, îi spuse el.

Rose îl urmă într-un hol care avea o arhitectură elegantă, de altfel singurul lucru elegant de-acolo. Pereții arătau jalnic, pe podea căzuseră bucăți din stucatura ornamentală a cornișelor și a plafonului, iar scara nu avea balustradă.

– Am luat-o ieftină pentru că era într-un hal fără de hal, îi spuse Pete.

Rose încercă să nu pară atât de dezamăgită pe cât era.

– Cred că, de fapt, ai nevoie de un arhitect, nu de un designer de interioare, îi spuse.

– În regulă. Poți să-mi găsești unul, te rog? Problema este că plecăm în turneu peste o săptămână și le-am promis băieților din trupă că pot veni să stea aici când ne întoarcem, adică înainte de Crăciun. A, și asta mi-amintește că voi avea nevoie de un studio de înregistrări. O să-mi iau boarfele de-aici înainte să plecăm în turneu, ca să nu-ți stea în cale.

– Locuiești aici?

Lui Rose mai că nu-i venea să creadă.

– Da.

Ar fi vrut să se întoarcă și să plece. Volumul de muncă pe care ar fi trebuit să-l depună era peste puterile ei.

După aproape două ore în care văzuse toate ungherele casei, Rose îi spuse cu fermitate lui Pete:

– Cu siguranță, ai nevoie de un arhitect.

Stăteau pe zugrăvise din fața dormitorului pe care-l folosea Pete. El însuși își zugrăvise camera violet, îi spuse lui Rose, dar, în mod neașteptat, patul, care părea nou, era acoperit cu lenjerie albă, curată și îngrijită. Pete era cu mult mai înalt ca Rose, cu umeri lați și brațe musculoase; își ținea o mână sprijinită de tocul ușii, avea mânecile suflecate, iar prin cămașa desfăcută la piept se vedea pielea bronzată.

– Hai să mergem în oraș, la un bar, să vorbim despre mai multe, a fost răspunsul lui.

Așa se face că, o jumătate de oră mai târziu, Rose era așezată la masă, față în față cu Pete, la restaurantul din oraș cu acoperiș din stuf și cu bizarul său aspect de modă veche, mâncând vită Wellington și ascultându-i povestirile, cu siguranță exagerate, despre lucrurile care i se întâmplaseră în timpul turneelor pe care le avusese cu trupa lui.

Comandă o sticlă de vin, dar Rose bău doar un pahar și se opri. Poveștile despre dezastrele prin care trecuse o făcură să râdă, iar Pete, în mod evident, nici nu-și dorea altceva.

– Eram prin Amsterdam, îi spuse el cu un rânjet larg, primul turneu de capul nostru de când intraserăm în cărți. Am terminat de cântat la două dimineața, abia sosiți în Olanda în după-amiaza precedentă. În ultimele două ore ale spectacolului, singurul lucru care ne-a mai ținut în picioare au fost jointurile pe care Mickey, omul nostru bun la toate, ni le pasa de după decoruri. Desigur, odată ce am coborât de pe scenă, ne-am lovit de grupurile care-și fac de obicei de lucru la ieșirea artiștilor – riscurile meserie, îi spuse, și continuă: Normal, fetele astea se așteptau să fie duse la cine știe ce hotel simandicos, dar, grație managerului nostru, deștept ca un cur, urma să dormim în autobuz. E drept că aveam o groază de boarfe acolo, dar pentru că încă pluteam, de la jointuri și spectacol, am sfârșit rătăcind prin cartierul curvelor, pentru că Mickey susținea că am putea să ne ducem catrafusele acolo și să improvizăm un pat, în schimbul a câteva lire. Asta arată cât de experimentați erau Mickey și restul

băieților, pentru că fetele alea te taxau cu câteva lire minutul, nu întreaga noapte.

În mod normal, Rose s-ar fi simțit stânjenită de aceasta franchețe venită de la un bărbat pe care abia-l cunoștea, dar Pete știa să se poarte astfel încât reuși să-i înlăture sfiala și nesiguranța, ba reuși chiar s-o facă să râdă, atunci când simțea că ar fi trebuit, de fapt, să-l dezaprobe. Îi plăcea compania lui, își dădu seama, spre marea ei surprindere.

Era încă lumină când părăsiră localul, iar Pete se încovrigă pe scaunul pasagerului, în mașina ei micuță.

Emerald se uită la tivul rochiei ei Courrèges, suficient de scurtă pentru a-i scoate în evidență lungimea atrăgătoarelor ei picioare bronzate.

Max abia sosise pentru a o duce la obișnuita cină de la Annabel's, dar ea voia să discute ceva cu el mai întâi.

– Am niște știri interesante, îi spuse.

Era în toane bune, triumfătoare la gândul că planurile sale îi vor permite să-l aibă pe Max toată vara doar pentru ea.

– O prietenă s-a oferit să-mi lase vila ei din Saint Tropez pentru toată vara. Am putea pleca săptămâna viitoare...

– Nu.

– Ce? Nu fi prost, Max, nu se poate să nu mergem.

Singurul lui răspuns a fost s-o prindă de încheietură cu o strânsoare ca de clește și să-i spună lapidar:

– Ascultă, cucoană, nimeni nu-mi spune mie ce să fac și, în special, nu o puicuță. Și ce-i cu pluralul ăsta? Eu sunt eu, și tu ești tu, nu există *noi*. Așa stau lucrurile, și așa vor sta și de-acum înainte.

Emerald nu era obișnuită să fie tratată atât de umilitor. Își smulse mâna din strânsoare și întrebă:

– Și dacă eu nu vreau ca lucrurile să stea așa?

– Foarte rău, spuse scurt Max, pentru că eu vreau. Am afaceri în Londra și trebuie să stau aici. Simte-te bine cum și unde vrei, mi se rupe. De fapt... începu el.

Emerald îl opri, întrebându-l:

– De fapt, ce?

– Descurcă-te singură.

Ceea ce voia să-i sugereze era, cu adevărat, că o părăsea? Pentru o clipă a fost prea șocată să reacționeze. Nu la asta se așteptase

și nu așa ceva voia să se întâmple. Un sentiment, poate nu chiar de panică, dar, cu siguranță, pe-aproape, puse stăpânire pe ea. Nu era pregătită să pună capăt legăturii dintre ei. Concubinajul lor continua să i se pară de interesant, dar încrederea de sine puse capăt sentimentului de panică. Bineînțeles că nu a vrut să spună asta. Nu făcea decât să-și zornăie pintenii. Știa Max când sărea calul. Poate că simțea nevoia să demonstreze cât e de bărbat și de independent, dar realitatea era că dorința lui sexuală pentru Emerald era la fel de mare ca a ei pentru el.

Liniștindu-se și recăpătându-și controlul, Emerald îl cuprinse cu brațele pe după gât și-și presă corpul de al lui, strângându-l cu coapsele și necăjindu-l în glumă:

– Haide, știi doar că mă vrei.

– Pe tine? Nu, ceea ce vreau este asta.

Trebuia să-și dea jos rochia Courrèges, dar Max nu făcu decât să i-o ridice până la talie. Probabil că nici nu s-ar fi ostenit să-i dea jos chiloții, atât era de nerăbdător s-o aibă, gândi Emerald triumfătoare, uitându-se într-una din perechile de oglinzi rococo frumos aurite așezate în nișele de pe flancurile șemineului, în timp ce se ținea de marginea mesei și el o pătrundea cu violență.

Dimineața avea mereu vânătăi pe piele în locurile de unde o apucase Max. Amantul ei avea apucături sălbatice, dar Emerald era extrem de excitată atâtându-l, împingându-l până la punctul la care trebuia s-o aibă cu orice preț. Demonstra astfel că era mai puternică decât el.

O pătrundea tot mai adânc și mai repede, într-un mod egoist, tipic pentru el, fără să-i pese de ea și de nevoile ei. Așa s-or fi petrecut lucrurile și între mama ei și pictoraș? O fi avut ea sentimentul ăsta al puterii și triumfului, știind că partea ei de curvăsăreală era să transpire și să gâfâie în vreme ce el se căznea s-o posede, pătrunzând-o mai adânc și mai dur, într-un act care era și crud, și sălbatic? Nu, desigur, nu era cazul – putea să facă sex mult mai sălbatic decât mama ei și nu era atât de proastă să rămână însărcinată după aceea.

Max ejaculă în ea, pulsând acum stropi fierbinți de spermă.

Emerald se strâmbă când el se depărtă și se întoarse către el.

– Trebuie să mă duc să mă schimb, îi spuse ea.

– Nu.

Emerald se simți și mai triumfătoare.

– A, așadar vrei să mă scoți în oraș purtând cu mine mirosul tău și al sexului, nu?

– Tot ce vreau este să cinez, o corectă Max, dar Emerald era prea entuziasmată pentru a se mai certa cu el și se întinse că ia o cutie cu șervețele pentru a se șterge.

– Uite, hai să uităm, vrei? Nu este greșeala mea.

– Of, sigur că nu, aprobă Janey cu drag, învârtindu-se dezbrăcată în jurul patului, fericită să fie cu Charlie chiar dacă acesta nu putuse să facă sex, pentru că nu se simțea foarte bine.

Fredonă încet o melodie, făcându-și de lucru cu radioul la care, în cele din urmă, reuși să prindă Radio Luxemburg.

Ar fi trebuit să meargă la Annabel's, însă când Janey ajunse la Charlie, el o anunță că nu se simte în stare să iasă și-i sugeră, cu generozitate, să meargă fără el. Desigur, ea refuză.

Se întoarse către el și-i zâmbi. Tot ce dorea era să-l facă fericit. Mereu când lumea din jurul ei era fericită, era și ea fericită.

Era atât de norocoasă, se gândi Janey. Norocoasă pentru că descoperise în Cindy un prieten minunat, izvor nesecat de sfaturi și de susținere, și chiar mai norocoasă pentru că-l întâlnise pe Charlie, în special după anii în care făcuse atât de multe greșeli dezastruoase în privința bărbaților din viața ei. Bărbați care, la început, o făceau să se simtă fericită, pentru a-i sfâșia sufletul mai târziu. Bărbați care-i juraseră c-o iubesc, pentru a demonstra, mai târziu, că nu iubiseră, de fapt, decât dragostea pe care le-o oferea ea și felul în care le-o arăta – bărbați care o iubeau până când ceva sau cineva mai bun își făcea apariția.

Unul dintre ei fusese Alan, superbul poet, cu tiradele sale sumbre și aproape amenințătoare împotriva bogăției și a ordinii sociale, susținute în atmosfera plină de fum a cafenelelor. Janey jurase că versurile lui îngrozitor de sincopate erau minunate, găsindu-le, în secret, de neînțeles, și-l ajutase discret cu bani și mâncare, până când descoperise că renunțase la poezie pentru a se căsători cu o învățătoare masivă și fără farafastâcuri, care insistase ca el să-și ia o slujbă adevărată.

I-a trebuit un an să-l uite pe Alan, dar apoi l-a întâlnit pe Keith, un comunist care trăgea la măsea din greu, alături de care a participat la marșuri de protest și pentru care a riscat să intre în conflict cu sistemul polițienesc și judiciar al Majestății Sale.

S-a dovedit mai târziu că Keith era căsătorit cu o tovarășă de la partid, care-i permitea să aibă prietene cu condiția să le convertească la principiile partidului și să-și cedeze câștigurile pentru triumful cauzei. Își revenise relativ repede după relația cu Keith, slavă cerului.

După Keith a urmat Ray, un dramaturg în mare suferință, copleșit de sentimentul de vinovăție al clasei de mijloc. Ray și-a exorcizat vinovăția cu ajutorul unei fete de extracție proletară, pe care și-a făcut-o muză. Amândoi erau acum cel mai simpatic cuplu din West End, și aveau conturi în bancă pe măsură.

După cum i se confesase Janey lui Cindy, decisese să renunțe la bărbați și la iubire după despărțirea de Ray, dar atunci l-a întâlnit pe Charlie și, mulțumită asigurărilor lui Cindy că Charlie chiar o iubește, Janey simțea, după multă vreme, cum îi revine vechea poftă de viață.

Dar, mai presus de toate, după cum îi spunea mereu lui Cindy, nu doar că a găsit un bărbat care s-o iubească, ci și prima prietenă cu adevărat apropiată, o persoană pe care-o putea privi cu admirație, cineva pe care să se sprijine atunci când avea nevoie de ajutor, cineva care nu-i trata deciziile cu suspiciune, cum făcea Ella mereu, cineva care, în același timp, umplea spațiul liber lăsat în viața ei de sora ei mai mare absentă.

O, da, era norocoasă, se gândi Janey fericită, și avea de gând ca, de-acum înainte, așa să și rămână – norocoasă și fericită.

Rose voia să-l ducă pe Pete înapoi, după care să plece la Londra, fără să mai coboare din mașină, dar cumva, ajunse să se lase convinsă să bea o ceașcă de cafea înainte de a pleca.

Bucătăria, deși rudimentară, era, asemenea dormitorului, curată, iar cafeaua făcută de Pete era surprinzător de bună.

O va ajuta să reziste pe drumul de întoarce, își spuse ea, dar aceasta a fost ultimul gând coerent pe care l-a putut formula, pentru că, îndată, înțelese că personajele de pe farfuriile de faianță din dulapul din celălalt capăt al bucătăriei începuseră să se învârtă. Se holbă la ele, apoi încercă să se ridice și era gata să cadă la loc pe scaun când Pete o apucă de braț și o trase spre el.

–Acid[1] îi spuse el părând mulțumit de sine. Ți-am pus în cafea... Haide...

[1] Drog extrem de puternic (n.tr.)

O ridică în picioare și o trase după el, mergând prin camerele goale unde ferestrele și șemineurile căpătaseră expresii drăcești de ostile, înfricoșător de libidinoase, care se opuneau frumuseții uluitoare a ierbii și a copacilor de dincolo de ferestre.

O dorință necontrolată puse stăpânire pe ea. Se smulse din strânsoarea lui Pete, găsind cumva drumul către ieșire, și apoi își aruncă pantofii pentru a putea umbla desculță prin iarbă.

Râdea.

– Uite cât este de frumoasă iarba, îi spuse, după care se întoarse către Pete, care o urmase, spunându-i: Dar o omor.

Acum plângea, lacrimi imense curgându-i pe obraji.

– Iubesc iarba, continuă pe un ton îndoliat. Este atât de frumoasă. Prea frumoasă.

– Prea frumoasă pentru a trăi, încuviință și el.

O briză subțire și rece o învălui, făcând-o să tremure. Era drogată, își dădu Rose seama, plutind ca un zmeu de hârtie în bătaia vântului. Nu mai fusese niciodată așa. O invadă spaima.

– Trebuie să plec.

Se uită după Miniul ei, însă observă că, deși era încă lumină, putea vedea discul lunii pe cer. Extaziată, o privi îndelung. Pete veni lângă ea, uitându-se și el.

– Este luna, îi spuse el solemn.

– Da, îl aprobă Rose. Vreau să merg acolo.

– Unde?

– Să-l văd pe omul de pe lună.

– Păi, vino cu mine.

Intrară din nou în casă, urmăriți de umbre care-i vânau și-i tulburau, făcându-i să alerge până ajunseră, oftând de ușurare, în dormitorul lui Pete și închiseră ușa bine pentru a-i ține afară pe cei care-i urmăreau.

– Este omul de pe lună, anunță Pete. Trebuie să desenăm un cerc în jurul patului, să-l ținem deoparte. Trebuie să urcăm în pat și să stăm în centrul lui.

Râzând somnoroasă, Rose se supuse. Era străbătută de cele mai minunate sentimente, ca și cum în loc de sânge prin vene i-ar fi curs șampanie. Simțea că, dacă ar fi sărit suficient de sus, ar fi putut zbura.

– Pot zbura, îi spuse lui Pete cu lacrimi în ochi pe măsură ce simțea cum extazul îi străpunge sufletul și o ridică într-un loc unde simțea că adevăratul lui mister îi va fi, dintr-odată, dezvăluit.

– Am descoperit cel mai minunat loc de pe lume, exclamă ea. Nu este important să te îndrăgostești, îi spuse ea solemn lui Pete, ci să zbori și să atingi stelele.

– Zburând și regulând, o aprobă el cu solemnitate, trăgând-o către el.

– O, abia aștept să plecăm la Saint Tropez, Max. Ai mai fost acolo vreodată?

– Uite, de câte ori trebuie să-ți spun ca să-ți intre în capul ăla sec că nu merg?

Emerald deschise gura să-i spună că trebuie să meargă, dar o închise imediat când văzu că nu se uita la ea, ci la o fată care stătea la o altă masă din club, la câțiva pași mai încolo – o brunetă care părea mult mai interesată de Max decât de partenerii ei de la masă.

– Max, insistă Emerald supărată, încerc să vorbesc cu tine despre Saint Tropez.

El se întinse peste masă și o prinse de mână.

– Uite ce e...

– Max, mă doare, protestă Emerald.

– Bine. O să te doară și mai tare dacă nu-ți ții gura.

Emerald se holbă la el.

– Ia-ți mâinile de pe mine. Nu trebuie să te suport vorbindu-mi așa, Max. Nu sunt o animatoare d-aia cu fusta dată peste cap, agățată în cine știe ce speluncă.

– A, nu ești? Ei bine, lasă-mă să-ți spun, drăguță, că, în ceea ce mă privește, nu ești decât o altă pereche de țâțe și o păsărică, și ar trebui să ții minte chestia asta.

O eliberă cu o mișcare atât de bruscă, încât ea căzu la loc în scaunul ei, privindu-l cu o neîncredere șocată cum se ridică.

– Max... bolborosi Emerald, înțelegând că acesta pleca.

Dar era prea târziu; el își făcea deja drum printre dansatori și, dacă ar fi mers după el, nu ar fi făcut decât să atragă atenția. În plus, nu voia să-i dea satisfacția asta. Se întinse după paharul cu gin tonic, dar trebui să-l pună pe masă când observă cât de tare-i tremura mâna. Nimeni nu mai folosise un asemenea limbaj în fața ei și nu-i arătase atâta dispreț. Își împinse scaunul și se ridică. Cu siguranță,

n-o să rămână aici, așteptându-l să se întoarcă. Emerald nu era genul acela de femeie.

Capitolul 40

Îndată ce se trezi, Rose știu că lucrurile nu sunt în ordine. Inițial, înghețată, iar mintea începu, febrilă, să lucreze, în timp ce inima-i tresărea pe măsură ce-și amintea crâmpeie din evenimentele care avuseseră loc în seara precedentă.

Privi în jur, prudentă, inima ei bubuind și mai înspăimântată când văzu lângă ea un bărbat care stătea întors cu spatele. Sforăia delicat, cu siguranță încă adormit. Pe podea în spatele patului, putu vedea prețioasa ei rochie aruncată ca o cârpă. Nu avea nici o haină pe ea, în afara cearșafului, și, când încercă să se miște, corpul ei avu o reacție pe care o recunoscu din noaptea petrecută cu Josh.

Făcuse sex cu bărbatul care dormea lângă ea și, dacă era să dea crezare propriului corp, nu făcuse doar o dată.

În cap i se amestecau imagini confuze: luna, pajiștea văzută de foarte aproape, ca și cum ar fi stat culcată în iarbă, mâini excitate atingând un corp dezbrăcat – propriile ei mâini pe un corp masculin, lumânări aprinse în jurul patului, aruncând o lumină dulce, galbenă și mirosind a tămâie și a ceva mai misterios și senzual, corpul ei dezbrăcat stând în pat, mâinile și picioarele întinse de dorință, mâini de bărbat explorându-i carnea, cartografiind cele mai intime zone ale trupului ei.

Altă imagine, de astă dată el pictându-i pielea, umezind pensula cu limba și trecând-o apoi prin vopsea înainte s-o transfere pe corpul ei, creând încet, atent, un șarpe încolăcindu-se în jos printre sânii ei, peste pântec, capul lui fiind chiar sexul ei.

Și-l aminti arătându-i ce a făcut, ținând o oglindă astfel ca ea să se poată vedea. Gândise atunci că n-a văzut niciodată ceva mai frumos, și când el îi ceru să mângâie șarpele, ea se supuse, mișcată până la lacrimi de sentimentul de intensitate și de frumusețe pe care i-l dădea momentul.

Au vorbit o vreme cu acest șarpe, o conversație profund sinceră, care, își amintea ea, a făcut-o să se simtă ca și cum i-ar fi revelat

secretele universului. Imaginile care-i veneau în minte dezvăluiau totul pe îndelete.

Nu a avut loc și o discuție despre șarpele care ar trebui hrănit? Rose tresări, dar era prea târziu să pună capăt imaginilor; chipul lui Pete ridicându-se până în tăriile cerului, Pete stând pe pajiște, cu gâtul arcuit ca într-un ritual, în timp ce ea stătea ghemuită peste el, iar limba lui aluneca umedă între fălcile căscate ale șarpelui.

Spuneau amândoi că descoperiseră cheia către grădina paradisului și se minunau decât de clare și de intense le erau simțurile, astfel încât o simplă atingere cu degetul a fost suficientă pentru a le provoca extazul emoțional în vreme ce, fizic, trupurile lor depășeau capacitatea omenească de a simți plăcerea. Deveniseră – au fost amândoi de acord – supraoameni, un zeu și o zeiță desemnați și creați să aducă dragoste și frumusețe rasei umane, absorbiți de minunea fantasmelor trăite de amândoi și de puritatea conștiinței lor superioare.

Era îngrozitor, cumplit, se gândi Rose. Cum de participase la toate acestea? Tremura, de șocată ce era.

Cumva, reuși să coboare din pat și să-și adune lucrurile și geanta fără să-l trezească pe Pete.

În baie își frecă dinți cu pasta de dinți din tubul pe jumătate terminat pe care-l găsi aruncat pe-acolo și spălă cu apă rece vopseaua uscată de pe corpul ei înainte să-și tragă pe ea la repezeală rochia de mătase, șifonată ca o cârpă, și chiloții pe care-i purtase în ziua precedentă.

Părul îi mirosea greu de la lumânările de paciuli, și tot ce-și dorea era să ajungă acasă și să uite tot ce se întâmplase. Era miezul zilei. Casa pustie îi mirosi a praf și a ruină pe când coborî și ieși în lumina soarelui, la Miniul care o aștepta răbdător.

Janey zâmbi mulțumită când se uită la fetele frumușele care se îmbulzeau în jurul stenderelor pe care erau expuse ultimele modele din noua ei serie de haine. Sosiseră luni, dar le ținuse până acum, știind că va avea mai mulți potențiali clienți sâmbăta și că multor fete de pe King's Road le va plăcea să fie primele care poartă noile modele.

Vânzătoarele, care nu puteau fi practic deosebite de cliente, în rochiile lor scurte, Janey F, se grăbeau înspre și dinspre cabina de probă, răspunzând cererii clientelor. În magazin era penumbră, iar pe pereții de culoarea prunei erau pictate cupe mari și galbene

de Ranunculus. Aceasta era floarea care reprezenta marca hainelor lui Janey. Toate aveau o emblemă de acest fel imprimată undeva. Se auzeau ultimele hituri, tare, la competiție cu vorbăria înfierbântată a clientelor, iar stropii de soare aruncați pe ușa deschisă și pe ferestre dădeau semiîntunericului din magazin o nuanță exotică aurie. Mirosul de tămâie răspândit de un aromatizator atârnat de plafon, obiect exotic cumpărat de la un prieten care-l adusese de la Marakesh, se amesteca subtil cu mirosul mai pătrunzător al parfumului tineresc, încălzind țesăturile și mărind așteptările.

O fată uluitor de frumoasă, cu pieptul plat și înaltă, cu ochii întunecoși accentuați de rimel și de genele false, intră în magazin. Purta o rochie Ossie Clark din șifon *crème*, cu un model floral. Se duse direct la ultimele creații ale lui Janey, luând de pe stender o rochie de un alb delicat, cu un imprimeu de flori de câmp. Era un bine-cunoscut model, iar Janey își ținu respirația de speranță, apoi expiră prelung de plăcere când văzu că a dus rochia la casă și își făcu o notă în minte să comande cât mai multe rochii de același fel. Vor fi acum la mare cerere. Janey își iubea hainele cu o intensitate pasională, erau creația ei, o parte din ea. Trăia cu ele în timp ce când le proiecta, astfel încât, la sfârșitul scurtelor lor vieți, când se încheia sezonul, sufletul e se umplea de o melancolie pe care o putea alunga doar creând ceva nou.

Se uită la ceas, dându-și seama cu un sentiment de vină că era ora unu după-amiază și că-i promisese lui Charlie că se vor întâlni să ia masa la 12.30. Era pe punctul să-i spună uneia dintre fete că va părăsi magazinul, când ușa de la intrare se deschise cu atâta forță, încât izbi cuierul plin de pălării vechi pe care-l decoraseră ca pe-o sperietoare de ciori și în care zăceau agățate mărfurile la reduceri și câteva haine noi.

Janey nu mersese atât de departe ca magazine de genul „Hung on You" sau „Granny Takes a Trip", care transformaseră vizitele în magazin într-o experiență care depășea simpla cumpărătură de haine, dar era mândră de Dylan, sperietoarea de ciori, și se întoarse imediat să se strâmbe supărată la persoana care o trata cu atâta lipsă de respect.

Nu era genul de bărbat care ar fi venit, în mod normal, în magazinul ei. Era trecut de prima tinerețe, masiv și transpirat, într-un costum la fel de strălucitor ca țeasta lui cheală. Înainte ca ea să-i spună ceva, el i se adresă tăios:

– Vreau să vorbesc cu șeful. Unde e?

Vocea lui avea un iz de East End, iar bărbatul transpira atât de mult, că trebui să-și scoată o batistă din buzunar și să și-o petreacă peste față.

– Eu sunt șefa, răspunse Janey, ridicându-se în întreaga splendoare și întrebându-l direct și cât se poate de tăios: Și nu cred că vă cunosc.

Acesta scoase un fornăit ironic și se apropie, ațintind spre ea un deget arătător gros cât un cârnat, atât de aproape încât să-i atingă clavicula.

– Ei bine, ar trebui să mă cunoști dacă ești șefa, deși, cu siguranță, nu ești fata pe care am văzut-o ultima dată când am venit aici. Americancă, așa cred.

– Probabil că te referi la partenera mea, Cindy, își dădu Janey cu presupusul.

– Parteneră supersmecheră, replică el într-un fel care, în alt context, ar fi făcut-o pe Janey să zâmbească, dar orice intenție de acest gen dispăru când bărbatul continuă, supărat: Alea pe care le-ai pus acolo, pe rafturi, sunt mărfurile mele, mărfuri pentru care n-ai plătit.

– Sunteți unul dintre furnizorii noștri? îl întrebă Janey.

Asta ar fi explicat de ce nu-l cunoștea. Cindy insistase să se ocupe de ordinele de plată, de fabricanți și de furnizori, spunând că, astfel, Janey se va putea concentra pe partea de creație. Janey i-a fost profund recunoscătoare pentru asta.

– Unul dintre proștii de la care-ai luat bani, acceptă el posomorât.

– Trebuie să fie o greșeală, îl asigură Janey, încrezătoare.

Se simțea mult mai liniștită acum, când știa de ce venise. Cu siguranță, dintr-un motiv sau altul, plata către acest om fusese omisă din greșeală. Era ușor de reparat; până să preia Cindy registrele contabile, trăise cu teama că i se putea întâmpla așa ceva.

– Nu-i nici o greșeală, o asigură el. Nu conform băncii mele. Ia uite-aici!

Scoase din buzunar o scrisoare și o puse sub nasul ei. Banca spunea că cecul lor fusese anulat, deși Janey nu putea înțelege de ce.

Avea o afacere mică și fusese mereu atentă să nu-și depășească posibilitățile financiare. Mai mult, hainele ei deveniseră tot mai căutate și se vindeau bine, iar afacerea adusese deja un surplus bunicel de capital.

– De patru ori am sunat aici și de fiecare dată am fost îmbrobodit cu diverse scuze. Ei bine, mi-a ajuns. Deschise ușa și strigă în stradă: Gata, flăcăi, haideți să luați marfa și s-o puneți în camion.

Spre spaima lui Janey, doi băieți zdraveni intrară în magazin.

– Pe raftul ăla de acolo, le spuse el, arătând spre raftul pe care se afla noul transport de marfă.

– O, nu, vă rog, nu le puteți lua pe acelea... protestă Janey.

Se simțea umilită, știind că bărbații atrăgeau atenția cumpărătoarelor.

– Ba să fie-al dracu' dacă nu se poate.

De disperare, Janey începu să-l roage:

– Uite, sunt sigură că este o greșeală.

Tocmai acum trebuise să apară, când Cindy își luase sâmbăta liberă și nu era aici să descurce ițele afacerii. Îi spusese lui Janey că pleacă să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu o verișoară de-a doua a mamei sale, care locuia pe undeva pe la marginea Londrei.

– Cu siguranță, și aia care-o face ești chiar tu, dacă îți trece prin cap că o să stau deoparte și o să te las fără să-mi dai banii îndărăt.

– Îți voi scrie un alt cec, îi promise Janey, adăugând, terorizată, când văzu privirea pe care i-o aruncă: Unul personal, de data aceasta.

Nu avea nici o idee din ce cauză cecul nu fusese onorat și își dorea disperată ca Cindy să fi fost aici, să rezolve situația.

– Și de ce n-ar fi și ăstălalt fără acoperire, hai? Nu, să trăiești. Jed, astea-s ale noastre, de-acolo, din colț.

Lui Janey i se tăie răsuflarea când unul dintre oameni tropăi pe lângă ea. Nu-i putea lăsa să-i ia rochiile; nu mai avea nimic în depozit.

– Uite, te voi plăti cu bani gheață, este bine așa? Voi merge la bancă chiar acum și voi scoate niște bani, doar lasă rochiile acolo unde sunt.

Aproape că izbucnise în lacrimi, luptându-se acum cu spaima și cu șocul.

Pentru câteva secunde, i se păru că se pregătește s-o refuze, apoi, parcă în silă, acceptă:

– Bine, dar vin și io cu tine, iar ăștia doi rămân aici, și țoalele alea la fel.

Conștientă de șoaptele pe care le schimba lumea în jurul ei, Janey reuși, nici ea nu știu cum, să iasă în stradă, deși i se înmuiaseră picioarele.

Banca nu era foarte departe, deși era aglomerată cu obișnuiții de pe King's Road, care scoteau bani pentru sfârșitul de săptămână, sporovăind veseli despre distracțiile pe care și le planificaseră.

Când îi veni rândul la ghișeu, mâinile lui Janey erau lipicioase.

– Îți voi plăti banii de pe cecurile returnate, îi spuse ea furnizorului, dar dacă suma este prea mare, aș vrea să văd un ordin de plată. E clar că s-a produs o încurcătură pe undeva.

Vorbi cu funcționarul băncii, cerându-i să vadă extrasele de cont atât pentru magazin, cât și cele personale. În contul ei, după cum știa, se afla o sumă decentă de bani, de vreme ce primise nu de mult niște bani de la fondul ei mutual, dar când văzu situația magazinului, pupilele i se dilatară de uimire. Limitele contului fuseseră depășite cu cinci sute de lire. Cum Dumnezeu fusese posibil? Genunchii începură să-i tremure și nu îndrăzni să mai pună nici o întrebare sau să ceară explicații. În schimb, merse la unul dintre casieri și extrase din contul ei bani pentru a-l plăti pe furnizor.

Nu avea nici un rost să încerce să-i telefoneze lui Cindy. Va aștepta până luni pentru a afla ce se întâmplase. Era imposibil ca limitele contului să fie depășite, dar Cindy trebuia să aibă o explicație, se liniști Janey, plecând către restaurant să-l întâlnească pe Charlie.

Mâinile lui Rose erau lipicioase de transpirație, strângând de volanul Miniului ei, pe care-l conducea de parcă toți dracii din iad ar fi fost pe urmele ei, luând curbele cu o viteză la care nicicând nu s-ar fi încumetat, în încercarea disperată de a scăpa – nu neapărat de Pete, cât de realitatea îngrozitoare care o chinuia.

Inima îi bătea asurzitor – de frică și de remușcări sau din cauza drogului luat? Rose nu știa de ce și, de fapt, nici nu conta. Efectul era același, indiferent de cauză: un puls neregulat, înspăimântător de rapid, combinat cu o transpirație bolnăvicioasă și cu o durere copleșitoare de cap.

Cum de se putuse comporta așa? Probabil că drogul îi slăbise rezistența, îi înlăturase inhibițiile, dar, cu siguranță, nu ar fi putut-o determina să facă tot ce făcuse; trebuie că a existat o parte din ea care să dorească să se comporte astfel, poate că undeva în străfundurile sale era ceva care o definea drept o... ce? O curvă ca mama ei?

Rose suspină, luând o curbă prea rapid, apoi frână, iar Miniul patină de-a curmezișul drumului, slavă cerului, necirculat, până la câțiva centimetri distanță de șanțul adânc de pe margine.

Opri mașina, dar tremura atât de tare, că nu mai reuși s-o pornească minute în șir, și, când o făcu, se simți atât de nervoasă și de disperată, încât nu putu decât să se târască până într-o parcare, unde opri și așteptă să se calmeze.

Ea nu era mama ei, era ea însăși. Dar ce era ea? Nu cumva drogul îi scosese la iveală adevăratul suflet? Nu cumva, în trecut, sufletul ei adevărat fusese ținut, pur și simplu, sub control? Ce-ar fi dacă, asemenea duhului eliberat din sticlă, nu mai putea readuce în captivitate adevăratul său suflet?

Rose tânjea după confortul prezenței liniștitoare a lui Josh. El ar fi înțeles-o. El ar fi râs, probabil, și ar fi tachinat-o și ar fi făcut-o să simtă că ceea ce s-a întâmplat nu a fost chiar atât de rău, la urma urmei. Dar Josh nu era aici și, dacă ar fi fost, atunci tot ce s-a întâmplat noaptea trecută nu ar mai fi avut loc, pentru că, în primul rând, ea ar fi fost în siguranță alături de el.

Tremura, bolnavă de frică și de panică. Își frecă obrajii cu palma pentru a înlătura lacrimile. Nu putea sta așa. Trebuia să uite ce se întâmplase. Trebuia să uite și să-și repete că ea nu-i semăna mamei ei.

Rose răsuci cheia în contact. Îi trebuiră trei încercări până porni motorul mașinii. Se întoarse pe drum încet, cu atenție. Trebuia să privească înainte, nu în urmă, dar având în față oglinda retrovizoare, își reamintea tot ce se afla în urmă, astfel că se îngrozi privind într-acolo și văzând spectrul moștenirii sale genetice holbându-se batjocoritor la ea.

Janey se uită la ceas. Din nou. Stătea în local de mai bine de o jumătate de oră, așteptându-l pe Charlie. Cercetă barul aglomerat, dar nu văzu nici urmă de el.

Știa că e un sentiment prostesc să se simtă abandonată și dezamăgită că Charlie nu era acolo să-i poate împărtăși grijile. *Ea* era cea care-i oferea *lui* un umăr de susținere, și nicicând invers. Totuși, acum, s-ar fi simți foarte împăcată dacă ar fi protejat-o cineva. Simți o împunsătură de dor când se gândi la Denham, cu confortul dat de siguranța calmă a tatălui ei și de bunătatea drăgăstoasă a mamei ei.

Janey luă pachetul de țigări și-și aprinse una, nicotina reușind s-o liniștească. Fusese îngrozitor de proastă că ajunsese în asemenea

hal din pricina unei încurcături pe care Cindy o va lămuri odată ce se va întoarce.

Gândul la prietena și partenera ei o ajută să se liniștească. Cindy îi spusese să lase problemele financiare ale afacerii pe mâinile ei, se liniști Janey. Cindy va lămuri totul. Cindy va râde de ea când îi va spune cât de îngrijorată fusese și-i va reaminti, fără îndoială, că ea nu se pricepea la bani.

Ajunsese acasă acum. În siguranță. Mâna lui Rose tremură ușor când își turnă o ceașcă de ceai, pe care o luă apoi, cu ambele mâini și se așeză pe un scaun, în bucătărie.

Fusese o răsplată neașteptată să descopere că era singură acasă. Primul lucru a fost să facă o baie pentru a-și curăța pielea, căutând neliniștită toate petele de vopsea rămase.

Auzise suficient de multe descrieri de oameni care exploraseră domeniul drogurilor pentru a ști că nu era nimic neobișnuit în ceea ce i se întâmpla, dar nu se putea opri să nu fie îngrozită. Își dorea cu disperare să uite întregul episod.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și pe Janey strigând-o.

– Sunt aici, spuse ea. Trebuia să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să-și spună că nu s-a întâmplat nimic...

Capitolul 41

Până luni dimineața, Rose reușise să se convingă că, deși îi venea să intre în pământ când se gândea la noaptea de sâmbătă, nu avea, de fapt, nimic să-și reproșeze. Iar dacă nu le povestea și altora, ceea ce, cu siguranță, nu avea de gând să facă, era greu de crezut că va afla și altcineva.

Se îndoia că, pentru Pete, episodul ar fi însemnat ceva astfel încât să merite a fi povestit, chiar dacă el și-ar putea aminti cu certitudine atât noaptea, cât și pe Rose. Fără îndoială că prin patul lui trecuse un lung șir de partenere, iar dintre toate, își spuse Rose, cu siguranță că de ea și-ar fi amintit ultima.

Blindată astfel împotriva propriei conștiințe vinovate, îi putu spune lui David Mlinaric cu fermitate și hotărâre că, deși îi era recunoscătoare, proiectul avea nevoie de un arhitect, nu de ea.

După toate acestea, începu să lucreze la schițele pentru salonul de zi al unui cuplu de tineri proaspăt căsătoriți care se mutaseră mai jos, în Cheyne Walk.

Lucra de mai puțin de o jumătate de oră când sosiră florile, un buchet enorm și foarte artistic aranjat, cu flori albe și ferigi ornamentale, de la Pulbrook și Gould, buchet care mirosea și arăta divin și care, Rose știa, costase o mică avere.

Pe cartea de vizită atașată buchetului scria: „Salut, gagică mișto, ești cea mai bună dintre toate. Ne vedem când mă întorc, Pete XX".

Rose încă se uita la el, consternată, când Josh intră în biroul ei, simulând deliberat o uimire întârziată și teatrală când văzu buchetul.

– Am ratat ziua ta de naștere, nu-i așa?

Rose îi răspunse confuz. Se străduia să ascundă cartea de vizită, dar nu o putea face fără ca el să observe, astfel că încercă să-i abată atenția către altceva.

– Ai vorbit cu avocatul tău în legătură cu încheierea parteneriatului?

– Da, de-asta am și venit. Așadar, de la cine sunt florile?

– A, de la nimeni, crede-mă, doar un client.

El se apropie de buchet și, înainte să-l poată opri, îi smulse cartea de vizită. „Salut, gagică mișto, ești cea mai bună dintre toate." Client, zici?

Extrem de nervoasă, Rose răbufni:

– Nu ar trebui să citești corespondența altor oameni.

– Tu nu faci parte din categoria „alți oameni", tu ești cel mai bun camarad pe care-l am, îi spuse Josh. Așa că, mai las-o baltă. Cine e tipul?

În cele din urmă, Rose trebui să admită în forul ei interior că se comportase copilărește. Faptul că Josh îi rănise într-atât sentimentele referindu-se la ea ca la un camarad nu reprezenta o scuză ca să se laude că a fost în patul cuiva.

– Este un client, insistă ea, sau cel puțin așa era când ne-am întâlnit prima dată. Numele lui este Pete Sargent și...

Nu putu să mai continue.

– Peter Sargent? Adică Pete Sargent în persoană? Solistul de la Feelgood?

– Da, chiar el.

Nu ar fi trebuit să spună nimic și nu știa de ce vorbise. „Ba știi de ce", se corectă ea. „Ai făcut-o pentru că erai geloasă că Josh s-a îndrăgostit de altcineva, așa că ai vrut ca el să știe că ai fost în patul lui Pete. Asta arată cât de proastă ești, pentru că lui Josh n-are de ce-i păsa de povestea asta."

Aflând toate acestea, Josh începu să se plimbe încruntat prin birou.

– Uite, Rose. Nu vreau să mă bag...

– Bine.

– Dar, într-un fel, ești ca o soră mai mică pentru mine, și nimeni nu vrea să-și vadă surioara încurcată cu unul ca Pete Sargent.

– De ce nu?

Ce făcea? Știa perfect de ce nu. Pete era periculos, piază-rea și scosese din ea la iveală ceva care o șocase și o îngrozise, până când reușise să se convingă că fusese un incident singular, ceva care nu putea și nu trebuia să se mai întâmple vreodată.

– Pentru că nu vreau să suferi, de -asta nu vreau. Tipul este cântăreț rock, e obișnuit ca fetele să mișune pe lângă el, este...

Ce însemna fiorul acela de invidie pe care-l putea simți în vocea lui Josh?

– Sexy? îl întrebă ea fără menajamente.

Josh se uita la ea de parcă nu și-ar fi crezut urechilor ce aude.

– Da, și știi...

– Să știu ce? Că nu am voie să am un prieten sexy, asta e?

– Rose, ce se întâmplă cu tine? Nu fi prostuță. Nu am vrut să spun asta deloc, și știi bine că n-am vrut. Sunt îngrijorat de soarta ta, atâta tot.

Aproape că se liniștise și era gata să-i spună că nu are nici un motiv să se teamă, dar își aminti că nu fusese suficient de preocupat atunci când se pusese problema s-o oprească pe prietena lui să desfacă parteneriatul lui Josh cu Rose.

– Va fi oare Patsy de acord cu așa ceva? Să fii preocupat de soarta mea? La urma urmei, ea nu e de acord cu parteneriatul nostru, nu-i așa? se auzi întrebându-l, cu o satisfacție neașteptată.

Ce Dumnezeu se petrecea cu ea? Nu se imaginase nicicând comportându-se astfel, ca să nu mai vorbim de bucuria pe care o resimțea.

Josh se uita derutat. Sentimentul de vinovăție înăbuși satisfacția de mai înainte.

– Uite, nu ai de ce te îngrijora, încercă ea să-l liniștească.

Dar el înțelese greșit și-i răspunse:

– Vrei să spui că nu mai e afacerea mea, nu?

Voia atât de mult să-l liniștească, să-l îmbrățișeze și să-l țină strâns, dar, desigur, nu putea s-o facă.

– Trebuie să încerc să învăț să stau pe picioarele mele odată și-odată, nu-i așa? îi spuse ea, încercând să scadă tensiunea emoțională dintre ei. La urma urmei, tu pleci în America...

– Mda. Ai dreptate, în America. Pur și simplu... ei bine, cred că te-am protejat atât de mult, că a devenit un obicei. Unul de care, cu siguranță, trebuie să mă descotorosesc, spuse el simplu, părăsind biroul și închizând ușa după el.

Cindy era la telefon când Janey ajunse la magazin luni dimineață. În drum către *boutique* sunase la apartamentul lui Charlie pentru a-i ura succes la o probă pe care o dădea după-amiază, și asta o făcuse să întârzie. Mai mulți tineri actori și modele cu care el se știa erau acolo, astfel că Janey sfârși prin a accepta să participe alături de ei la marșul împotriva războiului din Vietnam, care urma să aibă loc sâmbătă după-amiază.

– Ce bine că te-ai întors! S-a întâmplat ceva îngrozitor sâmbătă, îi spuse lui Cindy după ce partenera ei termină convorbirea telefonică.

Zilele de luni și marți erau, de obicei, mai puțin aglomerate, așa că Janey nu avea nici o fată la lucru, ceea ce însemna că Cindy și cu ea erau singure.

– Ce s-a întâmplat? Ai pierdut din nou măruntișul?

Janey își considerase mereu partenera extraordinar de eficientă și era mândră de priceperea ei financiară, dar, uneori, în ciuda faptului că erau atât de bune prietene, în mod special când se simțea mai vulnerabilă, își dădea seama că felul în care se purta Cindy față de ea era ușor jignitor și disprețuitor, ca și cum ar fi fost un copil pe care Cindy îl tolera cu un dispreț amuzat și fără respect. Poate că nu era prea bună când venea vorba despre modul în care se conducea, practic, afacerea, dar era, cu siguranță un bun designer vestimentar. Lucrau în domenii diferite, dar la fel de eficient.

– Nu, cu măruntișul stăm bine, dar se pare că s-au pierdut niște bani, îi spuse, povestindu-i ce se întâmplase cu furnizorul

și încheind îngrijorată: Mă așteptam să avem o groază de bani în cont. Vânzările au mers bine, știu asta.

Mica pauză pe care o făcu Cindy înainte să răspundă o tulbură și mai mult pe Janey.

– Ei bine, da, au fost, dar au existat și ieșiri multe, știi, salarii și celelalte, și avansul pentru hainele din noul sezon. Chiria a crescut. Ți-am spus, dar treceai printr-o criză a creației pe-atunci și nu prea m-ai ascultat. Toate cheltuielile astea se pot ridica mai mult decât ai putea crede. Pot să-ți arăt socotelile și să le trecem în revistă din nou, dacă vrei. Zâmbetul lui Cindy era amabil și o făcu pe Janey să se simtă prost.

– Nu. Nu e nevoie. Se putea vedea că acesta era răspunsul pe care-l aștepta Cindy. Problema e că urăsc gândul că nu ne plătim furnizorii la timp și că cecurile noastre sunt respinse.

Cindy râse.

– Ce prostuță ești! Așa merg afacerile în ziua de azi.

– Dar dacă nu plătim la timp, vom ajunge să nu mai avem credit și să nu mai vrea nimeni să ne furnizeze marfă.

– Asta e o prostie și mai mare. Ai putut mereu să iei materiale de la mama ta.

Dintr-un motiv anume, comentariul lui Cindy o îndureră. Janey cumpărase mătase de la filatura din Denham, e adevărat, dar era foarte atentă să plătească prețul pieței pentru ea și să nu ceară sau să accepte favoruri de la mama ei vitregă.

– Nu am reușit să-ți spun vineri, începu Cindy, dar cred că am reușit să antamez o întâlnire cu un client de la Saks. Vine în Londra în septembrie și vrea să vadă gama pentru noul sezon.

– Dar asta înseamnă că vine înainte de parada pentru noul sezon, protestă Janey.

– E vreo problemă? Uite, am crezut că suntem împreună de acord să facem din afacerea asta un succes, nu?

Janey observă că Cindy se străduia să-și păstreze cumpătul.

– Da, desigur, acceptă ea, supusă.

– Vreau să spun, am investit o groază în tot ce am făcut aici de când am devenit partenere și nu-mi place să văd cum o ocazie extraordinară, la care am pus umărul, să se ducă pe apa sâmbetei pentru că ai tu nu știu ce superstiție să nu-ți vadă nimeni hainele înainte de a le arăta în public.

Janey se simțea vinovată și stânjenită. Oftă; chiar *era* superstițioasă și nu voia să lase pe nimeni să-i vadă proiectele înainte de a fi gata să le scoată în lume, și știa că asta o enervează pe Cindy, care nu putea uneori să înțeleagă. Cu siguranță, avea multe de învățat despre afaceri. Slavă cerului c-o avea pe Cindy.

Capitolul 42

Tocurile lui Emerald răsunau apăsat pe trotuar. Trecuse deja o săptămână de când Max îi dăduse papucii, și încă n-o căutase să-i ceară scuze.

Singura speranță era s-o fi sunat când era plecată. Ar fi trebuit, de-acum, să treacă peste reacția nervoasă și, în mod normal, ar fi vrut să se împace cu ea. Fremătă gândindu-se cum ar fi vrut el s-o împace și grăbi pașii.

Femeia pe care Emerald o angajase să stea acasă cât timp era ea plecată în oraș o aștepta cu haina pe umeri și foarte încruntată, plângându-se că ar fi trebuit să-i dea soțului ei ceaiul și că Emerald i-a spus că se va întoarce la trei, și acum era patru și jumătate după-amiază.

– A telefonat cineva? o întrebă Emerald, ignorându-i văicărelile.

– Da, a sunat cineva.

Emerald se relaxă și, odată diminuată tensiunea interioară, simți o satisfacție triumfătoare. Știuse tot timpul că Max o va suna. Cum ar fi putut rezista fără ea?

– Un telefon de la mama dumneavoastră, care voia să știe dacă Robbie și-a făcut toate vaccinurile.

– Ești sigură că ăsta a fost singurul telefon? o chestionă Emerald. Sigur nu ai plecat cumva, după ce ți-am spus că vreau să stai aici?

Doamna Wright își îndreptă spatele, supărată, și-i spuse lui Emerald cu indignare:

– Nu, cum așa?! Și nu au mai fost alte telefoane.

Apoi trecu pe lângă Emerald cu nasul pe sus. Mama ei nu știa cât de norocoasă era cu angajați atât de loiali și de muncitori, se gândi Emerald îmbufnată, după ce închise ușa în urma menajerei. Doamna Wright era a treia femeie în casă în tot atâția ani în vreme ce mama ei încă mai avea aceeași menajeră pentru magazinul din Walton Street

și pentru casa din Cheyne Walk, pe care Emerald și-o amintea din vremea copilăriei.

Așadar, Max *nu* o sunase. Ei bine, asta nu însemna nimic altceva decât că avea toane. Trebuia să fie la Annabel's în seara aceea. La urma urmei, era ziua de naștere a lui Jeannie de la Salles și acceptaseră amândoi invitația să se alăture micului grup de prieteni apropiați cu care ea și soțul ei ar fi trebuit să ia cina. Emerald intenționa ca, atunci când Max o va vedea, s-o dorească atât de mult, încât să regrete modul în care se purtase și să vină înapoi în goană. Așadar, cu ce să se îmbrace? Ar trebui să fie ceva foarte special...

Janey încerca să se concentreze asupra tiparului pe care-l tăia pentru una dintre rochiile desenate de ea, dar, pur și simplu, nu putea. Nu-l mai văzuse pe Charlie de zile și-i simțea lipsa. Încercase să-i telefoneze și să-i lase un mesaj, însă nu-i răspunse nimeni.

Vorbise și cu Cindy despre faptul că își dorea să-l vadă, dar, dintr-odată, aceasta nu a mai compătimit-o așa cum se aștepta Janey, spunându-i pe un ton mai degrabă tăios că nu se putea aștepta ca Charlie să moțăie prin garsonieră așteptând ca Janey să-l sune, că avea și el cariera lui, la care trebuia să se gândească.

Amintindu-și conversația, Janey puse jos bucata de cretă cu care trasa contururile tiparului pe materialul întins în jurul ei pe podeaua dormitorului. Prefera să lucreze astfel la prima formă a proiectelor sale, tăind hainele așa cum tăia pe vremuri materialul pentru rochițele păpușilor, cosând apoi bucățile de stofă cu mica mașină Singer, pe care o primise când împlinise treisprezece ani. Normal că această etapă intimă a unei noi creații era una dintre cele de care se bucura cel mai mult – să vadă cum materialul se însuflețește pe măsură ce-l prelucra, până când căpăta propria sa formă de viață, încântând-o și fermecând-o cu perspectivele pe care le întrevedea. Oricum, în aceste momente lucra fără tragere de inimă, pentru că tânjea după Charlie.

Emerald își întârziase premeditat sosirea la Annabel's pentru a se asigura că Max a avut suficient timp să se îngrijoreze de absența ei. Purta o rochie nouă, pe care o cumpărase de la New York la începutul anului, o rochie aurie de seară, fără mâneci, cu gulerul ornat cu fir suflat cu aur. Era foarte scurtă și fusese inspirată de filmele științifico-fantastice. Lee Radziwill, sora lui Jackie Kennedy, cumpărase,

pare-se, o rochie identică. Cadoul pentru ziua de naștere a lui Jeannie – parfumul ei favorit, Shalimar, produs de casa Guerlain – era învelit într-o folie aurită, care se asorta cu rochia lui Emerald.

Sosirea lui Emerald la Annabel's produse exact reacția pe care și-o dorise: celelalte femei o studiară cu o tăcere invidioasă pe când era condusă la masă, în vreme ce însoțitorii lor bărbați pur și simplu se holbară la ea, cu privirea tâmpă pe care o aruncă niște băiețași la fructul oprit. Aruncând o privire scurtă, se asigură că Max era acolo, arătând chipeș nevoie-mare și având un aer extrem de periculos în costumul său de seară. Ignorându-l, Emerald merse la Jeannie, o sărută pe obraz și-i înmână cadoul.

– O, ce drăguț! îi mulțumi Jeannie, adăugând răutăcioasă: Tu însăți arăți, cu siguranță, de parcă ai fi împachetată pentru cadou. Mă întreb cui ai vrea să oferi acest cadou delicios?

Toți râseră, inclusiv Emerald, care, drept răspuns, îi aruncă soțului lui Jeannie un surâs provocator, spunând:

– Ei bine, păi, să vedem. Nu mai e mult până la ziua de naștere a lui Peter, nu-i așa?

Jeannie izbucni în hohote de râs și o lovi în glumă peste încheietura mâinii.

– Obrăznicătură! De parcă te-aș lăsa să te apropii de soțul meu, în special când arăți așa. Rochia asta este, pur și simplu, minunată, Emerald, adăugă ea, iar Emerald se așeză lângă Max, încă ignorându-l.

– *Ție*-ți place rochia mea, Max? îl întrebă când subiectul conversației se schimbă și putu să-i vorbească fără s-o audă ceilalți. Adăugă apoi pe un ton provocator: Te-ai fi gândit că la prețul pe care l-am dat ar fi trebuit să pună și o pereche de chiloți asortați, dar pentru că n-au făcut-o, a trebuit să ies fără ei.

– Se vede că așa ești în general, Emerald. Un înveliș costisitor cu un conținut ieftin. De unde vin eu, singurul gen de fată care nu poartă chiloți sunt curvele. Pot câștiga mai mult, înțelegi, dacă nu trebuie să și-i dea jos tot timpul.

Emerald îl fixă uluită. Nu era deloc răspunsul la care se aștepta. Știa că arăta cum nu se poate mai bine, o demonstrase faptul că atrăsese atenția generală asupra ei. De fapt, Max ar fi trebuit să se târască în patru labe în fața ei, spunându-i cât de rău îi pare și cât de lungă i s-a părut ultima săptămână fără ea.

Trebui să aștepte până când chelnerii serviră antreul de sparanghel cu sos olandez, pentru a se apleca spre el și a-l avertiza:

– Nu-mi prea place ce insinuezi, Max.

Privirea pe care i-o aruncă el era sfidătoare și rece.

– Așa să fie? Ei bine, nu-mi prea pasă, îi spuse, imitându-i modul de a vorbi.

Cina era pe sfârșite, fuseseră aduse la masă cafeaua și coniacul, bărbații își aprinseseră țigările, iar Max, care nu-i vorbise lui Emerald de la schimbul de amabilități din timpul primului fel de mâncare, se lăsase pe spate, pe spătarul scaunului, privind cu înțeles o brunetă nostimă de la o altă masă.

Emerald putea zări curiozitatea și amuzamentul din ochii câtorva persoane aflate la masă, în special femei, care observaseră, la rândul lor, interesul lui Max pentru brunetă. Emerald știa că nu era chiar simpatizată de celelalte femei și că erau multe care urmăreau ce se întâmpla, bucurându-se s-o vadă umilită.

Simți un val de mânie pură și simplă, amestecată cu sentimentul că i se face o nedreptate.

Venise în acea noapte cu un singur obiectiv în minte, și acela era să se împace cu Max, își spunea ea, uitând în mod intenționat că își jurase să-i ceară, în primul rând, să se târască în fața ei pentru a-l ierta, că se îmbrăcase pentru el, că își concentrase timpul și atenția asupra lui, permițând lumii, *lumea* ei, celor care erau obișnuiți ai localului – oameni cu poziție socială și bogați – să vadă, prin comportamentul ei, că-i acordase lui Max privilegii speciale, și iată cum era răsplătită.

Înfuriată de modul în care se purta, Emerald îl întrebă pe un ton tăios:

– O persoană cunoscută?

Când Max se întoarse către ea, simți că i se oprește inima. Avea un licăr în ochi cum nu mai văzuse înainte, o sclipire rece și îngrozitor de dură... și... oarecum amenințătoare.

– Nimeni nu-mi pune întrebarea asta, îi spuse el mușcător, și, în special, nu o femeie.

– Este vorba despre modul în care te uiți la ea, protestă Emerald, punând mâna pe mâna lui, ochii mărindu-i-se de șocul umilinței când el îi zvârli mâna deoparte.

Știa că o să-i rămână urme.

Văzuse și altcineva ce se întâmplase? Mândria ei nu suporta să fie umilită în fața altor oameni.

– Ar fi trebuit să fii aici cu mine, îi reaminti ea cu o șoaptă șuierătoare, dar el continua s-o privească pe brunetă. Max! protestă ea, neconvingătoare, dar el nu o luă în seamă și-și împinse scaunul, ridicându-se și plecând iar de lângă ea.

Ignorând întrebarea curioasă a lui Jeannie, Emerald scutură din cap și, oprindu-se doar pentru a-și lua geanta, se grăbi după el, urmându-l în stradă tot mai furioasă.

Afară, după atmosfera obscură și încărcată a clubului, lumina lăptoasă a serii târzii de vară o făcu să clipească. Max se îndrepta către Jaguarul său pe care Emerald îl putea zări parcat câțiva metri mai departe, pe stradă. Emerald se grăbi, îl prinse de mână când ajunse lângă el și, scuturându-l cu furie de manșeta hainei, îl întrebă:

– Ce e în capul tău de pleci așa? Cum îndrăznești să te porți așa cu mine? Cum îndrăznești?

– Dă-te din calea mea!

– Nu. Până nu-ți ceri scuze pentru...

– Pentru ce? Max o opri, întrebând-o fără milă: Pentru că ți-am dat ce-ai vrut, ce-ai cerșit de la mine? Știi ce ești, da? spuse el înainte ca Emerald să-și poată recăpăta respirația pentru a-i replica. Ești o curvă, o curvă proastă ca noaptea, gata să-și deschidă picioarele în fața oricărui bărbat care i-o cere.

Ceva – nu doar șocul și furia, ci un sentiment mai adânc și cu mult mai dureros – străpunse armura de încredere pe care o purta Emerald. Ca o ușă secretă care se deschisese într-o zonă interioară și secretă, în fața ei apăruse căpcăunul, vârcolacul, frica pe care o ținuse ascunsă în sine însăși. Avea dreptate. Așa era, indiferent cum s-ar fi îmbrăcat. Exact ca tatăl ei, un bărbat care se culca cu femeile pentru bani.

– Nu e adevărat! Vocea ei sună strident, ascuțită de frică, iar vaietul ei de protest se schimbă involuntar într-un geamăt de durere când Max o împinse cu spatele în mașină atât de tare, încât o făcu să țipe agonic. Pentru prima dată, gândul la sălbăticia lui sexuală nu i se mai păru excitant deloc. De fapt, era scârbos, scârbos și înfricoșător.

Emerald începu să se zbată. Capul ei zvâcni scurt din cauza loviturii pe care i-o aplică Max peste față, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Ținând-o de umăr cu o mână, el îi înfipse cealaltă mână în păr, trăgându-i capul pe spate pentru a o forța să se uite la chipul lui disprețuitor.

– Crezi că ești mai bună decât celelalte, dar nu ești. Singura diferență dintre tine și prostituatele de pe stradă ieșite la vânat este că ele sunt suficient de deștepte să fie plătite. Poate că ți-ai prostit prietenii ăia simandicoși, dar pe mine nu mă prostești. Să-ți spun ceva despre tine. Fără accentul ăla șmecher al tău și fără titlul ăla șmecher care-l însoțește, ai fi în mocirlă, acolo unde ai merita să fii, pentru că ești un zero. *Zero*. Și tu, și eu știm asta.

– Nu, nu e adevărat!

– Acum mai și minți, așa că iată ce pedeapsă primești.

Nu avu timp să se apere și nici să țipe în semn de protest când pumnii lui o loviră iar și iar pe unde apucară, făcând-o să icnească scurt și lăsând-o, în cele din urmă, fără aer în plămâni.

Se milogi de el, încercând înnebunită să-l oprească.

– Nu, Max, te rog, nu, oprește-te...

Îl auzi râzând și batjocorind-o.

– De ce? Doar îți place, nu? Femeilor ca tine mereu le place. Asta și meriți. Fiecare cuvânt îi era însoțit de o altă lovitură.

Chiar dacă ar fi vrut ca incidentul să nu aibă martori, Emerald se uita disperată către club, sperând că va veni cineva s-o salveze, dar strada rămase pustie.

– Nu vei scăpa așa ușor, Max, îl avertiză. Te voi da pe mâna poliției.

Emerald înțelese prea târziu greșeala.

– Da, mă vei da, nu-i așa? Vocea lui era blândă și, cu toate acestea, sumbră, ridicându-i părul pe ceafă.

– Nu... nu voi spune nimic, Max. Pur și simplu, lasă-mă să plec și vom uita totul.

– Să te las să pleci. Va fi plăcerea mea.

O cuprinse ușurarea. Însă, în loc să-i dea drumul cum se aștepta, o lovi din nou. Mai tare, de data aceasta, forța loviturii împingându-i automat capul înapoi mișcare ce-i permise lui Max să o prindă de păr și s-o izbească de stâlpul de iluminat cu capul. Emerald reuși să-și răsucească gâtul la timp, astfel că primi lovitura doar pe o parte a feței. Forța acesteia o făcu să-și muște limba. Simțea gustul sângelui. Nasul îi sângera, de asemenea, iar sângele se scurgea pe pavaj. Corpul ei urla în agonie din cauza durerii arzătoare.

– Max, spuse ea rugător.

– Tu și cu mine vom face o mică plimbare împreună, îi spuse fără să dea atenție rugăminților ei, lovind-o sălbatic în stomac, astfel că ea se prăbuși în brațele lui.

El deschise ușa pentru pasageri și o aruncă pe scaun. Emerald încercă să-l împingă la o parte, dar el o scutură violent și-i tase un pumn atât de violent, încât Emerald se gândi că i-a rupt, cu siguranță, coastele. Corpul i se încovrigă și încercă să respire, înfricoșată. Trebuia să fugă, dar abia putea respira, darămite să se miște. Cu toate acestea, încercă să scape, dar Max n-o lăsă. În schimb, mâna lui o strânse de gât, apăsându-i cu forță traheea. Tușind și icnind, îi zgârie brațul, dar căzu când el o lovi peste față cu dosul palmei atât de tare, și nu o dată, ci de două ori, încât forța loviturilor o făcu să leșine.

Când își reveni, câteva secunde mai târziu, mașina lor se îndepărtase deja de club. Simțea gustul sângelui din gură, iar fața îi era în întregime contorsionată de durere.

Acum, îi era cu adevărat frică. Toată lumea știa cât de eficient scăpau cei din lumea subterană a East Endului de inoportuni.

Max conducea pe Sloane Street. Trebuia să scape de el. Unde era poliția când aveai nevoie de ea? Capul o durea, pulsându-i îngrozitor, iar durerea și amețeala o făceau să se simtă în pragul agoniei. Oare ce voia Max să-i facă?

Rose se ridică de la biroul ei. Zăbovise la lucru mai mult decât plănuise, dar lumina zilei devenise tot mai slabă, iar ei i se făcuse foame. Interiorul studioului ei arăta banal și simplu, fiind mobilat cu piese de la Habitat, magazinul nou deschis al lui Terence Conran[1], de pe Fulham Road.

Abia închisese ferestrele, când văzu un Jaguar care făcea un zgomot asurzitor venind pe King's Road dinspre Sloane Square. Aruncă o privire superficială în direcția lui, apoi se încruntă observând-o pe Emerald stând pe scaunul pasagerului, iar lipsa ei de interes se transformă în îngrijorare atunci când un trecător păși în fața mașinii, pe carosabil, pentru a traversa, determinându-l pe șofer să oprească cu un scrâșnet de frână.

După ce văzu că trecătorul a ajuns în siguranță pe partea cealaltă a drumului, Rose era gata să se întoarcă la ale ei, când văzu

[1] Designer, restaurator, om de afaceri și scriitor britanic (n.tr.)

că ușa pasagerului se deschise și, în timp ce mașina porni, Emerald se rostogoli pe pavaj. Jaguarul trase lângă bordură și începu să dea cu spatele până în dreptul lui Emerald, care stătea în drum nemișcată, cu fața în jos. Pentru câteva secunde, Rose a fost prea stupefiată, prea terifiată să se poată pune în mișcare. Emerald va fi ucisă dacă mașina va trece peste ea, dar cu siguranță n-o va face, și atunci, spre ușurarea ei, văzu că mașina o luă pe drum înainte, prinzând viteză. Evident, șoferul nu intenționa să oprească.

Rose își frecă ochii. Poate că era doar rodul imaginației sale.

Nu putea afla decât într-un singur mod. Luă cheile, alergă la ușă, o închise și coborî în grabă scările care duceau către ieșirea din clădire.

Era aproape întuneric, straniul moment al amurgului, când cerul rămâne luminat, în vreme ce deasupra pământului, aerul devine oarecum mai greu și mai întunecos. Strada era pustie – era prea târziu pentru oameni să iasă în oraș și prea devreme să se întoarcă acasă. Rose auzi în depărtare motorul Jaguarului.

Ceva se mișcă în praf – un licăr auriu din materialul rochiei flutura în vânt.

Rose se precipită în stradă și îngenunche, cu inima bubuind, lângă corpul lui Emerald. Privirea ei începu să se adapteze întunericului tot mai adânc și Rose putu vedea că rochia lui Emerald era sfâșiată, expunându-i pielea catifelată. Cu un gest grăbit, își luă haina de pe umeri și o acoperi.

Capitolul 43

În beznă, capul începu să i se miște și Emerald scoase un geamăt stins.

Era în viață. Rose oftă cu un tremur, admițând abia acum cât de mult se temuse de ce putea fi mai rău. Emerald deschise ochii, apoi clipi, înainte să rostească fără nici o inflexiune în glas:

– A, tu erai.

– Nu te mișca, o avertiză Rose. Rămâi unde ești. Mă duc imediat să cer ajutor.

– Nu.

Rose simți frica, dar și aroganța din vocea ei, în vreme ce Emerald cerceta strada. Se temea că Jaguarul și șoferul s-ar fi putut întoarce?

Rose își țuguie buzele. Putea bănui cine era șoferul. Toți știau de relația lui Emerald cu gangsterul din East End, astăzi, chipurile, convertit la moralitate.

– Mi-e bine, îi spuse Emerald lui Rose și încercă să se ridice, dar trebui să se oprească și îngenunche, cuprinsă de greață de la durerea care o copleșise.

– Emerald, protestă Rose, venind automat în ajutorul ei și punându-și mâinile în jurul ei, s-o sprijine.

– Cheamă-mi doar un taxi, te rog, să pot ajunge acasă. Voi fi bine când ajung acolo.

– Trebuie să te consulte un doctor. Poți avea ceva rupt...

Emerald scutură capul

– Sunt bine. N-a fost nimic. Doar o mică... neînțelegere. Ajută-mă să mă ridic, îi ceru ea, agățându-se de brațul lui Rose, care cedă și o ajută să se ridice în picioare.

Rose se liniști văzând-o pe Emerald atât de categorică și, ei bine, atât de ea însăși. Pentru o clipă, atunci când o văzuse căzută în rigolă, fusese cu adevărat speriată.

Cu toate acestea, acum, că Emerald stătea în picioare, strângând jacheta lui Rose în jurul rochiei rupte, Rose a fost șocată să-i vadă buza sfâșiată și tăietura de pe partea laterală a feței. Și, indiferent cât de mult susținea Emerald că se simte bine și chiar dacă se ținea pe picioare, era, în continuare, încovoiată de durere, și pe chipul ei, singura culoare era cea a sângelui închegat.

Rose luă o decizie rapidă.

– Te duc eu, îi spuse. Am Miniul după colț.

Încă o susținea pe Emerald și putu simți cum corpul ei se relaxa de ușurare, spunându-i mai mult decât orice vorbă.

Odată ajunse în mașină, Emerald se lăsă în spate pe scaunul pasagerului, cu ochii închiși, respirând superficial, aproape incapabilă să poarte o conversație, să pună întrebări sau să dea ordine.

Lui Rose nu-i păsa ce-i spusese Emerald; verișoara ei avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale, și exact asta intenționa să facă. Se îndreptă spre vestul orașului cât putu de repede.

Doar când auzi vaietul sirenei de pe ambulanță, Emerald deschise ochii, dar atunci era prea târziu. Rose își parcă Miniul chiar în fața intrării, la urgențe.

Un portar în uniformă se repezi la ele.

– Nu aveți voie să parcați aici, începu el când Rose coborî fereastra.

– E vorba despre verișoara mea. A avut... a avut un accident... a căzut... și mi-e îngrozitor de teamă pentru ea.

Portarul se uită la Emerald și mormăi:

– Stați aici. O să vă aduc un scaun pe rotile.

– Ți-am spus să mă duci acasă, șuieră printre dinți, furioasă, Emerald către Rose îndată ce portarul se îndepărtă.

– Și eu ți-am spus că ai nevoie de îngrijire medicală, replică Rose, uimită să descopere cât de ușor îi venea să preia hățurile în fața lui Emerald, după atâta vreme.

Portarul se întoarse cu un scaun cu rotile și cu un infirmier, cei doi scoțând-o cu pricepere din mașină și așezând-o în scaun, în ciuda protestelor sale.

De îndată ce-i văzu ducând-o în siguranță în spital, Rose reporni mașina. Ce sens ar fi avut să mai rămână acolo? Emerald era perfect capabilă să se descurce singură, nu-i o dorea prezența și nici nu avea nevoie de ea pe-acolo. De fapt, de ce s-ar expune mai mult de dragul cuiva care se purtase mereu atât de urât cu ea?

Infirmierul o conduse pe Emerald în clinică. Aprinzându-și o țigară, îi spuse cu nonșalanță:

– Va trebui să cam așteptați, că e sâmbătă. Îi plin cu *mods*[1] și de rockeri, căci au avut o ciomăgeală pe Edgware Road mai devreme. Ți-a ras-o bătrânu', nu? Ți-a dat o sfântă mamă de bătaie, după cum se vede...

Gura lui Emerald se strânse de repulsie. Faptul c-o adusese într-un loc ca acesta era tipic pentru Rose. Vederea lui Emerald se încețoșă brusc.

– Uite, ai scăpat asta, îi spuse infirmierul, ridicând de pe jos haina lui Rose.

Drilul din care era făcută haina îi dădea o senzație necunoscută. Emerald nu ar fi visat nici în cel mai negru coșmar să poarte așa ceva.

[1] Tineri aparținând unui curent subcultural apărut în anii 1960, caracterizat prin vestimentația îngrijită și conflictul deschis cu rockerii. Ulterior, conflictele s-au extins și la cele cu grupurile de skinheads. (n.tr.)

Vru să-l lase să cadă – să-l arunce –, dar atunci, dintr-un anumit motiv, strânse haina și o ridică. Mirosea a Rose și a subtilul parfum floral cu care-și dădea mereu. Simți o durere apăsătoare în gât, care-i aduse și mai multe lacrimi în ochi.

Plângea? Ea? Pentru Rose, care-i stârnea scârba și disprețul?

Aproape ajunsă în Cheyne Walk, Rose opri mașina și o întoarse, ironizându-se în gând pentru fiecare metru parcurs înapoi, către spital, căci enumerase toate motivele pentru care nu era nevoie și nu avea de ce să facă ceea ce făcea.

Primul lucru pe care-l văzu când ajunse în ușa secției de urgențe a fost Emerald, stând în scaunul cu rotile, cu lacrimi în ochi și strângând jacheta lui Rose de parcă ar fi fost un copil cu păpușa preferată în brațe.

Emerald n-o zărise și, instinctiv, Rose rămase retrasă în umbră. Inima îi bătea puternic și neregulat. Voia să se întoarcă și să plece – să fugă de ceea ce văzuse și de obligațiile pe care trebuiască și le asume. Avea încă toate motivele s-o antipatizeze și să-i displacă Emerald. În gât îi urca un nod sufocant de emoție nedorită.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar! înjură ea în șoaptă, dar totuși pași în hol făcând suficient de mult zgomot pentru a se asigura că Emerald o aude și-și revine.

Rose se întorsese? Degetele lui Emerald strânseră mai tare jacheta, în vreme ce infirmierul o întâmpină pe Rose cu o vădită ușurare, spunând:

– Te las cu ea că mie mi-ajunge.

Plecă înainte ca vreuna din ele să spună ceva.

– Bănuiesc că ai venit pentru asta, îi spuse Emerald aruncând jacheta către ea, cu un gest disprețuitor.

– Nu, îi spuse Rose pe un ton stăpânit, apucând jacheta, nu pentru asta am venit. Te-a văzut vreun doctor? o întrebă fără să-i lase nici o șansă lui Emerald să lanseze o nouă salvă verbală.

– Nu. Și nici nu vreau să mă vadă nimeni. Sunt perfect sănătoasă.

Rose ridică o sprânceană și își deschise geanta neagră de piele Hermes Kelly, pe care și-o luase din primul cec primit pentru o comandă deoarece îi plăcuse și era suficient de mare să pună în ea agenda, stiloul, creioanele și ruleta. Scurmând pe la fundul ei, găsi trusa de farduri și i-o întinse lui Emerald fără să-i spună o vorbă.

Emerald o deschise și se uită în oglindă înspăimântată. Buzele ei se umflaseră și îi erau acoperite cu sânge închegat. Obrazul, și el umflat, era tumefiat, iar în păr avea stropi de sânge de la tăietura care-i brăzda lateral chipul.

– Ei, mă simt bine, îi spuse ea lui Rose, dar vocea îi tremura.

Spre ușurarea lui Rose, apăru cu pas grăbit o asistentă, care se uită la ele cu un ochi critic; deși văzuse multe în viață, mutându-și privirea de la Emerald la Rose, după care o întrebă pe Rose:

– Numele?

Rose știu de ce-și ținu Emerald respirația. Emerald era o bine-cunoscută figură mondenă, iar numele ei ar fi putut fi recunoscut, chiar dacă figura, deocamdată, nu.

Făcând un pas în față, Rose spuse ferm:

– Este Em... Emma, Emma Pickford.

Privirea întunecată a asistentei o cercetă din nou. Din cauza felului în care arăta? A felului în care vorbea? Probabil o combinație, se gândi Rose.

– Adresa?

La repezeală, Rose îi dădu adresa casei din Cheyne Walk.

– Sunteți prietene, da? întrebă asistenta.

– Suntem verișoare, îi spuse Rose, atrăgând o nouă privire scrutătoare din partea acesteia. Știa ce gândește asistenta – cum ar putea fi rude?

– Așadar, te trec pe dumneata aici, ca ruda cea mai apropiată, da?

De astă dată, Emerald a fost cea care a răspuns repede:

– Da, vă rog.

– Numele dumitale, te rog? o întrebă asistenta pe Rose.

– Rose. Rose Pickford.

– Deci, ce s-a întâmplat?

Se uitară scurt una la cealaltă, apoi repede, înainte să se răzgândească, Rose începu să însăileze povestea:

– Eram la o petrecere. Am mers cu niște prieteni, nu-mi amintesc prea bine pe unde am fost. Era o mulțime de lume acolo și, la plecare, Em... Emma... Am căzut pe scări.

– Și ai aterizat pe ea? Asistenta se întoarse către Emerald. Bănuiesc că o să-mi înșiri aceeași poveste, nu?

Emerald încuviință.

– Mmmm. Bine. Bine, tu poți rămâne aici, îi spuse asistenta lui Rose, pregătindu-se să mute scaunul cu rotile în salon.

– Nu. Aș vrea să vină cu mine, spuse Emerald.

Pentru moment, Rose crezu că asistenta o va refuza, apoi atenția acesteia a fost distrasă de alți pacienți care intrau pe ușă, așa că o lăsă pe Emerald, spunând:

– Duceți-vă în al treilea salon pe stânga.

Tânărul doctor era conștiincios și răbdător, afirmând, în cele din urmă, că Emerald e norocoasă că a scăpat așa ușor, cu coastele învinețite și cu ceea ce, probabil, în final, va deveni un ochi negru.

– Vă vom curăța rănile și le vom bandaja, apoi puteți merge acasă. Veți avea dureri în următoarele zile, așa că vă voi prescrie somnifere și analgezice. Dacă nu vă veți simți mai bine după o săptămână, ar fi bine să mergeți să vă consultați medicul de familie. Trebuie să stea cineva cu dumneavoastră în noaptea aceasta. Nu cred că e vreun risc de comoție, dar nu se știe; vă voi da drumul doar dacă am certitudinea că nu veți rămâne singură.

– Poate că ar trebui să stai aici, în spital... începu alertată Rose, însă Emerald îi spuse doctorului:

– Va sta ea cu mine. Este verișoara mea.

Trecuse de două dimineața când s-au urcat, din nou, în Mini.

Rose porni motorul. Era complet secătuită de energie și obosită, iar șocul abia trecut încă-i mai dădea frisoane.

Când se aplecă să elibereze frâna, Emerald, care nu vorbise cu ea de când părăsiseră infirmeria, se uită drept în față, prin parbriz, și spuse calmă:

– Mulțumesc.

Rose nu era sigură care dintre ele era mai mirată, ea sau Emerald, care își feri privirea de a ei și întrebă cu arțag:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să pornești rabla asta sau vrei să stăm aici toată noaptea?

Capitolul 44

New York. Strălucirea soarelui. Fete drăguțe. Asta era viața, își spuse Ollie, sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie dacă nu ar fi fost nevoit să lucreze azi cu prințesa Chiloței-Frigizi.

Fusese, cu o săptămână înainte, la sediul revistei *Vogue*, așteptând editorul de modă, când trăsese cu urechea la ceea ce vorbeau câteva fete despre Ella, minunându-se că reușea să țină un individ agățat de ea. Era chiar o partidă, după câte își dădu seama Ollie, iar ele erau uimite de atitudinea Ellei față de acesta. Ei bine, el nu era. Văzuse la Londra cum reacționa Crăiasa Zăpezilor și-l deplângea pe nătărăul căruia i s-or fi aprins călcâiele după ea. Ar fi trebuit să aibă cu el o lampă de sudură cu acetilenă. Lui, personal, îi plăceau femeile calde și dornice. Din fericire, nu ducea lipsă de fete de soiul ăsta nici în Londra, nici aici, în New York.

Era norocos că *Vogue* îi permisese să folosească apartamentul unui coleg fotograf, un foto-jurnalist care era plecat pe teren pentru un an. Apartamentul avea tot ce și-ar fi dorit Ollie, chiar și vedere la Central Park. Foto-jurnalistul avea relații și o familie cu bani. Oliver avea și el bani, slavă cerului, grație adevăratului său tată. Ciudat că nu se putea împiedica să se întrebe cum fusese în realitate cel care-i fusese cu adevărat tată și să-și dorească să fi petrecut mai mult timp cu el. Așa se întâmplă în viață când ignori prea multe întrebări fără răspuns, iar un puști nu află cine-i e tată decât prea târziu.

Acesta fusese, probabil, cel mai lung interviu și ședință foto în care fusese implicată vreodată, se gândi Ella, obosită.

Îi fusese rău peste noapte – de la mâncare, bănuia ea – și, cu toate că-i era bine acum, combinația între noaptea albă, un interviu pretențios, un și mai pretențios fotograf și faptul că poșta îi adusese cea mai amețitoare scrisoare de la Brad, care-i spunea că ar dori ca vara să se fi sfârșit pentru a putea fi cu ea, o făceau să se simtă deopotrivă epuizată, dar și, în mod straniu, fericită.

Interviul decursese bine și avea câteva pasaje minunate, nu datorită priceperii sale de a intervieva, ci, mai degrabă, grație abilității lui Oliver de a profita de pe urma atracției pe care o exercita asupra femeilor, mai puțin, desigur, asupra ei.

Maisie Fischerbaum, o filantroapă de optzeci de ani, care-și împrumutase colecția de artă Galeriei Guggenheim și care promisese că le-o donează după moarte, era un tezaur nesecat de anecdote – unele atât de potențial scandaloase, încât nu ar fi putut fi tipărite. Ea și răposatul ei soț îi cunoscuseră și îi întâlniseră, pare-se, pe toți, inclusiv pe președintele Kennedy, a cărui moarte, chiar și acum, era considerată atât de crudă și de necrezut, iar în timp ce Oliver flirta

cu Maisie și o fotografia, Ella continua să-i pună întrebări și să stenografieze răspunsurile.

După-amiaza fusese punctată de frecventele apariții ale servitoarei lui Maisie, care le aducea martini, băutura favorită al lui Maisie, iar Ella fusese uimită să vadă cât de mult putea să bea bătrâna doamnă fără să dea semne că ar afecta-o cumva, făcând-o doar să flirteze și să pălăvrăgească și mai mult cu Oliver.

În mod jenant, la un moment dat, o întrebase dacă se culcă cu Oliver. După ce Ella clătină din cap spunându-i scurt și la obiect că relația lor e cât se poate de profesională, Maisie își linse buzele și se uită pieziș la acesta.

– Profesională, zici? o întrebă pe Ella. În zilele mele nu exista decât un singur tip de activitate pe care o fată și-ar fi dorit s-o aibă cu un tânăr atât de chipeș ca el.

Spre surprinderea Ellei, Oliver sări în ajutorul ei, spunându-i lui Maisie:

– Are deja un Făt-Frumos din New York pe urmele ei.

Desigur, Maisie dori să afle cine era mândrul concetățean, iar Ella îl blestemă în gând pe Oliver pentru că aflase, într-un fel sau altul, despre Brad.

– Este și el jurnalist, atât își permise să spună.

Acum, Ella și Oliver stăteau afară, în căldura de cuptor a unei după-amiezi târzii. Era ora cinci, și chiar și copacii din Central Park păreau obosiți de căldură, cu frunzele la pământ, așa cum se simțea și ea, fără să-și dea seama că, între timp, Oliver o studia cu atenție.

Avea un corp diferit de cel al modelelor pe care le fotografia, își spuse Oliver, mult mai plin de curbe, cu pieptul plin și cu un mijloc subțire, departe de aspectul mai degrabă androgin care era pe atunci la modă; o femeie acum, nu fetița cu carne fragedă pe care o văzuse el prima dată, nici slăbănoaga irascibilă care devenise după ce-și administrase pilulele acelea de slăbit nenorocite. Arăta mult mai bine de când o văzuse ultima dată – mult, mult mai bine, recunoscu el. Părul îi era strâns într-un coc lucios, hainele, bluza și fusta îi arătau la fel de proaspete ca la plecarea din birourile revistei *Vogue*, mai devreme, doar că, acum, putea vedea o lacrimă de transpirație la baza gâtului ei, tremurând de parcă s-ar fi pregătit să-și dea drumul în jos printre sânii ei. Ce ar fi făcut ea dacă el s-ar fi întins să ia picătura de transpirație, ar fi capturat-o și ar fi lins-o de pe deget așa cum

un băiețaș își linge înghețata? Era tentat s-o facă doar pentru a o vedea cum reacționează.

Comentariul lui Maisie și răspunsul Ellei, care confirma existența prietenului ei newyorkez, îi redeșteptaseră instinctul de vânător. Oliver nu putuse nicicând rezista instinctului de a sufla o femeie altui bărbat – poate pentru că așa o sedusese propriul lui tată pe mama lui, femeia altui bărbat? Își alungă din gând această ipoteză. Așa că, dacă ar încerca? Ea era, cu siguranță, dornică, și el era, cu siguranță, fiul tatălui său.

Vântul înfierbântat nu reușea să aducă nici un pic de răcoare. Oliver putea vedea hotelul Pierre în fața lor.

– Nu te-atrage o băutură?

Invitația îl surprinse pe el însuși la fel de mult ca pe Ella, care se uită la el cu acea expresie semeață care-o caracteriza.

Tocmai era pe punctul să-l refuze – la urma urmei, nici nu-i plăcea să bea și nici compania lui Oliver nu o atrăgea defel –, dar când deschise gura să vorbească, i se aprinse un bec. Cheia de a ieși din temnița pe care și-o ridicase devenind iubita lui Brad era chiar acolo, în fața ei. Această revelație o ameți și o făcu să tremure, pășind de pe un teren stabil pe altul, instabil – instabil, dar neașteptat de captivant.

Oliver nu se aștepta deloc ca ea să accepte. El dădu din cap, nefiind sigur, în primul rând, de ce o invitase, dar știind în sinea sa că se așteptase ca ea să-l refuze, ceea ce i-ar fi dat ocazia s-o încolțească, să vadă cum reacționează.

Nu știa de ce nu se gândise la această soluție dinainte, se apostrofă Ella, stând în barul hotelului Pierre, câteva minute mai târziu, pe când își bea cel de-al doilea pahar de martini. Îl băuse pe primul la repezeală, ca un bolnav care-și ia medicamentul, ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, era exact ceea ce făcea, folosindu-se de alcool ca să creeze o barieră confortabilă între ea și realitatea planului la care se gândise.

Oliver se culcase cu zeci de fete, toată lumea știa asta. Tot ce trebuia era să-l lase să facă ceea ce știa cel mai bine, scăpând-o nu doar de virginitate, ci și, la fel de important, de lipsa ei de experiență. Oarecum nici nu-i păsa ce-ar fi crezut Oliver despre faptul că era neexperimentată, căci, la urma urmei, nu avea nici o intenție să-l impresioneze, nu-i așa?

Lucrurile nu se petreceau chiar cum se așteptase, trebui să admită, pe când stătea pe bancheta de pluș privindu-l pe Oliver așezat de partea cealaltă a mesei. Era la al treilea martini și începea să se simtă cam strânsă cu ușa. Toată lumea știa că Oliver agață modelele cu care lucra. E adevărat, ea nu era modelul lui, dar fără să se dea mare, știa că era acum suficient de atrăgătoare, mai atrăgătoare decât era pe vremea când o cunoscuse Oliver în Londra – și la Veneția, când el o sărutase! Până acum totuși, Oliver nu-i făcuse nici un avans. Poate că nu proceda bine? Și dacă, ce? Se uită în jur, pentru inspirație.

În bar intră un cuplu. Bărbatul o conduse pe femeie la masă. Odată așezată pe banchetă, bătu locul de lângă ea invitându-l, încurajându-l pe bărbat să se așeze lângă ea.

Desigur!

Ella se întoarse către Oliver, brusc înghețată.

Trebuia s-o facă. Acum sau niciodată. „Gândește-te care este miza", își spuse în sinea ei. „Vrei să fii cu Brad, nu? Deja îl iubești, și el te dorește sau, mai degrabă, dorește femeia care crede că ești, femeia care nu ai să fii niciodată dacă îți pierzi cumpătul acum."

Încercă să zâmbească și se întrebă dacă rezultatul nu arăta cumva la fel de forțat și de nenatural precum se simțea. Deși își drese vocea înainte să vorbească, aceasta îi răsună aspru în urechi când îl întrebă pe Oliver:

– De ce nu vii să stai lângă mine?

Oliver aproape că își vărsă băutura. Ella, Crăiasa Zăpezii, îi făcea avansuri? Imposibil. Probabil că visa.

Se uită la ea. Nu, nu visa. Dar nici nu era chiar atât de disperat să tragă o femeie în pat, își spuse. Cu toate acestea, din ceea ce văzuse, avea sâni impresionanți. Și, la urma urmei, avea altceva de făcut în seara aceea?

– Am o idee mai bună, îi spuse el, trăgându-și mai aproape de ea scaunul, în teritoriul acum familiar. De ce să nu-ți termini băutura ca să mergem apoi la mine?

Ușurarea și panica o străbătură, amețind-o. Se simți tulburată și, în același timp, victorioasă.

Apartamentul lui Oliver era în Upper East Side, partea modernă a parcului, iar taxiul îi aduse acolo cu o viteză care le tăie respirația. În timpul cursei, Ella stătu cu spatele drept ca lumânarea, privind în față, în vreme ce Oliver se tolăni lângă ea, jucându-se cu degetele

ei și fredonând încet o melodie. Se uită la ea – o dată – doar pentru a privi din nou în altă parte, când își dădu seama că, din pricina poziției lui, pantalonii îi stăteau strânși peste pelvis, dezvăluind aproape explicit unde se va termina călătoria lor.

A fost suficient pentru ca inima ei să înceapă să bată cu putere, iar gura să i se usuce.

Un portar în uniformă le deschise ușa de la intrarea în clădirea de apartamente unde locuia Oliver. Era locul în care și l-ar fi imaginat mai degrabă trăind pe Brad decât pe Oliver, cu aspectul său mototolit și cu părul lui prea lung. Era, cu siguranță, mult mai modern și mult mai scump decât apartamentul ei cu fațada de gresie roșie, se gândi ea, după ce Oliver o conduse la lift și apăsă butonul.

– Singuri, în fine, spuse el aruncându-i o ocheadă ironică.

Ce, Doamne iartă-mă, ar fi trebuit să-i spună? Cum se purtau celelalte femei într-o astfel de situație cu un bărbat ca Oliver? Probabil că erau superîncântate, în vreme ce ea se simțea foarte neliniștită. Liftul începu să se miște, făcând-o să-și piardă echilibrul, astfel încât căzu peste Oliver, care o prinse din reflex în brațe.

Mai trăise așa ceva și, în mod extraordinar, corpul ei părea să știe asta, simțurile ei cercetându-l și recunoscându-l de îndată.

Era extrem de stânjenitor să-și dea seama că în toți acești ani, carnea ei înmagazinase memoria celor câteva secunde petrecute în brațele lui.

– Uite așa-mi plac femeile, o tachină Oliver, să se arunce în brațele mele.

„Porc arogant!" Își înghiți replica.

El își puse brațul în jurul ei și o conduse pe coridor către apartamentul lui, masându-i ceafa cu mâna liberă, în vreme ce deschidea ușa.

– Vrei să bei ceva? o întrebă.

Ella era pe punctul să refuze, însă acceptă. Curaj la sticlă? De ce nu? Urma să aibă nevoie de el.

– Gin tonic?

Ella încuviință din nou.

Apartamentul avea un living room uriaș, cu un covor flocos de culoarea untului și o uriașă sofa neagră de piele. Pe zidul opus celui unde se afla șemineul era amplasată o servantă lungă din lemn de trandafir, iar șemineul era vopsit într-un purpuriu închis. Pe ziduri

atârnau câteva picturi, toate nuduri de femeie, la fel ca bronzul de pe măsuța de cafea.

Era, din toate punctele de vedere, o cameră bărbătească, sexuală, aducând a vizuină de prădător, la fel ca muzica formației The Rolling Stones, pusă de Oliver. De vreme ce nu exista alt loc unde să stea, Ella se așeză pe sofa, simțind răceala alunecoasă a pielii încălzindu-se sub pulpele ei goale, astfel că se lipi de ea, cum stătea crispată pe colțul sofalei. Mâna îi tremura ușor când luă paharul cu gin tonic, pe care i-l adusese Oliver. Luă o înghițitură și apoi oftă. Era tare, mult mai tare decât obișnuia să-l bea.

– E bun? o întrebă cu subînțeles când ea luă o altă înghițitură din pahar.

Stătea lângă ea, odihnindu-și brațul pe după gâtul ei. Ea tremura și mai mult. Se aplecă și puse repede paharul pe masa de cafea, înainte de a-l vărsa. Când se ridică, Oliver o trase în brațele lui.

Se simțea mai degrabă stânjenită, nu pentru că nu s-ar fi simțit confortabil, ci pentru că era mult prea plăcut.

Ella începuse să se relaxeze încet, încet.

– Așadar, o întrebă cu un rânjet Oliver, când ai început să fii atrasă de mine?

Ella era indignată, iar indignarea se transformă în neliniște când Oliver desenă cu vârful degetelor conturul trupului său, până ajunse în interiorul V-ului modest al decolteului bluzei și se aplecă s-o sărute.

Gura lui era caldă și fermă, pricepută. Săruta bine, trebui Ella să accepte, în vreme ce el îi tachina buzele cu mici săruturi, folosindu-și limba să le despartă, dar fără a o introduce în gura ei, așa cum se temuse ea că va face. Oricum, mai erau altele de care să-și facă griji, nu doar limba lui. Era adevărat că una dintre mâinile lui se afla în părul ei, desprinzându-i agrafele, însă cu cealaltă orbecăia, încercând să-i desfacă micii nasturi de la bluză.

Ella își spuse că dorea să i se întâmple toate astea și avea un bun motiv: Brad.

– Frumoși sâni, șopti Oliver presându-și gura de a ei. Totuși, e păcat să-i ții acoperiți.

Cumva, se dezbrăcase pe jumătate de bluză, iar el îi desfăcea sutienul.

Ella își ținu respirația. Multe dintre modele aveau sâni mici ca niște înțepături de albină și nici nu purtau sutien, în vreme ce Ella purta mărimea 34D și avea sânii tari și rotunzi.

Oliver fu absorbit în întregime când descoperi cât de atrăgători erau, de fapt, sânii ei care-i umpleau mâinile, cu sfârcurile lor întunecate, prea încântat să observe cât de tensionată era Ella.

– Există sâni și sâni, șopti el extaziat, dar ăștia sunt... ăștia mă excită foarte tare.

Își coborî capul și începu să se joace cu sfârcurile ei, mai întâi întărâtându-i cu limba, apoi încercându-i cu dinții.

Corpul Ellei era străbătut de fulgere sălbatice. Brad îi mângâiase sânii, discret și prin haine, când o săruta pe bancheta din spate a taxiurilor. Atingerea lui o făcea să tânjească și să-și dorească mai mult, dar aceste experiențe n-o pregătiseră pentru experiența de acum, care o făcea să-și arcuiască spinarea și să răsufle adânc asemenea unui gâfâit de plăcere.

O poreclise Crăiasa Zăpezii? Doamne, cât de mult greșise, recunoscu Oliver, căutând fermoarul fustei.

Asta era, își spuse ea. Curând, se va întâmpla.

– Haide.

Oliver se ridică și o luă de mână.

Nesigură, Ella se uită la el.

– Nu putem face dragoste aici, îi spuse Oliver. Unul dintre noi va sfârși lipit de nenorocirea aia de piele și, la urma urmei, în pat este mult mai confortabil.

Dormitorul emana aceeași masculinitate ca livingul, cu un pat uriaș, acoperit de lenjerie din mătase neagră, ceea ce aproape că o făcu pe Ella să izbucnească într-un râs isteric.

– Nu pot spune că mă omor după ele, recunoscu Oliver, dar asta e.

Își dădu jos cămașa în timp ce vorbea și ajunse la centura pantalonilor. Tricoul alb era întins peste pieptul lui, punându-i în evidență corpul puternic. Oliver îl trase brusc peste cap și-l dădu jos. Vintrele Ellei se strânseră de emoție când el își dădu jos pantalonii și chiloții.

Respirația îi îngheță. Penisul lui se ridicase ferm și dornic din patul de păr negru. O parte din el va intra în ea, și apoi...

Dar ce ar fi trebuit să facă ea? Cu siguranță, nu doar să stea și să se holbeze la el, îngrozită și nesigură, strângându-și bluza pe umeri,

în vreme ce fusta îi atârna, pe jumătate desfăcută? Își imagină că Brad n-ar fi defel impresionat de imaginea asta.

Își scoase la repezeală bluza, sutienul căzând de la sine, apoi își trase fusta de pe ea.

Ochii lui Oliver se măriră de uimire.

Era dornică. În mod normal, fetele îl așteptau să le dezbrace. Îi plăcu, totuși, că era atât de dornică. Se întinse după ea și o strânse cu forță de corpul lui. Penisul lui se freca de trupul ei gol în timp ce o săruta, ținându-i capul.

Apoi, târâți de valul de săruturi, ajunseră în pat, iar mâna lui Oliver alunecă între picioarele ei, descoperind că era extrem de umedă.

Surprinzător cât era de dezamăgită că el se oprise și nu-i mai săruta sfârcurile, dar și cât de mult crescuse dorința care pulsa în ea când Oliver o atinse acolo, între picioare.

Ea încercă să experimenteze ceva mai mult, atingându-l, mângâindu-l pe umeri și pe brațe, chiar sărutându-i gâtul sau apucându-i falusul erect de care el era atât de mândru. A fost o experiență ușor înspăimântătoare, mai ales când Oliver își dădu capul pe spate și gemu. Însă acum, se așeză între picioarele ei. Odată ce nu mai era virgină, putea să aprofundeze studiul, să devină o iubită bună și experimentată, se liniști Ella.

– O, Doamne, ce-mi place, spuse Oliver mângâindu-i sânii și sărutând-o pe când o pătrundea. Se opri când ea se încordă, iar el simți o barieră neașteptată între mușchii ei tensionați. Ce dracu'...?

Oliver se uită la ea neîncrezător.

– Ești fecioară.

– Nu. Da. Nu te opri tocmai acum, spuse Ella aproape văitându-se. Vreau s-o fac, trebuie.

Se panicase, în ciuda neliniștii și a disperării. El *nu* se putea opri. Nu după tot ce se întâmplase.

Oliver se uită la ea. Tremura violent, așa cum tremură cineva al cărui curaj împins la maximum se face praf. Era amarnic de nemulțumit de ceea ce spusese. Se desprinse de ea și coborî din pat, stând în picioare și uitându-se pe fereastră, cu spatele către ea.

Ce dracu' se întâmpla? O nenorocită de virgină. Oricare era motivul ei, numai dorință nu, așa cum se felicitase Oliver inițial. Ar fi trebuit să fie furios, dar, în mod surprinzător, descoperi că era, de fapt, nelămurit și curios.

Se întoarse. Ella stătea încă trântită în pat, dar își trăsese cearșaful peste ea.

– În regulă, îi spuse, să-ncepem cu începutul. Ce cauți aici? Și să nu-mi spui că mă dorești de când ne-am întâlnit prima dată, că nu te voi crede. Deci, ce e cu tine aici? Vrei să-ți faci băiatul newyorkez gelos? își dădu cu presupusul.

Ella era atât de speriată, încât se ridică în picioare, spunând cu încrâncenare:

– Nu. El nu trebuie să știe nimic despre asta.

– Bine. Hai să vedem... Ți-e dor de el și te-ai gândit că, după un futai scurt cu mine, vei avea rezerve până te vezi cu el? O, am uitat, de fapt, tu nici nu știi ce-i ăla, nu?

Vocea lui Oliver mustea de sarcasm.

Ella strânse din buze. Lucrurile nu decurgeau după placul ei.

– Aș fi știut dacă nu te opreai, îi spuse ea.

Oliver străbătu camera și se opri în fața ei.

– De ce eu?

Era evident din felul în care se purta că nu era mirat defel de gusturile ei.

– Pentru că m-am gândit că te pricepi la asta.

Oliver rumegă cuvintele ei în tăcere.

– De ce acum? Dacă te-ai păstrat atât, ai avut cu siguranță un motiv.

– Da. Nu are rost să neg.

– Care anume?

– Uite, nu vreau să intru în amănunte. Vreau doar să scap de asta, înțelegi?

– Nu. Nu zici nimic, nu primești nimic, îi spuse Oliver fără ocolișuri.

Se cam așteptase ca ea să refuze să-i spună despre ce este vorba, dar înțelese apoi că subestimase dorința ei de a scăpa de virginitate când trase aer adânc în piept și-i spuse:

– Vreau o țigară.

El scoase două și le aprinse, pasându-i una. Numai atunci văzu el cât de tare-i tremurau mâinile. Trase adânc din țigara lui înainte de a o strecura între buzele ei și și-o păstră pentru sine pe cea pe care i-o dăduse ei inițial.

În mod clar, nu era obișnuită să fumeze, mișcările îi erau stângace, iar țigara era ca sexul pe care voia să-l facă – ceva care trebuia

îndurat ca o modalitate de a atinge un scop, și mai puțin o plăcere în sine.

Când se simți suficient de stăpână pe sine, Ella strivi țigara și-i spuse lui Oliver:

– Vezi, este ca și cum...

Îi trebui aproape o oră și alte câteva țigări să-i spună toată povestea: mama cea smintită, teama că dacă rămânea însărcinată și avea un copil va sfârși la fel, nenorocul ca anticoncepționalele să fi fost inventate prea târziu și, la coada cozii, dorința ei de a-l impresiona și bucura pe Brad. Brad, față de care Oliver ajunsese, dintr-odată, să nutrească un puternic sentiment de gelozie din motive pe care nu și le-ar fi putut explica logic.

Își strivi ultima țigară.

– Deci, de fapt, tu vrei ca eu să te învăț să fii bună la pat?

– Da, îl aprobă Ella.

– Fir-aș al dracului!

Ce însemna asta, oare, se întrebă îngrijorată Ella. Se făcuse de râs pe de-a-ntregul și putea da vina pe prea multele pahare de martini date peste cap. Acum, era sută la sută trează și începuse să se simtă rău.

Oliver decise că nu avea nici un motiv să facă ce voia ea de la el. Drace, femeile pe care le adusese în pat îl doreau pe *el*, nu pe altul. Simți nevoia irezistibilă de a o face să-l dorească.

– Ești sigură? verifică el.

Ella încuviință. O va face? Senzația care-i invadase pântecul trebuia eliminată, decise ea, și nu avea nici cea mai mică dorință să se răzgândească.

– Bine atunci, să începem.

Capitolul 45

Rose deschise ochii cu prudență, nedorind să se trezească, fără să-și dea seama de ce anume, până ce-și aminti de seara precedentă. Se afla în Cadogan Square, în casa lui Emerald, în camera de oaspeți.

Emerald se așteptase, cu siguranță, să dispară, după ce o adusese acasă, dar Rose, amintindu-și ce-i spusese doctorul, refuzase, argumentând că îi dăduse cuvântul că va sta cu ea.

– Uite, îți spun eu că nu voi avea nici o comoție, o asigurase Emerald.

– N-au de unde să știu, replică Rose, refuzând să cedeze.

Se uită la ceasul de pe noptieră, gemând când văzu că era aproape zece dimineața. Din fericire, nu avea programat nici un client astăzi, își aminti ea, ieșind din așternuturi și punându-și halatul de satin pe care i-l dăduse cu o seară înainte Emerald, alături de ceea ce părea un set nou de lenjerie intimă, aparent foarte scumpă – un sutien de satin cu jumătate de cupă ornat cu dantelă și o pereche asortată de chiloți franțuzești – și, oricum, nu tipul de lenjerie pe care să-l poarte ea.

Ceva din expresia ei părea s-o fi trădat pentru că Emerald o luase în zeflemea, spunându-i:

– Să știi că nu te vor corupe și nici nu vor face din tine o nimfomană. Dumnezeule, ar fi o zi mare când ceva sau cineva ar putea face asta din mititica mătușicii Amber!

Rose se așeză pe pat. Noaptea trecută fusese, din punctul ei de vedere, la fel de dementă ca aceea în care Pete îi botezase cafeaua cu droguri. Dacă i-ar fi spus cineva că va ajunge vreodată să o protejeze pe Emerald, Rose i-ar fi răspuns, fără să ezite, că a înnebunit. Și, cu toate acestea, noaptea trecută... În capul ei încă o mai vedea pe Emerald strângându-i la piept, cu lacrimi în ochi, jacheta. Nu juca teatru și nici nu încerca să manipuleze pe nimeni; avea ochii în lacrimi pentru că se simțea înfricoșată și singură.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcu un duș și se îmbrăcă, Rose bătu la ușa dormitorului lui Emerald. Nu-i răspunse nimeni, așa că apăsă pe clanță încet și deschise ușa.

Se aștepta ca Emerald să doarmă, dar ea era trează, stând în pat, cu un aer arțăgos.

– Mă duc să-mi fac o cană de ceai, îi spuse Rose. Nu vrei și tu una?

– Nu... ba da... Rose, nu pleca încă. Vreau să-ți spun ceva.

Să nu înceapă iar să-i mulțumească, își spuse Rose cu amărăciune. Ar fi a doua zi încercuită cu roșu în calendar.

– Vreau să-mi promiți că nu vei spune niciodată nimănui ce s-a întâmplat aseară și, în special, nu-i vei spune lui mami. Știu că ești favorita ei, Rose, și că de aceea ai făcut ce-ai făcut azi-noapte.

Rose se încruntă. Nu voia să se certe cu Emerald în legătură cu cine ocupă locul de favorită în sufletul lui Amber – nu avea nici un sens –, dar voia să pună lucrurile la punct.

– Nu am făcut-o pentru mătușa Amber.

– Atunci, pentru cine ai făcut-o? Nu pentru mine.

– Am făcut-o pentru mine însămi, îi spuse Rose și, pe măsură ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama cât erau de adevărate.

Se simți cuprinsă de un minunat sentiment de putere, de energie și de dreptate. Făcuse ce crezuse că este drept, nu din frică sau pentru a câștiga favorurile cuiva, ci pentru că așa era drept.

Se întoarse către ușă.

– Rose, o opri Emerald, nu mi-ai promis încă ce ți-am cerut.

Rose se uită la ea, gata să-i spună că nu avusese intenția să povestească nimănui cele întâmplate, dar avu un gând fulgerător.

– Uite, îți promit, Emerald, dacă tu îmi promiți că, de acum înainte, nu vei mai avea de-a face cu Max Preston.

Emerald tresări.

– Ești nebună? Crezi c-aș mai vrea, după noaptea trecută?

– Nu ăsta este răspunsul pe care-l aștept, îi spuse pe un ton hotărât Rose.

Emerald ar fi vrut din suflet să râdă, dar coastele și fața o dureau prea tare. Chiar credea Rose că s-ar mai întoarce la Max după toate astea? Emerald nu mai voia să-l vadă vreodată. Cuvintele pe care i le urlase în ureche și bătaia pe care i-o dăduse atinseseră ceva crud și dureros în ea – fragilitatea pe care o simțea știind cine îi fusese cu adevărat tată și ceea ce ar fi fost, cu siguranță, fără să fi avut ceea ce tatăl ei îi dăduse.

Nu, nu dorea să-l mai vadă vreodată pe Max, pentru că nu putea suporta povara propriei fragilități.

– Promit, îi spuse ea lui Rose.

– Atunci îți promit și eu, surâse Rose.

Pe când încerca să se țină în picioare în mijlocul mulțimii agitate, Janey se întrebă dacă participarea la marșul împotriva războiului din Vietnam fusese, la urma urmei, o idee bună. Era întru totul de partea protestatarilor, dar Charlie, care avusese ideea participării la miting, nu venise la locul de întâlnire. Nici ea nu se putuse ține de cuvânt să meargă să-l scoale din pat, unde, probabil se afla încă, deoarece prietenii lui insistau că era momentul să plece la miting.

Acum, exista pericolul să fie prinsă în ceea ce părea tot mai mult a fi o încleștare extrem de dură între unii manifestanți și poliție.

Totul pornise de la fricțiunile stârnite de faptul că unii dintre manifestanți, înfierbântați, aruncaseră cu sticle în cordonul de polițiști din fața ambasadei americane. Bătaia se declanșase când cordonul de poliție se strânsese pentru a-i opri, iar acum, Janey, târâtă de mișcarea mulțimii, se afla prea aproape de locul confruntărilor pentru a se simți în siguranță. Un soi de rachetă aruncată de undeva din spate îi zbârnâi deasupra capului și îl lovi pe unul dintre polițiștii aflați la câțiva metri distanță. Unii protestatari zăceau deja întinși la pământ și erau trași către dube. Janey îi pierduse din ochi pe prietenii lui Charlie. Zgomotul era asurzitor, în special când poliția începu să folosească portavocea pentru a le ordona manifestanților să plece.

Între doi protestatari aflați în fața ei izbucni o bătaie, care se încinse. Janey nu se speria ușor, dar violența care îi cuprinsese pe manifestanții din jurul ei o făcu s-o ia la fugă. Văzu capătul unei străzi la câțiva metri distanță și începu să-și facă loc, luptând cu presiunea mulțimii.

Cumva, reuși să ajungă la marginea mulțimii. Îi putea vedea acum pe spectatori, cu expresii dezaprobatoare pe chip.

Deodată, poliția se mișcă hotărâtă înainte, forțându-i pe protestatari să facă un pas înapoi, unii dintre ei întorcându-se și presându-i pe ceilalți manifestanți din spate. Janey simțea că este pe punctul de a fi absorbită din nou de mulțime și dusă departe de strada laterală. Câteva secunde, și ar fi fost târâtă din nou în vâltoarea violentă de trupuri, care reprezenta începutul unei debandade generale. Dacă și-ar fi pierdut echilibrul acum, ar fi fost călcată în picioare. Panica puse stăpânire pe ea.

Cineva o apucă de braț, dar ea încercă să se scuture.

– Janey, pe aici...

Vocea pe care o auzi îi era familiară. Își întoarse capul în direcția vocii pe măsură ce ajungea în zona sigură a trotuarului, căzând secerată peste salvatorul ei când acesta reuși, în fine, s-o scoată dintre manifestanții înfricoșați și s-o ducă în pasajul relativ liniștit din fața unei clădiri.

– John, ce, Doamne, iartă-mă, faci aici? îl întrebă odată ce-și recăpătă răsuflarea și-și îmbrățișă prietenul din copilărie.

– Trebuie să particip la o întrevedere de afaceri în legătură cu proprietatea, îi spuse el, așa că m-am gândit că aș putea petrece sfârșitul de săptămână în oraș. Mă gândeam să sun în Cheyne Walk; mama ta mi-a dat numărul vostru de telefon.

– O, da, chiar că ar trebui, îi spuse Janey cu căldură. Încă se sprijinea de el. Îi era atât de bine, simțindu-l puternic și sigur pe el, încât mai că nu-i venea să se miște.

Vacarmul bătăilor se îndepărtase, poliția și manifestanții trecând mai departe, lăsându-i pe cei doi, practic, singuri.

– Chiar că ești un cavaler în armură strălucitoare, John, îi spuse ea cu drag. Începuse să mi se cam facă frică. Nu aș fi participat la marș dacă aș fi știut că devine violent. Charlie, prietenul meu, ar fi trebuit să fie cu mine, dar, cu siguranță, s-a întrecut cu somnul. Mai bine m-aș duce la el la apartament să-l trezesc. Are o audiție în după-amiaza asta. Este actor.

– Vin cu tine, îi spuse John, înlăturând orice obiecție. Insist. Asta s-ar fi așteptat și tatăl tău să fac.

Cât de tare ar fi râs Charlie dacă i-ar fi povestit despre galanteriile de modă veche ale lui John. Ar fi râs și de una singură, presupuse Janey, dacă nu ar fi fost așa de șocată, și apoi liniștită, să aibă lângă ea o prezență atât de confortabilă și de familiară.

– Nu le vei spune părinților mei despre asta, nu-i așa? îl rugă Janey. Își vor face griji, și nu vreau asta.

– Numai dacă-mi promiți că nu te vei mai expune unui asemenea pericol vreodată.

Janey se uită la el uluită.

– Nu-i corect!

– Nici să-ți riști viața nu este corect. Am fost îngrijorat că ți-ai fi putut pierde echilibrul înainte să te prind, îi spuse John ferm.

Inima lui Janey se topi. Era îngrijorat de soarta ei. Ce dulce! Charlie nu se îngrijora niciodată pentru ea. Ea era cea care se îngrijora pentru el. Era o schimbare bine-venită și neașteptată.

Garsoniera lui Charlie (și baia pe care o împărțea cu alți chiriași) – apartament pentru care Janey avea propria cheie, mai ales fiindcă ea plătea chiria, iar Charlie ar fi fost capabil să rămână închis pe dinafară – se afla în înaltele case victoriene cu terasă de pe Edgware Road, și mare parte a apartamentelor din clădire erau închiriate tinerilor studenți.

Apartamentul lui Charlie se afla la parter și, așa cum se aștepta Janey, perdelele erau trase.

– Se pare că Charlie este încă în pat, îi spuse lui John, simțindu-se vinovată în numele prietenului ei când văzu dezaprobarea din sincerii ochi căprui ai lui John. Sări de îndată în apărarea lui Charlie: Charlie este o pasăre de noapte. Nu poate dormi, pur și simplu, dacă se culcă prea devreme.

Era adevărat. Chiar și când nu mergeau la petreceri, prefera să stea treaz ascultându-și discurile până la primele ore ale dimineții, uneori ratând audiții importante pentru că nu se trezea, plângându-se, după aceea, când, așa cum susținea el, actori mai puțin talentați ca el găseau de lucru, în vreme ce el, nu.

– Este foarte talentat, se simți Janey obligată să adauge, deși John nu făcuse nici un comentariu suplimentar. Face și mult modelling, dar ceea ce vrea cu adevărat să facă este actoria, în special să joace în piese contemporane. Charlie ar vrea să se concentreze pe drame contemporane. Spune că este imoral să interpretezi piesele cuiva care este mort de patru sute de ani și că teatrele ar trebui să pună în scenă piesele dramaturgilor tineri.

John încuviință. În sinea lui se gândi însă că nu era nimic mai înălțător decât o pagină din Shakespeare. Cel puțin poți înțelege ce se întâmplă și-ți simți sufletul plin când auzi versurile acelea. Nu ca piesele astea moderne. Cum li se spunea? Drame din chiuveta bucătăriei. Nu-l întâlnise pe prietenul lui Janey, dar îl auzise pe Jay vorbind despre el și, cu toate că nu folosise atât de multe cuvinte, John își dăduse seama că Jay nu era prea impresionat. Nu-i spusese nimeni nimic, dar John trăia și cu impresia că Janey scotea bani din buzunar ca să-și finanțeze prietenul. John nu-și putea imagina situația în care ar fi acceptabil pentru un bărbat să se aștepte să fie sponsorizat de o femeie, în special de o femeie tânără și decentă cum era Janey. O femeie atât de tânără și de frumoasă. O plăcuse mereu. De fapt, chiar foarte mult.

Janey îl văzu pe tânărul muzician care locuia în apartamentul de deasupra lui Charlie privindu-l batjocoritor pe John, când traversară holul îngust al clădirii. Cu părul său lung, cu jeanșii și cămașă înflorată, muzicianul era imaginea vie a peisajului de pe King's Road, în vreme ce John, cu pantalonii săi gri, cu blaizerul bleumarin și o cămașă albă la care purta o cravată pepită, cu părul tăiat scurt în spate și în părți părea mai degrabă cineva din generația tatălui lui Janey.

Scoase din geantă cheia de rezervă de la camera lui Charlie și descuie ușa.

Camera lui Charlie avea o mică nișă acoperită cu perdea, folosită ca bucătărie, iar restul spațiului era ocupat de o canapea extensibilă, care era mai tot timpul desfăcută, gata pentru culcare, o masă de camping, câteva scaune din lemn curbat și un vechi șifonier imens, șchiop de un picior și cu o ușă spartă, cârpită cu o bucată de carton. Un televizor fusese cocoțat, într-o instabilitate periculoasă, pe un raft prea îngust, în vreme ce de-o parte și de alta a sobei cu gaz se aflau rafturi încovoiate de povara, printre altele, a unui picup Dansette, a câtorva cărți, a unei chitare pe care Charlie insistase c-o vrea, dar la care nu cântase niciodată, și a unui strat de praf vechi de-un an.

Perdelele grele de catifea care atârnau la fereastră fuseseră achiziționate prin magazinul din Walton Street, de la un client pentru care magazinul făcea altele noi.

Janey cunoștea prea bine interiorul apartamentului, chiar și ruptura din vechiul covor turcesc care acoperea linoleumul, gaură care trebuia evitată dacă purtai tocuri, astfel că nu ezită deloc prin întuneric, cum ezită John.

Camera mirosea a marijuana și, ca de obicei, hainele lui Charlie erau aruncate de-a valma pe unul dintre scaune. Dar acolo nu erau doar hainele lui Charlie. Janey văzu și culorile vii ale unei rochii, printre cracii jeanșilor lui Charlie. Era una proiectată de ea, o recunoscu absentă, în vreme ce mintea și inima ei se luară la întrecere, încercând să înțeleagă ce însemna asta. Se uită către pat, unde, prin întuneric, întrezări două capete așezate pe aceeași pernă. Inima câștigă, izbind-o în piept, cu un amestec de șoc, trădare și durere. John, care intră în cameră după Janey, își mută privirea de la chipul alb al lui Janey înspre pat și înțelese imediat ce se întâmplă. Instinctiv, se postă între Janey și ocupanții patului, dar era prea târziu. Deranjată de venirea lor, fata se trezi și stătea acum în capul oaselor, învelindu-se cu o cuvertură.

– Cindy!

Janey știu că buzele îi rostiră numele partenerei ei, sunetul explodându-i în cap.

Charlie se trezise și el, amândoi strângându-se acum unul într-altul în patul în dezordine, în timp ce Charlie o privi mânios și sfidător, ca atunci când făcea câte o boacănă și nu voia să o recunoască. Cindy,

în schimb, se uita la ea aproape amuzată. Nici unul din ei nu părea că se căiește defel.

– Hai, Janey, lasă-mă să te duc acasă.

Aproape uitase că John se afla acolo, dar o liniști gândul că putea să se întoarcă spre el, să-l lase să preia controlul, împingând-o blând spre ieșire, în însoritul început de amiază, și mângâindu-i, între timp, mâna cu tandrețe.

Își dădu seama că a oprit un taxi și că a ajutat-o să intre în el, dar se simțea de parcă ar fi privit totul de la distanță. O parte din ea parcă nu era cu adevărat acolo, ci ar fi rămas în apartamentul din Edgware Street. Imaginile i se învălmășeau în cap. Charlie dormea cu mâna în jurul lui Cindy, cu fața la ea, cum nu dormise niciodată cu Janey. De fapt, ea nu petrecuse nicicând o noapte întreagă cu el. Cindy era atât de frumoasă, iar lumina anemică îi conferea pielii ei o scânteiere blândă. Avea privirea grea a unei femei care se bucurase de o partidă bună de sex. Durerea o fulgeră pe Janey ca un cuțit când își aminti cât de mult trecuse de când nu mai făcuse dragoste cu Charlie.

Când ajunseră în Cheyne Walk, spre ușurarea lui Janey, John se ocupă de toate; puse ceainicul la fiert, făcând câte o ceașcă de ceai pentru fiecare.

– Vrei să le telefonez părinților tăi?

– A, nu, spuse Janey de îndată. Nu vreau să se îngrijoreze din cauza asta.

– Trebuie să stea cineva cu tine.

Janey reuși să schițeze un zâmbet. John era, într-adevăr, un cavaler de modă veche.

– Nu sunt singură, îi spuse. Ești aici, cu mine – nu spun că aș vrea să te țin din treburi. Ai făcut deja atâtea. Și-apoi, Rose urmează să apară și ea mai târziu, cred.

– Nu te las singură, îi spuse John ferm.

– O, John... Această dovadă a bunătății lui aproape că o făcu să plângă mai abitir decât trădarea lui Charlie. Nu te pot lăsa să faci asta. Sigur că ai și altceva de făcut.

– Nimic care să nu poată aștepta. Acum, bea-ți ceaiul cât este încă fierbinte.

– Ai vorbit exact ca tata, îi spuse Janey cu zâmbet abia schițat.

– Este un om minunat.

– Da. Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

– Nu, Janey, nu merită.

John îi luă ceașca de ceai din mâini și o luă în brațe, mângâind-o pe spate, de parcă ar fi fost aceeași fetiță de odinioară, când se jucau împreună, își aminti Janey. Locul acela părea cel mai sigur de pe pământ.

Capitolul 46

Ella stătea întinsă în patul lui Oliver, privind cum razele dimineții pictau din lumini și umbre modele pe tavan. Își simțea trupul moale și relaxat, oarecum diferit. O străbătea un flux puternic de înțelegere. Era altfel. Noaptea trecută avusese primul ei orgasm adevărat. Doar gândul la acesta îi transmise un recul prin corp, făcându-l să freamăte retrospectiv de dorință.

Trecuse aproape o săptămână de când făceau dragoste, dar aseară fusese prima dată când rămăsese peste noapte.

Se întoarse pe cealaltă parte pentru a se putea uita la el. Încă dormea, iar barba crescută peste noapte îi înnegrea maxilarul. Cine s-ar fi gândit că sexul poate să-ți dea atâtea plăceri și atâtea senzații diferite? Se putea uita acum la Ella cea de acum o săptămână atât cu superioritate, cât și cu amuzament. Ce naivă și prostuță fusese, și, în același timp, cât de înțeleaptă. Știind ce știa acum, simțind ce simțea acum, Ella își dădu seama că ar fi făcut o greșeală să se culce cu Brad înainte. În naivitatea ei, făcuse, cu siguranță, alegerea corectă.

Lucrurile se brodiseră cum nu se poate mai bine. A doua zi, Oliver urma să părăsească New Yorkul pentru cinci săptămâni, însoțind echipa de la departamentul de modă pentru o foarte importantă ședință foto în deșert. Plecarea lui va pune capăt, în mod natural, tutelajului. Îi era recunoscătoare pentru tot ce o învățase, dar, desigur, ar fi greșit să continue să facă dragoste cu el acum.

Către sfârșitul verii, Brad se va reîntoarce la New York, iar pe-atunci, Oliver se va fi îmbarcat deja cu destinația Londra. Nu era de mirare că se simțea atât de ușurată și de fericită.

Avea frisoane de plăcere gândindu-se la noaptea care trecuse. Își strânse degetele de la picioare de plăcere, reamintindu-și tot ce-i făcuse Oliver. Nu mai avea nevoie acum să împărtășească această intimitate, așa că ar fi trebuit să se ridice și să plece, în timp ce Oliver

încă dormea. La urma urmei, obținuse ce și-a dorit și nu mai era nevoie să rămână aici, în patul lui, mirosindu-i trupul, în timp ce corpul îi huzurea rememorând senzația dată de el în timp ce lupta cu ea sau intra în ea.

Ar fi putut jura că nu făcuse nici un zgomot, dar, oricum, Oliver se trezise. Își întoarse capul și se uită la ea, cu privirea aceea triumfătoare și arogantă pe care începuse să i-o cunoască.

–Vino aici.

Zâmbetul pe care-l avu când ridică brațul astfel ca ea să poată veni mai aproape de el îi dezvălui pe de-a-ntregul ce-i trecea lui Oliver prin minte.

Putea să nu bage de seamă invitația. Putea s-o respingă. Putea alege ambele variante, desigur, dar nu făcu nimic din toate astea și se trezi că o luau de la capăt din nou, cu acea delicioasă acumulare anticipativă, care va deveni, în scurtă vreme, o durere epuizantă și de nestăpânit, pentru ca apoi... Aaah, era prea târziu să mai gândească în continuare. Prea târziu să mai facă orice altceva decât să simtă, să dorească, să tânjească după încă un moment asemănător. Doar o dată nu va face rău nimănui.

Pentru a treia noapte la rând, Emerald nu putu dormi. De fapt, nu dormise cum trebuie de când îl văzuse ultima dată pe Max, adică în urmă cu o săptămână, și știa de ce, chiar dacă îi displăcea să recunoască. Avea un gol în ea, o durere, o dorință care o înfuria la fel de mult pe cât o consuma interior, și nu era pentru Max, la care, când se gândea, o făcea cu un tremur de dezgust.

Nu, cauza insomniei sale era mult mai aproape de casă. De fapt, se poate spune că era casa, recunoscu ea iritată. Era vina lui Rose, cu ridicolul ei devotament, cu felul ei de a se purta și cu modul în care o făcuse pe Emerald să devină cumva conștientă de singurătatea ei. Felul în care o făcuse să-și dea seama, pentru prima dată în viață, că renunțase, încă de când se opusese atât de hotărât să facă parte dintr-o familie iubitoare. Asta pentru că ar fi trebuit să împartă iubirea mamei cu alții, și atunci de ce să fi făcut asta? Mirosul jachetei de dril a lui Rose atinsese o zonă atât de dureroasă din sufletul ei, încât chiar și acum, simplul gând la ce simțise în spital părea să zgândărească o rană nevindecată.

Dacă Rose era cu adevărat interesată de ea, așa cum susținea, atunci ar fi trebuit să fie aici, în loc s-o fi lăsat de una singură.

Dar, oricât de mult ar fi încercat Emerald să revină la confortul vechiului și verificatului său dispreț și la animozitatea de dinainte față de Rose și de restul familiei, noua ei stare de spirit se punea de-a curmezișul. Casa i se părea atât de goală, și chiar și camera lui Robbie părea impecabil de curată fără el.

Robbie. Fiul ei. Fiul *ei*. Emerald se uită la ceasul ei cu alarmă. Era trei și jumătate dimineața, mult prea devreme pentru a-i telefona mamei sale, dar dimineață... Se așeză pe perne și închise ochii.

Janey nu putea dormi. Avea nevoie cu disperare de cineva care să o asculte vorbind despre problemele pe care le avea cu unul dintre noile sale proiecte. Nu îndrăznea să se gândească la altceva decât la munca ei. Cel mai mic gând la Charlie o făcea să plângă. Fusese atât de încântată când văzuse cu ochii minții rochia terminată. O rochie simplă, dreaptă, o tăietură îndrăzneț de amplă, de forma cifrei opt, în spate, dintr-un material de bumbac cu imprimeuri verzi și albe, garnisit cu șnur alb. Urma să asorteze la rochie o haină de vară de un verde identic cu cel al modelului floral, pe care s-o brodeze cu același tip de material. Ar fi avut mâneci trei sferturi cu manșete din bumbac, cu imprimeuri, nasturi imenși acoperiți cu același tip de bumbac și un pliu care să atârne în spate, acoperindu-l. Era fermecată pe de-a-ntregul de idee. Chiar se gândea s-o adapteze pentru sezonul Crăciunului, cu o catifea bogată, în culori închise, cu tăietura din spate acoperită cu dantelă de bumbac, vopsită în aceeași culoare.

Problema era că nimeni nu purta verde. Unii considerau că le aduce ghinion. Charlie avea o formidabilă cămașă verde cu flori... Nu, nu trebuia să se gândească la Charlie. Trebuia să muncească. Cel puțin, munca n-o trăda.

Janey trebuia să se confeseze cuiva care s-o înțeleagă. Era disperată. Se făcuse patru dimineața, cam zece seara la New York. Pe cât de repede îi trecu prin cap să-și rezolve problema vorbind la telefon cu sora ei, la fel de rapid renunță la idee, presată de realitate: costul telefonului – dacă ar fi reușit să vorbească –, timpul pe care l-ar fi pierdut încercând să-i explice Ellei, care i-ar fi cerut, era sigură, detalii exacte, dar inutile pentru Janey.

Rose i-ar fi fost alături, desigur, dar Rose era atât de pragmatică, atât de hotărâtă, atât de organizată și de bună în tot ceea ce făcea, că Janey ezita să-i vorbească despre propria nesiguranță.

Nu avea pe nimeni. Nu era nimeni pe care să se sprijine, se gândi, nefericită. Ochii începură s-o usture din nou și se întinse să ia o batistă pe care o făcuse ferfeniță de atât plâns. Apoi, își aminti că John îi spusese că se poate sprijini mereu pe el, cu vocea aceea atât de protectoare. Un mic chicot de râs îi străpunse disperarea imaginându-și cum ar fi să-i explice dragului, dar demodatului John problemele rafinate ale designului vestimentar. Chiar că îi *era* drag, fiind atât de blând și de încredere. Simplul fapt de a se gândi la el o făcu să fie mult mai calmă. Janey începu să caște. Poate că va putea adormi, până la urmă. Dragul de John, dragul...

– Da, mamă, este în regulă, confirmă Emerald înfășurând cablul alb al telefonului în jurul arătătorului. De-asta te-am sunat. M-am gândit că ar fi mai bine pentru Robbie dacă și-ar petrece vara în Londra, așa că voi veni azi la Macclesfield să-l iau. Voi rămâne peste noapte, și mă voi întoarce acasă mâine. Bineînțeles că sunt sigură. Sunt mama lui, la urma urmei.

Capitolul 47

– Pur și simplu, m-am gândit să vin să te văd și să te avertizez. Știu că-l iubești pe Josh, așa că n-are nici un rost să negi. Patsy se aplecă peste biroul lui Rose pentru a-și strivi țigara în scrumieră, dându-i de înțeles, fără ocolișuri, așa cum făcuse de când venise neanunțată, cu câteva minute mai devreme, că ea era cea care controla situația. Și nu are rost să joci jocul ăsta prostesc cu tergiversarea retragerii din parteneriat.

– Nu tergiversez nimic.

Rose reușea oarecum să-și păstreze vocea calmă, deși, în interior, era copleșită de rușine și de umilință. A afla că Patsy știa de iubirea ei pentru Josh era ca și cum și-a fi smuls coaja de pe o rană încă nevindecată, dar asta nu însemna că o putea lăsa pe Patsy s-o acuze pe nedrept.

Patsy o privi disprețuitoare.

– Josh pe mine mă iubește, nu pe tine, și abia așteaptă să plecăm la New York. Din cauza ta suntem blocați aici până când afacerea asta cu parteneriatul pe care i-o vâri pe gât se va rezolva.

Rose simțea că îi ia foc fața.

– A, nu te condamn că vrei să-l ții lângă tine. De fapt, ar fi mai înțelept să-l legi de tine cu parteneriatul, dar vezi tu, el nu mai vrea deloc nici afacerea și nici pe tine.

– Josh știe că nu am nici o reținere să încheiem parteneriatul, îi spuse Rose. Întârzierile nu se petrec din cauza mea. Josh este cel care insistă să așteptăm până când se încheie contractul de închiriere, pentru a încheia oficial parteneriatul.

– Pentru că-i pare rău de tine, îi răspunse Patsy. Amândurora ne pare.

Rose tresări, gândindu-se cu neplăcere la faptul că ei doi discutau despre ea.

– Din punctul meu de vedere, Josh poate să plece când vrea în America, se apără Rose vehement.

– Atunci, de ce nu-i spui avocatului tău să pună punct parteneriatului? Repet, Josh mai pierde vremea pe-aici doar pentru că simte că-ți datorează ceva.

Patsy se ridică, cu părul căzându-i pe umeri și cu fusta mini care-i punea în evidență picioarele zvelte. Ieși din cameră cu un aer triumfător pe chip, lăsând-o pe Rose prea supărată pentru a se mai concentra asupra muncii pe care o făcea.

Se gândi să dea un telefon să se vadă cu Emerald mai târziu. În mod ridicol, își făcea probleme în legătură cu verișoara ei – nu că s-ar fi așteptat ca Emerald s-o întâmpine cu brațele deschise –, dar, acum, se simțea prea vulnerabilă pentru a vedea pe cineva, ca să nu mai vorbim despre Emerald.

O oră mai târziu, când încă era incapabilă să se concentreze asupra muncii ei, Rose decise că nu avea sens să stea la birou fără să facă nimic altceva decât să se gândească la Josh și la nenorocirea ei. Considerase mereu că plimbarea era o bună cură pentru ocazionalele sale blocaje creative, iar acum chiar că avea nevoie să evadeze din atelier, unde aerul era încă îmbâcsit de parfumul lui Patsy, chiar dacă Rose deschisese fereastra să aerisească.

Purta o rochie de mătase cu un model pop de un portocaliu intens, combinat cu negru pe un fundal alb, o combinație uimitoare, perfectă pentru tenul ei, și câteva brățări fine din aur la încheietura

mâinii. Uitându-se în treacăt în oglindă, observă că părul ei trebuia tăiat. Purta de câțiva ani același mic coc despre care Josh spunea că era perfect pentru ea, dar, în scurtă vreme, nu va mai fi nici un Josh pe-aici să o coafeze, nici un Josh ținut secret în gânduri și în suflet, noaptea târziu, când nu putea dormi, nici un Josh cu care să discute despre munca ei. Nici un Josh, punct.

Mâna ei se întindea către clanță, când aceasta se răsuci, iar ușa se deschise și în cadrul ei apăru Pete Sargent.

Salutul lui a fost acompaniat de un zâmbet prelung care, în mod neașteptat, produse o reacție aproape electrică în stomacul ei.

– Pete, te-ai întors.

Ce replică fără sens, își zise Rose. În mod evident se întorsese, doar stătea în ușă.

– M-am întors ieri.

Era slab și bronzat, pantalonii îi erau strânși pe coapse, nasturii de sus de la cămașă erau desfăcuți, părul îi curgea cârlionțat peste guler. Arăta vulgar, neîngrijit și foarte sexy.

– Așa că m-am gândit să vin să văd dacă nu ești liberă pentru cină.

Desigur că ar fi trebuit să spună „nu". La urma urmei, nu aveau nimic în comun, își spuse ea precipitat, ca să nu-și amintească exact ce aveau în comun. De fapt, chiar deschisese gura să-l refuze, când îi apăru în minte expresia infatuată a lui Patsy când îi vorbea mai devreme.

– Vreau doar să fac o plimbare, îi spuse Rose în schimb.

– Foarte bine. Vin cu tine. Putem să ne plimbăm prin parc și să organizăm un picnic.

– Nu, nu putem face asta, protestă ea, deși, în realitate, perspectiva i se părea foarte atrăgătoare.

– De ce nu?

– Pentru că ești Pete Sargent. Se vor îmbulzi toți fanii și hoarde de fete isterice.

– Mă voi deghiza și, dacă nu ține, atunci va trebui să mă protejezi tu de ei.

Nu avea nici un sens, își dădu seama Rose, pentru că el nu voia să renunțe și, pe de altă parte, abia ce-o făcuse să râdă, pentru prima dată după multă vreme.

Luându-i mâna, îi mai spuse:

– Desigur, dacă ai dori cu adevărat să mă protejezi, ai putea oricând să te măriți cu mine.

Rose râse din nou.

– Nu râde, îi spuse el, vorbesc serios.

– Dar, mami, nu vreau să mă mai întorc la Londra.

Emerald sosise la Denham cu doar o oră în urmă și aflase că mama ei îi spusese deja lui Robbie că intenționează să-l ducă înapoi la Londra cu ea, și acum fiul ei o privea cu reproș. Părul său negru cădea răvășit pe frunte. Emerald ridică mână să i-l dea din ochi, gata să spună că ar trebui tuns, însă se opri.

„Și, mai presus de toate, trebuie să te tunzi."

O amintire cețoasă, păstrată de ani, îi fulgeră pe neașteptate prin minte, cu un alt băiat, tot cu părul negru și de aceeași statură. Luc, desigur. Ce ciudat că memoria poate înmagazina asemenea amintiri – amintiri pe care creierul ar fi trebuit să fie prea imatur pentru a le ține minte, Emerald având pe-atunci cel mult doi ani. Luc probabil că era ceva mai mare ca Robbie, dar nu cu mult.

Robbie, care era pe punctul să se încrunte, surâse pe neașteptate, anunțând cu entuziasm:

– Unchiul Drogo este aici. Apoi o zbughi la fugă peste pajiștea din fața casei, către cei doi bărbați care se îndreptau spre casă.

Fără a se uita la mama ei, Emerald spuse:

– Seamănă cu Luc.

– Da, o aprobă Amber.

Stând în continuare cu fața întoarsă de la mama ei, Emerald continuă:

– Așadar, băieții seamănă cu el, nu-i așa? Cu pictorul?

Amber inspiră adânc, cu sufletul strâns în fața amărăciunii brutale cu care rostise Emerald cuvintele.

– Nu chiar. Luc, de fapt, semăna foarte mult cu Robert, pentru că, probabil, avea obiceiurile lui Robert. Părul lui Jean-Phillippe era negru, la fel ca ochii; Luc, asemenea lui Robbie, avea ochii albaștri. Luc îl adora pe Robert și îl imita în toate.

Emerald, care îl privea pe Robbie în timp ce se apropia de ea, flancat de Jay și de Drogo, se încordă brusc, văzând că Robbie își potrivise pasul cu al lui Drogo.

O năpădiră sentimente contradictorii.

– Mami, chiar trebuie să mă întorc la Londra? o întrebă Robbie când ajunseră toți trei în dreptul lui Emerald și al lui Amber. Acum, când unchiul Drogo o să înceapă să facă atâtea lucruri interesante, să se plimbe și să caute fosile și comori.

– Putem face asta și la Londra, băiete, îl asigură Drogo. Putem merge la Muzeul de Istorie Naturală, dacă vrei...

– Da. Și putem merge și la Muzeul Figurilor de Ceară al lui Madame Tussauds?

Emerald era pe punctul să-l avertizeze pe Drogo că nu are nici un drept să facă aranjamente care să-l includă pe fiul ei, fără să-i ceară ei permisiunea în primul rând, dar înainte să spună ceva, Drogo se întoarse către ea și o întrebă:

– Ai venit de la Londra cu mașina sau cu trenul?

– Cu trenul, îi răspunse ea cu o voce tăioasă.

– Nu vrei să vă întoarceți cu mine cu mașina? Voiam să plec mâine oricum.

Robbie era încântat:

– Vrei să spui cu noul tău Bentley? îl avertiză Emerald, dar nu avea nici un sens să refuze. Și, pe de altă parte, ar fi fost caraghios să considere că a se întoarce la Londra în confortabilul Bentley al lui Drogo era un lucru care trebuia evitat.

Capitolul 48

– Ei, haide, Janey, chiar nu s-a-ntâmplat nimic.

Era zece dimineața, în zi de luni, și se aflau în biroul lui Janey. În ciuda eforturilor lui John, Janey abia dacă apucase să doarmă și să mănânce de când îi găsise pe Cindy și pe Charlie împreună în pat. Încă o durea capul de la porția de plâns de peste noapte, dar Cindy, spre deosebire de ea, nu părea doar relaxată de întreaga poveste, ci aproape amuzată.

– Nimic? replică Janey, cu vocea ridicată. Cum poți spune după ce te-ai culcat cu prietenul meu, că nu s-a întâmplat nimic?

– Pentru că asta a fost. De acord, am dat unul peste celălalt vineri seara și am ajuns să merg în apartamentul lui, așa că un lucru a dus la celălalt și așa am ajuns în pat cu el. Și ce-i cu asta? Nu știu

de ce ești atât de nervoasă din cauza asta. Băiatul ăla drăguț cu care erai sâmbătă e prietenul tău, nu? Și sunt convinsă că ați împărțit patul când v-a venit cheful.

– Nu, nu l-am împărțit, negă Janey.

John arăta bine și era cumsecade, dar nu se gândise niciodată la el în felul *acesta*. El fusese mereu John.

– Păi, atunci prostia e și mai mare, îi spuse Cindy, ridicând din umeri. De ce să nu uităm, pur și simplu, ziua de sâmbătă, Janey? Personal, cred că faci prea mult zgomot pentru nimic și te cam faci și de râs, dacă nu te superi că-ți spun.

– Aici sunt de acord, ripostă Janey, mă cam fac de râs cu Charlie.

– Nu trebuie să-ți pese de mine și de Charlie. Charlie este al tău. Ce s-a întâmplat nu a însemnat nimic pentru nici unul din noi doi, iar dacă te calmezi și nu mai reacționezi ca o provincială, reamintindu-ți că te afli în Londra...

– Charlie nu este al meu și nici nu vreau să fie. De fapt, nici măcar nu mai vreau să-l văd vreodată.

Cindy își aprinse o țigară și trase profund din ea, spunându-i lui Janey pe un ton nepăsător, în timp ce scotea fumul pe gură:

– Ești total lipsită de simțul proporțiilor.

– Îmi găsesc partenera în pat cu prietenul meu, și tu-mi spui că-mi lipsește simțul proporțiilor? Cu certitudine... ați făcut sex.

– Mda, ei bine, oamenii asta fac. Și ce? Nu a însemnat nimic.

– Poate că nu înseamnă nimic pentru tine, dar, cu siguranță, a însemnat ceva pentru mine, îi spuse Janey.

Cindy hohoti disprețuitor.

– Nu am crezut că ești atât de înapoiată, Janey. Pe nimeni nu deranjează puțin sex între prieteni. Toată lumea procedează așa. Bietul Charlie, chiar l-ai supărat.

Lui Cindy îi făcea plăcere să râdă de ea, bănui Janey. Partenera pe care o plăcuse cândva se transformase în cineva de care nu-i prea plăcea.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta niciodată, îi spuse Janey.

– În ceea ce mă privește, este în regulă, îi spuse Cindy. Hai să uităm totul.

– Mi-e imposibil, trebui să-i spună Janey. Îmi pare rău, Cindy, dar vreau să punem punct parteneriatului nostru.

– Pentru că Charlie m-a regulat? Chiar crezi că Charlie nu s-ar regula cu altcineva doar pentru că iese cu tine?

Inima lui Janey îi bătea în piept cu lovituri de baros.

– Este o problemă de încredere, Cindy. Dacă nu pot avea încredere în tine, nu pot lucra cu tine, și cred că știm amândouă că ne-ar fi imposibil să continuăm să fim partenere. Acesta era adevărul și Janey se simțea ușurată că reușise să exprime în cuvinte ceea ce gândea. Știu că avem o clauză în contractul nostru, în care se spune că trebuie să ne dăm una alteia un preaviz de două luni dacă decidem să punem capăt parteneriatului. Voi vorbi cu avocatul meu și voi stabili cu el să-ți trimită o scrisoare oficială. Între timp, de-a lungul celor două luni în care încă mai suntem parteneri, ți-aș fi recunoscătoare să discutăm doar probleme de afaceri, și nu personale, spuse Janey cu suflarea tăiată.

Ura certurile.

Dar, spre ușurarea ei, Cindy ridică ușor din umeri și spuse laconic:

– Cum dorești.

Capitolul 49

– Mă descurc să ajung și singură până la magazin, să știi, îl tachină Janey pe John.

El venise la Londra pentru afaceri – un lucru pe care-l făcea tot mai des în ultimul timp – și o invitase la prânz, lucru pe care îl făcea, de asemenea frecvent, invitând-o nu doar la prânz, ci și la cină. Venea la Londra de cel puțin două ori pe săptămână și rămânea acolo peste weekend, aproape săptămânal. Ea începuse să se obișnuiască cu compania lui acum și îi simțea cumplit lipsa când se întorcea la Macclesfield.

Era un prieten minunat, un umăr sigur, pe care se putea sprijini în timpul dificilei perioade de preaviz al lui Cindy.

– Știu că poți, dar este responsabilitatea unui gentleman să se asigure că o femeie ajunge în siguranță acasă sau, în cazul tău, la magazinul ei.

În sinea lui, John putea fi serios, dar îi zâmbea, și Janey nu se putu abține să nu-i zâmbească și ea.

Se simțea uimitor de fericită în aceste zile, ținând cont de ceea ce se întâmplase, și nu-i lipsea câtuși de puțin Charlie. Janey era convinsă de faptul că John era mai presus de oricine. Se simțea liniștită în compania lui; era atât de blând, și o răsfăța, o trata cu o curtoazie de modă veche, care i se părea incredibil de dulce.

Astăzi ar fi preferat să mai stea o oră la masă, recunoscu Janey, să facă amândoi planuri pentru o excursie la Richmond, duminică, dacă vremea era în continuare caldă. John venise la magazin s-o scoată în oraș puțin după ora prânzului, și acum era două și jumătate.

Zâmbea când intră în magazin, după ce își luaseră rămas-bun.

Fiona, cea mai experimentată dintre vânzătoarele ei, o aștepta.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine, îi spuse ea.

Janey acceptă absentă. John nu se întorcea la Cheshire până în seara zilei de duminică și insistase s-o ia mai târziu să bea ceva împreună, o băutură care ar fi putut continua cu o cină, bănuia Janey.

– Cindy nu ne-a plătit salariile ieri, iar astăzi nu a venit deloc, se plânse Fiona.

Lui Janey i se strânse inima. Îi era, desigur, greu să colaboreze cu Cindy în această perioadă și-și dorea să fi acceptat ca perioada de preaviz să fie de o lună, nu de două. În ultima săptămână, Cindy lucrase acasă, și Janey fusese scutită de prezența ei. Mai erau doar trei săptămâni până când lua sfârșit parteneriatul lor.

– Îmi pare rău, îi spuse Janey Fionei. Pe undeva se strecurase, desigur, o greșeală. La urma urmei, Cindy nu putea, în mod deliberat, să nu plătească lefurile angajatelor. Voi merge la bancă acum și voi extrage niște bani pentru salarii. Se uită la ceas. Trebuie să ajung înainte să închidă, dar află cât trebuie să primească fiecare.

Un sfert de oră mai târziu, Janey stătea într-un scaun, în biroul directorului bănci, încercând să nu se comporte ca un copil și să izbucnească în lacrimi când managerul îi spusese că nu poate scoate bani din contul magazinului pentru că acesta era gol.

Trebuie să fie o greșeală, dar cea care-o făcuse nu era Cindy, ci ea însăși.

– Dar trebuie să mai fie niște bani, protestă ea, și nu puțini, era sigură, pentru că în urmă cu zece zile, la cerea lui Cindy, transferase o sumă uriașă din contul ei personal în cel al firmei pentru a putea plăti croitorii pentru hainele noului sezon. Cindy îi spusese că reușise să negocieze o reducere suplimentară dacă-i plătea pe furnizori mai devreme.

Pe măsură ce-i spunea toate acestea domnului Beard, el devenea tot mai serios. A fost chemat un funcționar căruia directorul îi dădu instrucțiuni în vreme ce secretara lui aduse o ceașcă de ceai, pe care Janey o vărsă pe jumătate în delicata farfurioară de porțelan chinezesc, neliniștită cum era, așteptând ca domnul Beard să examineze hârtiile și cecurile pe care le adusese cu el.

– Ei bine... spuse el, adunându-și vârful degetelor, cu coatele pe masă, motiv pentru care, se gândi Janey absentă, costumul lui avea petice. Cred că am găsit explicația. Se pare că cecurile extrase din cont de partenerul dumneavoastră îi erau destinate.

– Nu... nu în întregime, sper, protestă Janey, încă incapabilă să înțeleagă ce se petrece.

– Mi-e teamă că în întregime, îi confirmă directorul băncii.

– Dar nu poate face asta.

– Mi-e teamă că, legal, poate s-o facă, îi spuse domnul Beard, câtă vreme nimic din documentele contului bancar nu o oprea să facă asta și nimic nu limita volumul sumei pe care avea voie s-o extragă.

– Deci nu-mi pot primi banii înapoi?

– Doar dacă ea dorește să-i returneze, îi spuse domnul Beard.

Din modul în care o privea, Janey bănuia că domnul Beard îi împărtășea credința că banii nu-i vor mai fi niciodată înapoiați. Nimeni nu golea un cont, așa cum o făcuse Cindy, pentru a accepta după aceea, pur și simplu, să dea banii înapoi.

Oricum, întorcându-se la magazin, Janey încercă să se convingă că s-ar putea să fie o greșeală, că, în ciuda certei lor pe tema Charlie, Cindy nu ar fi putut lua banii și că trebuia să existe o explicație perfect plauzibilă pentru dispariția lor.

Dar, după cum descoperi de îndată, banii nu erau singurul lucru care lipsea. Cindy însăși lipsea. Fata care răspunse, în cele din urmă, telefoanelor insistente date de Janey îi spuse că Cindy plecase spunându-i că se întoarce în America.

– Au plecat împreună, o informă ea pe Janey, Cindy și prietenul ăla al ei, unul care era model.

„Prieten?"

– Adică Charlie? întrebă Janey.

Stomacul ei se strânsese de spaimă și de dorința ca toate acestea să fie doar un coșmar.

– Da, chiar el.

Cam atât despre Cindy, care o asigura că ea și Charlie erau doar prieteni, își spuse Janey amețită, încercând să-și revină după lovitura abia primită. Plănuiseră tot timpul să o tâlhărească sau pentru Cindy fusese un gest spontan de răzbunare?

Care mai era diferența? Îi lăsase să-și bată joc de ea și acum nu mai dorea să-i vadă în fața ochilor.

Mulțumindu-i fetei pentru ajutor, Janey puse receptorul telefonului în furcă și se sprijini de perete. Așa ceva nu se putea întâmpla! Dar chiar se întâmplase. Fusese atât de proastă să-i creadă pe amândoi, să nu bănuiască niciodată nimic, în vreme ce ei furau de la ea, îi furau încrederea, credința în ei, dragostea, banii.

O, Dumnezeule, Dumnezeule... Ce mai putea face? Avea nevoie de ajutor, avea o nevoie disperată și imediată, știa Janey. Cunoștea doar o singură persoană în care se putea încrede că o poate ajuta, doar unei singure persoane simțea că i se poate destăinui.

Știa că John intenționa să se reîntoarcă la clubul lui, așa că sună acolo. Degetele ei strângeau cu putere receptorul, așteptând ca el să fie informat că vrea să-i vorbească.

– Janey?

I-a fost suficient să-l audă ca să se liniștească de îndată.

– John, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Ai putea veni la magazin acum?

– Bineînțeles.

Va apărea din nou în ochii lui ca o proastă, dar asta și era, până la urmă.

Spre ușurarea ei, John sosi la magazin într-o jumătate de oră și o ascultă în tăcere în timp ce îi povestea ce se întâmplase.

– Trebuie să plătesc fetele, John, și pur și simplu nu îndrăznesc să cer băncii să mă împrumute.

– Vrei să te împrumut eu?

Inima lui Janey se strânse. Nu era defel compătimitor, așa cum crezuse că va fi. Făcuse iar o greșeală, judecându-l greșit? Poate că nu era, la urma urmei, un adevărat cavaler alb, așa cum îl considerase ea în secret în adâncul sufletului ei?

– Mi s-a părut firesc să-ți cer ție ajutorul. Acum chiar că se simțea stânjenită, dorindu-și să nu-i fi telefonat și să-și distrugă astfel prostească și romantica fantezie că el ar fi ceva – cineva – special.

Îmi pare rău că te-am făcut să te simți prost. Nu am vrut. Știu că părinții mei mă vor ajuta, și, în plus, am economiile mele.

În schimb, John părea și mai sobru și dezaprobator.

– Îmi pare rău, îi spuse, scuturând din cap, dar trebuie să te avertizez că nu te pot ajuta.

Janey simți că-i cade tavanul în cap – nu pentru că o refuza, ci pentru că greșise atât de mult în privința lui. Ea credea că este un adevărat cavaler îmbrăcat cu armură strălucitoare, galant, și de nădejde, și minunat, dar avusese ea oare vreodată un raționament corect? Trebui doar să se gândească la Charlie și la Cindy pentru a ști că nu.

– Numai dacă...

Janey, care se uita în podea și-și mușca buzele, îl privi. Se înroșise ușor la față.

– Numai dacă, ce?

– Numai dacă-mi spui că mă lași să te cer.

Să o ceară?

Aiurită și uluită, de parcă toată neliniștea și nefericirea dispăruse ca prin farmec, Janey spuse, cu respirația tăiată:

– Adică vrei să mă ceri de soție?

– Da.

– Oh, John!

Într-o stare vecină cu delirul, Janey își puse, ușurată, mâinile în jurul gâtului lui John și își ridică fața către a lui.

O, dar ăsta era paradisul, după toate cele prin care trecuse: să fie ținută așa de strâns și de tandru în brațe, atât de protector de dragul de John, se gândi Janey, întorcându-i sărutul cu un entuziasm încântat.

Să se mărite cu cineva ca John, care va avea grijă de ea, era minunat. I se părea normal să stea acum în brațele lui, ca și cum asta ar fi trebuit să facă mâinile lui dintotdeauna, s-o țină pe ea, se gândi Janey.

În brațele lui John, îi trecu prin cap că nu va mai trebui să se preocupe să nu greșească și nici să încerce să-l facă fericit, pentru că el o iubea, o iubea cu adevărat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu merită lacrimile tale, îi spuse John.

– Nu plâng pentru el, îi spuse cu sinceritate Janey. Plâng pentru că iubirea ta mă face să mă simt atât de fericită.

– Voiam să aștept până de Crăciun și să-și cer mâna atunci, îi spuse John mai târziu, când șampania comandată de el, dar eram îngrijorat că cine știe ce tip va mai apărea și mi te va răpi înainte să am șansa, așa că...

– Așa că atunci când te-am rugat să mă ajuți, ai decis că e momentul să-mi faci propunerea, termină Janey fericită fraza. Oh, John, parcă soarta a vrut să fim împreună, nu? Să mă scapi atunci, la mars, apoi să fii cu mine când am descoperit adevărul despre Charlie, și acum tărășenia asta, de parcă destinul mi-ar fi arătat mereu cât de perfect ești. Nu că ar fi trebuit să mi se arate, nu de când ai fost atât de înțelegător în legătură cu Charlie. M-am gândit atunci cât de minunat ești și cât de fericită va fi fata cu care te vei căsători.

John o privi cu compasiune și o strânse de mână.

– Vor fi câteva compromisuri de făcut, știu, îi spuse el. Locul meu este în Cheshire, administrând domeniul, pe când tu ai un magazin aici, în Londra. Îndrăznesc, cu toate acestea, să spun că vom găsi o cale de compromis împreună. Părinții tăi au reușit, la urma urmei. Jay administrează domeniul, iar Amber are afacerile aici, la Londra.

Sufletul lui Janey se umplu de recunoștință. Dragul, dragul de John, care era atât de tradiționalist și de modă veche, o iubea suficient de mult încât să vrea s-o vadă fericită, fiind pregătit să facă acel tip de compromis pe care nici unul dintre foștii ei prieteni nici măcar nu se gândise să-l facă.

– Designul vestimentar este important pentru mine, a fost ea de acord, dar pot să-l fac la fel de ușor la Fitton Hall, cum o fac aici, în Londra. Vreau să fiu lângă tine, îi spuse ea cu tărie, și nu separată de tine. Oh, John, nu am știut niciodată că dragostea poate fi așa. Cred că a meritat să pierd toți banii ca să fiu atât de fericită. M-ai făcut cu adevărat fericită.

– Bine, deoarece asta contează pentru mine mai mult ca orice, îi spuse John fără ezitare.

Se îndrăgostise de ea în noaptea petrecerii ei, cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci și unu de ani, dar nu se gândise niciodată că va avea vreo șansă – el, un tip cenușiu, un țărănoi, mai ales că ea stătea la Londra, într-o lume plină de tipi eleganți și atrăgători. Dar mâna invizibilă a sorții intervenise, și Janey era acum a lui.

Capitolul 50

– Te simți ceva mai bine, flăcăule?

Emerald se încruntă atât la fiul ei, cât și la Drogo.

– Haide, nu mai face atât caz de el, Drogo... Nu e nimic în neregulă cu el. Se răsfață pentru că nu vrea să ia masa la Savoy.

Erau în Hyde Park, unde, ceva mai devreme, Drogo îl adusese pe Robbie să călărească, lucru pe care îl făcea, practic, în toate diminețile de când se întorseseră în Londra. Acum însă, spre supărarea lui Emerald, Robbie se plângea că-l doare capul și că nu se simte bine.

Ea știa ce era în neregulă. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea, Robbie ar fi petrecut cât de mult ar fi putut în compania lui Drogo – îl diviniza –, și era posac pentru că trebuia să se despartă de eroul lui, să meargă acasă și să se schimbe pentru masa pe care urmau s-o ia, alături de Jeannie de la Salles, la Savoy.

Când Jeannie îi telefonase și-i spusese că are niște noutăți importante pentru ea, normal că Emerald voia să afle despre ce este vorba.

Și acum, iată-l și pe Drogo, care, după cum se obișnuise, voia să-i submineze autoritatea și să-l răsfețe pe Robbie. Emerald se încruntă iar la cei doi. Stăteau unul lângă celălalt și, în vreme ce ea vorbea, Robbie se trăsese și mai aproape de Drogo, mâna acestuia sprijinindu-se protector de umărul băiețelului. Protector? De ce ar fi trebuit să-l protejeze pe Robbie? Ea era mama lui.

– Este puțin palid, îi spuse Drogo.

– Nu are nimic, se repezi Emerald. Îndrăznesc să spun că, dacă aș renunța și i-aș spune că poate sta cu tine, durerea de cap i-ar dispărea ca prin minune.

Emerald își dădu seama prea târziu că se prea poate să se fi trădat. Semăna prea mult cu sentimentul pe care-l avusese în copilărie, reactivat, când îl văzuse pe Robbie cu Drogo fusese nevoită să recunoască faptul că erau foarte apropiați, în timp ce ea se simțea exclusă.

Lacrimi nedorite îi umplură ochii, așa că se întoarse cu spatele la Drogo și la Robbie. Uneori se recunoștea cu greu. Intensitatea emoțiilor o făcea să se simtă vulnerabilă: teama pe care i-o inspira bătaia primită de la Max – nu-i era teamă de reîntoarcerea lui, ci de ceea ce descoperise despre sine atunci când dorise un astfel de bărbat,

resentimentul, gelozia pe care o simțea când Robbie se ducea lângă Drogo, respingând-o, frica și însingurarea care o cuprinseseră în spital, cu jacheta lui Rose în brațe.

Se încordă când simți mâna lui Drogo pe brațul ei.

– De ce să nu-l iau cu mine înapoi la Lenchester House? Vei putea merge la masă fără să-ți faci probleme din cauza lui.

– Nu. Crezi că nu știu prea bine ce speră și de ce pretinde că-l doare capul? Nu, va veni cu mine.

Privirea din ochii lui Drogo, un amestec de mânie și de milă, nu făcu decât să o enerveze și mai tare.

Trăgându-l pe Robbie de braț, Emerald îi spuse tăios fiului ei:

– Trebuie să încetezi chiar acum, Robbie, pentru că nu-ți merge cu mine. Haide, e timpul să plecăm acasă și să ne schimbăm pentru prânz.

– A, te-ai hotărât să nu-l aduci pe Robbie cu tine? o întrebă Jeannie pe Emerald când se îmbrățișau.

– Da.

Emerald încă era nervoasă pe Robbie, care, atunci când îi ceruse să meargă și s-o aștepte la parter până se îmbrăca și ea, îi spusese că-i este greață, și apoi, deodată, vomitase. O vomă indusă deliberat, desigur. Își amintea că și ea, în copilărie, făcea cam la fel. O păcălea mereu pe Nanny, dar ea, personal, era dintr-un material mai dur astfel că l-a trimis pe Robbie să se dezbrace și să facă o baie, spunându-i că, de vreme ce făcuse în așa fel încât să nu mai poată merge cu ea, va trebui să stea acasă singur, în pat. El sperase, fără îndoială, că va renunța și-l va trimite pachet la Lenchester House și la Drogo, nicidecum că nu-l va lăsa singur acasă. De fapt, Drogo ar fi fost în stare să pună la cale toată tărășenia, doar pentru a o face să renunțe. Ei bine, amândoi ar face bine să înțeleagă că Robbie trebuia să facă ce-i spune ea.

– Probabil că e mai bine așa. Uite cât de aglomerat e locul ăsta. Credeam că toți sunt plecați, peste vară, și că va fi gol. Am uitat de turiștii americani.

Emerald trebui să aștepte până când se așezară la masă și li se aduseră salatele pe care le comandaseră, și abia după aceea întrebă:

– Așadar, care-s știrile alea atât de importante?

– E vorba despre Max. Jeannie se trase mai aproape de ea, vocea ei devenind șoptită pe măsură ce-și continua povestea: Nu a mai fost

pe-aici în ultimele câteva săptămâni. Credeam că nu vine pentru că v-ați despărțit, dar se pare că are probleme mult mai grave. A fost arestat, pare-se, în legătură cu asasinatul ăla teribil din East End. Știi, acela în care victima a fost bătută până a murit? A apărut prin toate ziarele.

– Vrei să spui banda aia mafiotă...

– Ssst... o avertiză Jeannie. Peter spune că nu ar trebui să vorbim despre el, dacă poliția începe să pună întrebări, dar am auzit că Max datora cuiva important din East End o sumă îngrozitor de mare de bani. E, de asemenea, un jucător împătimit.

Jeannie tremură scurt, dar Emerald putea vedea că era mai degrabă încântată decât speriată.

– Nu ai început să-l vezi din nou, bănuiesc?

Gura lui Emerald se strânse. Deci Jeannie nu dorea să-i furnizeze, pur și simplu, informații, ci spera că poate obține, în schimb, și ceva bârfe suculente.

– Nu, nu ne mai vedem, răspunse ea fără să se ascundă. Pentru mine a fost o relație oarecare, spuse ea, ridicând cu nepăsare din umeri pentru a-și întări punctul de vedere. Și, de fapt, dacă nu mi l-ai fi prezentat, nici nu m-aș fi uitat la el.

– Hm, habar nu aveam că mai era încă implicat în lumea interlopă. Mi-a dat mereu impresia că lăsase toate astea în urmă.

– Iar noi ar trebui să-l lăsăm pe el în urmă, îi spuse deschis Emerald lui Jeannie.

Din cauza aglomerației din restaurant, când Emerald își luă rămas-bun de la Jeannie, se făcuse mai târziu decât se aștepta.

Pe drumul de întoarcere spre Cadogan Place își spunea că, după toate astea, Robbie înțelesese, probabil, că nu se putea purta așa. Creștea repede, urma să se întoarcă la școală nu peste multă vreme, și asta însemna că ea trebuia să-l ducă la Harrods ca să-i cumpere o nouă uniformă, pentru că cea veche îi rămăseseră mică.

Robbie era un elev bun și câștigase prețuirea învățătoarei. Poate n-ar strica să-i facă o fotografie la un profesionist să i-o trimită lui Alessandro și mamei lui.

Alessandro și mireasa lui regală nu făcuseră încă nici un copil. Gândul la cât de iritată va fi mama acestuia când va vedea fotografia lui Robbie îi ridică moralul lui Emerald și o făcu să se simtă mult mai bine.

*

Drogo stătea în biblioteca din Lenchester House și se uita la portretul predecesorului său, întrebând melancolic:

– Ei bine, duce Robert, ce crezi? Să caut o soție și să capăt un moștenitor sau să mai pierd vremea, sperând că, într-o zi, Emerald se va îndrăgosti de mine? Nu, ai dreptate, nu sunt prea multe șanse să se îndrăgostească, dar se pare că zănatecul cu care umbla a ieșit din decor. De băiețel îmi pare cel mai rău. Un băiat are nevoie de un tată, corect? Iar adevărul-adevărat este că țin la el de parcă ar fi al meu.

Lăsă privirea să-i alunece într-o parte, apoi reveni la portret.

– Așadar, ce zici dacă mai lăsăm să treacă câteva luni – doar până la Crăciun? Ești de acord? Asta e bine, pentru că-ți apreciez sfaturile, ca de la bărbat la bărbat, de la duce la duce, iar tu ai fost aici înaintea mea, ca să zic așa.

Emerald se simțea bolnavă și slăbită de frică. Stătea în dormitorul lui Robbie, iar fiul ei, departe de a fi gata să-i ceară scuze pentru comportamentul de mai devreme și să admită că se prefăcuse că nu se simte bine, era, în mod evident, foarte bolnav.

Se așeză la căpătâiul lui Robbie. Nu era foarte conștient de ce se întâmpla, fața îi era congestionată, iar pielea îi ardea.

Emerald îi rosti numele, îi apucă mâna, dorindu-și să-l vadă lucid, însă el tremura și mormăia, în mod evident fără să-și dea seama de prezența ei.

Era bolnav cu adevărat și trebuia să cheme de îndată medicul.

Cu inima bătând asurzitor, Emerald se grăbi în dormitorul ei, ridică receptorul telefonului alb de lângă pat și formă numărul medicului ei personal din Harley Street.

Telefonul sună câteva minute până să răspundă cineva la capătul celălalt.

– Vreau ca doctorul Ruthers să vină de urgență. Fiul meu nu se simte deloc bine, îi spuse Emerald recepționerei.

– Mi-e teamă că nu se poate. Vocea recepționerei era rece și la obiect. Doctorul Ruthers este plecat în Scoția, la vânătoare.

– Dar trebuie să-l înlocuiască cineva, ripostă Emerald.

– Asistentul doctorului Ruthers are un deces în familie. Se va întoarce mâine. Dacă sunteți îngrijorată, îl puteți duce pe băiatul dumneavoastră la spitalul pentru copii, pe Great Ormond Street.

Emerald puse receptorul în furcă și se grăbi să se întoarcă în camera lui Robbie. Se îngrijora, probabil, fără motiv. Când sunt bolnavi, copiii par îngrozitor de loviți de soartă. Probabil că deja se simțea bine acum, stând în capul oaselor în pat, și cerând oranjadă și biscuiți.

Numai că nu era așa. Arăta chiar mai rău. Ori imaginația îi juca feste ori părea că se chircise și devenise mai mic și mai fragil în minutele în care fusese plecată? Acum, se înspăimântă de-a binelea și o cuprinse o frică nemărginită. Voia să-l ridice și să-l țină în brațe, să facă orice, numai să împiedice boala să se agraveze, să-l țină alături de ea, să...

Să sune la spital, îi spusese recepționera. Emerald ezită. Avea nevoie de ajutor, de cineva...

Se întoarse în dormitorul ei și se uită la telefon, apoi, trăgând aer în piept, ridică receptorul.

Drogo încerca să termina cuvintele încrucișate din *The Times* când auzi telefonul sunând, profitând de ocazie ca să se oprească. Majordomul nu fusese prea fericit când Drogo îl anunțase, la început, că intenționează să preia direct telefoanele adresate lui, fără ca majordomul să mai răspundă, dar Drogo insistase.

– Drogo, sunt eu, Emerald. Drogo, e vorba despre Robbie. Este bolnav, iar doctorul nostru este plecat. Asistenta spune să-l duc pe Great Ormond Street, dar...

Îi simțea frica și panica din voce, iar mușchii stomacului i se strânseră când auzi ce-i spunea.

– Ajung acolo în zece minute.

– Este în regulă, dragule, mami este aici, îi șopti Emerald fiului ei, strângându-i mânuța fierbinte între palmele ei, dar pentru că nu-i răspunse, adăugă aproape rugător: Unchiul Drogo vine aici.

Din nou nu-i răspunse nimic. Robbie stătea ghemuit pe o parte, cu fața spre ferestre, dar cu ochii închiși, respirând greoi și neregulat.

Unde era Drogo? Ar fi trebuit să apară până acum. Se ridică și merse la fereastra dormitorului, privind neliniștită piața.

Spusese zece minute și deja trecuse un sfert de oră.

Un Rolls Royce masiv și strălucitor ocoli lent sensul giratoriu al pieței Cadogan, împiedicând-o să vadă ce se afla pe trotuar. Așteptând nerăbdătoare să treacă, Emerald își dădu seama că mașina

încetinea pe măsură ce se apropia de casă, apoi îl văzu pe Drogo gonind pe stradă și îndreptându-se spre casă. În clipa aceea, aproape că uită de toate și numai că nu zbură pe scări să-l întâmpine.

Însă când îi deschise ușa, el stătea de vorbă cu un bărbat mult mai în vârstă, care ieșise din Rolls Royce.

Înnebunită de neliniște, Emerald era pe punctul să-i atragă atenția, când el se întoarse către ea și-i spuse.

– Mi-am permis să-l sun pe doctorul Salthouse și să-l rog să vină direct aici, Emerald.

Un doctor! Emerald era pe punctul să plângă de recunoștință.

– Este la etaj, le spuse ea.

Părea să fi trecut un secol până când doctorul termină examinarea lui Robbie. Emerald răspunse întrebărilor cât de bine putea.

– Credeam că se preface când mi-a spus că-l doare capul și că se simte rău. Așa procedam și eu când eram de vârsta lui și nu voiam să fac ceva.

Era vina ei că Robbie era atât de bolnav. Greșeala ei. Își simțea inima strivită de clești uriași și sfâșiată în bucăți. Cum de nu înțelesese până acum cât de prețios era copilul în viața ei, mai presus de oricine și de orice?

– Este vina mea că se simte atât de rău. Nu ar fi trebuit să-l las singur.

Rostea cuvintele cu greutate, privind neputincioasă la băiatul ei bolnav.

– Nu trebuie să te învinovățești. Vocea lui Drogo era calmă și fermă, iar strânsoarea mâinii lui, neașteptat de plăcută.

Doctorul dădu deoparte pătura și-i descheie lui Robbie bluza de pijama. Pe trunchiul băiatului, Emerald văzu o erupție de pete roșii.

– Ce este asta? îl întrebă ea neliniștită pe doctor. A avut varicelă, și rujeolă, și...

– Cred că cel mai bun lucru pentru fiul dumneavoastră ar fi acum, Lady Emerald, să-l ducem la spital, îi spuse doctorul Salthouse, fără să-i răspundă la întrebare.

– Spital? Privirea ei îngrijorată se fixă pe chipul lui Drogo, nu pe al doctorului. Atunci... este serios?

Doctorul Salthouse îi privi pe amândoi și spuse lent:

– Nu pot fi sigur, dar cred că Robbie ar putea avea meningită. Orașul a fost lovit de o un val epidemic peste vară și, desigur, este contagioasă.

Emerald se holbă la el.

– Meningită? Dar este... este o boală gravă, nu? Copiii mor din cauza ei. Eu... O privire aruncată către Drogo îi confirmă că avea dreptate și că el îi împărtășea temerile.

– Nu trebuie să fiți atât de pesimistă, Lady Emerald. Încă nu știm dacă Robbie are meningită, și, dacă are, atunci avem penicilină.

– Dar am citit prin ziare că săptămâna trecută au murit deja trei copii.

– Dacă-mi permiteți să folosesc telefonul dumneavoastră, Lady Emerald, am să aranjez ca Robbie să fie internat pe Ormond Street. Vor trimite o ambulanță.

– Vreau să merg cu el.

Doctorul se încruntă.

– Eu și Lady Emerald vom veni după ambulanță cu mașina mea, doctore, sugeră Drogo, preluând controlul situației.

Inimaginabilul, imposibilul era însă adevărat. Robbie avea meningită și era un copil extrem de bolnav.

I-au administrat aspirină, pentru a-l ajuta să scape de febră, și penicilină, pentru a lupta împotriva infecției.

– Și dacă nu are efect? îl întrebă Emerald pe medicul pediatru din spital.

Modul în care o privi acesta îi confirmă ceea ce știa deja.

– Va muri. Nu-i așa? întrebă ea pe un ton isteric. Copilul meu va muri, și este numai și numai vina mea.

– Nu se știe, îi spuse medicul pediatru. Meningita este o boală serioasă, așa e, însă la unii copii poate dispărea peste noapte, fără să lase vreo urmă. Alții supraviețuiesc infecției, dar au probleme mai târziu. Și, da, sunt unii care, din păcate, mor, dar este prea devreme să spunem ce se va întâmpla cu Robbie. Tot ce pot spune este că se află în cel mai bun loc, unde poate fi ajutat, și că penicilina ne dă o șansă să învingem infecția.

Emerald era pe punctul să leșine după plecarea doctorului. Numai faptul că Drogo era acolo, martor atât al modului neglijent în care se purtase cu Robbie, cât și al slăbiciunii ei când înțelesese ceea

ce făcuse, îi dădu tăria de a rămâne în picioare. Era de o mie de ori mai rău decât teama pe care o trăise când fusese singură în spital.

Asistenta-șefă, cu uniforma ei apretată de bumbac, cu pantofii scârțâind pe linoleumul lucios și curat, intră repede în rezerva lui Robbie, aducând cu ea un val de aer proaspăt și de dezinfectant.

– Dar Lady Emerald, de ce nu mergeți acasă, să încercați să vă odihniți? Vă vom suna dimineață. Orele de vizită sunt...

– Nu. Nu plec nicăieri. Vreau să stau aici, cu Robbie, îi tăie Emerald imediat vorba.

Chipul asistentei se înăspri.

– Mi-e teamă că nu este posibil.

– Nu-l pot părăsi. Dacă el...?

Emerald clipi pentru a alunga lacrimile chinuitoare, incapabilă să-și oprească privirea disperată aruncată lui Drogo.

– Soră, nu e momentul să discut despre asta, desigur, dar acum câteva luni, Lady Emerald a venit să mă întrebe dacă nu vreau să conduc alături de ea un comitet pe care plănuiește să-l înființeze cu scopul de a strânge bani pentru spital în numele răposatului ei tată, predecesorul meu. Lady Emerald era interesată, în special, de copiii bolnavi. Din nefericire, propriul ei frate și-a pierdut viața la o vârstă foarte fragedă. Sunt convins că, în asemenea circumstanțe, ar fi posibil să-i permiteți să stea cu Robbie aici, în camera lui.

Emerald trebui să admită că Drogo îi pledase cu măiestrie cauza.

În vreme ce Emerald își ținea respirația, plină de o speranță fără margini, asistenta-șefă îi aruncă o privire plină de ironie rece, înainte să spună:

– Cred că secția de copii prematuri are nevoie disperată de incubatoare, care ar costa circa o sută de mii de lire. Credeți că, prin comitetul său, Lady Emerald ar putea aduna atâția bani, Excelență?

– Pot garanta, îi răspunse Drogo prompt.

Asistenta se uită la Emerald, apoi își întoarse privirea către Drogo.

– Bine, bine, atunci trebuie să precizez că Lady Emerald poate sta doar dacă nu perturbă sau nu îngreunează munca asistentelor mele.

– Nu mă voi amesteca, promise înflăcărată Emerald.

Asistenta părăsi camera, cu un foșnet de haine apretate care parcă transmitea dezaprobarea ei. Emerald și Drogo rămaseră singuri în cameră, alături de Robbie.

Ar fi trebuit să-i mulțumească lui Drogo pentru tot ce făcuse, însă, din anumite motive, îi era frică.

– Trebuie să plec acum, îi spuse Drogo. Vrei să-i spun mamei tale...

– Nu. Nu e cazul s-o îngrijorăm. Nu poate face nimic.

– Poate fi cu tine.

Emerald clătină din cap.

– Nu, nu vreau să vină aici.

Era o minciună. Își dorea cu disperare să nu rămână singură, cu teama că Robbie ar putea muri, dar nu pe mama ei ar fi dorit-o acolo, își dădu ea seama, străpunsă de un fior de surpriză, ci de Drogo.

Capitolul 51

Ella îndesă în geantă, cu degete țepene și stângace, bonul de programare la medic. Mirosul anestezicelor și al altor substanțe și mai misterioase îi persista în nări. Se agățase de ea, de părul, pielea și de hainele ei, pentru a o trăda.

Simțea că, dacă nu se controlează, va izbucni în lacrimi, lucru care nu trebuia să se întâmple. Apropiindu-se de intrarea în redacția revistei *Vogue*, Ella trase adânc aer în piept.

Cu greu se recunoștea în comportamentul din ultimele șapte săptămâni. Era, de obicei, atât de calmă, iar în situațiile când nu era, se pricepea atât de bine să-și ascundă starea de spirit, însă în ultima perioadă, emoțiile ei păreau să fi scăpat de sub control într-un mod spectaculos. Avea probleme cu somnul, îi apăruse o erupție pe față, pentru prima dată în viață, și, mai presus de toate, îi era greață dimineața și de două luni nu-i mai venise ciclul.

Când intrase în cabinetul ginecologului al cărui nume reușise să-l obțină de la o colegă din redacție, cu promisiunea că va păstra secretul, i se părea imposibil ca ea să fi rămas însărcinată. Lua pilule, la urma urmei, iar pilula te împiedica să rămâi gravidă, însă combinația dintre întârzierea ciclului și greața de dimineață atât de evidentă nu putea fi ignorată.

Știrea că rămăsese însărcinată o umpluse de teamă și de oroare.

Încă se mai simțea astfel, în ciuda faptului că dimineață fusese la ginecolog să vadă rezultatele testului de sarcină făcut cu o săptămână în urmă, test care confirma că era însărcinată cu copilul lui Oliver.

Era ușurată, desigur, că doctorul acceptase să-i facă un avort, dar se afla încă sub imperiul fricii și al șocului, incapabilă să priceapă de ce pilulele nu avuseseră efect și incapabilă să se relaxeze până când lucrurile nu se vor rezolva.

Avortul era ilegal, dar unii doctori îl făceau – dacă dădeau de o femeie suficient de disperată și de bogată. Ella se simțea norocoasă. Una dintre fetele de la *Vogue* înțelesese care este starea ei și, presată de Ella, îi dăduse numele unui doctor despre care „auzise" că face avorturi în condiții igienice, la un preț piperat, și doar după ce persoana era recomandată de altcineva cunoscut medicului.

– Ești perfect sănătoasă, îi spuse el dimineață după ce o informă că testul confirmase că e însărcinată. Nu există nici un motiv care să te împiedice să nești un copil sănătos.

– Dar nu pot avea un copil, se plânse Ella. Cu fața albită de disperare, îi povesti despre mama ei, în vreme ce el o asculta, încuviințând, după care îi ceru să-i spună asistentei sale să o programeze pentru chiuretaj peste o săptămână.

Chiar dacă era toamnă, iar frunzele copacilor din Central Park căpătau umbre colosale de cărămiziu și auriu, razele soarelui erau calde încă, prea calde pentru pardesiul ei de toamnă, care acoperea o rochie mini ecosez și o bluză împletită, de un violet profund, și pentru ghetele ei din piele întoarsă cumpărate de la magazinul Biba, pe care i le trimisese Janey și la care jinduiau toate colegele din redacție.

Toamnă. În mai puțin de o lună, Brad se va întoarce în New York. Îi scrisese cu o săptămână în urmă să-i spună că era pe cale să termine cartea, că face aranjamente pentru întoarcerea în oraș și că „abia aștept să te văd din nou, pentru a continua de unde am rămas și pentru a merge într-un loc special".

Cândva, aceste cuvinte ar fi înfiorat-o și i-ar fi umplut inima de încântare și de fericire. Pentru o scurtă perioadă de timp, între inițierea ei sexuală și momentul în care înțelesese consecințele nedorite ale sexului cu Oliver.

Oliver însuși se pregătea să se întoarcă la Londra. Îl văzuse în trecere, cu o zi înainte, când venise la birou pentru a discuta cu editorul de modă despre fotografiile făcute în deșert. Din ce auzise Ella,

legendarul editor al revistei *Vogue*, Diana Vreeland, le declarase niște capodopere.

Ella știa că o văzuse, pentru că se uitase la ea, dar, spre ușurarea ei, nu încercase să-i vorbească. Nu aveau nimic să-și spună, la urma urmei. Va fi liniștită când el se va întoarce la Londra. În primul rând, faptul că era acolo ar fi trebuit să fie suficient pentru ca ea să se simtă îngrijorată și neliniștită, însă, acum, frica mai profundă și mai presantă de sarcină dăduse deoparte celelalte sentimente pe care le-ar fi putut avea. Doctorul Goldberg îi recomandase să cumpere niște analgezice. Îi scrisese pe hârtie ce trebuia să ia. Pusese hârtia la loc sigur, nu? Neliniștită, Ella își deschise geanta pentru a verifica.

Oliver tocmai părăsea clădirea redacției *Vogue* când o văzu pe Ella venind pe stradă, mlădioasă și atrăgătoare, cu soarele lucindu-i în păr, cu haina ei violet cu negru și cu ghetele ei de piele întoarsă. Ceva neobișnuit și nedorit începu să fiarbă în el. O dorință, o necesitate de a merge la ea și... și ce?

Să o răpească? Se prea poate să fi avut ceva drepturi anemice asupra ei, și doar pentru câteva zile, dar relația lor se terminase. Nu părea prea fericită, observă el. De fapt, părea de-a dreptul nefericită, cu fața mai palidă și mai suptă decât și-o amintea. Oare din ce cauză? Se certase cu prietenul?

În loc să meargă în direcția opusă, așa cum intenționa, el se întoarse, iar ocolul făcut îl aduse lângă ea.

Ella încă avea de lucru cu geanta. Tipic pentru o femeie, se gândi Oliver, care ajunse lângă ea și o strigă, punându-și mâna pe brațul ei.

Oliver! Geanta deschisă a Ellei alunecă din mâinile ei brusc încremenite, iar conținutul se răspândi pe trotuar.

De îndată, ea se aplecă, fără să dea atenție amețelii pe care i-o produse această mișcare bruscă, și încercă frenetic să-și strângă lucrurile, dar Oliver se ghemuise în fața ei și, cu mișcări mai repezi și mai ample ca ale ei, reuși să-i adune rapid lucrurile.

Ella arăta extrem de atrăgătoare acum, mulțumită lui, își spuse cu îngâmfare Oliver. Își putea simți deja corpul reacționând la apropierea ei. Cântări în gând care ar fi fost șansele să o convingă să facă o partidă de dragoste de bun rămas, gura lui curbându-se într-un zâmbet pe care-l folosea când voia s-o lingușească. Stătea cu portofelul ei în mâini, cu rujul și cu câteva bucăți de hârtie, una având capsată

o carte de vizită. Le răsfoi lent și cercetă ce scria pe ele. Fusese mereu, conform mamei lui, un nătărău curios.

Cuvintele, odată citite și înțelese, căpătară o forță fizică care dislocară axa lumii înainte de a se întoarce, ca un cutremur înapoi în mintea lui. El își mută privirea de la testul de sarcină pe care-l ținea în mână la fața albă a Ellei.

– Ești însărcinată.

Nu avea nici un sens să nege. Nu acum, când el avea proba în mână.

– Da, recunoscu Ella când se ridicară amândoi în picioare. A fost un accident. Nu știu cum s-a întâmplat.

Când Oliver se uită la ea cu o privire neîncrezătoare, ea insistă:

– Luam pastile. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Oricum, n-ai motive să fii îngrijorat. Am să fac... o întrerupere... am aranjat totul.

– Scapi de sarcină?

Cuvintele lui fără menajamente o făcură să tresară, și vru să-și acopere protector stomacul încă plat, cu mâna, dar reuși să reziste impulsului și-l aprobă:

– Da.

– Și ăsta e doctorul care-o face? o întrebă Oliver.

– Da. Deși nu e treaba ta.

Începu să se simtă nesigură și pe punctul de a izbucni în plâns. Nu putea să plângă în fața lui ca și cum... ca și cum ceea ce se întâmplase între ei ar fi însemnat ceva, când, de fapt, nu însemnase nimic.

Nemaiavând încredere că poate spune și altceva, Ella trecu pe lângă el și aproape că o luă la fugă spre intrarea în sediul *Vogue*, fără să îndrăznească să privească în urmă, relaxându-se doar când ajunse în siguranța relativă a biroului. Doar atunci își dădu seama că lăsase în mâinile lui Oliver documentul care confirma sarcina și programarea de avort. Nu că ar fi contat. Cu greu ar fi putut uita data și ora, nu-i așa?

Cum de putuse fi atât de nechibzuită și de grăbită? Mâna lui Rose tresări când își atinse părul proaspăt coafat. Scurtimea lui i se părea, în continuare, ciudată după ce purtase atâta vreme părul coafat lung de Josh. Era prea târziu acum să regrete ce făcuse. Cu siguranță vor urma comentarii critice și întrebări, și o durere sufletească din cauza secretului pe care-l păstra, dar până în ultima clipă nu fusese convinsă că se va întâmpla și că va face față. Și atunci, Josh o sunase să-i spună că trebuie s-o vadă urgent în legătură cu ceva ce-i spusese

Patsy, ceea ce o făcu să treacă peste limitele răbdării – sau, mai degrabă, mândria ei o luă de mână și o trase dincolo –, așa încât se decise. Poate că va regreta, dar, cel puțin, o va proteja de umilința ca Josh să-i spună că-i părea rău că îl iubește, dar că el o iubește pe Patsy.

Își simțea palmele umede. Trebuia să apară în câteva minute.

Va veni singur sau va veni și Patsy cu el? O va – vor – acuza din nou că se agață de el cu dragostea ei neîmpărtășită și fără speranțe? Dacă da, avea un răspuns pregătit.

Josh sosi cu cinci minute întârziere, urcând rapid două câte două treptele de la atelierul ei. Din fericire, era singur. Știa că urcă două trepte deodată pentru că era cunoscut zgomotul pe care-l făceau pașii lui și pentru că el așa urca mereu. Ca un sistem de avertizare, îi dădea timp să se pregătească, să-și aștearnă un surâs pe chip, prietenesc, nu iubitor, cald, dar nu tandru, primitor, dar nu plin de dorințe.

Se ridică atunci când el intră în cameră, privindu-l cum se apropie la câțiva pași de ea.

– Vreau să-ți spun ceva important.

Nu observase noua ei tunsoare.

– Dacă este despre parteneriat...

– Dă-l în mă-sa de parteneriat, o întrerupse.

Inima îi bătea cu putere, iar bine cunoscuta durere dulce și fragilitatea care înfloreau în sufletul ei neajutorat nu erau semn bun.

– Nu mai plec în America.

Simți șocul cuvintelor lui aproape ca pe-o lovitură, al cărei posibil înțeles o făcu să se dea cu un pas înapoi. Încercă să vorbească normal:

– Patsy nu va fi foarte fericită.

– Dă-o-n mă-sa și pe Patsy! izbucni Josh. Nu vrei mai bine să știi de ce m-am răzgândit?

– Dacă vrei, spune-mi.

– Nu mai plec, din cauza ta.

Pieptul ei se crispă și, preț de câteva clipe, nu mai putu respira.

– Nu te pot părăsi.

El scutură din cap de parcă ar fi fost năucit de faptul că recunoștea toate acestea în fața ei.

– Adevărul este că nu voiam să te părăsesc. Vocea lui era mai blândă acum și mai caldă. Îi apucă mâna și surâse. Am fost un prost, Rose. Am avut mereu înaintea ochilor ceea ce-mi doresc cu adevărat,

dar numai când am fost pe punctul de a te părăsi, mi-am dat seama că puteam să te pierd.

Rose simțea cum tremură.

– Am să stau aici, și ne vom căsători, și...

Rose scutură din cap.

– Nu mă pot căsători cu tine.

– De ce nu?

– M-am căsătorit deja. Eu și Pete ne-am căsătorit acum o săptămână.

Capitolul 52

– Ce? De ce? De ce te-ai căsătorit cu el când mă iubești pe mine? Și nu încerca să negi, fiindcă știu că mă iubești, chiar dacă a trebuit ca Patsy să-mi arate ceea ce eu ar fi trebuit să văd cu ochii mei de ani de zile.

– M-a cerut de soție. Și... mi s-a părut că așa trebuie să fac.

Se priveau unul pe celălalt, apoi Josh se întoarse și plecă grăbit, lăsând-o singură în tăcerea dureroasă a camerei.

Încă nu-i observase tunsoarea.

Ella sosise cu mult înainte de ora programată.

Recepționera îi zâmbi și-i bifă numele pe o listă pe care o avea pe birou, iar asistenta care veni pentru a o conduce în salon avea o atitudine oficială, dar plăcută.

Acum, era îmbrăcată în halatul de spital, așteptând... așteptând ca doctorul să vină să scoată ceea ce creștea în ea, pentru ca ea să-și poată trăi viața în continuare, așteptând ca acel *ceva* să fie extirpat, să nu mai trebuiască să se teamă de nebunia pe care nașterea ar putea-o declanșa.

Nu va mai dura mult. Asistenta îi spusese că era prima pe listă. Curând, va veni cineva care o va pregăti pentru operație, apoi o va seda și...

Ollie își târșâia picioarele prin frunzele căzute din parc. Acestea scoteau un foșnet aspru, umplând aerul cu parfumul lor. În copilărie,

imaginea și muzica toamnei se reduceau la ceșurile din East End și la tusea horcăitoare a bătrânilor. Prima dată când își amintea că a văzut frunze de toamnă căzute a fost când i-au dat liber de la școală din cauza durerilor de piept. Mama lui l-a luat cu ea la muncă, spunându-i să stea ascuns și să nu facă zgomot, în timp ce ea-și scotea pălăria și haina și-și punea șorțul, în bucătăria casei unde făcea curat. Acum știa că aceea era casa tatălui său.

Se strecurase în grădină în timp ce mama lui se întorsese cu spatele și răvășise frunzele uscate, cam cum făcea și acum, distrându-se din plin până văzuse în fața ochilor o pereche de ghete negre și lucioase. Se uitase în sus la pantalonii bine călcați, cu dungă ascuțită ca lama cuțitului, și apoi la mantou, până când, în final, ajunsese să privească chipul aspru al bărbatului care îi fixa, la rându-i.

Se speriase atunci, amintindu-și avertismentul mamei sale, și se întorsese să fugă, doar că-și prinsese piciorul în ceva și făcuse o tumbă.

Fusese înspăimântat la început, când bărbatul îl prinsese, temându-se de variile consecințe, cum ar fi mâna mamei lovindu-l cu putere peste picioarele goale sau, mai rău, cureaua tatălui său, dar bărbatul nu-i spusese nimic. Îl ridicase în brațe ferm, astfel încât ochii lor să fie la aceeași înălțime, și-l privise în tăcere, prinzându-l strâns de mâini, înainte de a-l pune jos, pe pământ.

Doar aceasta era amintirea pe care o avea despre tatăl său – totul și nimic. Nu a putut întreba niciodată nimic în legătură cu omul care-i dăduse viață, dar măcar îi fusese dată acea viață, spre deosebire de cea a propriului său copil.

Ajunse la ieșirea din parc înainte de a-și da seama că începuse să se miște, opri un taxi și-i dădu șoferului adresa pe care o știa deja pe dinafară.

Recepționera îl ascultă, cu buzele strânse și cu privirea de gheață.

– Îmi pare rău... începu ea.

– Nu, nu-ți pare, o întrerupse Oliver, dar o să-ți pară al dracului de tare dacă nu-mi spui unde e, și repede!

O asistentă se repezi după el când o luă la fugă pe coridor, încercând să-i taie calea și protestând:

– Nu puteți merge acolo.

Ella auzea cearta de pe culoar prin aburii amețitori ai sedativului. Apoi, ușa salonului se deschise și Oliver se năpusti înăuntru.

– Nu poate pleca acum. I-am administrat medicația pentru operație.

Sora era cea care se pusese între ea și Oliver.

– Foarte bine, îi spuse Oliver. Atunci voi sta aici până când poate pleca, dar în nici un caz copilul meu nu va fi omorât. Ai priceput?

Cuvintele lui străbătură ca un șoc prin aburul sedativului, accelerând bătăile inimii din cauza amenințării surde.

– Mă duc să-l caut pe doctor. El nu va permite așa ceva, spuse asistenta pe un ton amenințător.

– Du-te și caută-l, și mai spune-i că îl dau în judecată pentru că încearcă să producă avortul copilului meu.

Asistenta plecase, dar Oliver era încă acolo, aplecat peste pat, cu mâinile Ellei într-ale sale, insistând:

– Haide, vom pleca de aici.

Se pare că medicamentele îi luaseră voința de a face orice altceva decât să se lase pradă evenimentelor prin care trecea ca prin vis.

Acum stătea întinsă în pat, și imediat după aceea, sau așa i se păru, se afla în brațele lui Oliver urcând în taxi, apoi mergând cu liftul și, în final, stătea în alt pat, unde, în cele din urmă, i se permise să adoarmă.

Oliver se uita la trupul adormit al Ellei, sfâșiat între exaltare și neîncredere. Ce dracu' făcuse? Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era un copil, la fel cum se va fi gândit și tatăl său. Dar i se permisese să trăiască, iar tatăl său îl veghease cât de mult putuse, ajutându-i, pe el și pe mama lui. Însemnele bărbăției. Iar Oliver pur și simplu nu suporta să se poarte mai puțin bărbătește decât tatăl său.

Ella se trezi încet și fără chef. Își ținea mâna deasupra pilotei cu care era acoperită, pe pântecul ei plat. Lacrimile începură să curgă prin pleoapele lăsate. Trebuia să facă ceea ce făcuse, dar mai avea de suportat durerea și sentimentul de vinovăție care urmau. Copilul ei nu se va mai naște acum, dar era mai bine așa decât să aibă o mamă care să încerce, mai târziu, să-l omoare, în nebunia ei.

Cineva stătea lângă patul ei.

– Dumnezeu știe ce-a fost în porcăria aia de sedativ. Ai dormit aproape două ore.

Oliver! Ce făcea aici?

Corpul Ellei zvâcni sub plapumă, iar ea încercă să se ridice în capul oaselor, înțelegând că făcea asta pentru că „aici" nu era un pat de spital reglabil, ci camera din apartamentul închiriat de Oliver.

Începu să aibă frânturi de amintiri, disparate și fără înțeles.

– Copilul este încă acolo, îi spuse Oliver pe un ton abrupt.

„Încă acolo"? Se uită la el fără să înțeleagă.

– Nu te-am putut lăsa să faci asta.

El nu a putut?

În cele din urmă, Ella își recăpătă vocea.

– Nu tu ești cel care trebuia să ia decizia asta.

Oliver o contrazise:

– Copilul este al meu. Și încă ceva: nici un copil de-al meu nu va crește fără să-și cunoască tatăl sau fără să-mi poarte numele. Asta înseamnă că trebuie să ne căsătorim.

Să se căsătorească? Ea și Oliver?

– Nu, refuză Ella de îndată.

– Ba da, insistă Oliver, adăugând: Nu ți-a mai rămas nimic de făcut acum. Nu suport să-ți văd familia simandicoasă dând un anunț în *The Times* că ai făcut un copilaș din flori.

Ella tresări.

– Nu pot să cred că vorbești serios. Ți-am spus ce i s-a întâmplat mamei mele, îi reaminti ea disperată.

Oliver nu avea de gând să fie dat deoparte.

– Sunt foarte serios. Am făcut împreună un copil și nu accept să crească așa cum am crescut eu, fără să știu cine îmi este tată cu adevărat. Odată născut, poți face ce dracu' vrei – să pleci, să divorțezi, să faci ce vrei cu viața ta, dar copilul va fi al meu și va sta cu mine.

Capitolul 53

Patru zile și ceva, aproape cinci, aproape o săptămână, și Robbie era tot mai slăbit pe zi ce trecea. Arăta înfricoșător de mic și de fragil în patul de spital, cu ochii aceia imenși adânciți în orbite, cu obrajii scobiți, ca de ceară.

– Unchiul Drogo?

Vocea lui atât de subțire și de fragilă, efortul de a vorbi, care-l golea de puțina energie pe care o mai avea, îi sfâșiară sufletul lui Emerald. Îl iubea atât de mult. De ce lăsase să se scurgă atât de mult timp ca să-și dea seama ce dar prețios primise?

– Va veni în curând, îi răspunse ea.

Nu trebuia să se simtă rănită pentru faptul că Robbie părea să-i prefere compania lui Drogo.

Când acesta ajunse, câteva minute mai târziu, Emerald știu că tot ce se citea pe fața lui – oboseala, tensiunea, frica și necesitatea de a-și păstra speranța – era oglinda propriului ei chip.

Pentru că asistenta-șefă stabilise că doar unuia din ei îi este permis să stea cu Robbie, Emerald se aplecă să sărute fruntea fiului ei, după care se întoarse către ușă.

Nu-și mai amintea când mâncase ultima dată, dar chiar și gândul la mâncare îi producea greață. Când ieși din spital era dezorientată de soarele de septembrie și de oamenii care își vedeau de treburile lor zilnice, insensibili la durerea ei, la Robbie și la puterile gemene ale morții și vieții luptând pentru el.

Nu prea ieșise din spital după ce-l internase pe Robbie, bazându-se pe Drogo să-i aducă haine curate și alte lucruri necesare. Văzu în fața ei o bisericuță. Fără să vrea, intră acolo. Ușile erau deschise, mireasma de tămâie, grea și dulce, plutea în aer. Dinăuntru ieșiră câteva femei cu batic pe cap.

Dintr-un impuls, Emerald făcu un pas înăuntru, apoi se opri. Era o intrusă aici, una care nu-și avea locul și nici dreptul de a fi acolo. Nu mergea la biserică decât când participa la o nuntă sau la o înmormântare. O scutură un frison.

Ochii ei se obișnuiseră acum cu întunericul din biserică. Stătea și privea cum o femeie trecu pe lângă ea, își făcu cruce și apoi aprinse una dintre lumânări, păzindu-i flacăra delicată de curenții reci din biserică.

Viața lui Robbie era ca acea lumânare, clipind, fără ajutor, la mila bolii sale. La fel ca acea lumânare, și el avea nevoie de cineva care să-l apere și să-i păzească flacăra vieții.

Emerald merse clătinat către lumânări, iar mâna ei tremură când apucă una.

– Îmi pare rău, Doamne, șopti ea încercând s-o aprindă, dar nu am basma pe cap. O afecta pe ea sau pe Robbie că intrase în casa

Domnului cu capul descoperit? Va trimite asupra ei o pedeapsă cumplită pentru lipsa ei de respect?

– E cineva special cel pentru care te rogi, nu?

Îi trebuiră câteva secunde lui Emerald să răzbată dincolo de accentul irlandez al femeii care stătea acum lângă ea. Mică și bătrâioară, avea ochii pătrunzători și curioși.

Un picur de ceară din lumânarea pâlpâindă căzu pe masă când Emerald încerca s-o țină dreaptă. Apoi, pe obraz, urma unei lacrimi.

– Fiul meu. Este foarte bolnav. Din cauza mea.

– Desigur, nu e mamă pe pământ care să nu creadă asta atunci când micuții lor nu se simt bine. Chiar și Binecuvântata Fecioară, îndrăznesc să spun.

Vorbind, bătrânica arătă spre statuia Fecioarei, aflată la câțiva metri mai încolo.

– Către ea ar trebui să-ți îndrepți rugile, pentru că ea înțelege lacrimile de mamă.

– Nu am batic pe cap, șopti Emerald, nu am...

– Ceea ce ai în suflet ai vrut mereu să acoperi, dar aici nu e loc pentru așa ceva. Inima unei mame este mereu deschisă copilului ei, nu contează că acel copil este orbit de propria prostie. Tot ce trebuie să faci este să lași la o parte deșertăciunea și să ai credință. Mâna bătrânei se curbă peste flăcăruia jucăușă a lumânării, iar aceasta prinse putere și crescu. Du-te la Ea și deschide-ți sufletul în fața Ei, și Ea te va auzi.

În timp ce Emerald se întoarse să se uite la Fecioară, bătrâna dispăru.

Să te rogi unei statui? Doamne, Dumnezeule, cum ar mai fi râs prietenii de ea.

Emerald trase adânc aer în piept și ridică lumânarea. Îngenunche în fața statuii, iar aerul din jurul ei păru să ofteze și să încremenească.

Dar cum se roagă cineva? Singurele rugăciuni pe care le știa Emerald erau cele din învățate în copilărie.

„Deschide-ți sufletul", îi spusese bătrâna.

„Îmi pare rău că nu am batic. Ce prostie, am unele atât de frumoase și dichisite acasă, dar, desigur, Drogo nu s-a gândit să-mi aducă unul."

– Este fiul meu, Robbie, Robert. Este îngrozitor de bolnav și asta numai din vina mea; nu merit să fie salvat de dragul meu, dar, Te rog, salvează-l de dragul lui. Voi face orice, voi fi orice, voi da orice, numai să nu moară Robbie. Voi fi cea mai bună mamă din lume, dacă îl vei lăsa în viață. Voi face tot ce pot, tot, ca să fie fericit. Te rog, Te rog, lasă-l pe Robbie în viață.

Ceara lumânării sfârâi, udată de lacrimile care-i curgeau din ochi pe când se apleca să îngenuncheze în fața Fecioarei, să o roage pentru viața fiului ei.

Trecu mult timp până când se ridică și ieși din biserică în lumina soarelui.

– Emerald!

– Mamă!

La intrarea în spital, Emerald o zări pe mama ei.

– Drogo ne-a telefonat ieri să ne spună. Am venit cât de repede am putut. El mi-a spus că, probabil, ai ieșit să iei o gură de aer proaspăt.

– Vorbisem cu Drogo să nu-ți spună. Nu avea rost să vii până aici. Robbie are nevoie doar de Drogo, iar doctorii spun că trebuie să stea în liniște, să nu aibă prea mulți vizitatori.

Mâna mamei îi atinse brațul, și, cumva, Emerald nu găsi forța s-o înlăture.

– Nu am venit aici pentru Robbie, Emerald, chiar dacă îl iubesc mult, ci am venit pentru tine și pentru mine.

– Poftim?

– Vrei să fii alături de Robbie, nu-i așa? Dar îți dorești asta nu pentru că se simte rău, ci pentru că e copilul tău. Ei bine, tu ești copilul meu, și nu încetezi să fii mamă atunci când copilul tău devine adult, știi asta.

– E greșeala mea că Robbie este atât de bolnav.

– Mamele se acuză mereu când copiii lor suferă. M-am acuzat îngrozitor eu însămi când am crezut că te-aș putea pierde, asta înainte să te naști, iar apoi, după ce te-ai născut și m-ai respins, mi-am spus că e vina mea, pentru că mi-a fost atât de frică atunci când eram însărcinată cu tine.

– Ai vrut să scapi de mine, bănuiesc, sugeră cu voce obosită Emerald.

– Nu, niciodată nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă, dar eram speriată de ceea ce însemna nașterea ta pentru noi, pentru tine – să te naști ilegitimă, fără un tată – pentru Luc, care-l adora pe Robert și credea că Robert îi este tată, pentru mine însămi și pentru Robert, care avea propriile lui răni de vindecat și care, cred eu, ar fi vrut să pună capăt căsniciei noastre. Am mers acasă la Denham...

– S-o vezi pe Rose, bănuiesc. Mereu ai iubit-o mai mult ca pe mine.

– Nu mai mult, Emerald, doar diferit, pentru că, vezi tu, cred că eu și Rose semănăm foarte mult. Am fost amândouă alungate și rănite de cei care ar fi trebuit să ne iubească. Eram amândouă niște intruse în această lume, nedorite și neiubite. Am văzut în ea atât de mult din tot ce am simțit eu însămi. Rose dorea s-o iubesc, în vreme ce tu, așa mi se părea, nu doreai. Am simțit că respingeai dragostea mea, primind în schimb atât de multă afecțiune din partea lui Robert, care te-a adorat din clipa când te-ai născut, și din partea bunicii mele, care se recunoștea, în mare măsură, în tine.

– M-a deranjat mereu când îți făceai griji pentru Rose, dar nu și pentru mine. Voiam să mă pui pe primul loc.

– Amândouă erați pe primul loc, Emerald, fiecare în parte și ambele în aceeași măsură. Când vei avea mai mulți copii, vei înțelege ce vreau să spun.

– Mai mulți copii? Nu-mi doresc mai mulți copii. Vreau doar ca Robbie să trăiască...

Emerald se îndepărtă de mama ei când îl văzu pe Drogo ieșind grăbit din spital. Când o zări, Drogo strigă la ea, spunând:

– Veniți repede, amândouă.

Cursa lui Emerald către rezerva lui Robbie a fost întâmpinată cu o privire dezaprobatoare de toți cei care-o văzură alergând, dar nu-i păsa.

Nu pierdu timp să-l întrebe pe Drogo ce se întâmplase. Fiecare secundă pierdută pe drumul către patul lui Robbie smulgea încă un suflu de viață din el. Dacă urma să moară, atunci trebuia să fie cu el, să-l țină, să-l încălzească și să-l strângă în brațe până când îi va fi luat cu totul.

Primul lucru pe care-l auzi când deschise ușa camerei lui Robbie a fost glasul unei asistente, care exclama bucuroasă:

– Și ai mâncat într-adevăr toată înghețata? Ești sigur?

Și vocea de neconfundat a lui Robbie – mai degrabă o șoaptă, e adevărat – confirmă:

– Da, am mâncat-o.

Emerald își puse mâinile la gură, de frică să nu-i rostească numele, de frică să nu facă nimic altceva, privind doar cu neîncredere la fiul ei, care stătea ridicat pe perne, cu o tavă, o lingură și o cutie goală de înghețată în fața lui.

Capitolul 54

Trecuse o lună de când Robbie părăsise spitalul, dar Emerald încă trecea prin dormitorul lui de câteva ori pe seară, doar din bucuria de a-l ști în siguranță și în viață.

În orice clipă, el și Drogo urmau să se întoarcă din plimbarea prin împrejurimi pe care o făcuseră pentru a vedea cât de mari erau focurile aprinse de vecini comparativ cu acela din grădina din spatele casei Lenchester.

Legătura dintre cei doi se întărise, dacă era posibil, și mai mult. Robbie îl diviniza pe Drogo și ar fi petrecut fiece clipă cu el, de s-ar fi putut.

De la fereastra salonului, Emerald îi văzu cum veneau agale către casă. Chiar și vocea lui Robbie începuse semene cu a lui Drogo.

Când Robbie zăcea îngrozitor de bolnav pe patul de spital, când se gândea că-l va pierde, făcuse o promisiune. Acum, Emerald decise că era timpul s-o îndeplinească.

Trebuia să facă în așa fel încât Robbie să nu fie prin preajmă, așa încât urma să ceară ajutorul lui Drogo, care să-l expedieze pe băiat la etaj, unde să facă o listă cu focurile de artificii pe care le dorea.

De îndată ce plecă, Emerald închise ușa salonului și se sprijini de ea, blocând ieșirea lui Drogo, dar și nedorita reîntoarcere a lui Robbie.

– Am ceva de discutat cu tine, îi spuse.

– Despre Robbie?

– Despre Robbie, a fost ea de acord. Practic, te divinizează, Drogo. Era greu pentru ea să admită lucrul acesta, dar trebuia. De fapt, cred că mai degrabă și-ar petrece viața cu tine decât cu mine.

Se îndepărtă de ușă, incapabilă să suporte privirea, extrem de intensă, concentrată asupra ei.

Dorea să ajungă la lucrurile pe care voia să le discute încet și cu grijă, sperând ca Drogo să ghicească ceea ce urma și să-i pună întrebări care s-o ajute, dar acum, deodată, nu mai avea răbdare să aștepte, fiind prea neliniștită, în numele lui Robbie, pentru a mai amâna.

– Acum o vreme m-ai cerut de soție, începu ea cât de delicat putu.

Drogo își înclină capul.

– Și mi-ai spus că sunt ultima persoană pe care ți-ai dori-o ca soț. Cu siguranță, n-aș fi eu acel Făt-Frumos visat.

Emerald pufni de nerăbdare și iritare.

– Eram doar o fată atunci, Drogo. Acum sunt o mamă, mama lui Robbie. Și, ca să fiu sinceră, dacă încă mai vrei, atunci mă voi căsători cu tine.

– De dragul lui Robbie?

– Te adoră. Vorbește despre tine și ziua, și noaptea. Este băiat, Drogo, și are nevoie de un bărbat în viața lui, de un tată, iar tatăl pe care și l-ar dori ești tu. Mi-am dat seama de asta. Trebuie să te căsătorești cu mine, insistă, văzând că el nu spunea nimic. Ducatul are nevoie de moștenitor, iar eu am demonstrat deja că pot face un fiu. Știu ce ar presupune să fiu ducesa ta.

Se uită la el. La ce se gândea? Era imposibil să-ți dai seama după chipul lui. Privindu-l, îi deveni clar cât de mult se schimbase față de tânărul acela australian îngrozitor, pe care-l hărțuise atât de crunt. Era acum un bărbat încrezător, sigur de sine. Ceva se întâmpla în pieptul ei, un dor care o săgeta, lăsând-o dezarmată, și care o făcea să roșească.

– Deci, dacă spun da, atunci îl iau pe Robbie, capăt un moștenitor și mă aleg și cu tine. Dar tu ce primești, Emerald?

– Eu? Întrebarea o bulversă. Eu primesc fericirea lui Robbie. Te iubește, Drogo. Are nevoie de tine și, de dragul lui, și eu am.

Încă nu spunea nimic.

– Știu că ți se pare greu de crezut că vreau sincer să-i pun interesele mai presus de ale mele, dar ceva s-a schimbat în mine. Eu m-am schimbat. Când credeam că-l voi pierde, am înțeles cât de mult îl iubesc. Am făcut o promisiune, un jurământ că, dacă va trăi, atunci voi face tot ce pot pentru a-l face fericit și pentru a-l proteja. Nu înțelegi, Drogo? Dacă nu te căsătorești cu mine, atunci, într-o bună zi, te vei

căsători cu altcineva, cândva, nu peste multă vreme, iar Robbie te va pierde. Știu că nu sunt cu adevărat fiica lui Robert, dar...

– Nu despre asta e vorba, o opri Drogo, a cărui voce era acum încărcată de emoție. Cu tine voiam să mă căsătoresc, Emerald, nu cu arborele tău genealogic.

– Dar acum nu mai dorești să te căsătorești cu mine?

– Și dacă ar fi așa, ce-ai face?

Emerald se încruntă.

– Ești nașul lui Robbie. Nu ar fi tocmai corect, dar ți-aș cere să-ți dai cuvântul că-i vei face mereu loc în viața ta, că-ți vei petrece timpul cu el... Vocea ei se stinse, și își coborî privirea în pământ pentru ca el să nu-i vadă expresia în timp ce continua: ... că-l vei iubi.

Păru că trece o viață până când Drogo se hotărî să vorbească din nou.

– Dacă ne căsătorim, o voi face cu o condiție.

– Orice, îi spuse Emerald fără ezitare.

– Nu mai e loc pentru Max Preston. De fapt, nu mai e loc pentru nici un alt bărbat.

– Asta e tot? Detest chiar și amintirea lui Max și a altor bărbați... Am făcut un târg – viața lui Robbie în schimbul promisiunii că, pentru mine, interesul lui va fi mereu pe primul loc. Nu înțelegi, Drogo, că acea Emerald, vechea Emerald care se gândea doar la ea și la propria ei plăcere a dispărut? Căsătoria noastră nu va însemna să ne distrăm bine sau... sau să ne placă să facem sex. Drogo, de ce râzi? întrebă, jignită de hohotele lui de râs.

– Ciudat mod de a convinge un bărbat să se căsătorească cu tine, îi spuse și se întinse s-o ia de mână, trăgând-o cu blândețe spre el. Bineînțeles că încă vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu am încetat *să-mi doresc asta, nici nu am încetat să sper că, într-o zi, vei dori* și tu. Oricât de mult l-aș iubi pe Robbie, nu doar de dragul lui mi-am ridicat cortul în curtea ta, să știi.

Vocea lui era amuzată, tandră, iar timbrul acesteia atât de aproape de urechea ei o mișcă în cel mai neașteptat și extraordinar mod.

– Fac o învoială cu tine, Emerald. Da, mă voi căsători cu tine, cu condiția ca singurul bărbat cu care te vei culca de acum înainte să fiu eu și cu condiția ca măcar să încercăm să ne simțim bine făcând sex. Vreau să spun, trebuie să obținem un moștenitor, la urma urmei, poate chiar un moștenitor, și o rezervă, și ceva fete. Poate fondăm o dinastie, mai ales că avem suficienți bani să găsim o casă pentru ea.

– Drogo, începu Emerald să protesteze, dar se opri – trebui să se oprească – pentru că Drogo o sărută, astfel încât păru cel mai natural lucru de pe lume să-l prindă pe după gât și să-l strângă lângă ea, răspunzându-i la săruturi.

Mâna lui tocmai scormonea pe sub puloverul ei, mângâindu-i cu mișcări plăcute și sigure sânul gol și sfârcul, când Robbie deschise ușa, întrerupându-i pe nepusă masă.

– Îîîh, doar nu vă sărutați! Doar fetițele fac asta, spuse el cu dezgust.

– Și cei care vor fi mame și tați, șopti Drogo în urechea lui Emerald în timp ce-i aranja discret puloverul, adăugând: Cred că ar trebui să continuăm discuțiile pe tema înțelegerii noastre de a-i oferi lui Robbie un tată, viitorului meu moștenitor, o mamă, casei de la Osterby o stăpână, și patului meu, singura femeie pe care mi-am dorit cu adevărat s-o țin în brațe, chiar dacă a durat ceva, nu?

Mâna încă-i acoperea sânul, iar Emerald își dorea cu ardoarea mai mult din atingerea lui, în timp ce abdomenul începuse să-i pulseze de dorința pe care i-o stârnise.

Făcuse însă promisiunea să-l pună pe Robbie pe primul loc, își reaminti, așa că se retrase de lângă Drogo și îi spuse fiului său:

– Robbie, dragule, ce crezi? Unchiul Drogo și cu mine ne vom căsători.

– Asta înseamnă că vom locui împreună?

– Da.

– Ce bine!

Emerald îl privi pe Drogo.

– Foarte bine, aprobă și el. De fapt, e extraordinar de bine.

Partea a treia

Capitolul 55

Februarie 1977

Amber era singura persoană din sala de așteptare a spitalului. Afară era întuneric. Pe stradă se așternuse zăpadă de la ninsoarea grea, căzută mai devreme, și ea se temuse că ambulanța nu va putea trece de troiene.

Cum era posibil ca Jay, care era atât de în formă, să facă atac de cord? Amber tremură și-și strânse ochii închiși pentru rugăciune.

– Te rog, nu-l lua de lângă mine, se rugă ea în gând. Lasă-l, Te rog, să trăiască.

Cei de la spital ar fi vrut s-o trimită acasă. Îi spuseseră că nu putea face nimic dacă stătea acolo, dar ea voia să fie cu Jay.

Ar fi trebuit să le spună membrilor familiei, desigur. Amber încercă să se concentreze asupra problemelor practice pe care le-ar presupune anunțul. Janey, John și cei doi copii erau aproape, la o aruncătură de băț, în Fitton Hall. Robbie, care-și iubea atât de mult bunicul, era plecat la schi cu prietenii, în vacanța de dinainte de a merge la Oxford, în vreme ce Emerald, Drogo și cele două fetițe ar trebui să fie la Osterby. Emerald, care-și dorea atât de mult să-i dăruiască lui Drogo un fiu și care era atât de supărată că nu reușise.

Ella și Oliver erau în New York cu fetița lor, iar Rose ar fi trebuit să fie în West Sussex. Cum se întâmpla mereu când venea vorba despre Rose, inima ei se strânse, gândindu-se la distanța pe care i-o impusese nepoata, abandonând relația atât de apropiată pe care o avuseseră odinioară.

În primii ani de căsătorie, Rose și Pete își petrecuseră Crăciunul la Denham, cu restul familiei, însă de ceva vreme, problemele de sănătate ale lui Pete, provocate de băutură, îl determinaseră să nu se simtă suficient de bine pentru a putea pleca de-acasă, iar Rose, care refuza practic să-l părăsească, nu mai pleca nici ea nicăieri. Rose ridicase un zid între ei – între ea și toată familia ei, de fapt –, evitând

toate încercările lui Amber de a afla de ce, iar Amber nu putea decât să bănuiască, întristată, că motivul putea fi căsătoria ei și loialitatea față de Pete, căci considera, probabil, că familia ei, din dorința de a o proteja, l-ar putea privi cu ochi critici pe soțul ei. Rose era o persoană foarte mândră și discretă, dar Amber se temea că era, de asemenea, și o persoană foarte singură, iar sufletul ei mămos tânjea după nepoata pe care o iubise atât de mult și la care se gândea și acum ca la o fiică. Și, în fine, gemenele. Polly urma să se întoarcă din Veneția, unde locuia cu soțul ei, Rocco Angelli, și fiii lor gemeni, în vreme ce Cathy locuia în St. Ives cu partenerul ei artist și cu cele două fiice rezultate din relația lor.

Jay îi iubea deopotrivă pe urmașii ei și ai lui, așa cum și ei îl iubeau.

Nu se putea să-l piardă. Nu trebuia. Cum putea un asemenea om sănătos să aibă un atac de cord? Corpul lui Amber fu străpuns de un frison violent.

Era o zi normală de februarie. Dimineață, Jay plecase cu mașina să-l întâlnească pe unul dintre arendași, iar Amber avusese o ședință a comitetului de caritate. Apoi, după-amiază, merseseră împreună la filatură pentru a participa la întâlnirea lunară pe care o aveau cu directorul fabricii.

Când s-au întors acasă, Jay s-a plâns de o durere în braț, își amintea ea. S-a gândit că era de la tăiatul lemnelor de foc prin pădure. Au râs amândoi pe tema junghiurilor și a durerilor bătrâneții – Jay fiind doar la începutul anilor șaptezeci ai vieții, iar ea având șaizeci și patru de ani – nefiind, de fapt, prea bătrâni.

După cină, au vorbit, așa cum făceau mereu, despre familia lor, în special despre nepoți. S-au culcat înainte de miezul nopții.

Era abia trecut de două dimineața când se trezise, și după ce aprinsese veioza de la căpătâiul patului, îl văzuse pe Jay în capul oaselor, ținându-se de piept, cu fața palidă, cenușie și îmbrobonat de transpirație.

Știuse de îndată, desigur, invadată de panică și simțindu-și inima bătând cu putere și prea repede, pe când sunase la Urgențe, chiar dacă Jay protesta, spunând că nu are nimic și că nu avea de ce se îngrijora.

Încă protesta când ajunsese ambulanța.

Ușa salonului se deschise, iar vederea medicului specialist trezit din pat pentru a face el însuși investigația îi transmise lui Amber

un sentiment de speranță și de frică, combinație care-i amintea de o îndepărtată vizită la Disneyland și de cursa la care participase acolo alături de nepoții ei. Atunci, frica fusese limitată de durata cursei și de sentimentul că totul se va încheia în scurtă vreme.

– Cum se simte?

Se ridicase din scaun, descoperi Amber, și se agățase de spătar pentru a se sprijini. Oare de câte ori auzise medicul aceste cuvinte încărcate de neliniște și de groază, și de câte ori nu văzuse el frica și durerea pe chipul rudelor?

– Starea lui este stabilă.

Tonul calm, surâsul liniștitor nu însemnau, de fapt, nimic.

– Va... va trăi?

Cuvinte atât de simple, dar încărcate de dragostea și de frica ei.

Surâsul medicului era profesional, și rostul lui era s-o liniștească, însă Amber putea vedea, dincolo de milă, realitatea pe care încerca s-o camufleze.

– A avut un atac de cord major și a supraviețuit. Starea lui, după cum am spus, este stabilă. Următoarele patruzeci și opt de ore sunt extrem de importante. Pe parcursul acestei perioade, pacienții sunt mai vulnerabili la noi atacuri.

Atacuri noi și fatale, asta voia să spună medicul, știu Amber. Mâna ei strânse spătarul scaunului, iar încheieturile degetelor i se albiră.

– Vreau să fiu cu el.

Reuși oarecum să-și păstreze vocea sigură și calmă.

Medicul se încruntă.

– Soțul dumneavoastră este la Terapie intensivă.

Amber cunoștea în amănunt Secția de terapie intensivă a spitalului. La urma urmei, ea și Jay se zbătuseră o mulțime să adune bani pentru ca spitalul să pună pe picioare această secție.

– Nu voi sta pe capul dumneavoastră. Jay ar fi dorit să stau cu el. S-ar aștepta să fiu alături de el.

Acum, vocea ei era plină de convingere. Jay ar fi dorit ca ea să fie acolo, iar dacă nu vor avea noroc și Jay va fi luat de lângă ea, atunci dorea să fie acolo cu el, pentru a-l înconjura cu dragostea ei în ultimele momente dintre viață și moarte.

– Foarte bine, acceptă medicul specialist. Asistenta-șefă vă va asigura toate cele necesare, dar cred că, mai întâi, veți dori să luați legătura cu familia.

Ar trebui să facă asta, desigur, dar Amber era mai preocupată să ajungă la Jay. Dacă acestea urmau să fie ultimele ore pe pământ ale lui Jay, atunci le voia cu egoism doar pentru ea, dorea luxul de a-l privi singură, de a împărtăși cu el tăcerea orelor întunecate, dorea, recunoștea acum, să fie numai a lui Jay, în loc să trebuiască să fie și mamă, și bunică, în loc să descurce nevoile încâlcite ale familiei lor, când tot ceea ce-și dorea era să păstreze pentru ea aceste ultime ore prețioase cu omul pe care-l iubea. Dar, ca de obicei, datoria față de ceilalți îi călăuzea viața. Și ei îl iubiseră pe Jay, și n-ar fi iertat-o niciodată dacă, amânând anunțul, le-ar zădărnici posibilitatea de a petrece cu el ultimele ore.

Ea dădu din cap, aprobator, iar acel „Foarte bine" rostit îi aminti de tânăra Amber de odinioară, supunându-se bunicii, de care, într-o oarecare măsură, îi era frică. Jay ar fi recunoscut acest ton și mișcarea aprobatoare din cap, pentru că petrecuse atâta vreme cu ea. Groaza îi sufoca acum emoțiile și gândurile, groaza – o groază parcă de copil – că-și va pierde în întregime echilibrul emoțional înfigându-și gheara în sufletul ei. Jay era viața ei, întreaga ei rațiune de a exista; nu-l putea pierde. Tremura, urmând-o pe asistentă în cămăruța de unde putea telefona pentru a le transmite celor din familie știrea.

Capitolul 56

Janey nu putea dormi și știa că, deși stătea tăcut alături de ea în patul conjugal mare și confortabil, nici John nu dormea. Nici nu era de mirare, după tot ceea ce se întâmplase. Inima ei începu să facă precipitat într-un amestec de frică, groază și neîncredere.

În cei zece ani de când erau căsătoriți, Janey nu se gândise niciodată la siguranța lor financiară. John era un om atent și cumpătat, nu genul de bărbat care își asuma riscuri financiare, mai ales când era vorba de o proprietate care fusese a familiei sale de atâtea și atâtea generații și pe care, la rându-i, urma s-o lase moștenire propriului său fiu.

Credea că investițiile sale sunt sigure, îi spusese cu lacrimi în ochi. Altfel nu s-ar fi hazardat. A investi bani alături de alți câțiva proprietari locali de terenuri, persoane pe care le cunoștea de-o viață, părea

o bună decizie. Și chiar așa fusese – la început –, aducându-le suficient profit pentru a putea răscumpăra niște pământ înstrăinat de tatăl lui, însă, după aceea, ceva merse îngrozitor de rău și acum toți banii erau pierduți. Conform lui John, erau, practic, faliți.

John nu-i spusese lui Janey de prima dată, pentru că nu voia s-o îngrijoreze, însă venise în cele din urmă la ea, alb la față, să-i mărturisească cele întâmplate.

Depuseseră toate eforturile. Era prea târziu să regrete acum banii pe care-i cheltuise pentru a cumpăra mai mult pământ, sau pentru costisitorul program de reproducere a bovinelor, inspirat de succesul pe care-l avusese ducele de Westminster cu propriul șeptel, premiat, sau pentru noul acoperiș de la Fitton Hall – atât de scump deoarece trebuise să i se refacă stucatura de jur împrejurul clădirii, sau pentru modernizările din interiorul casei. Dar, ca mulți alți proprietari de terenuri, erau bogați în pământ și săraci în bani. Proprietatea își acoperea cu mare greutate costurile de întreținere, ce să mai vorbim despre generarea unui venit, și tocmai de aceea voia, în primul rând, John să încerce să facă mai mulți bani. De-a lungul anilor fuseseră nevoiți să intre în moștenirea lui Janey, iar ceea ce le rămăsese acum era aproape de zero, banii ajungând cu greu să acopere cheltuielile pentru școala copiilor. Făcuseră o ipotecă pe Fitton Hall, banii fiind împrumutați pentru a moderniza proprietatea, care fusese extrem de neglijată de tatăl lui John și de mama lui vitregă.

Stând trează în întunericul îmbibat de frică și de spaimă, Janey se gândi invidioasă la Emerald, a cărei avere personală se ridica la milioane, ca să nu mai punem la socoteală imensa avere a lui Drogo. Emerald nu era nevoită să zacă noaptea în pat trează, cu inima bătându-i cu putere de frică din cauza lipsei banilor.

Era atât de nedrept ce i se întâmplase lui John, când el nu intenționase altceva decât să le facă bine celor din familie și casei Fitton. Tatăl ei i-ar înțelege și i-ar ajuta, se liniști Janey. Vor merge la Denham și vor vorbi cu el. Va trebui să procedeze cu discreție, desigur, pentru a nu-l umili pe bietul John. Frica ei începu să se mai domolească.

Da, tatăl ei va ști cum să procedeze...

Era pe jumătate adormită când auzi telefonul sunând.

Emerald stătea învelită în prețioasa și catifelata ei lenjerie de pat egipteană din bumbac, străpungând întunericul cu privirea. Dormitorul principal al casei din Londra tocmai fusese redecorat folosind

pânză trandafirie produsă de Designers Guild pentru a da patului un minunat efect de baldachin. Emerald o invitase pe mama ei să-și dea cu părerea și observase cum privirea ei se întunecă studiind materialul atât de bine vândut și de lăudat.

Magazinul mamei sale din Walton Street își menținuse clienții vechi și loiali, dar cumpărătorii mai tineri, mai moderni, își schimbaseră opțiunile, ocolind magazinul și produsele filaturii Denby, lăsate în urmă de exaltarea provocată de rivalii lor mai „bine orientați". Mama ei avea nevoie de cineva mai tânăr care să preia responsabilitatea pentru partea de design a afacerii, dar nu aveau pe nimeni. Rose refuza să părăsească Sussexul, Polly era lipită de soțul ei italian și de familia acestuia, iar Cathy ar considera, desigur, chiar și desenarea modelelor de stofe nedemnă de muza ei.

Februarie. Ura iernile englezești. În fapt, ar fi trebuit să fie la Courchevel, să schieze – Robbie acolo era –, dar doctorul Steptoe o avertizase să nu se expună deloc riscurilor și, pe de altă parte, trebuia să stea aproape de spitalul din Lancashire, unde își avea cabinetul doctorul, pentru a continua tratamentul revoluționar pe care-l începuse.

Inima îi bătea zgomotos, iar teama că o apucă greața îi strânse stomacul și o sufocă. Pe sub cearceafuri, își puse mâna pe stomac. Avusese deja un băiat și două fete, de ce nu ar putea face pentru Drogo, pentru ducat, acel foarte important băiat? La gândul eșecului, ochii i se umplură de lacrimi furioase. Emerald detesta să nu-și atingă țelurile pe care și le propusese. Iar când, după doi ani de la căsătorie, rămase, în fine, însărcinată, nu-i trecuse nici o clipă prin cap că s-ar putea să nu fie băiat. Simplul gând că ar putea avea fiice o înfricoșa. Și fiice a fost exact ce avusese. Două, drăguțe, inteligente, dar la ce bun dacă nu puteau duce mai departe numele familiei?

Nașterea lor, la doi ani distanță, o determinase să-și intensifice eforturile de a naște un băiat. Drogo se plângea că sexul devenise mai degrabă o rutină decât o expresie a dragostei. Emerald respinsese această afirmație, spunându-i cu pasiune că era așa din pricina faptului că-l iubea atât de mult și că voia să-i dăruiască un băiat. Dar nu mai rămase însărcinată. Anul următor va face patruzeci de ani. Timpul se scurgea în defavoarea ei. Împotriva ei, nu a lui Drogo. Acum, adevărata cauză a temerilor ei era explicabilă. Cumva, în timpul căsătoriei lor, ea devenise vulnerabilă în fața acelei slăbiciuni căreia jurase să nu-i cadă pradă niciodată, și anume iubirii față

de soțul ei. Deocamdată, Drogo îi mărturisea că era importantă pentru el nu doar în ideea de a-i oferi un moștenitor, dar, într-o zi, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe, iar Drogo să bage de seamă că există și alte femei, mai tinere, care i-ar putea da fiul pe care ea nu-l putea avea.

Era la capătul puterilor, cotropită de cea mai neagră disperare, de cele mai amare resentimente și de furie, când auzise despre doctorul din Lancashire care era implicat în cercetarea așa-numitelor sarcini „în eprubetă".

Mersese la spitalul unde avea acesta cabinetul, fără să-i spună nimic lui Drogo, și ceruse să-l vadă, prea nerăbdătoare pentru a pierde vremea să-i scrie și fără să vrea să riște să fie amânată la telefon. Doctorul îi explicase că cercetarea lui era încă la început și că, deși putea implanta în uterul femeilor embrionii dezvoltați în afară, nici una dintre acele sarcini nu fusese dusă la bun sfârșit și nici nu dusese la nașterea unui copil viu. Recunoscuse totuși, presat de Emerald, că își continua cercetările și că experimenta o procedură care, spera el, va duce la nașterea unui copil viu. Emerald insistase atunci să o primească și pe ea în acest program, în calitate de potențială mamă.

Cu toate acestea, când îi spusese lui Drogo, el se opusese cu vehemență.

– Vreau să-ți dăruiesc un băiat, îi spusese Emerald cu pasiune. Vreau mai mult ca orice altceva, Drogo.

– Îl avem deja pe Robbie și pe fete, îi răspunse.

– Ei nu pot moșteni ducatul, îi atrase Emerald atenția, știind care va fi reacția lui Drogo. Era o dispută pe care o purtau de multă vreme, la urma urmei, și, cum era de așteptat, Drogo îi răspunse:

– Pentru mine ești mult mai importantă decât un moștenitor, Emerald, știi asta. Acest tip Steptoe spune, el însuși, că încă nu a avut succes defel și că procedura nu e lipsită de riscuri.

Cu toate acestea, ea refuzase să renunțe și, ulterior, fără tragere de inimă, acceptase și el. În acea noapte, îl răsplătise în pat și fusese surprinsă cât de mult îi plăcuse să facă dragoste cu el, fără alt motiv decât acela de a face dragoste. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la sex decât ca o metodă de a concepe un fiu.

În acea noapte se crease o nouă intimitate sexuală între ei, care, din păcate, nu avea să supraviețuiască mult timp. Odată ce va începe tratamentul, toată atenția ei se va îndrepta într-acolo. Nu intenționa să prejudicieze cumva rezultatul.

Dimineață, va lua mașina și va merge la spitalul din nord pentru a începe runda de teste și de proceduri care vor duce, în cele din urmă, la recoltarea ovulelor din care vor rezulta embrionii vii. Aceștia puteau fi implantați în uterul ei, pentru a produce fiul pe care și-l dorea. Nu era nici o garanție că va avea un băiat, desigur, dar dacă procedura ar duce la o sarcină reușită, atunci intenționa s-o repete până când va face un fiu, atât era de hotărâtă.

Doctorul Steptoe ezitase, la început, să o primească în programul său, susținând că nu voia să întrerupă procedurile, dar fiindcă o altă femeie renunțase, Emerald primise un telefon de la el, prin care o anunța că se ivise un loc liber dacă mai era interesată. „Dacă mai era interesată..." Ar fi făcut orice pentru a se asigura că va beneficia de tratament.

Sunetul ascuțit și neașteptat al telefonului îi destrămă gândurile, făcând-o să tresară, nervoasă.

Soneria telefonului îl trezi și pe Drogo, care aprinse lampa de pe noptieră și ridică receptorul. Dormea dezbrăcat – amândoi dormeau așa –, și mișcarea lui înlătură cuvertura, dezvelindu-i spinarea bronzată și musculoasă. Avea încă un corp admirabil, bine legat și masculin într-un sens care încă o stârnea și o excita, astfel că se lipi de el când răspunse la telefon.

Capitolul 57

– John! Jay a suferit un infarct.

Vocea lui Drogo era șocată și neîncrezătoare.

Emerald se crispă. Tatăl ei era un bărbat în putere și sănătos – cum ar fi putut avea un atac de cord? Se aplecă mai mult către telefon, ținându-se cu mâna de umărul gol al lui Drogo, pentru a-și menține echilibrul pe când încerca să asculte conversația.

– Este internat în spitalul din Macclesfield, iar Amber este cu el. Ai vorbit chiar cu Amber? Nu. Plecați, tu și Janey, la spital? Ți-au spus cât de grav e? Înțeleg; așadar, așteaptă rezultatele testelor. Da, primele douăzeci și patru de ore sunt cele mai periculoase. Le vom spune și lui Robbie și celorlalți, așa că plecați la spital fără întârziere. Spune-i lui Amber c-o iubim și că ne gândim la ea.

Când Drogo puse receptorul jos, Emerald îl întrebă:

– Jay a făcut un infarct?

– Da. Conform celor aflate de la spital de John, s-a întâmplat dimineața devreme, astfel încât doctorii nu pot spune cât de serios a fost. I-am promis că-i vom anunța noi pe ceilalți.

– Da, am auzit. Janey se duce acum la spital?

– Da. John spune că ne-a sunat de îndată ce-a aflat veștile, spuse el, trecându-și picioarele peste marginea patului. Numele de telefon ale celorlalți...?

– Le găsești în agenda din biroul meu, în sertarul de sus din dreapta. Drogo, știi că azi trebuie să merg să-l văd pe doctorul Steptoe? îi reaminti Emerald.

– Da.

Își puse pe el halatul. Afară, cerul era încă întunecat, noaptea retrăgându-și fără grabă pentru a face loc dimineții, după cum și oamenii din orașul adormit se vor retrage încet din confortul patului în mizeria dimineții aspre de februarie. Probabil că pornise instalația de încălzire, pentru că Emerald putea auzi întețindu-se familiara bolboroseală a sistemului.

– Bănuiesc că speri să las totul baltă și să plec la Macclesfield, îl acuză pe un ton tăios.

– Nu contează ce cred eu, contează ce simți tu, îi răspunse Drogo blând, îndreptându-se către baie.

Nu putea. *Trebuia* să respecte programarea făcută de doctorul Steptoe. Altfel, rata recoltarea ovulelor și ar fi trebuit să aștepte până când doctorul inițiia un nou program, adică peste alte câteva luni. Știa și Drogo lucrul ăsta. Jay nu era tatăl ei, iar ea nu era „copilul" al cărui ajutor l-ar fi așteptat mama ei. Toată vechea amărăciune produsă de familie și diluată în ultimii ani îi reveni cu putere în minte. De ce ar sacrifica șansa de a-i da lui Drogo un moștenitor doar așa, ca să fie alături de mama ei? Ce făcuse Amber de-a lungul timpului pentru ea, ca să merite sacrificiul ăsta? Inflamate de frică și de panică, vechile răni emoționale începură să doară din nou sub țesuturile cicatrizate.

Drogo ieși din baie, împrăștiind un parfum de piele curată și frecându-și părul cu un prosop. Îl iubea atât de mult și știa ce s-ar fi așteptat de la ea să facă.

În sinea ei îi apăru imaginea bărbatului pe care încă-l considera adevăratul ei tată – Robert –, zâmbindu-i cu drag. Îi dăruise dragoste

și multe alte lucruri pe lângă nume și legitimitate. Codul său moral putea să pară învechit față de standardele actuale, dar Emerald știa foarte bine ce ar fi așteptat el de la ea, și, cumva, era important pentru ea să nu-l dezamăgească, deși o parte din ea turba de furie, spunându-și că nu poate rata ocazia de a începe tratamentul. Jay nu reprezenta aproape nimic pentru ea, în vreme ce copilul care ar fi putut deveni viitorul duce era totul. Ar putea înțelege oare Robert și Drogo toate acestea?

Dar chiar când deschise gura să-i spună lui Drogo că nu intenționează să renunțe la programare, știu că nu putea s-o facă.

– Cred că mai bine merg la Macclesfield. Vocea ei era încordată de efortul de a controla ce simțea cu adevărat. Nu e ceea ce mi-aș dori, dar este ceea ce trebuie.

Drogo puse prosopul jos.

– Da, a fost și el de acord, și, cu toate că n-o spuse, Emerald știu că el sperase ca ea să facă această alegere. Putu să-i vadă oglindită în privire iubirea pentru ea, iar ei i se umplură ochii de lacrimi.

– De ce a trebuit să se întâmple tocmai azi, din toate zilele posibile, Drogo?

– Nu știu, dar știu cât de mult va însemna pentru mama ta să te aibă alături.

– Jay nici măcar nu este tatăl meu.

– Nu, și tocmai de aceea va avea nevoie mama ta de *tine*; și nu doar Amber, ci și ceilalți. Vor avea nevoie de puterea și de sprijinul tău. Iar în ceea ce privește afacerea asta cu născutul unui băiat, de câte ori trebuie să-ți spun ca să mă crezi că am tot ce-mi doresc, pe tine și pe copiii noștri – Robbie și fetele? Tu singură mi-ai fi mai mult decât de-ajuns...

– Nu, Drogo. Spui asta, dar nu e adevărat. Ești ducele de Lenchester. Ai nevoie de un fiu al tău, căruia să-i transferi titlul.

– Emerald, știu cât e de important pentru tine, dar pentru mine nu a fost niciodată. Poate datorită modului în care am crescut – ca australian care nu știa o boabă despre ce înseamnă să fii duce; habar n-am.

– Spui asta acum, dar dacă te răzgândești? Dacă vei înceta să mă iubești pentru că nu ți-am dăruit un fiu?

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Nu voi înceta să te iubesc.

O trase la pieptul lui și o îmbrățișă.

Toți cei care o cunoșteau pe Emerald spuneau că are o personalitate formidabilă, dar Drogo știa că, ascunsă în spatele acestui zid de apărare, se afla o Emerald care crescuse cu gândul că cei din jur nu o iubesc și care reacționase din cauza asta devenind dificilă și pretențioasă, chiar arogantă și, uneori, extrem de dezagreabilă, fără a-i lăsa pe ceilalți să-și dea seama cât este de singură și de înfricoșată. El știa, de asemenea, cât de mult conta pentru ea să aducă pe lume un moștenitor al ducatului. Uneori se temea că această dorință conta pentru Emerald mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât propria ei fericire.

– Mai bine mă duc să-i sun pe ceilalți, îi spuse el, desprinzându-se din îmbrățișare.

Capitolul 58

Rose nu stătea în pat când sună telefonul. Rareori mai dormea după șase dimineața, iar somnul ei nu era niciodată profund. Simțurile i se adaptaseră necesității de a asculta, un obicei pe care și-l dezvoltase în primii ani ai căsătoriei, când aștepta neliniștită ca Pete să se întoarcă de la local și număra treptele pe care le urca în siguranță.

La început, era atentă la zgomotul făcut de motorul mașinii care trecea pe stradă, și își ținea răsuflarea până când îl auzea oprind mașina, semn că nu avusese nici un accident. Apoi, îl aștepta să intre, și, în funcție de cât timp îi lua să bage cheia în ușă, știa cât a băut. În primii ani de căsătorie, stătea să-l aștepte, de multe ori ațipind într-un fotoliu la parter, asta după ce pierduse bătălia de a-l convinge să nu iasă, să nu bea și, dacă bea, să nu conducă, dar încet, încet, atât de încet încât nici nu își dăduse seama, obiceiul se furișase în ea, până când devenise un automatism – se pregătea de culcare după miezul nopții, fără ca Pete să sosească. Se întâmplase nu o dată ca Pete să se întoarcă la unu sau două dimineața și să rămână la parter pentru a bea în continuare.

Odată ajuns în siguranță acasă, se năștea alte surse de îngrijorare: putea că bea mai mult și apoi să cadă și să se rănească, sau putea, dormind la parter, să vomite în somn și să moară sufocat. Pentru

a-l proteja de aceste pericole, era mereu în gardă, la datorie, pentru a-l ademeni și vrăji să vină în pat la etaj, pe jumătate cărându-l în cârcă, pe jumătate trăgându-l pe scări, căzând uneori sub greutatea lui, cu sufletul plin de un amestec de furie copleșitoare, rușine și disperare, brăzdată de milă, vinovăție și necesitatea ei instinctivă de a încerca să-l iubească așa cum era.

Poate că dacă ar fi avut un copil, copii, lucrurile ar fi stat altfel, dar Rose fusese prea înfricoșată să-și asume riscul unui copil. I-ar fi fost suficient de greu să se împace cu propria istorie și cu tot ce însemna aceasta, pentru a mai avea de-a face și cu un soț alcoolic. Din acest motiv continuase să ia anticoncepționale, dar existau și rațiuni practice, după ce Pete începuse să bea tot mai mult, devenind dependent de alcool. Cum ar fi putut avea grijă de un copil când avea deja un bărbat care trebuia îngrijit ca un copil?

Așa trecuseră primii ani de băutură. În ultimii șase, nu mai fusese nevoie să ia contraceptive și nici nu mai avusese ocazia să-și reconsidere decizia de a nu face copii, întrucât Pete își pierduse atât interesul pentru sex, cât și capacitatea de a-l face cu ea – altă consecință a alcoolismului. Băutura era iubita lui, amanta, prietena, torționarul – băutura era lumea lui, totul –, și, după cum aflase Rose urmând sfatul doctorului și participând la un curs al unei organizații de alcoolici, nu putea face nimic pentru a-i schimba comportamentul. Doar Pete însuși o putea face. Singura persoană al cărei comportament îl putea influența era ea însăși. Fusese îngrozitor de greu să accepte asta. La început, încă mai credea că are puterea de a-l opri din băut și de a-l face „bine" din nou.

Laolaltă cu disperarea pe care i-o producea alcoolismul lui Pete mai avea un sentiment de vinovăție: o luase pe panta băuturii pentru că se căsătorise cu ea? Se întrebase chiar dacă faptul că se căsătorise cu Pete nu era, printr-un joc complicat de circumstanțe, o încercare de-a ei de a-și rescrie propriul trecut și problemele tatălui ei cu alcoolul. Crezuse, undeva, în obscuritatea subconștientului, că dacă l-ar fi putut ajuta pe Pete să se „vindece" și-ar fi plătit „păcatul" de a se fi născut și de a fi fost urâtă atât de mult de tatăl ei, care ajunsese și el dependent de băutură pentru a-și îneca amărăciunea? Cine știe ce-i motivează pe oameni să facă tot ceea ce fac?

Știa, într-adevăr, că ar putea fi vinovată – vinovată că se căsătorise cu el din prosteasca disperare că-l pierduse pe Josh. Vinovată că-și dorise să nu se fi măritat cu el după ce Josh îi spusese că o iubește.

Povara vinovăției o făcuse să se simtă ca un hoț la furat. Se căsătorise cu Pete pentru că-i era frică să stea singură cu ceea ce rămăsese din ea și ceea ce pierduse. Ea îl obișnuise să-i dea ceea ce considera a fi o nouă identitate, care ar fi putut s-o protejeze – nu conștient, dar, desigur, asta făcuse. Niciodată în timpul căsătoriei lor nu-l lăsase pe Pete să vadă că încă-l mai iubește pe Josh, niciodată acesta nu îi dăduse de înțeles că bănuiește care-i jocul ei, dar Rose se simțise mereu vinovată, undeva, în profunzimea propriei conștiințe, că nu-i putea da ceea ce-l îndreptățea să primească în urma căsătoriei, pentru că deja îi dăduse lui Josh. Încercase să compenseze lucrurile devotându-i-se, făcând din el întreaga ei viață, dar era o viață care avea un mare gol, în loc de suflet. De aceea, nu-l putea învinovăți pe Pete din cauza băuturii. Încercase să se lase în primii ani de căsătorie. De două ori intrase într-o clinică particulară de dezintoxicare. A doua oară suferise o serie de convulsii atât de violente, că personalul clinicii crezuse că va muri.

Dar nu murise.

Cu toate acestea, conform doctorilor, el se omora cu propria mână. „Se distrugea" era cuvântul care descria mai bine adevărul, în opinia lui Rose; o înceată și dureroasă distrugere a propriului corp și a propriei minți, care o făcea să se simtă neajutorată și chinuită.

După prima încercare de dezintoxicare, merseseră la Hong Kong, într-o vacanță care ar fi trebuit să marcheze un nou început. Era ideea lui Pete. El dorea să-i dea ei o șansă să-și „descopere" dimensiunea cantoneză, dar călătoria o făcuse să se simtă chiar mai străină în Hong Kong decât se simțea acum în Anglia. În Hong Kong descoperise că regulile nescrise care-i separă nu doar pe caucazieni de orientali, dar marchează și numeroasele diviziuni din interiorul fiecărei categorii erau complexe, unanim acceptate și protejate. Nu exista „loc" pentru unii ca ea, cu universul familial și creșterea ei occidentală lipsită de griji, și sângele care-i curgea în vene de la o mamă provenită din cele mai joase pături sociale. Fusese tratată cu un amestec de suspiciune și dispreț, fără a descoperi nimic din mama pe care o pierduse în copilărie.

Spre deosebire de tatăl ei, Pete nu era un alcoolic violent. Se retrăgea, pur și simplu, în sine, într-un loc unde, în rarele sale momente de trezie, jura că se simte confortabil, chiar dacă, făcând asta, se distrugea.

Terminațiile nervoase din mâinile și picioarele lui deveniseră atât de deteriorate, încât cu greu mai putea merge sau ține ceva în mână, iar ficatul său era distrus aproape în întregime. Zăcea în camera de la etaj, pe care Rose o făcuse cât mai confortabilă pentru el. Putea dura săptămâni sau luni, nimeni nu știa.

Nu-l putea lăsa nesupravegheat, nici măcar pentru câteva ore, deoarece atunci când o făcea, în ciuda stării sale fragile de sănătate, el ar fi vrut să iasă, să bea, să se simtă bine în compania după care tânjea. Uneori, Rose se întreba dacă n-ar fi fost, pur și simplu, mai bine să-l lase să meargă, dar teama că va muri singur și fără să-l îngrijească nimeni o împiedica.

Telefonul sună, speriind-o.

Nu putea fi Josh, desigur. Nu ar fi sunat atât de devreme dimineața. Nu ar fi sunat deloc acum, își aminti ea, pentru că-i spusese să n-o facă.

Fusese surprinzătoare revenirea lui Josh în viața ei, în ultimul an, sunând pur și simplu la ușă ca s-o anunțe că decisese să renunțe la saloanele din New York și să revină acasă.

Ea nu avea nici o intenție să se implice într-o aventură cu el, dar lăsase oarecum garda jos și, înainte să-și dea seama, ajunsese să admită în fața lui ceea ce refuza să admită în fața altora, și anume că nu ar fi trebuit să se mărite cu Pete. Pentru că de aici nu mai era decât un mic și trădător pas până la a admite că l-a iubit, că îl iubea și că îl va iubi mereu numai pe el, pe Josh.

– Părăsește-l pe Pete, îi ceruse Josh.

– Nu pot. Are nevoie de mine, îi răspunsese ea. Nu are pe altcineva.

– Dar ce spui despre nevoile tale? Dar despre ale mele? fusese răspunsul lui Josh. Noi nu contăm? Nu e prea târziu pentru noi...

Ella își eliberă pe furiș degetele din strânsoarea pantofilor de îndată ce ușa liftului se închise, ascunzând-o în pântecul său lucios.

Fusese la o lansare de carte care durase mai mult decât se așteptase și o dureau picioarele pentru că toată seara stătuse în picioare, discutând cu lumea prezentă la eveniment. Rolul ei ca redactor-șef la revista *NY* o obliga să participe la multe asemenea evenimente. *NY* era considerată de cunoscători drept cea mai prestigioasă și de succes revistă, iar Ella fusese uluită când i se propusese să devină redactor-șef, la lansare, în urmă cu patru ani.

Amestecul nemaiîntâlnit între duritatea editorială față de chestiunile politice și pagina de bârfe, ridicată în slăvi drept cea mai bună din oraș, adusese o audiență cu opțiuni politice ferme, dar suficient de mondenă pentru a avea nevoie de poantele și informațiile culese de prin culise.

La acestea se adăugau paginile de modă extrem de bune, o secțiune de artă și o agendă care știa tot despre cine a fost unde, purtând ce, și cu cine, și cât de mult a donat organizației caritabile favorite, așa că nu era greu de văzut de ce a devenit *NY* o lectură obligatorie.

Cu mult înainte ca liftul să oprească la etajul inferior al apartamentului pe două etaje din Park Avenue, Ella își încălță pantofii din nou și se îndreptă de spate. Nu că ar fi fost cineva s-o vadă; Maria, menajera lor, se culcase, iar Olivia, de asemenea, adormise, probabil, în dormitorul pe care îl redecoraseră recent, cu zidurile pe care ea insistase să le acopere, spre iritarea Ellei, cu fotografii făcute de ea și de Oliver – scene de stradă din New York, scene de pe plajă, din verile petrecute la Hamptons, portrete ale extraordinarului univers uman al orașului.

Încă din momentul nașterii, în ciuda faptului că fusese fată, și nu băiat, Oliver își adorase fiica. Chiar dacă Ella credea că ochii albaștri ai Oliviei și părul ei închis la culoare proveneau de la propriul ei tată, Oliver decisese că aceste trăsături sunt ale lui; chiar dacă Ella simțea că felul ei dârz de a fi provenea de la străbunicul ei, Oliver decisese că este moștenirea lăsată de dârza lui mamă, și așa se luptau pentru drepturile pe care le avea familia fiecăruia asupra Oliviei, la fel de mult pe cât se luptau pentru orice altceva.

Un singur lucru nu stârnea controverse, și acela era cât de mult o iubeau amândoi pe fiica lor. Departe de a suferi de depresie postnatală, Ella se îndrăgostise imediat și pasional de fiica ei.

Deschise ușa apartamentului, știind cu precizie că Oliver nu era acasă – fără a ști însă pe unde lucrează.

Putea bănui, își spuse ea cu cinism. Oliver era un bine-cunoscut și foarte solicitat fotograf de modă, și Ella nu putea uita că, și înainte de căsătoria lor, tot ca fotograf de modă se culca frecvent cu modelele lui. Între ei nu era o legătură de dragoste, nu avea nici o pretenție sentimentală asupra lui, și nici el asupra ei. Nu discutaseră acest subiect, dar știa că Oliver era conștient de curtea asiduă pe care i-o făcuse Brad după nașterea Oliviei. Oliver era cel care, împreună

cu ea, o crease pe Olivia, și Oliver era cel care o împiedicase să avorteze. Tot el fusese cel care se căsătorise cu ea de dragul Oliviei.

Din pricina tuturor acestor lucruri, dar și pentru că ea credea că un copil avea nevoie de dragostea ambilor părinți și de protecția pe care buna înțelegere a celor doi o poate aduce, nu cedase tentației de a avea o relație cu Brad, relație care ar fi putut duce, în cele din urmă, la destrămarea căsniciei.

Oliver nu provocase nici o discuție despre Brad, dar de ce ar fi făcut-o? Nu o iubea, la urma urmei. Cumva, acest lucru nici nu contase pentru ea multă vreme. Nu erau singurul cuplu de succes din Manhattan a cărui căsnicie se baza mai degrabă pe considerente practice decât pe sentimente. Dar, pe-atunci, Oliver nu iubea pe altcineva.

Ella își putea aminti destul de limpede momentul în care înțelesese că Oliver nu doar se culca cu extraordinar de atrăgătoarea tânără pe care o fotografia pentru *Vogue*, dar se și îndrăgostise de ea. Era dimineața de Crăciun când întrerupsese fără să vrea conversația lui telefonică pe furiș cu iubita lui. Probabil că o iubea, de vreme ce o sunase în ziua de Crăciun, o zi care, de la nașterea Oliviei, îi fusese consacrată. Nu-i vorbă, Ella nu ceruse explicații despre telefon. Nu ar fi avut nici un sens. Căsătoria lor fusese un aranjament civilizat, în care acuzațiile de infidelitate nu-și aveau locul. Acum aștepta, pur și simplu, ca el să-i spună că vrea să divorțeze. Ar fi putut să i-o ia înainte, să-i spună ea prima că vrea să divorțeze, dar știa că Olivia nu ar fi iertat-o niciodată și ar fi învinovățit-o pentru destrămarea familiei, iar ea nu voia asta.

Merse în bucătărie să-și facă o ceașcă de ceai, cum își făcea mereu când venea târziu. Proptit de ceainic era un bilet scris de mâna Mariei. Prima dată când îl citi, mintea Ellei refuză să accepte.

Îl ridică la nivelul ochilor, cu mâna tremurândă, citind mesajul din nou. Tatăl ei avusese un atac de cord și se afla în spital. Nu, era imposibil. Îl văzuse în ianuarie, când zburase până în Anglia pentru o întâlnire la care discutase posibilitatea de a lansa propria ei revistă pentru adolescente în Marea Britanie, luând-o și pe Olivia cu ea, iar el avea, ca de obicei, o stare de sănătate bună.

Drogo fusese cel care sunase, dar când Ella sună înapoi, nu-i mai răspunse nimeni, astfel că sună la Fitton Hall, iar inima începu să-i galopeze năvalnic în piept când John îi confirmă că tatăl ei era foarte bolnav și fusese internat la Terapie intensivă.

Conducea o revistă de succes, așa că nu avea nici un motiv să se panicheze la gândul că trebuia să-și rezerve un bilet de avion la un zbor transatlantic, dar mâinile îi tremurau, și la fel și vocea, când sună pentru a face rezervarea ca să meargă acasă, la căpătâiul tatălui ei.

Nu avea nici un sens s-o trezească pe Olivia, deși Mariei trebuia să-i spună ce intenționează să facă și, de asemenea, să-i lase un mesaj lui Oliver, care era plecat la o ședință foto pentru revistă și urma să se întoarcă peste câteva zile.

Tatăl ei era bolnav, poate pe moarte. Părea imposibil și ridicol ca ea, care trăia în America de aproape douăzeci de ani, să se simtă brusc atât de vulnerabilă și de nefericită, precum un copil căruia îi este frică să nu fie părăsit. Atât de singură.

Capitolul 59

Janey se ridică în grabă de pe scaunul ei din sala de așteptare când ușa se deschise, dar, văzând-o pe Emerald, chipul i se liniști. Nu fuseseră niciodată apropiate, dar era singură aici de ceva ore, după ce John se întorsese la Fitton Hall, promițându-i că va reveni cât putea de repede, iar povara îngrijorării pentru viitorul tatălui ei și pentru perspectivele sumbre ale lui John creștea tot mai mult, minut cu minut. Ezită, dar emoțiile o copleșiră. Ea și Emerald crescuseră împreună și aveau amintiri de familie comune, lucruri care contau acum mult mai mult pentru Janey decât disensiunile din trecut.

– Emerald! Emoțiile o sufocau în timp ce se grăbi spre sora ei vitregă, izbucnind în lacrimi.

Emerald nu știa care dintre ele era mai mirată când se apropie și mai mult și o îmbrățișă pe Janey, vrând parcă s-o protejeze, înainte să spună, pe un ton pragmatic:

– Spune-mi ce se întâmplă.

– Nimic, reuși să ofteze Janey printre lacrimi. Cine ar fi spus că, dintre toți oamenii, prezența lui Emerald aici putea fi atât de reconfortantă. Nu s-a întâmplat nimic. Numai că îmi pare atât de bine să te văd, recunoscu ea. M-am simțit atât de singură.

– L-ai văzut pe tatăl tău? o întrebă Emerald, mascându-și reacția emoțională la ceea ce spusese Janey cu atâta simplitate.

– Nu. Mama, mama ta este cu el și, după cum mi-au spus asistentele, pur și simplu nu vrea să plece de lângă el. I-au spus că sunt aici și că ai aflat și tu, dar ea tot nu vrea să-l părăsească. Știi cât de devotați au fost mereu unul față de celălalt.

– Medicii au spus ceva? o întrebă Emerald.

– Nu e nimic nou de spus. Orele care urmează sunt critice. Cred că e îngrozitor, nu? Am încercat să-mi imaginez ce aș simți dacă ar fi fost vorba despre John. Nici nu suport să mă gândesc la așa ceva, este prea dureros.

Turui toate acestea, fericită că nu mai este singură, însă cu toate că pentru oricine altcineva ar fi putut părea prostești, Emerald știa exact ce voia să spună Janey.

Pentru prima dată în viață, Emerald privi cu înțelegere în ochii surorii sale vitrege.

Greața pe care o simțise Emerald mai devreme reveni, dar reuși să treacă peste ea. Nu era momentul acum să admită cât de mult o îngrozea perspectiva vieții fără Drogo.

– Nu mi-am imaginat că se poate întâmpla așa ceva. Nici tu, nu-i așa? o întrebă Janey aproape rugător. Tati părea mereu atât... atât de prezent, și nu te poți gândi că va veni o zi în care nu va mai fi. Sunt atât de îngrijorată din pricina lui, Emerald. Nu vreau să moară.

Începu iar să plângă.

– Atunci, nu trebuie să te mai gândești la așa ceva, spuse Emerald pe un ton ferm. Trebuie să-ți spui că este pe punctul să se facă bine.

Cuvintele ei avură un efect mai mare decât cel scontat. Sora ei vitregă îi adresă o tentativă de surâs umed și-i spuse:

– Mi-aș fi dorit să-ți semăn mai mult, Emerald. Ai fost mereu atât de... atât de stăpână pe situație. Nu pare să-ți fi mers nimic prost. Tu și Drogo sunteți atât de norocoși.

Norocoși? Ea? Dacă ar ști Janey.

– Janey, ai un soț care te iubește și doi fii zdraveni, sublinie cu hotărâre Emerald. „Doi fii, nu unul și cu siguranță nici unul", se gândi ea. Janey era atât de oarbă și nu vedea că Emerald era cea care o invidia pe ea pentru că avea ceea ce ea își dorea cu disperare! În momentele de deprimare și le imagina deseori pe surorile ei, și în special pe Janey și pe Polly, cu fiii lor, schimbând priviri conspirative și discutând despre incapacitatea ei de a-i da un moștenitor lui

Drogo. Dar Janey nu părea să-și dea seama de gândurile care-i treceau prin cap lui Emerald. În schimb, ea scutură din cap și scoase un mic hohot amar de râs.

– Doi fii sănătoși care ar putea fi trimiși în orice zi acasă, pentru că nu le mai putem plăti taxele la școală. Asta e, Fitton este încă a noastră, deci au o casă la care să se întoarcă. Tocmai voiam să-l întreb pe tati dacă ne poate ajuta. Acum mă simt atât de egoistă că mă gândeam la așa ceva.

Janey nu-și dădea seama de ce îi făcuse aceste mărturisiri lui Emerald, dar era prea târziu să-și retragă cuvintele și, în mod ciudat, se simțea chiar ușurată că le rostise. Era, probabil, ceva legat de situația în care se aflau, de intimitatea sălii de așteptare și de tot ceea ce presupuneau acestea.

Emerald se încruntă. Presupusese mereu că John și Janey o duceau bine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea direct. Și nu spune că nimic, pentru că ceva trebuie să se fi întâmplat.

Rolul de surioară confidentă era unul nou pentru ea, și era surprinsă cât de repede îl adoptase, ba chiar mai surprinsă cât de confortabil i se părea, de parcă trăia pentru prima dată o experiență la care visase în secret, dar de care nu avusese parte.

– John a încredințat toți banii noștri unui... prieten, care i-a investit și a pierdut, asta s-a întâmplat, îi spuse Janey la fel de direct, de parcă și-ar fi încredințat lui Emerald toată viața, și el este extrem de îngrijorat. Nu știu ce-am să fac, Emerald. Dacă tati supraviețuiește, nu pot, pur și simplu, să-l fac să se neliniștească spunându-i toată tărășenia și cerându-i ajutorul.

– Cât ați pierdut? o întrebă Emerald.

Janey ezită, uitându-se peste umăr, chiar dacă erau singurele persoane din sala de așteptare, înainte să recunoască:

– Peste un milion de lire. Tot ce aveam. Vezi tu, când investiția nu a făcut profitul pe care-l așteptau, au investit cu toții și mai mulți bani, la sfatul așa-zisului prieten. Bietul John! Este atât de dificil pentru el. Vezi tu, a fost mereu priceput cu banii și atât de... de sensibil și de încredere. M-am sprijinit pe el pe tot parcursul căsătoriei noastre și simt acum, ei bine, mă simt vinovată, Emerald. Ar fi trebuit să mă interesez mai mult de problemele noastre financiare. Nu trebuia să mizez pe faptul că el poate purta în cârcă toată responsabilitatea.

Emerald se gândi rapid, în vreme ce asculta ce-i spunea Janey. Drogo o avertizase că familia ar putea avea nevoie de ea, dar nici măcar el nu putuse anticipa ceva de anvergura aceasta.

– Uite, de ce nu vrei să te ajut eu?

Fața lui Janey se înroși.

– Tu? Dar... de ce ai face-o?

„De ce, chiar?"

– Suntem o familie, a fost singurul răspuns pe care i-l putu da Emerald, iar mama cu siguranță va mirosi că ceva nu e în regulă. Știi că așa face.

– Da, așa e, recunoscu Janey, dar nu pot lua bani de la tine, Emerald. Vocea ei suna îngrozitor de stânjenită. Nu ți-am spus pentru că... pentru asta, și, pe de altă parte, John nu ar accepta niciodată. Mândria lui ar fi rănită îngrozitor.

– Atunci nu-i spune, o sfătui Emerald.

Ignorând-o, Janey spuse cu glasul tremurat:

– Nu pot să te las să-mi dau un milion, Emerald.

Știuse mereu ce bogăție avea la îndemână Emerald, dar să facă o asemenea ofertă... Janey era sfâșiată între sentimentul de recunoștință și grija mult mai realistă că John ar putea să nu accepte.

– Adică, ai fi dispusă ca băieții tăi să fie puși într-o situație jenantă, spunându-li-se că trebuie să părăsească școala, iar tu să pierzi Fitton? Vocea lui Emerald era în mod deliberat batjocoritoare. Mi se părea că ești peste nivelul ăsta, Janey.

– Nu pot accepta, repetă Janey, dar Emerald simțea că hotărârea din tonul ei începuse să se destrame.

– Este ceea ce ar face Jay, dacă ar putea, și este ceea ce propriul meu tată ar vrea să fac. Suntem o familie, la urma urmei, Janey. Copiii tăi sunt nepoții mei, și mi-ar plăcea să cred că, dacă ni s-ar întâmpla ceva, mie sau lui Drogo, fiicele mele vor fi capabile să găsească pe cineva...

– Bineînțeles că vor putea. Știi prea bine asta.

Instinctele materne ale lui Janey au fost stârnite de îndată, așa cum Emerald știa că se va întâmpla.

În mod secret, lui Janey i-ar fi plăcut să aibă o fată și le adora pe fiicele lui Emerald.

Ce ciudat, reflectă Emerald, nu avusese deloc până acum revelația că i se părea firesc pe undeva, în străfundul sufletului, gândul că,

la nevoie, fiicele sale ar putea fi crescute de una dintre surorile sale pe care ea însăși crescuse detestându-le.

– Nu fac asta pentru tine, Janey, continuă ea cu hotărâre. O fac pentru noi toți. Tu locuiești, la urma urmei, cel mai aproape de Denham și n-ai putea să sari în ajutorul mamei mele și a tatălui tău la timp, dacă îți faci probleme pe tema datoriilor lui John.

Ceea ce spunea Emerald era adevărat, recunoscut Janey.

– Suntem o familie, repetă Emerald, și avem de-a face cu o situație dificilă. Va trebui să-ți sacrifici timpul, și este normal să contribui și eu cumva, ceea ce, în acest caz înseamnă să te ajut să-ți joci rolul.

– Ei bine, dacă pui problema așa... renunță Janey. Ar fi o ușurare atât de mare să nu mai aibă pe cap problemele acelea îngrozitoare și ar putea să se concentreze în întregime s-o ajute cât poate pe Amber.

– Așa o pun, spuse Emerald. Și sunt sigură că există o posibilitate să aranjăm cu administratorii fondului să descopere că ar mai fi niște bani care să vă aparțină în fondul vostru, în așa fel încât mândria lui John să nu fie într-atât de afectată.

Janey scoase un mic țipăt care ar fi putut de protest sau de acceptare.

– Atunci s-a aranjat, spuse Emerald cu fermitate, interpretând răspunsul lui Janey drept acceptare. Vom pune la punct totul de îndată ce se va putea.

Înainte ca Janey să mai poată ridica și alte obiecții, schimbă subiectul, informând-o despre aranjamentele întreprinse de Drogo și adăugă:

– Drogo trebuie să vină de îndată. I-a telefonat lui Robbie după ce John ne-a sunat pe noi și apoi lui Polly, și a aranjat să fie luați de la aeroportul din Manchester și aduși direct aici. Am trimis o mașină s-o aducă pe Cathy.

– Crezi că vor veni și Rose și Ella?

– Habar n-am.

Că Rose va veni, Emerald se îndoia. Nu discutaseră niciodată despre înstrăinarea dintre mama ei și nepoata față de care fusese atât de apropiată, dar fuseseră mereu conștiente de ea.

Inițial, Emerald fusese încântată, chiar triumfătoare. Amber era mama ei, până la urmă, și era normal și corect ca ea, și nu o bastardă ca Rose, să fie favorita ei. Mai apoi însă, triumful ei își pierduse cumva savoarea. Era ciudat cum o singură faptă poate mătura

în întregime istoria unei relații și o poate metamorfoza pe vecie, fie că era vorba despre o faptă generoasă, fie despre o nedreptate.

Pe parcursul unei singure seri, în câteva ore, Rose îi schimbase viața complet, prin bunătatea sa. Nici una din ele nu mai pomenise acea noapte, în rarele ocazii în care se întâlniseră, dar amintirea aceea era încă prezentă, un secret care le lega și care o făcuse pe Emerald să se vindece de eterna ei invidie.

Va veni oare Rose? Emerald a fost surprinsă să constate cât de mult își dorea s-o vadă.

Capitolul 60

Ce se întâmpla la Macclesfield? Rose se uită la telefon. Își dorea cu disperare să fie acolo, lucru care-i dădu un mic fior de surpriză.

De atâția ani încetase să mai aibă acea veche și specială intimitate cu mătușa ei, după ce, plină de amărăciune și durere, descoperise că fusese, pur și simplu, folosită de mătușa ei, Amber, care nu o iubise niciodată așa cum pretinsese.

Se văzuse tot mai rar cu „familia" de când sănătatea lui Pete se deteriorase – ceea ce nu însemna că, între ei, se produsese o ruptură deschisă. Era, de fapt, nașa unuia dintre băieții lui Janey și a celei mai mari dintre fiicele lui Emerald, dar nu se aștepta la această dorință irațională de a fi acolo.

De ce-ar fi mers? Mătușa Amber nu avea nevoie de ea acolo. La urma urmei, avea trei fete și două fete vitrege, care însemnau pentru ea mult mai mult decât însemnase vreodată Rose.

Dar *ea* era cea care avea nevoie să fie acolo, recunoscu Rose. Ea dorea să fie acolo și trebuia să fie acolo.

Traversă bucătăria rapid, luă telefonul și formă numărul pe care-l știa pe dinafară.

Din momentul în care, la capătul firului, nu se mai auzi telefonul sunând, știu dintr-odată că era Josh, doar după respirația lui.

– Sunt eu, îi spuse Rose. Am nevoie de ajutorul tău.

Nu ceda, de fapt, dorințelor sau iubirii pentru el, nu făcea asta pentru ea, ci pentru Amber, căreia îi datora atâtea.

În mai puțin de cinci minute totul a fost aranjat. Josh urma să aibă grijă de Pete, astfel că ea putea pleca la Macclesfield. Se luptase atât de mult să-l excludă pe Josh din viața ei, să-și interzică și să-i interzică și lui să vorbească despre dragostea dintre ei, pentru că era căsătorită cu Pete, dar soarta decisese, și Rose știa că nu avea de ales.

– Așadar, ce să-i spun domnului Oliver când se întoarce? întrebă Maria.

Ridicându-și privirea în timp ce verifica dacă are pașaportul în portofel, Ella spuse:

– Să-i transmiți că a trebuit să merg acasă pentru că tatăl meu a avut un infarct. Trebuie să plec, Maria, taxiul așteaptă. Ai grijă de Olivia în locul meu și dă-i o grămadă de pupici din partea mea, da?

Nu mai putea amâna, altfel ar fi pierdut avionul și nu mai avea altul până dimineață. „Doamne, Dumnezeule, fă ca tata să fie în viață când voi ajunge ea acolo." Era inutil să-și dorească acum să fi petrecut mai mult timp cu el când îl vizitase, în ianuarie.

Josh ajunse când promisese. Doar vederea lui i-a fost suficientă lui Rose ca să reînvie sentimente pe care știa că nu are voie să le aibă. Se căsătorise cu Pete din proprie voință, nimeni n-o forțase. Pur și simplu, nu-l putea părăsi pentru că-l iubea pe Josh.

Se simțea periculos de aproape să-și dea pe față sentimentele, să cedeze. Se simțea ca în ceruri în brațele lui Josh, și atât de protejată, cu familiara lor tihnă și căldură.

– Nu trebuia să te sun.

– Bineînțeles că trebuia, spuse Josh și îi șterse cu degetul mare o lacrimă care-i aluneca pe obraz, adăugând cu blândețe: Aș fi fost îngrozitor de gelos dacă ai fi cerut ajutorul altcuiva. Vreau să știi că poți apela totdeauna la mine, Rose, pentru orice.

– Știu că pot și... și am vrut ca tu să fii aici, dar este atât de nedrept să... să te implic.

Josh îi mângâie părul, descoperindu-i chipul, și apoi îi prinse bărbia în căușul palmelor sale pentru a o privi în ochi.

– Nimic din ce se întâmplă între noi doi sau din ceea ce simțim unul pentru celălalt nu poate fi altfel decât perfect și normal. A fost prostia mea că nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc și că te-am

lăsat să pleci. Nu, nu spune nimic, știu că ești căsătorită cu Pete, știu că nu-l vei părăsi, dar asta nu înseamnă că noi nu putem fi prieteni, nu-i așa?

– Prieteni? Vocea lui Rose se frânse când rosti cuvântul. Josh, nu mă pot încrede în mine să-ți fiu doar prietenă.

– Atunci, mai bine ai încredere în mine în loc să-ți faci probleme din cauza ta și a viitorului tău, pentru că-ți spun eu că puteam fi prieteni. Știu ce crezi în legătură cu datoria pe care-ți imaginezi că o ai față de Pete.

– Trebuie îngrijit 24 din 24 de ore, Josh. Nu va mai fi niciodată sănătos – băutura a făcut ravagii prea mari –, dar mai poate trăi ca invalid ani la rând. Nu contează cât de mult te iubesc și vreau să fiu cu tine, nu-l pot abandona.

– Nu ți-aș cere-o. Lasă-mă să te ajut, Rose. Lasă-mă să fac parte din viața ta, chiar și ca prieten.

– Nu te pot ruga să faci asta.

– Nu trebuie să mă rogi. Eu sunt cel care-ți face oferta. Te iubesc și fără tine viața mea a fost insuportabil de goală. Când m-am întâlnit întâmplător cu Ella pe Fifth Avenue și mi-a spus despre Pete, am știu că trebuie să mă întorc să fiu cu tine; nu mă izgoni, Rose. Am la fel de multă nevoie de tine ca Pete. Într-o zi, vom avea vârsta pe care o au mătușa și unchiul tău. Știu, mai presus de orice, că aș vrea ca atunci când va veni momentul, mâna ta să fie ultima pe care s-o țin și chipul tău să fie ultimul pe care-l văd. Poți fi soția lui Pete, dar ești iubirea mea și vei fi mereu, și, cumva, vom face ca asta să devină realitate, Rose, îți promit.

Și, din câte îl cunoștea Rose, Josh își ținea mereu promisiunile.

Capitolul 61

– Stăm de o groază de vreme aici, Emerald. Ce crezi că se întâmplă? Nimeni nu ne spune nimic.

Emerald simțea neliniștea din vocea lui Janey.

– Stai aici, îi spuse. Voi merge să văd dacă pot afla ceva.

Spitalul era mai aglomerat decât fusese când sosise acolo. Una din cele două funcționare de la biroul de recepție al Secției de terapie

intensivă o privi cu înțelegere când Emerald îi spuse că nu venise nimeni să le comunice care este starea de sănătate a lui Jay, dar nu știu să-i spună când exact l-ar putea vedea pe medicul specialist.

– Pot să vă fac niște ceai, se oferi recepționera, și voi încerca să aflu informații de la asistenta secției.

– Ar fi bine, te rog frumos, îi mulțumi Emerald. Mama este încă alături de tatăl meu vitreg și suntem cu toții îngrijorați și de starea ei, desigur.

– Ai reușit să afli ceva? o întrebă Janey de îndată ce Emerald se întoarse în sala de așteptare.

– Nu, dar ne vor trimite niște ceai. Se uită la ceas. Drogo ar trebui să apară în curând.

O enerva într-o oarecare măsură să accepte că Drogo ar fi putut obține mai multe informații de la personalul spitalului decât ea însăși, dar, de-a lungul anilor, Emerald căpătase într-o oarecare măsură o viziune practică asupra existenței și știa că nu avea nici un sens să se amărască din pricina lucrurilor pe care nu le putea schimba. Nu atunci când putea organiza problemele cu care trebuia să se confrunte.

– Când ajung ceilalți aici, va trebui să discutăm despre ce se va întâmpla pe mai departe, o avertiză pe Janey. Știu că prioritatea numărul unu pentru tine, Ella și gemene va fi tatăl vostru și ce se întâmplă acum, dar trebuie, de asemenea, să fim practici. Sunt lucruri care trebuie discutate și trebuie făcute anumite aranjamente.

Emerald se referea la cazul în care tatăl ei murea, Janey știa.

În mica secție de Terapie intensivă, Amber nu se gândea la nimic altceva decât la Jay. La un moment dat, începuse să-i vorbească, câteva cuvinte la început, mai mult dând glas propriilor gânduri, nu altceva, apoi îi simți degetele că tremură în mâna ei și știu că o aude, așa că vorbi în continuare, nu despre teama de a-l pierde, ci despre trecut, despre momentele lor fericite, despre dragostea lor. Râse și plânse pe măsură ce evoca șuvoiul de memorii, fiind cuprinsă, după aceea, de un sentiment de pace.

Încă îi ținea mâna. Se simțea obosită, ochii îi erau uscați de căldură, iar gâtul o durea de la vorbit. Iubirea împărtășită este un dar minunat, care-i transformă pe iubiți, iluminând partea întunecată a vieții, trecând dincolo de mortalitatea trupului.

*

– Drogo!

Robbie avea nouăsprezece ani și se considera adult, dar în secunda când îl văzu pe Drogo, simți că îi dau lacrimile, amintindu-și cum simțea că în copilărie, îl avea mereu pe tatăl său vitreg alături, gata să-l sprijine și să-l protejeze.

Prins în îmbrățișarea călduroasă a lui Drogo, îl întrebă temător:

– Cum se simte bunicul?

– Ultima dată când am vorbit la spital spuneau că starea lui este stabilă.

– O să... o să moară?

– Nu știu, Robbie, îi răspunse Drogo cinstit. A avut ceva care pare un infarct serios, dar dacă privim partea plină a paharului, bunicul tău este un om foarte puternic și hotărât, și dacă poate supraviețui cineva după o treabă ca asta, atunci el este unul dintre aceia. Vom ști mai multe după ce medicul specialist va primi rezultatul analizelor.

– Când l-am văzut la Crăciun glumea și-mi spunea că m-ar umili dacă ar veni la schi cu mine.

– Mi-e teamă că da. Mai avem un sfert de ceas până aterizează avionul mătușii Polly, din Veneția, așa că hai să bem o cafea cât timp o așteptăm.

Manchester! Ciudat cum mirosea mereu a ploaie, chiar și într-o zi uscată ca aceea, se gândi Polly când coborî din avion.

– Polly!

Nu se așteptase s-o întâmpine cineva la aeroport, dar simți o ușurare să-l audă pe Drogo strigând-o, deși a fost dezamăgită că nu avea alte știri despre tatăl ei.

– O să-l putem vedea pe bunicul, Drogo? îl întrebă Robbie îndată ce urcară tustrei în mașină și Drogo începu să conducă spre sud, către Macclesfield.

– Depinde de medicul specialist. Am vorbit deja cu secretara lui, care mi-a confirmat că ne va vedea și ne va da informații de îndată ce-l va consulta pe Jay și va vedea rezultatele analizelor pe care deja i le-au făcut.

– Dar este în viață acum, nu-i așa? îl presă Robbie neliniștit pe tatăl său vitreg, punând întrebarea pe care Polly nu se simțea în stare s-o pună.

– Da, este, confirmă Drogo.

– L-ai văzut? întrebă din nou Robbie.

Drogo clătină din cap, negând.

În sala de așteptare intră o soră cu o tavă pe care se aflau două căni din ceramică groasă, pline cu ceai, niște plicuri cu zahăr și câteva pachete mici de biscuiți. Puse totul pe măsuța de melamină, înainte să părăsească încăperea.

– Nu am crezut că voi fi vreodată atât de recunoscătoare pentru o cană de ceai, spuse Janey întinzându-se după una din căni.

Emerald se uită la cana rămasă. Ceaiul din ea era închis la culoare și puternic mirositor. Ezitând, întinse mâna după cană, dar se opri când stomacul ei, strâns de greață, reacționă la vederea și mirosul ceaiului.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Janey.

– Nimic, minți Emerald.

Nu era nevoie să-i dea lui Janey de înțeles că era atât de afectată de infarctul lui Jay, încât avea o senzație de greață; nu în aceste momente, când, după cum îi spusese Drogo, ea era cea care ar fi trebuit să fie puternică.

Cu toate acestea, nu putu bea ceaiul, care rămăsese neatins când sosi Drogo, zece minute mai târziu.

– Unde e Polly? îl întrebă Emerald după ce-l îmbrățișă pe Robbie.

– Va veni de imediat. A vrut să-l sune pe Rocco, să-i spună că a ajuns fără probleme.

Emerald încuviință.

– Drogo, mi-e sete, dar ceaiul pe care l-au adus pare îngrozitor de tare. Poți să-mi aduci niște apă?

– Să văd ce pot face. Drogo se uită la ceas. Dar, mai întâi, vreau să-i mai dau un telefon asistentei doctorului și să aflu exact când va veni aici.

Sosirea gemenelor, practic în același timp, în sala de așteptare declanșă o nouă rundă de îmbrățișări între frați și surori, dar și un nou val de întrebări neliniștite.

– Drogo a plecat să-i telefoneze asistentei medicului, atât putu să le spună Emerald. Nu știm până nu-l consultă pe Jay.

– Îl putem vedea pe tati? Dar mami unde este? întrebă Cathy, cea mai „vârstnică" dintre gemene.

– Nu-l puteți vedea, iar mami este cu el, le răspunse Emerald. Când simți că gemenele erau pe punctul să înceapă să protesteze, le reaminti pe un ton hotărât: Nu uitați că tatăl vostru este internat la Terapie intensivă și că este, probabil, sub efectul sedativelor.

– Emerald are dreptate, sări Janey în ajutorul ei, văzându-l pe Drogo că se întoarce în sala de așteptare.

– Medicul va întârzia, le spuse el, pentru că a apărut între timp o urgență unde a trebuit să se ducă, dar va veni în scurt timp aici. Amber este cu Jay și refuză cu tărie să plece, după cum vă puteați aștepta.

– Biata mami, spuse Cathy. Ea și tati au fost mereu atât de devotați unul altuia. În vocea ei plutea o teamă căreia nici unul dintre cei prezenți nu voia să-i dea glas – și anume că Jay nu va supraviețui.

Mulțumită lui Drogo, le-au fost aduse nu numai cești de ceai și de cafea alături de o sticlă cu apă îmbuteliată, pentru Emerald, ci și niște sandviciuri surprinzător de bune, după cum spuse Robbie, singurul care mâncă unul.

– Nu avea nici un sens să batem atâta amar de drum, dacă nu ne lasă să-l vedem pe tati, se frământa Cathy.

Emerald răsuflă prelung, și apoi, spuse păstrându-și sângele-rece:

– Da, așa este. E o ocazie foarte bună să discutăm unele lucruri importante, deși aș fi preferat să așteptăm până când ajunge și Rose aici.

– Crezi că va veni? o chestionă Janey.

Emerald nu avea habar, dar știa că problema care o frământa nu putea fi discutată și nici rezolvată fără Rose.

– Cu siguranță, ar trebui să fie aici de dragul lui mami, se auzi vocea lui Cathy, aspră și suficient de puternică pentru a răzbate prin ușa întredeschisă, în spatele căreia Rose, aflată pe coridor, încă ezita să intre. În special când te gândești la câte a făcut mami pentru ea.

– Nu a făcut nimic în plus pentru Rose față de ce a făcut pentru noi ceilalți... începu Emerald să sublinieze, întrerupându-se brusc atunci când Rose împinse ușa și intră în sala așteptare.

– Cu excepția faptului că voi sunteți toate fiicele ei, ale lui Jay sau ale amândurora, cum e cazul gemenelor, în vreme ce eu nu sunt, spuse ea calmă.

– O, Rose, Cathy nu vorbea serios, se grăbi Janey să spună și la fel de repede se ridică și o îmbrățișă călduros. Cu toții suntem tensionați și îngrijorați.

Cathy, care se fâstâcise și avea o privire vinovată, confirmă:

– Janey are dreptate. Îmi pare rău, Rose, nu am vrut să sune așa.

– Nu? Atunci ce ai vrut să spui? Poate că, de vreme ce tatăl meu a fost dezmoștenit de străbunica noastră comună, eu nu ar fi trebuit să am banii depuși într-un fond mutual? Sau poate că, de vreme ce este atât de evident ce sunt, ar fi trebuit, așa cum aceeași străbunică susținea cu multă hotărâre, să fiu trimisă înapoi, în mahalalele din Hong Kong, și lăsată să mor acolo?

Rose văzu că-i șocase pe toți. Nu fusese intenția ei, dar conversația pe care o auzise fără vrerea ei nu atinsese doar o coardă sensibilă, ci apăsase un arc, eliberând din cutie drăcușorul unei autoapărări distructive.

– Acum, este rândul meu să-mi cer scuze.

Ridică obosită din umeri și își trecu mâna prin păr.

– Nu ne e de nici un ajutor să ne purtăm de parcă am fi la grădiniță, le spuse Emerald tuturor. Acum, că Rose este aici, cred că ar trebui să discutăm despre ce este nevoie să facem, cât timp mai putem. Avem o groază de lucruri de pus la punct în vreme ce stăm aici împreună, le reaminti ea surorilor sale.

Janey păli și o privi, gata să izbucnească în lacrimi, în vreme ce Robbie voia să pară matur, așa cum stătea alături de ea.

– Nu cred că este momentul potrivit să discutăm despre asta. Oare n-ar trebui să așteptăm să vedem ce ne spune doctorul înainte de a începe să facem vreun plan? se repezi Cathy la Emerald pe un ton aspru. La urma urmei, părinții noștri și-au făcut, probabil, propriile planuri, în caz că se întâmplă ceva.

– Dimpotrivă, îi spuse Emerald cu hotărâre, nu pot să-mi imaginez un moment mai potrivit. Discuția pe care vreau s-o purtăm se referă la ceea ce ne-ar rezerva viitorul și, în opinia mea, este cel mai bine să discutăm aceste lucruri câtă vreme avem timp s-o facem. Trebuie să discutăm despre afacere. Știm cu toții cât de mult înseamnă afacerile pentru mami.

Deoarece nimeni nu avu nimic de comentat, Emerald continuă:

– Poate că ați fost cu toții prea ocupați cu propriile voastre vieți pentru a vedea ce se întâmplă la capătul londonez al treburilor, și,

desigur, este firesc ca eu să văd lucrurile mai clar și să fiu conștientă de ele, pentru că locuiesc acolo.

– Ce vrei să spui? întrebă Polly. Fabrica merge bine. Știu că Angelli are mult de lucru.

– O fi mergând bine fabrica, dar vorbesc despre magazinul din Walton Street, o lămuri Emerald. Mami nu vine la Londra atât de des cum venea odinioară și mă aștept ca, pe viitor, să nu mai vină deloc, indiferent ce se va întâmpla.

– Ei bine, magazinul poate fi închis, nu-i așa? întrebă Janey, după o lungă pauză în care rumegară cu toții spusele lui Emerald.

– Poate fi închis, da, recunoscu Emerald.

Nu erau atât de apropiați încât să le poată explica celor din jur cum se simțise când văzuse chipul mamei sale în timp ce se uita la dormitorul decorat cu materiale de la Designers Guild, chiar dacă ea nu ar fi fost genul de persoană care să deteste să vorbească despre propriile sentimente. Faptul că întrezărise atâta tristețe și confuzie în expresia feței mamei sale îi reamintise lui Emerald cât de importantă era pentru Amber afacerea cu decorațiuni interioare. Pe-atunci nu o interesase prea mult, dar acum începuse să-i pese.

– Proprietatea poate fi vândută cu ușurință, îmi imaginez, continuă Janey.

– Foarte ușor, a fost de acord Emerald, dar nu cred că asta ar trebui să facem.

– Ce vrei să spui?

Rebelei Cathy îi făcea mereu plăcere s-o contrazică.

– Știm cu toții cât de mult înseamnă mătasea pentru mami și mă refer atât la fabrica de la Denby, cât și la magazinul din Walton Street; știm câtă pasiune pune când vine vorba despre desenele tatălui ei și despre datoria asociată acestei moșteniri. Mai mult ca orice, ea își dorește ca moștenirea aceasta să fie conservată și, cândva, transformată în model de țesătură.

– Bine, da, știm cu toții asta, Emerald. De aceea ne-a trimis, pe mine și pe Polly, în Italia să facem practică la Angelli.

– Acesta este, în parte, motivul, acceptă Emerald. În plus, spera să redați filaturii Denby și magazinului din Walton Street ceva din experiența învățată.

Se așternu o mică tăcere tensionată, după care Polly obiectă:

– O, asta-i bună, mai ales că vine de la tine, Emerald, să ne faci să ne simțim vinovate pentru magazin și să ne sacrificăm pentru

simplul fapt că am făcut practică la Angelli, în vreme ce tu să ieși basma curată pentru că tot ce ai făcut în viață a fost să fii o debutantă și să te căsătorești cu Drogo.

– Nu intenționam să te fac să te simți vinovată. Pur și simplu, am vrut să discutăm despre ce cred că putem face cu toții pentru a repune afacerea pe picioare. Cât despre sacrificii, ei bine, doar câțiva dintre noi am putea să le facem.

Toți se uitară la ea.

– Cine? întrebă Janey.

– Rose, spuse Emerald. Rose a fost cea pe care mami a vrut mereu s-o pună să preia totul în numele ei.

– Asta e o poveste veche, Emerald. Trebuie să mă gândesc acum la Pete, și sunt ani de când nu am mai lucrat ca designer de interioare, protestă Rose.

– Știm cu toții ce mult înseamnă pentru mami magazinul din Walton Street și menținerea lui pe linia de plutire, continuă Emerald, ignorând izbucnirea lui Rose. La urma urmei, voia ca toți să vă implicați la un moment dat, și chiar și-a făcut planuri în acest sens.

O tăcere generală, neplăcută și vinovată, se așternu, după comentariul neașteptat al lui Emerald.

– Este credința mea că, mai mult ca orice, indiferent ce se întâmplă cu Jay, ceea ce i-ar da lui mami mai multă mângâiere și speranță ar fi supraviețuirea și revenirea în forță a magazinului din Walton Street. În acest moment, moare încet și trebuie să primească o nouă viață.

Emerald făcu o pauză, dar cei prezenți înțeleseră până la unul cuvintele alese de ea.

– Modelele ei sunt de modă veche, la fel și magazinul. Întreaga afacere trebuie relansată, și este un lucru la care putem contribui cu toții. Este nevoie de noi designeri pentru țesături. Voi două, Cathy și Polly, vă puteți ocupa de partea de design.

– Nu.

– Imposibil.

Gemenele vorbiră într-un glas:

– Locuiesc în Italia acum, Emerald, și chiar dacă aș avea timp, sunt ani de când n-am mai făcut nici un proiect, îi spuse Polly.

– Eu sunt artistă, Emerald, protestă Cathy cu țâfnă.

– Nu sugeram să desenați vreuna din voi modelul materialelor; așa cum spuneți, în momentul de față, nici una din voi nu mai este

calificată să o facă – dar tu, Polly, ești căsătorită cu un bărbat care oferă, se spune, cel mai bun training cu putință pentru tinerii designeri, iar tu, Cathy, ai capacitatea să recunoști potențialul tinerilor absolvenți de la St. Martins și de pretutindeni. Nimic nu-ți stă în cale să selectezi cei mai buni designeri din colegiu și nimic nu vă va opri pe tine și pe Rocco, Polly, să le oferiți o șansă de a petrece șase luni la Angelli, să învețe cu adevărat meserie, cu perspectiva de a petrece apoi cel puțin un an proiectând materialele pentru magazinul din Walton Street.

Polly se simțea ciudat de amețită. Cât de formidabil era ca, dintre toți oamenii, Emerald să fie cea care să vină cu această idee inovatoare și interesantă. Ceea ce sugerase Emerald deschidea extrem de multe posibilități și multe provocări, iar multe dintre acestea îi erau neașteptat de apropiate sufletește.

– Și, înainte să spui că nu poți testa din St. Ivey studenții de la St. Martins, Cathy, ce-ar fi să vă opriți, tu și Sim, să petreceți o vreme la Londra și să deschideți o galerie acolo, între timp?

– Nu vreau o galerie la Londra.

– Tu poate că nu, dar ce spui de Sim?

Emerald atinsese un punct nevralgic. Sim era un sculptor extrem de creativ, care merita și avea nevoie de o audiență mai mare pentru opera sa, Cathy știa asta.

– Ți-ai putea trimite fetele la St. Paul; am certitudinea că sunt suficient de deștepte pentru a fi acceptate. Și ai putea chiar expune o parte dintre pânzele tale în magazinul din Walton Street, până vom găsi locul potrivit pentru o galerie, și, pentru că suntem o familie, poți sta în casa din Chelsea, câtă vreme rămâi în Londra.

Fusese depășită și manipulată de un expert, recunoscu Cathy, dar nu va ceda ușor, pentru că nu-i stătea în fire.

– Tot vorbești despre ce ar trebui să facem, Emerald, dar tu, personal, ce intenționezi să faci pentru a salva afacerea, în afară de faptul că ne spui nouă ce să facem, desigur?

– Mă voi folosi de agenda mea pentru a aduce noi clienți în Walton Street. Pentru început, la licitațiile din cadrul a două-trei baluri destinate colectării de fonduri, le voi oferi organizațiilor caritabile ca premiu decorarea unei camere cu material de la magazinul de pe Walton Street.

Încercând să protesteze, Cathy mai că se înecă.

– Bine, dar asta va costa mii de lire.

– Iar ca investiție va aduce de sute de ori mai mult decât costă, îi întrerupse Emerald cu fermitate protestul.

– Emerald are dreptate, se simți Janey obligată să spună – și nu din cauza banilor pe care Emerald i-i promisese. Janey își putea aminti cât de cerute fuseseră hainele create de ea după ce își lăsase prietenii apropiați să le poarte. Apoi oftă scurt și trist: Totul sună atât de minunat. Mă simt chiar invidioasă, admise ea.

– Păi, vei juca și tu un rol în piesa asta, Janey, o asigură Emerald. Sper ca Rose să accepte rolul de designer de interioare, dar va avea nevoie de ajutor, și cred că voi două vă veți înțelege bine împreună.

– Nu-l pot părăsi pe Pete, spuse din nou Rose.

Emerald își luă privirea de la ea și se uită în jos, cercetând podeaua, iar Rose știu ce gândește: că într-o zi, Pete va muri și o va lăsa singură.

– Dar de unde știi că mami vrea să facem schimbările astea? întrebă Polly. Am putea să-i luăm ceva la care ea nu vrea să renunțe.

De astă dată, Drogo a fost cel care vorbi:

– Poate că nu contează prea mult, dar părerea mea este că Jay va depăși momentul. Dar chiar și-așa, Amber nu-l va lăsa să bată drumul către și dinspre Londra; Emerald are dreptate. Cred, la fel ca Emerald, că Amber v-ar fi recunoscătoare dacă i-ați lua povara asta de pe umeri.

– Așa că, Rose, trebuie să iei o decizie, îi spuse Emerald, provocatoare. Ce hotărăști?

Rose voia să refuze, voia să le reamintească tot ce spusese Cathy despre ea cu puțin timp înainte, dar cel mai mult ar fi vrut să le arunce în față toată amărăciunea și durerea respingerii și abandonului, acumulate de-a lungul vremii, spunându-le de ce nu vrea să accepte.

Însă, dintr-un motiv sau altul, nu reuși. În schimb, încuviință dând din cap, renunțând, așa cum renunțase mereu, fiind slabă, așa cum fusese mereu slabă, și disprețuindu-se pentru asta.

Amber simți acum familiarul curent de aer, semn că se apropia cineva de patul lui Jay, dar nu-și ridică privirea de pe fața soțului ei pentru a vedea cine este. Fiecare secundă părea prețioasă și nu voia să piardă nici măcar una.

Trebui ca sora să-i spună, hotărâtă: „Doctorul Stanhope vrea să vă vorbească" pentru a-i atrage atenția lui Amber de la Jay la medicul specialist.

– Nu-l voi părăsi pe Jay, spuse ea imediat.

Era un bărbat bondoc, trecut de cincizeci de ani, cu chelie și privire serioasă, cu o cămașă albă apretată, cu papion și costum cu dungi fine. Acesta îi zâmbi.

– Familia dumneavoastră este în sala de așteptare. Le-am promis că voi vorbi cu ei.

– Ați primit rezultatele testelor? îl întrebă Amber, trecând peste aluzia lui că i-ar fi mai ușor dacă le-a vorbi tuturor laolaltă.

– Da.

– Și? îl presă Amber, adăugând cu hotărâre: Trebuie să-mi spuneți, pentru că nu-l părăsesc pe Jay.

Doctorul se uită la asistentă, care-i aduse un scaun pentru a se putea așeza.

Capitolul 62

– Drogo, du-te să vezi dacă poți afla ce se întâmplă, îi ceru Emerald soțului ei. Doctorul ar fi trebuit să vină de secole!

– Credeți că tati știa că avea probleme cu inima? nu se putu opri Janey să nu întrebe după ce Drogo plecă.

Era o întrebare la care nimeni nu putea răspunde, dar tensiunea lor tot mai mare se reflectă în modul în care reacționară când ușile sălii de așteptare se deschiseră, vestind întoarcerea lui Drogo.

– Medicul specialist este cu Amber și va veni să ne vorbească în câteva minute.

– Este cu mama?

– Asta nu prea e o idee bună...

– Dacă-i aduce vești proaste?

– Nu ar fi trebuit să îl vadă singură.

Înainte ca Drogo să poată răspunde, ușa se deschise din nou și, de această dată, intră doctorul.

Făcură prezentările și li se aduse ceaiul, Emerald forțându-se din nou să-și stăpânească greața în clipa când mirosi infuzia puternică;

apoi, se așezară cu toții pentru a asculta ce avea să le spună medicul.

Janey stătea pe marginea scaunului cu mâinile dedesubt, ca să reziste vechiului obicei din copilărie de a-și roade unghiile, în vreme ce Rose stătea lângă ea, cu fața atât de albă de tensiune, încât părea că se pudrase cu făină de orez. Polly și Cathy își trăseseră scaunele una lângă cealaltă, în vreme ce Robbie se așezase între Emerald și Drogo, Emerald ținându-l de mână, iar Drogo punându-și protector mâna pe după el, sprijinită pe spătarul scaunului.

– După cum știți cu toții, Jay a suferit un atac de cord.

– Dar cât de grav este?

– Va mai avea și altele?

– Se va face bine, nu-i așa?

– Cum este mami?

Doctorul dădu din cap, la fiecare întrebare.

– Pentru început, ca să răspund la ultima întrebare, vreau să spun că Amber a fost incredibil de curajoasă și de puternică și a insistat să rămână aici, în spital, cu Jay. I-am spus că îi voi permite lucrul acesta doar dacă acceptă să se odihnească puțin. Îi vom pune la dispoziție o cameră. Cel puțin atât putem face și noi pentru părinții dumneavoastră, care au fost atât de generoși luptând să strângă bani pentru spital.

– Și Jay? întrebă Drogo.

Doctorul se încruntă.

– Testele arată că atacul a fost sever. Oricum, putem spune, cu un optimism rezervat, că, de vreme ce nu a avut loc un al doilea atac, starea lui s-a stabilizat.

– Asta înseamnă că va trăi? întrebă cu glas tremurat Janey.

– Sperăm, dar de acum înainte, așa cum i-am spus lui Amber, va trebui să fie atent să nu provoace un al doilea atac.

– Dar există, desigur, operații, începu Cathy. Am citit despre oameni care au făcut un transplant de inimă.

– Da, e adevărat, dar acest tip de operație nu este eficient în cazul tatălui dumneavoastră. Există tratamente pentru boala sa, experimentate în Africa de Sud și America, dar este prea devreme acum, în opinia mea, pentru a ști cât de eficiente sunt pe termen lung. Oricum, cu grijă, cu o viață relativ liniștită de acum înainte și cu o medicație corespunzătoare, am toate motivele să cred că poate trăi normal, atât cât îi este dat.

Doctorul văzu ușurarea lor și, într-adevăr, aproape că se simțea în aer cum buna dispoziție și bucuria umplură încăperea.

– Mai e ceva până să considerăm că este în afara oricărui pericol, îi avertiză el, dar am încredere în puterea mamei dumneavoastră de a face ce trebuie pentru a-i ușura recuperarea și sănătatea pe viitor.

Medicul specialist plecă, lăsând în urmă lacrimi și zâmbete, îmbrățișări emoționate între cele trei fiice ale lui Jay, în vreme ce Emerald și Rose rămaseră puțin retrase.

Tuturor celor care doreau Janey le oferi cazare la Fitton, dar Emerald spuse că trebuie să se întoarcă la Denham, deoarece avea lucruri de pus la punct pentru a pregăti întoarcerea mamei și a lui Jay.

Ceilalți, inclusiv Rose, acceptaseră că trebuie să preia responsabilitatea magazinului de pe Walton Street, iar acum, Emerald își dădu seama că se simte obosită și că tânjea după o baie caldă.

Totuși, mai avea ceva de făcut. Ceva important. O datorie care trebuia plătită, o datorie provenită din amintirea unei secții de urgență supraaglomerate și din modul în care se simțise când Rose fusese prezentă acolo, pentru ea.

– Doctorul i-a spus lui Drogo că mami a întrebat dacă Rose este aici.

Rose simți că îi ia fața foc.

– Cred că una dintre noi ar trebui să stea, iar aceea ești tu, Rose. Ai fost mereu favorita ei.

– Nu, nu am fost, eu...

– Ba da, ai fost. Mi-a mărturisit deschis, cu ceva vreme în urmă, că pe voi două vă leagă ceva special.

Rose nu mai putu spune și face nimic decât să cedeze.

– Știm cumva dacă Ella vine și ea? întrebă Janey.

Drogo clătină din cap.

Privindu-și surorile, Emerald recunoscu că acum nu se mai simțea ca o străină printre ele. Fără să fi plănuit sau să fi depus vreun efort, reuși, în cele din urmă, să obțină ceea ce-și dorise cu atâta tărie, pe când era copil și i se refuzase cu și mai multă tărie – să fie acceptată.

În Secția de terapie intensivă, Amber zâmbea nesigură printre lacrimi de ușurare și recunoștință.

– Îți mulțumesc că nu mă părăsești, îi șopti ea lui Jay, fiind sigură că mica tresărire a buzelor lui însemna că o auzise și că îi zâmbea și el.

Acum, după trecerea crizei, putea să se gândească la efectul pe care îl va avea asupra familiei reunite. Asistenta-șefă îi spusese despre sosirea și neliniștea lor. Venise oare și Rose? Inima îi tresări de durere. Nu încetase să se întrebe ce produsese îndepărtarea lui Rose și nici să deplângă destrămarea legăturii dintre ele.

Încă își mai amintea de Rose mică, bolnavă și slabă cum era, când o văzuse prima dată și când simțise bine cunoscutele chinuri de dragoste protectoare maternă față de ea. Iubirea aceea crescuse odată cu Rose – nepoata la care, în sufletul său, Amber se gândise mereu ca la una dintre fiicele sale.

Drogo așteptă până când nimeni nu-i mai putea auzi, pentru a o întreba pe Emerald, pe drumul către mașină:

– Ce-a fost toată tărășenia aia cu doctorul care ar fi spus că mama ta a întrebat de Rose?

– E vorba despre întărirea relațiilor, vindecarea rănilor și plata datoriilor, îi spuse Emerald și adăugă, făcând o grimasă: Nu știu ce se întâmplă cu mine azi, Drogo, dar m-am simțit îngrozitor de rău de fiecare dată când am văzut o ceașcă de ceai, iar acum tot ce-mi doresc este să dorm, când, de fapt, ar trebui să fiu atât de preocupată de ceea ce se întâmplă, încât să nu mă mai gândesc la somn. Îmi amintesc că ultima dată când m-am simțit așa a fost...

Vocea lui Emerald se rupse brusc exact în momentul în care Drogo se opri din mers și se întoarse către ea.

– Când ai fost însărcinată cu Emma, îi completă Drogo spusele.

– Nu pot fi, vreau să spun, nici măcar nu am încercat și... o, Drogo!

Era în brațele lui, tremurând și strângându-l la piept.

– Nu am îndrăznit să sper că aș putea rămâne, recunoscu ea: Vreau să spun, dacă sunt însărcinată, după atâta vreme, este aproape un miracol. O, Drogo...

Ella era obosită și frământată de neliniște și de nefericire. Zborul ei fusese deviat pe Charles de Gaulle din cauza unor probleme cu unul dintre motoare, în loc să aterizeze la Heathrow, și trebuia să aștepte un zbor de legătură spre Manchester.

Avionul aterizase în întunecimea unei seri precoce de februarie, într-o iarnă încărcată de lapoviță, care era mult mai rece și mai umedă decât cea mai rea zăpadă din New York și, cu siguranță, cu mult mai rea decât gerul mușcător și aspru din Vermont, în timpul sezonului de schi.

Înverșunarea împotriva vremii pe care o considera inospitalieră în mod premeditat o făcu să devină extrem de conștientă de cât de americanizată era și cât de străină i se părea propria țară.

Manchester nu mai era casa ei defel, ci era, pur și simplu, un loc umed și rece, cu un aeroport al cărui personal vorbea cu un accent nefamiliar, zgâriindu-i nervii.

Trebuia să ajungă la spital, dar oare ce va găsi acolo? Nu cumva tatăl ei avusese un nou atac? Nu cumva... dar nu, nu trebuia să gândească așa.

Nu luase multe cu ea, doar o mică geantă ca bagaj de mână, astfel că nimic nu ar fi trebuit s-o oprească să meargă direct la vamă și să se îndrepte spre zona de ieșire. Șirul lung de persoane care stăteau la barieră, așteptându-i pe cei care coborâseră din avioanele abia sosite, o luă prin surprindere; apoi, trecu în revistă fețele, sperând să descopere pe cineva cunoscut, dar, când văzu două chipuri cunoscute, încremeni locului, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Oliver și Olivia. Cum fusese posibil ca ei să ajungă aici?

Probabil că pusese întrebarea asta, dar, chiar dacă o auzise, Oliver nu îi răspunse. În schimb, când îi luă geanta din mână, îi simți răsuflarea fierbinte adiind peste fața ei, încărcată cu mirosul familiar al gumei de mestecat favorite.

– Mami, te-am întrecut.

Aceasta era Olivia, care dansa în jurul lor, zâmbindu-i încântată.

– Avionul meu a fost deviat.

– Da, știu.

Acesta era Oliver, cu vocea lui aspră și cu fața impenetrabilă.

Ella îl prinse de braț.

– Ce faci aici și de ce ai adus-o și pe Olivia?

– Ce credeai? Sunt soțul tău, și Jay este bunicul ei. Unde am putea fi? Poate că nu sunt în stare să te opresc să mă excluzi din viața ta, Ella, pentru că îți e rușine cu mine, soțul fotograf din clasa muncitoare, cu care nu ai vrut niciodată să te măriți cu adevărat,

dar să fiu al dracului dacă te voi lăsa să o îndepărtezi și pe Olivia. E dreptul ei să fie aici. Face parte din familie la fel de mult ca tine. Prin venele ei curge același sânge ca al tău, surorile tale îi sunt mătuși, copiii lor îi sunt verișori. Poate că nu-ți place asta, poate că ai vrea să pretinzi că ea și cu mine nici nu existăm, pentru că ai fi preferat să ai pe cineva ca Brad drept tată al copiilor tăi, dar nu este el, eu sunt, și nu vreau ca fata mea să fie exclusă din familie pentru că mama ei este o snoabă care nu suportă ca familia ei să-l cunoască pe bărbatul cu care s-a căsătorit. Se uită la ea cu amărăciune. Ce crezi că urmează să fac, de fapt? Să mănânc mazăre cu cuțitul? Sau simplul fapt că sunt cine sunt te face să-ți fie rușine cu mine, fără să fie nevoie să mai fac ceva prin care să-mi demonstrez netrebnicia?

Rămăseseră aproape singuri în aerogară, iar, spre ușurarea Ellei, Olivia se juca cu aparatul cu tranzistori pe care i-l cumpărase cândva Ella din Londra și pe care fetița îl adusese cu ea, fără îndoială încercând să găsească un post de radio cu muzică pop, astfel că nu auzea, așa spera Ella, discursul înfuriat al lui Oliver.

De fapt, era atât de abătută, așa de uimită de ceea ce-i spunea Oliver, că singurul răspuns pe care reuși să i-l dea pe un ton șovăielnic a fost:

– Nu mi-a fost niciodată rușine cu tine.

– Atunci de ce ai refuzat mereu să mă prezinți familiei tale, să-i cunosc cum trebuie?

Ella dorea din răsputeri să se așeze, dar nu exista nici o altă bancă decât cea pe care stătea deja Olivia.

– A fost spre binele tău, îi spuse ea cu sinceritate. Pentru că ești mereu atât de ocupat și pentru că nu vreau să crezi că vreau să te comporți ca un soț banal, numai pentru că te-ai căsătorit cu mine. A fost pentru binele tău, Oliver, repetă ea când văzu că el o privea fără să spună nimic, pentru că voiam să fii liber. Și nu-mi spune mie că nu ți-ai dorit asta. Modelul ăla pe care l-ai sunat în ziua de Crăciun...

– Pentru că mă sunase ea, cu capul plin de droguri – nu știa nici măcar în secol suntem, darămite în ce zi. Credea că avem o sesiune foto.

Ella simți că-i spune adevărul.

– Vrei să spui că nu ești îndrăgostit de ea?

– *Ce?* Ești nebună? Oliver măturǎ aerul cu mâna într-un gest nepăsător și dezamăgit. Nu a mai existat nimeni în afară de tine – nu ar mai fi putut.

Picioarele erau pe punctul să-i cedeze. Se simțea răvășită și plină de un amestec de neîncredere și – cât de ridicol! – de speranță.

– Te-ai căsătorit cu mine pentru Olivia.

– Da, aprobă Oliver. Și, ca orice flăcău din clasa muncitoare, m-am maturizat, iar, odată căsătoriți, ți-am dăruit loialitatea mea și, după o vreme, iubirea mea. Așa e cu noi, cei din clasa muncitoare. Soțiile noastre și copiii pe care ni-i dăruiesc sunt pe primul loc în sufletele și viețile noastre; sau, cel puțin, așa s-a petrecut cu băiatul ăsta din clasa muncitoare.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Cum aș fi putut, câtă vreme tu aveai reverii legate de pierderea eroului tău american?

– Nu am avut niciodată.

– Aveai reverii despre ceva sau cineva.

– Nu ți-a trecut deloc prin cap că poate nu ești singura persoană care descoperă că nașterea unui copil te face să te îndrăgostești de cel cu care ai creat acel copil? În special, când ești o femeie care știe tot ceea ce știe despre sex tocmai de la bărbatul cu care ai făcut copilul?

– Spui că m-ai iubit?

Vocea lui Olivier era deopotrivă răgușită și, ca niciodată, lipsită de obișnuita siguranță de sine.

– Nu, răspunse Ella fără ocolișuri, regăsindu-și deodată curajul. Putu citi durerea din privirea lui înainte ca el să și-o ascundă. Nu spun că te-am iubit, Oliver, pentru că iubirea mea nu aparține trecutului, ci prezentului și viitorului.

Era, cu adevărat, ridicol ca două persoane de vârsta lor, căsătorite și cu o fiică care se afla nu departe de ei, să se sărute cu atâta foc în public, mai ales ținând cont de circumstanțe, dar, cumva, romantismul momentului nu putea fi negat și trecură minute bune până când Ella îl făcu pe Oliver să pună capăt sărutului.

Strânsă încă în brațele lui, Ella îi reaminti:

– Trebuie să mergem la spital. Tatăl meu...

– Și-a revenit și se simte bine, o asigură el. Am vorbit la spital după ce eu și Olivia am trecut de vamă. Emerald ți-a lăsat un mesaj în care spune să mergi direct la Denham, pentru că acolo se află restul familiei.

Familia. Cu câtă ușurință și plăcere rostise Oliver acest cuvânt și cât de normal sunau pe buzele lui. Familia, familia ei, familia lor. Îi iubea, desigur, dar realitatea era că adevărata familie a inimii ei era această familie: Olivia, Oliver și ea însești.

Asistenta-șefă veni și insistă ca, de vreme ce Jay era acum în afara pericolului, Amber să meargă să mănânce prânzul pe care i-l dusese în sala de așteptare.

– Nu are nici un sens să vă îmbolnăviți, sublinie ea, în special nu acum, când domnul Fulshawe a trecut peste ce era mai rău.

Amber încă zâmbea la auzul cuvintelor „domnul Fulshawe a trecut peste ce era mai rău" când deschise ușa sălii de așteptare, și zâmbetul ei de încântare transformându-se în unul de neîncredere și de bucurie.

– Rose! O, Rose! Draga mea fată!

Copleșită de emoție, Amber nu se mai reținu, îmbrățișând-o pe Rose cât de tare putea, lacrimile ei umezindu-i obrajii lui Rose.

Bine-cunoscutul miros de trandafiri și migdale, căldura ei și, mai presus de orice, emoția care o copleșise instantaneu o duseră pe Rose cu gândul înapoi în timp, când nu era în lume plăcere mai mare decât să o țină de mână pe mătușa ei. Ce naivă fusese!

– Doctorul a spus că Jay urmează să se facă bine, a fost tot ceea ce reuși să spună când Amber îi dădu drumul, în cele din urmă.

– Da. Slavă cerului! O, Rose, nu știi cât de mult înseamnă pentru mine că ai venit aici.

– Emerald a considerat că una din noi trebuie să rămână, deși știu că ai fi preferat, probabil, ca aceea să fie Emerald. La urma urmei, ea este fiica ta.

Rose ar fi vrut ca vorbele ei să sune nepăsător, rece, echilibrat, trăgând o linie de demarcație între trecutul în care coabitaseră și prezentul în care trăia, dar, spre necazul ei, cuvintele păreau mai degrabă o explozie de resentimente și de gelozie copilărească.

Amber se uită la nepoata ei, dorindu-și din tot sufletul să restabilească relația pe care o avuseseră înainte ca Rose să o evite.

Amber ura șantajul emoțional, dar nu se putu abține să nu spun cu sinceritate:

– Da, Emerald este copilul meu, carne din carnea mea, Rose, și o iubesc așa cum vă iubesc pe toate, dar tu ești și ai fost mereu fiica inimii mele și, în felul acesta, ești foarte specială pentru mine.

Era mai mult decât putea suporta Rose.

– Dacă ăsta e adevărul, atunci de ce nu mi-ai spus că John mi-ar putea fi pe jumătate frate?

Inima lui Amber bătea atât de puternic, încât devenise o povară insuportabilă. Se adânci în scaun, cu mâna apăsându-și pieptul. Părea că trecuse atâta timp de la acel eveniment și de la teribilele sale consecințe. Nu vorbise nicicând despre aceasta, nici măcar cu Jay.

– Mătușa Ellei și a lui Janey mi-a spus, dacă te întrebi cum am aflat, continuă Rose. Și-a dat seama că îmi place într-o oarecare măsură de John și, normal, a vrut să nu-mi fac cine știe ce idei în legătură cu situația mea. Nu că ar fi trebuit să se îngrijoreze. Știu că, având în vedere trecutul meu, nu aș fi putut fi niciodată sortită unui Lord Fitton.

– O, Rose...

Durerea și amărăciunea din vocea lui Rose înlăturară propria neliniște a lui Amber, inima ei recăpătându-și ritmul normal, singura ei dorință fiind să ajungă la sufletul nepoatei sale. Era revanșa Cassandrei, desigur, pentru ceea ce se întâmplase cu multă vreme în urmare. Destrămarea unei legături atât de prețioase, viața de durere a unei victime inocente, iar, pentru Cassandra însăși, satisfacția de a fi dat aceste lovituri.

– Cassandra mi-a spus cum ați sperat cu toții ca eu să nu supraviețuiesc, că ar fi fost foarte bine pentru toți dacă aș fi murit.

– Rose, nu e deloc adevărat.

– Că tatăl meu m-a urât și-și dorea ca eu să nu mă fi născut.

Mila și dragostea o sufocau pe Amber.

– Vino și stai aici. Te rog, o imploră.

Rose cedă și se așeză pe unul dintre scaune.

– Întreaga situație este atât de complicată, Rose. Tatăl tău, verișorul meu, era un tânăr fermecător, neascultător și răsfățat, chipeș, tolerat de bunica și iubit de mine. Îl consideram cel mai bun și cel mai drăguț verișor. Dar farmecul exterior al lui Greg ascundea o imensă slăbiciune sufletească. Era incapabil să-și asume responsabilitatea pentru... pentru propriile greșeli și erori de judecată. A avut o... o relație cu soția lordului Fitton.

– Mama lui John.

– Da. Dar John era deja născut când s-a declanșat scandalul și bunica noastră l-a trimis pe Greg în Hong Kong. Urma să vină pe lume un alt copil, dar mama lui John... ei bine, a avut un accident,

s-a înecat într-unul din bazinele de la Fitton Hall. Cassandra a găsit-o. Amber se opri și trase aer adânc în piept. Rose, trebuie să-ți cer ca tot ce urmează să-ți spun să rămână între noi.

– Și dacă nu sunt de acord?

– Nu-ți voi spune nimic.

Se priviră în ochi.

– Prea bine, acceptă Rose. Ai cuvântul meu că nu voi vorbi niciodată cu nimeni.

Amber încuviință.

– Greg nu era singura persoană cu care mama lui John a avut o relație în afara căsătoriei.

Rose se crispă. Nu asta se aștepta să audă.

– Nu mi-e ușor să-ți spun, dar Cassandra era ea însăși foarte atrasă de ea, aproape obsesiv, aș putea spune.

Rose se holbă la mătușa ei, roșie la față și cu mintea tulburată de un vârtej de gânduri aproape imposibile.

– Vezi tu, Rose, uneori un secret nu e simplu, el poate fi un amestec de lucruri trecute și îngropate, însemnând că secretul nu poate fi scos la iveală fără ca mulți nevinovați să fie răniți. Nimeni dintre noi nu poate spune că Greg nu ar putea fi tatăl lui John, dar nici nu putem spune că a fost. Cassandra, cred eu, și-a dorit să aibă un fiu cu tatăl lui John și spera să reușească să-l dezmoștenească pe John. Fără un fiu însă, la moartea tatălui lui John, era în interesul ei ca John să fie moștenitor. John a crescut considerându-se fiul lordului Fitton. Proprietatea este întreaga sa lume. Poate că, de-a lungul acestor ani, cineva ar fi trebuit să scoată la iveală aceste lucruri.

– Nu, spuse Rose cu voce tremurată. Nu. Ar fi fost inutil și crud.

– Îmi dau seama că ar fi trebuit să ți se spună, odată ce ai devenit suficient de mare să înțelegi. Greg ți-a fost tată, la urma urmei.

– Și eu am fost copilul pe care nimeni nu și l-a dorit; rușinoasa corcitură chinezească, pe care ați fi vrut-o cu toții moartă.

– Rose, nu este adevărat. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Ai intrat în sufletul meu cum nici un alt copil nu a făcut-o. Aici, în inima mea, ai fost mereu iubită, mereu a mea.

Împotriva voinței sale, Rose se simțea copleșită de emoții, dar nu voia să cedeze cu una, cu două.

– Dacă este adevărat și m-ai iubit atât de mult, de ce m-ai lăsat la Denham, pe mâinile unui tată căruia nu-i păsa de mine și cu o străbunică dornică să mă vadă moartă? Este adevărat, nu-i așa,

că Blanche îi spusese doctorului să nu încerce să mă salveze? Și da, înainte să mă întrebi, Cassandra e cea care mi-a spus. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu m-ai fi lăsat niciodată acolo. M-ai fi luat cu tine.

– Rose, nu aș fi putut. Sunt multe motivele. Luc era deja la școală și ai fi rămas singură, în camera copiilor. Robert... Vocea lui Amber se destrămă o clipă la amintirea acelor zile grele. Aveam o datorie față de Robert, ceea ce a făcut să nu pot fi cu tine.

– Astfel că m-ai abandonat, sperând că voi muri, că nu voi crește pentru a pune genul ăla de întrebări îngrozitoare care ar putea dezvălui secretele pe care le protejai. Nu m-ai iubit deloc. Cassandra a avut dreptate, doar te prefăceai că mă iubești. N-ai stat o clipă locului, să te gândești ce faci? Nu era suficient de rău că mi-ai răpit dreptul de a ști că se prea poate să am un frate pe jumătate, fără să-mi răpești iubirea cu minciuni de doi bani?

Rose dădu să se ridice. Spusese cu mult mai mult decât și-ar fi imaginat că va spune – prea mult –, și acum se simțea secătuită și obosită, dar oarecum vindecată doar parțial de vechea rană și de durerea pe care aceasta i-o provoca. O iubise pe mătușa ei cu dragostea încrezătoare a unui copil, iar rana provocată de trădarea mătușii sale va fi mereu o parte a ființei sale.

– Rose, te rog, ascultă-mă. Amber se ridică și ea. Te-am părăsit la Denham, da, dar nu ai fost niciodată singură și neprotejată și nici nu te-am uitat vreodată. Vezi tu, Rose, te-am încredințat unei persoane pe care mă puteam bizui mai mult ca pe oricine altcineva, o persoană care a fost îngerul tău păzitor în numele meu.

Rose ridică sprâncenele. Vocea mătușii sale era atât de emoționată, încât se văzu silită să-o asculte.

– Ce vrei să spui?

– Te-am încredințat lui Jay, Rose. El te vizita în fiecare zi, el îmi scria să-mi spună cum te simți. Mi-a trimis fotografiile tale, a fost acolo pentru tine tot timpul, când eu nu puteam fi. El era mesagerul iubirii mele pentru tine și cel care te-a protejat.

Rose își mușcă buzele, încercând să-și rețină lacrimile. Cuvintele lui Amber aruncau o lumină cu totul diferită asupra evenimentelor, fiind dovada unei griji și a unui devotament despre care nu știuse nimic și care, își dădea ea seama acum, ca adult, că n-ar fi putut veni decât din dragoste.

– Am fost atât de rănită de ce mi-a spus Cassandra. Am simțit...

– Exact ce a dorit Cassandra să simți.

Se priviră îndelung, cu un surâs șovăielnic pe buze.

Amber a fost cea care a făcut primul gest, mângâind părul lui Rose, și apoi obrazul, după care se îmbrățișară, cu lacrimi și zâmbete pe chip.

Nu era loc pentru întoarcerea în trecut și nici nu era timp pentru a căuta ce pierduseră amândouă acolo – ar fi fost imposibil –, însă aveau în față viitorul și șansa de a reconstrui împreună relația lor.

Epilog

Mai 1977

– Emerald, mulți, mulți ani fericiți!

Ridicară cu toții paharele de șampanie, însoțind toastul lui Drogo, în vreme ce Emerald se uita melancolică în paharul ei de limonadă. Era însărcinată în patru luni și jumătate, iar săptămânile de greață matinală trecuseră, însă gândul la alcool încă-i provoca voma.

Drogo și mama ei organizaseră o reuniune de familie la Denham, pentru a-i sărbători aniversarea și, spre surprinderea lui Emerald, veniseră cu toții.

– Emerald, ideea lui Drogo de a organiza un festival anual de rock în aer liber, la Fitton, a fost minunată, îi spuse Janey. John este extrem de încântat. O, uite-o pe Ella. Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea și s-o felicit. Ce drăguț că veți naște amândouă anul ăsta.

În vreme ce Janey se repezi spre sora ei, Rose prinse ocazia să stea doar ea de vorbă cu Emerald.

– Am ceva să-și spun, o anunță.

– Îmmm?

– De ce mi-ai spus că mami mi-a cerut să stau la spital cu ea când Jay a avut atacul de cord?

Amber și Rose reveniseră în așa măsură la vechea intimitate, că Rose îi spunea din nou lui Amber „mami".

– O, Doamne, Rose, asta a fost cu luni în urmă!

– Nu e suficient. Știm amândouă că nu a cerut să rămân și că, mulțumită ție, am refăcut relația dintre mine și ea.

Emerald se uită la verișoara ei.

– Foarte bine. Îți amintești de noaptea când m-ai dus la Urgență la spital după ce Max m-a bătut?

– Da, spuse Rose.

– Mi-ai lăsat jacheta cu mirosul tău impregnat în ea, care m-a făcut să mă simt... să simt că nu sunt singură. M-ai făcut să simt că nu sunt singură, Rose, în ciuda modului îngrozitor în care te-am tratat în adolescență. Am strâns în brațe jacheta aia ca pe-un copil, dar știi asta, nu-i așa?

Întrebarea o luă prin surprindere, iar ochii lui Rose se măriră de uimire.

– Te-am văzut, să știi, îi spuse Emerald. Era o oglindă lângă mine și, când am privit în ea, te-am văzut cum te-ai oprit, și apoi te-ai dat un pas îndărăt, pentru că știai că nu doream să mă vezi plângând ca un copil agățat de un scutec jerpelit. De-asta ți-am spus că mami a întrebat de tine. Ți-o datoram. Aveam o datorie pe care voiam să ți-o plătesc, căci așa cum mi-ai văzut tu durerea și nefericirea, așa ți le-am văzut și eu.

– O, Emerald.

– O, Rose.

Se uitară una la cealaltă și începură amândouă să râdă.

– Ești bine?

Rose încuviință din cap, și apoi îi surâse lui Josh. Era prima lor ieșire împreună, de la moartea lui Pete cu șase săptămâni înainte.

Rose încă nu știa ce o trezise în acea noapte, ce o împinsese, o determinase să meargă în dormitorul lui Pete, dar, așa cum îi spusese lui Josh, îi plăcea să creadă că era vorba despre dragoste. Nu dragostea pe care i-o purta lui Josh – aceea era numai a lui –, însă, oricum, o dragoste puternică, o dragoste pe care Pete știa că i-o poartă și pe care el o invocase pentru ca ea să fie acolo în prețioasele minute de dinainte de plecarea definitivă. Ea văzuse de îndată că Pete avea un fel de paralizie sau atac cerebral, și chemase medicul de urgență, care sosise într-un sfert de oră. Medicul îi spusese că nu crede că Pete mai are mult de trăit și o întrebase dacă vrea să trimită o ambulanță pentru a-l duce la spital. Rose se uitase la Pete și ceva din ochii lui îi dăduse deja răspunsul.

Îi luase mâna și i-o ținuse cu putere, privindu-l în timp ce-i spunea doctorului:

– Nu, nu cred că-și dorește să fie acolo.

Degetele lui Pete se mișcaseră, și Rose știuse că luase o decizie bună.

Doctorul încuviințase și-i spusese că îi va sta la dispoziție și că trebuie doar să-l cheme dacă simte că este nevoie de el. Avuseseră la dispoziție două ore, un răstimp nu prea cuprinzător pentru tot

ce ar fi avut Rose să-i spună, dar totuși suficient. Îi vorbise despre vinovăția și despre durerea ei, îi ceruse iertare și îl iertase, la rândul ei, și, odată ce-și deschisese inima în fața lui, cuvintele se revărsaseră într-un șuvoi vindecător, care înlăturase toate reziduurile.

Îi vorbise despre prima zi când se întâlniseră, despre noaptea pe care o petrecuseră împreună și văzuse un surâs pe partea feței care nu paralizase.

Văzuse că se stinge, pielea lui devenind moale și de culoarea cerii, și apoi Rose se ridicase din pat să meargă la ferestre, să le deschidă. Nu se spunea că sufletul trebuie să zboare nestânjenit?

Nu trecură decât câteva secunde, dar când se întorsese lângă pat, văzuse că era tot mai departe de ea.

Îl ținuse de mână, îi spusese cât de special era și îl sărutase pe frunte când își dăduse ultima suflare.

Nu vorbiseră niciodată despre moartea sau despre ultimele lui dorințe, dar parcă ar fi făcut-o, pentru că știuse, fără să ezite, ce trebuia să facă.

La biserică, slujba simplă fusese urmată de un priveghi care celebra magnific viața, în sunetul melodiei cântate de ea și de cei care și-l aminteau mai bine.

Viața e un dar atât de prețios. Rose îi zâmbi din nou lui Josh.

Acceptaseră să vândă casa și să locuiască împreună, fără să-și facă prea multe planuri. Nici nu era nevoie. Se cunoșteau prea bine pentru a mai avea nevoie de ele. Le ajungea că erau împreună.

– Încă mă simt de parcă te-aș fi abandonat.

– Ei bine, nu m-ai abandonat, îl contrazise pe un ton ferm Janey pe John. Căsătoria cu tine mi-a adus atâta fericire, John.

– Când aproape că te-am adus la sapă de lemn.

– Mi-ai dăruit ceva mult mai important decât banii. Mi-ai dat iubire, John. M-ai iubit, fără să ceri altceva de la mine decât să te iubesc și eu. Suntem atât de norocoși – ne avem unul pe celălalt și pe băieți, și Fitton.

Janey își promisese să nu-i spună niciodată cât de înfricoșată fusese sau cât de șocată să descopere că și el poate fi vulnerabil și slab, la fel ca ea. John trebuia, mai mult ca oricând, să fie eroul ei, cavalerul ei cu armură strălucitoare – de dragul lui, nu de al ei. Ea era acum cea puternică, cea de care depindea el, și nu invers. În căsătorie, uneori pierzi, alteori câștigi, își spuse Janey.

*

– I-ai spus lui Emerald că nu este singura care va îmbogăți noua generație? murmură Oliver la urechea Ellei.

– Cred că toată lumea știe, deși nu sunt decât în trei luni, îi reaminti Ella.

– Mmm, cred că-mi amintesc cu exactitate noaptea, o tachină Oliver.

Amber își cuprinse familia cu privirea. Atâția ani, atâta dragoste; aproape că o putea simți în aer, ca vântul blând din sudul Franței, ducând cu sine imagini și amintiri despre toți cei care, acum dispăruți, participaseră la crearea copiilor și nepoților aflați acolo, ducând cu ei, de asemenea, atâta și-atâta iubire.

Iubirea nu moare. Este mereu acolo, un curcubeu dansând pe undeva prin aer, ca un chicotit al vântului.

– Asta l-ar face pe Robert atât de fericit și de mândru.

Sunetul vocii soțului ei o făcu să-l privească plină de dragoste și de gratitudine.

– Deci ai simțit și tu? îl întrebă. Simți și tu, la fel ca mine, că Robert știe, că el și Luc știu că fac parte din familie?

Jay o cunoștea prea bine, nu ar fi fost nevoie niciodată să-i explice cum stau lucrurile. Știa că ar înțelege-o de ce dorea să-l includă pe primul ei soț și pe fiul ei pierdut în bucuria zilei de azi.

Emerald a fost cea care, văzând-o pe mama ei și pe tatăl vitreg zâmbindu-și unul altuia, se aplecase spre soțul ei și îi șoptise ceva, astfel că, după câteva minute, după ce paharele tuturor se umplură, Drogo îl ridică pe-al său, spunând pe un ton călduros:

– Un alt toast, de astă dată pentru Amber, care este responsabilă pentru toate acestea și pentru noi toți – într-un fel sau altul.

Mâna lui făcu un gest comic prin aer, însoțit de un hohot de râs încărcat de iubire.

– Amber!

– Mami!

– Bunico!

„Te rog, lasă-i să se bucure veșnic de fericirea zilei de azi", se gândi Amber, protectoare. „Te rog, lasă-i să se bucure de iubire."

Mulțumiri

Aș dori să mulțumesc următoarelor persoane pentru neprețuitul și mult-apreciatul lor ajutor.

Teresa Chris, agentul meu literar,

Maxine Hitchcock și toată echipa ei de la Avon, pentru răbdare și înțelegere.

Yvonne Holland, care a făcut, ca întotdeauna, o muncă minunată, editând cartea și semnalându-mi inadvertențele factuale.

Tony Bosson, partenerul meu de afaceri, pentru truda depusă pentru a mă ajuta să scriu *Iubiri și păcate*.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peținoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Răpitorul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

vor apărea:

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*